

ISTORIA MÂNTUIRII

Ellen G. White

Iubirea lui Dumnezeu triumfătoare în cele din urmă

„Istoria Mântuirii”, de înzestrata autoare Ellen G. White, este o carte scrisă pentru aceste timpuri. Evenimentele actuale lasă un semn de întrebare suspendat la orizont. Suntem noi o lume de ființe omenești chinuită, osândită la multe încercări și îngrijorări, sau se va schimba în mai bine viziunea zilei de mâine?

Cei mai de frunte oameni politici și de știință oferă ceva speranță, dar vocile celor mai mulți filozofi, oameni de stat și fețe bisericești par să sune într-o cheie minoră.

Există undeva speranță și siguranță? Da, pentru aceia care refuză să dispere și care raționează că Dumnezeu, cu siguranță, trebuie să știe despre situația grea a omenirii și va acționa în mod dramatic să schimbe cursul evenimentelor -- pentru ei va fi o cale de ieșire. Dar cititorul acestui volum va găsi mai mult decât raționament omenesc care să susțină vederea optimistă. Credința va izvorî în inima sa pe măsură ce citește această relatare clară și plină de putere a luptelor înflăcărâte ale omului împotriva puterilor întunecate ale răului. Narațiunea este bazată pe tema biblică a conflictului de veacuri dintre forțele divine și satanice pentru a stăpâni voința și destinul omului. Aici este recapitulată istoria creării omului și a căderii lui în păcat, precum și a controlului demonic ce a inspirat războaie, a instigat crima, tragedia și suferința universală. La baza cărții stă mântuirea omului înfăptuită de Hristos pe cruce.

Fiecare pagină a acestei narațiuni asigură pătrunderi în istorie, cu o înțelegere a adevăratei naturi a lucrurilor, rar încercate de vreun autor, cu excepția scriitorilor Sfintelor Scripturi. „Istoria Mântuirii” este o adevărată istorie a războiului -- istoria lui Dumnezeu, a demonilor și a omului în

conflict. Ea culminează printr-un deznodământ triumfător, cu pace și restaurare pentru toți aceia care Îl urmează pe Isus Hristos, Împăratul împăraților care se întoarce victorios pe pământ.

Compilerii acestui volum au extras selecțiuni din patru cărți scrise anterior de Ellen G. White pe această temă impresionantă. Aceste pasaje au fost aranjate în ordine cronologică. Narațiunea cuprinde întreaga durată a existenței umane și asigură cele mai cuprinzătoare și relevante capitole ale acestui subiect.

Timpul este prețios. Este pe sfârșite. Veșnicia ne cheamă pe toți. Cititorul acestei cărți va descoperi că viitorul este luminos. Dumnezeu și forțele dreptății vor câștiga biruința finală. Editorii.

Capitolul 1

Căderea lui Lucifer

Înainte de răzvrătirea lui în cer, Lucifer a fost un înger înălțat și slăvit, următorul în rang după Fiul prea iubit al lui Dumnezeu. Înfațișarea lui, ca și a celorlalți îngeri, era blândă și exprima fericire. Fruntea lui era înaltă și lată, arătând un intelect plin de putere. Înfațișarea lui era perfectă, iar statura nobilă și maiestuoasă. O lumină deosebită îi radia pe față și strălucea în jurul lui, mai luminoasă și mai frumoasă decât în jurul celorlalți îngeri; totuși Domnul Hristos, prețiosul Fiu al lui Dumnezeu, era superior întregii oștiri îngeresti. El era una cu Tatăl dinainte ca îngerii să fi fost creați. Lucifer era invidios pe Domnul Hristos și treptat a preluat comanda care-I revenea numai lui Hristos.

Marele Creator a convocat întreaga oștire cerească pentru ca, în prezența tuturor îngerilor, să-I acorde onoare deosebită Fiului Său. Fiul a fost așezat pe tron cu Tatăl și mulțimea cerească a îngerilor sfinți era adunată în jurul Lor. Tatăl a făcut cunoscut faptul că El Însuși a rânduit ca Hristos, Fiul Său, să fie egal cu El așa încât, oriunde era prezența Fiului, să fie ca și propria Lui prezență. Cuvântul Fiului trebuia să fie ascultat la fel ca și cuvântul Tatălui. El L-a investit pe Fiul Său cu autoritate să conducă oastea cerească. În mod deosebit Fiul trebuia să lucreze în unire cu Tatăl în planul de creațiune a pământului și a fiecărei viețuitoare care avea să existe pe pământ. Fiul avea să îndeplinească voia și planurile Tatălui, dar fără a face nimic de unul singur. Voia Tatălui avea să fie împlinită în El.

Lucifer era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus ca să-I recunoască supremația, înalta autoritate și dreptul de a conduce, Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar inima îi era plină de invidie și ură. Hristos a fost luat în sfatul special al

lui Dumnezeu ca să colaboreze la planurile Sale, în timp ce Lucifer nu le cunoștea. El nu înțelegea și nici nu i-a fost permis să cunoască planurile lui Dumnezeu. Domnul Hristos, însă, a fost recunoscut ca suveran al cerului, iar puterea și autoritatea Sa trebuia să fie aceleași cu ale lui Dumnezeu Însuși. Lucifer credea că el era un favorit în cer, printre îngeri. El a fost mult înălțat, dar aceasta nu l-a făcut să aducă recunoștință și laudă Creatorului său. El aspira la înălțimea lui Dumnezeu Însuși. S-a încrezut în poziția lui înaltă. Știa că era onorat de îngeri. Avea de îndeplinit o misiune deosebită. El fusese lângă Marele Creator, iar razele nesfârșite de lumină glorioasă care Îl învăluiau pe Dumnezeu cel veșnic străluceau în mod special asupra lui. El se gândea la felul în care îngerii îi ascultau ordinele cu plăcere și promptitudine. Nu erau oare veșmintele lui strălucitoare și frumoase? De ce ar trebui ca Hristos să fie onorat astfel înaintea lui?

Lucifer a părăsit prezența imediată a Tatălui, nemulțumit și plin de invidie împotriva Domnului Hristos. Ascunzându-și planurile adevărate, el a adunat oastea îngerilor. Începu să vorbească, iar subiectul era chiar el. Ca unul mâhnit, el a subliniat preferința pe care Dumnezeu I-o acordase lui Isus, neglijându-l pe el. Le-a spus îngerilor că toată dulcea libertate de care se bucuraseră era pe sfârșite. Căci nu a fost oare desemnat un conducător peste ei căruia trebuia de-acum să-i dea în mod slugarnic onoare? Le-a spus că i-a chemat laolaltă să-i asigure că el nu se va mai supune acestei violări a drepturilor lui și ale lor; că niciodată nu se va mai pleca în fața lui Hristos; că va lua asupra lui onoarea ce ar fi trebuit să-i fie conferită și va fi comandantul tuturor acelor care se vor supune să-l urmeze și să asculte de vocea lui.

A fost dispută printre îngeri. Lucifer și simpatizanții lui se luptau să reformeze conducerea lui Dumnezeu. Ei erau nemulțumiți și nefericiți pentru că nu puteau să privească în înțelepciunea Lui de nepătruns ca să-I descopere planurile cu privire la înălțarea și înzestrarea Fiului Său cu o așa putere și suveranitate. Ei s-au răzvrătit împotriva autorității Fiului.

Îngerii care erau loiali și sinceri au căutat să îl împace pe acest înger puternic și răzvrătit cu voința Creatorului lui. Ei au îndreptățit acțiunea lui Dumnezeu de a acorda onoare Domnului Hristos și, cu argumente puternice, căutau să-l convingă pe Lucifer că el nu avea mai puțină onoare acum decât înainte ca Tatăl să declare cinstea pe care o oferise Fiului Său. Ei au arătat cu claritate că Hristos era Fiul lui Dumnezeu, existând împreună cu Tatăl înainte ca îngerii să fi fost creați, că El stătuse întotdeauna la dreapta lui Dumnezeu, că autoritatea Lui blândă și iubitoare nu fusese pusă la îndoială niciodată până atunci și că El nu dăduse niciodată decât porunci pe care oastea cerească se bucura să le împlinească. Ei au insistat asupra faptului că onoarea pe care o primise Hristos de la Tatăl, în prezența îngerilor, n-a știrbit cu nimic onoarea pe care o primise Lucifer până atunci. Îngerii au plâns. Au căutat cu îngrijorare să-l facă să renunțe la planul lui rău și să se supună Creatorului lor, pentru că înainte era numai pace și armonie și ce ar fi putut da naștere acestei voci răzvrătite și nesupuse?

Lucifer a refuzat să asculte. Apoi s-a îndepărtat de îngerii loiali și sinceri, pe care i-a numit sclavi. Acești îngeri, credincioși lui Dumnezeu, au rămas uimiți văzând cum Lucifer avea succes în efortul lui de a stârni revoltă. El le-a promis o guvernare nouă, mai bună decât cea pe care o aveau acum, și în care totul va fi libertate. Foarte mulți și-au făcut cunoscut planul de a-l accepta pe Lucifer drept conducător și comandant suprem al lor. Văzând că propunerile i-au fost primite cu succes, el se măgulea că i-ar avea pe toți îngerii de partea lui și că ar fi egal cu Însuși Dumnezeu, iar vocea lui autoritară va fi auzită comandând întreaga oaste a cerului. Din nou îngerii loiali l-au avertizat și i-au arătat care vor fi, cu siguranță, consecințele dacă el persistă în această hotărâre; că Acela care i-a putut crea pe îngeri putea, prin tăria Lui, și să le răstoarne întreaga autoritate și, ca un semn, să le pedepsească îndrăzneala și răzvrătirea lor teribilă. Să te gândești că un înger s-ar opune Legii lui Dumnezeu care era la fel de sacră ca și El Însuși! I-au avertizat pe îngerii rebeli să-și închidă urechile la argumentele înșelătoare ale

lui Lucifer. L-au sfătuit, pe el și pe toți aceia pe care îi influențeze, să meargă la Dumnezeu și să-și mărturisească greșeala de a fi admis un gând ce punea la îndoială autoritatea Sa.

Mulți dintre simpatizanții lui Lucifer erau înclinați să asculte sfatul îngerilor credincioși, să se pocăiască de nemulțumirea lor și să fie primiți din nou în încrederea deplină a Tatălui și a Fiului Său iubit. Atunci marele răzvrătit a declarat că el cunoștea Legea lui Dumnezeu și că, dacă s-ar supune în ascultare servilă, onoarea i-ar fi luată. Nu i-ar mai fi încredințată misiunea lui înaltă. Le-a spus că merseseră deja prea departe ca să se mai întoarcă și că el va înfrunta consecințele, căci niciodată n-ar mai vrea să se plece într-o închinare de sclav înaintea Fiului lui Dumnezeu; că Dumnezeu nu i-ar ierta și că acum ei trebuie să-și apere libertatea și să-și obțină prin forță poziția și autoritatea care nu le-au fost acordate de bună voie. [Așa s-a întâmplat că Lucifer, „purtătorul de lumină”, cel care s-a împărtășit de slava lui Dumnezeu și era prezent la tronul Tatălui, prin păcat a devenit Satana, „adversarul” -- Patriarchs and Prophets, 40].]

Îngerii credincioși au alergat în grabă la Fiul lui Dumnezeu și I-au făcut cunoscut ceea ce se întâmpla printre îngeri. Ei L-au găsit pe Tatăl consultându-Se cu Fiul Său prea iubit ca să stabilească mijloacele prin care să înlăture pentru totdeauna autoritatea asumată de Satana, pentru cel mai mare bine al îngerilor credincioși. Marele Dumnezeu ar fi putut să-l arunce dintr-o dată pe acest arhiamăgitor afară din cer, dar nu acesta era scopul Său. El avea să-i acorde rebelului șansa să-și măsoare puterea și tăria cu Fiul Său iubit și cu îngerii credincioși Lui. În această luptă, fiecare înger va alege de partea cui va fi și acest lucru va fi cunoscut de toți. A permite vreunui dintre aceia care s-au unit cu Satana în răzvrătirea lui să mai locuiască în cer n-ar fi prezentat siguranță. Ei învățaseră lecția răzvrătirii veritabile împotriva Legii de neschimbat a lui Dumnezeu, iar acest lucru era incurabil. Dacă Dumnezeu și-ar fi manifestat puterea ca să-l pedepsească pe acest conducător răzvrătit, îngerii necredincioși nu s-ar fi dat pe față. De aceea, Dumnezeu a folosit altă

cale pentru a-și manifesta în mod distinct dreptatea și judecata înaintea întregii oștiri cerești.

Război în cer

Era cea mai mare crimă să te răzvrătești împotriva conducerii lui Dumnezeu. Tot cerul părea în agitație. Îngerii erau organizați în companii, fiecare divizie având un înger comandant în fruntea ei. Satana lupta împotriva Legii lui Dumnezeu din cauza ambiției de a se înălța pe sine și pentru că nu voia să se supună autorității Fiului lui Dumnezeu, Marele Comandant al cerului.

Întreaga oaste cerească a fost convocată să apară înaintea Tatălui, pentru ca fiecare caz să fie hotărât. Cu nerușinare, Satana și-a exprimat nemulțumirea că Hristos este privilegiat față de el. S-a ridicat plin de mândrie și a insistat că el ar trebui să fie egal cu Dumnezeu, să participe la consfătuiri cu Tatăl și să-I înțeleagă planurile. Dumnezeu l-a informat pe Satana că numai Fiului Său I-ar descoperi planurile Sale secrete și a cerut ca întreaga familie din cer, chiar și Satana, să-I dea ascultare absolută și necondiționată; dar el (Satana) s-a dovedit nedemn de un loc în cer. Satana a arătat apoi, jubilând, către simpatizanții lui care cuprindeau aproape jumătate din toți îngerii și a exclamat: „Aceștia sunt alături de mine! Îi vei alunga și pe ei și vei face un gol așa de mare în cer?” Apoi el a declarat că era pregătit să se împotrivescă autorității Domnului Hristos și să-și apere locul din cer prin forță -- putere împotriva puterii.

Îngerii cei buni au plâns la auzirea cuvintelor lui Satana și a laudelor lui triumfătoare. Dumnezeu a declarat că răzvrățiții n-ar trebui să mai rămână în cer. Poziția lor înaltă și fericită fusese deținută sub condiția ascultării de Legea pe care o dăduse Dumnezeu pentru a governa înalta clasă a ființelor inteligente. Nu fusese însă prevăzută nici o clauză pentru salvarea acelor

care s-ar aventura să-I încalce Legea. Satana a devenit îndrăzneț în rebeliunea lui și și-a exprimat disprețul față de Legea Creatorului său. Nu putea s-o suporte. El a pretins că îngerii nu aveau nevoie de Lege, ci că trebuie lăsați liberi să-și urmeze propria voință, care i-ar conduce întotdeauna în mod corect; că acea Lege era o restricție a libertății lor și că abolirea Legii era un obiectiv măreț al răzvrătirii lui. El credea că starea îngerilor necesita o îmbunătățire. Nu în același fel gândea și Dumnezeu, care făcuse Legile și le înălțase la egalitate cu Sine Însuși. Fericirea oștilor cerești consta în ascultarea lor desăvârșită de Lege. Fiecare își avea lucrarea lui deosebită, ce-i fusese încredințată, și, până la revolta lui Satana, în cer fusese ordine perfectă și activitate armonioasă.

Apoi a fost război în cer. Fiul lui Dumnezeu, prințul cerului, împreună cu îngerii credincioși Lui s-au angajat în luptă cu arhirebelul și aceia care s-au unit cu el. Fiul lui Dumnezeu și îngerii loiali au biruit, iar Satana și simpatizanții lui au fost alungați din cer. Toată oastea cerească L-a recunoscut și adorat pe Dumnezeul dreptății. Nici o umbră de răzvrătire n-a mai fost lăsată în cer. Totul era plin de pace și de armonie ca și înainte. Îngerii din cer au plâns destinul celor care le fuseseră tovarăși în fericire și binecuvântare. Pierderea lor a fost simțită în cer.

Tatăl L-a consultat pe Fiul Său în legătură cu planul Lor de a-l crea pe om, care să locuiască pe pământ. Înainte de a-i oferi omului siguranța veșnică, Dumnezeu urma să-l pună la probă pentru a-i încerca loialitatea. Dacă suporta testul prin care Dumnezeu a găsit cu cale să-l încerce, omul ar fi fost în cele din urmă egal cu îngerii. El avea să beneficieze de favoarea lui Dumnezeu, să converseze cu îngerii și ei cu el. Dumnezeu n-a găsit potrivit să-l așeze pe om în afara puterii neascultării.

Capitolul 2

Creațiunea

Capitol bazat pe textele din Geneza 1.

Tatăl și Fiul S-au angajat în marea și minunata lucrare la care se gândiseră, aceea de creare a lumii. Pământul a ieșit nespus de frumos din mâna Creatorului. Existau munți, dealuri și câmpii, cu râuri și lacuri presărate printre ele. Pământul nu era o câmpie întinsă, ci monotonia peisajului era întreruptă de dealuri și munți, nu așa de înalți și colțuroși cum sunt acum, ci având o formă frumoasă și simetrică. Nu se vedeau deloc stânci înalte și golașe, căci se aflau sub pământ, alcătuind un schelet al acestuia. Dealurile, munții și câmpiile frumoase erau împodobite cu plante, flori și copaci înalți și maiestuoși de toate speciile, cu mult mai înalți și mai frumoși decât copacii de astăzi. Aerul era curat și sănătos, iar pământul părea ca un palat nobil. Îngerii priveau și se bucurau de lucrările frumoase și minunate ale lui Dumnezeu.

După ce a fost creat pământul și viețuitoarele de pe el, Tatăl și Fiul și-au îndeplinit planul, hotărât înainte de căderea lui Satana, de a face om după chipul și asemănarea Lor. Ei lucraseră împreună la crearea pământului și a fiecărei viețuitoare de pe el. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră.” Când a ieșit din mâna Creatorului său, Adam era de o înălțime nobilă și de o frumoasă simetrie. El era de mai bine de două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc astăzi și era bine proporționat. Trăsăturile lui erau perfecte și frumoase. Pielea nu-i era nici albă, nici palidă, ci rumenă, îmbujorată, strălucind de o bogată tentă de sănătate. Eva nu era la fel de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea puțin deasupra umerilor lui. Ea era, de asemenea, nobilă, desăvârșită în simetrie și foarte frumoasă.

Această pereche neprihănită nu purta veșminte artificiale. Ei erau îmbrăcați într-un veșmânt de lumină și slavă, așa cum poartă îngerii. Acest cerc de lumină îi învăluia atâta timp cât trăiau în ascultare de Dumnezeu. Deși Dumnezeu făcuse totul de o frumusețe desăvârșită și se părea că nimic nu lipsea de pe pământ ca să-i facă fericiți pe Adam și Eva, totuși El și-a manifestat marea Lui iubire plantând, special pentru ei, o grădină. O parte din timpul lor urma să fie ocupată, în mod plăcut, îngrijind grădina, iar o altă parte primind vizita îngerilor, ascultând învățăturile lor și meditând. Munca lor nu era obositoare, ci plăcută și înviorătoare. Această grădină frumoasă urma să fie căminul lor.

În această grădină Domnul a așezat toate soiurile de pomi pentru folosință și pentru frumusețe. Erau pomi încărcăți cu fructe aromate, plăcute la vedere și bune la gust, destinate de Dumnezeu să servească drept hrană perechii sfinte. Erau vițe frumoase care creșteau drept, cu încărcătura lor de fructe, care nu se aseamănă cu nimic din ce a văzut omul după cădere. Fructele erau foarte mari și de diferite culori: unele erau aproape negre, altele mov, roșii, roz și verde deschis. Această frumusețe și bogăție de fructe crescute pe ramurile viței se numeau struguri. Chiar dacă nu erau sprijinite de vreun suport, vițele nu se târau pe pământ, dar greutatea roadelor le apleca mult. Munca plăcută a lui Adam și a Evei era de a forma bolți din ramurile viței și a le orienta în așa fel încât să formeze locuințe naturale din pomii frumoși, cu frunzișul și încărcătura lor de fructe aromate.

Pământul era îmbrăcat cu verdeață minunată în care creșteau din abundență miriade de flori parfumate, din orice specie și de orice nuanță. Totul era minunat și aranjat cu gust. În mijlocul grădinii se afla pomul vieții, care-i depășea în splendoare pe toți ceilalți pomi. Fructele lui semănau cu niște mere de aur și argint și trebuia să perpetueze nemurirea, iar frunzele sale aveau proprietăți vindecătoare.

Adam și Eva în Eden

Perechea sfântă era foarte fericită în Eden. Le-a fost dată stăpânire nelimitată asupra oricărei făpturi vii. Leul și mielul se jucau în jurul lor în pace, fără să le facă vreun rău, și dormeau la picioarele lor. Păsări de orice culoare și penaj zburau printre pomi și flori și în jurul lui Adam și al Evei, în timp ce cântecele lor cu tonuri delicate răsunau în acorduri dulci, aducând laude Creatorului.

Adam și Eva erau fascinați de frumusețile căminului lor din Eden. Erau încântați de păsărelele din jurul lor cu pene strălucitoare și pline de grație, care-și ciripeau cântecele lor voioase. Perechea sfântă se unea cu ele și-și înălțau vocea în cântece armonioase de laudă, dragoste și adorare la adresa Tatălui și a Fiului Său scump, pentru dovezile de iubire care-i înconjurau. Ei recunoșteau ordinea și armonia creațiunii, ce vorbeau despre înțelepciunea și cunoașterea infinite. Descopereau mereu noi frumuseți și străluciri ale căminului lor din Eden, ceea ce le umplea inimile cu iubire mai profundă și aducea pe buzele lor expresii de recunoștință și respect pentru Creatorul lor.

Capitolul 3

Consecințele răzvrătirii

În mijlocul grădinii, lângă pomul vieții, se afla pomul cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu a destinat în mod special acest pom să fie angajamentul primilor noștri părinți de ascultare, credință și dragoste față de El. Domnul le-a poruncit să nu mănânce din el și nici să nu-l atingă, ca să nu moară. Le-a spus că pot mânca după plăcere din toți pomii din grădină, cu excepția unuia din care, dacă vor mânca, vor muri negreșit.

Când Adam și Eva au fost așezați în frumoasa grădină aveau tot ce-și puteau dori pentru fericirea lor. Dar, înainte de a le fi oferită siguranța veșnică, Dumnezeu, în orânduirea Lui atotînțeleaptă, a ales să le testeze loialitatea. Ei aveau să se bucure de favoarea Lui și să converseze cu El. Totuși, El nu a așezat răul în locuri inaccesibile pentru ei. Lui Satana i s-a permis să-i ispitească. Dacă suportau încercarea, aveau să se bucure veșnic de favoarea lui Dumnezeu și a îngerilor cerești.

Satana a rămas uimit de noua lui condiție. Fericirea l-a părăsit. Se uita la îngerii care odată erau atât de fericiți cu el, dar care au fost alungați din cer împreună cu el. Înainte de căderea lor, nici o umbră de nemulțumire nu le păta fericirea. Acum totul părea schimbat. Fețe ce reflectaseră chipul Făcătorului lor erau acum întunecate și deznădăjduite. Între ei era ceartă, neînțelegere și amare acuzații reciproce. Înainte de răzvrătirea lor, aceste lucruri fuseseră necunoscute în ceruri. Satana vedea acum rezultatele teribile ale răzvrătirii sale. S-a înfiorat și s-a temut să privească viitorul și să se gândească la sfârșitul acestor lucruri.

Sosește ceasul voioaselor cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu și a

Fiului Său prea iubit. Satana era cel care conducea altădată corul. El dădea tonul, apoi întreaga oștire îngerească se unea cu el și acordurile unei muzici glorioase răsunau în cer în cinstea lui Dumnezeu și a iubitului Său Fiu. Dar acum, în loc de sunetele unei muzici melodioase, la urechile marelui conducător rebel ajungeau discordie și cuvinte mânioase. Unde se află? Nu este totul un vis groaznic? Este închis afară din cer? Porțile cerului n-au să se mai deschidă niciodată ca să-l primească înăuntru? Ora de închinare se apropie, când îngeri strălucitori și sfinți se pleacă înaintea Tatălui. El nu se va mai uni cu ei în cântarea cerească. Nu se va mai pleca înaintea prezenței veșnicului Dumnezeu, cu reverență și teamă sfântă.

Dacă ar putea fi din nou curat, sincer și credincios ar ceda cu bucurie la pretențiile lui de autoritate. Dar era pierdut! Era dincolo de posibilitatea de a fi mântuit, din cauza răzvrătirii sale îngâmfate! și aceasta nu era totul; îi condusesse și pe alții la răzvrătire și la aceeași condiție de a fi pierduți împreună cu el. Aceștia erau îngeri, care nu se gândiseră niciodată să pună sub semnul întrebării voința Cerului sau să refuze a asculta de Legea lui Dumnezeu, până când Satana nu le-a pus în minte aceste lucruri, prezentând înaintea lor faptul că ar putea să se bucure de un bine mai mare și de o libertate mai înaltă și mai slăvită. Acesta a fost argumentul fals prin care îi înșelase. Asupra lui apăsa acum o responsabilitate de care ar fi fost bucuros să se elibereze.

Aceste spirite deveniseră violente din cauza speranțelor înșelate. În loc de un bine mai mare, experimentau acum rezultatele triste ale neascultării și nesocotirii Legii. Niciodată nu vor mai fi conduse aceste ființe nefericite de guvernarea blândă a Domnului Isus Hristos. Niciodată nu vor mai fi mișcați de dragostea profundă și arzătoare, de pacea și de bucuria cu care prezența Lui îi inspirase întotdeauna, pentru a se întoarce la El în ascultare voioasă, cu stimă și reverență.

Satana caută restabilirea

Satana s-a cutremurat când și-a privit lucrarea. Se afla singur, meditând la planurile lui trecute, prezente și viitoare. Făptura lui puternică s-a scuturat ca din cauza furtunii. Tocmai trecea un înger din cer. El l-a chemat și l-a rugat fierbinte să-i rânduiască o întrevvedere cu Hristos. Acest lucru i-a fost acordat și atunci el i-a spus Fiului lui Dumnezeu că se pocăia de rebeliunea lui și că dorea să aibă din nou favoarea lui Dumnezeu. El voia să ocupe locul pe care Dumnezeu i-l stabilise mai înainte și să se afle sub conducerea Lui înțeleaptă. Domnul Hristos a plâns durerea lui Satana, dar i-a spus ceea ce era în gândul lui Dumnezeu, că el nu mai putea fi primit în cer niciodată. Cerul nu trebuie pus în primejdie. Dacă el ar fi primit înapoi, întreg cerul ar fi mânjit, deoarece păcatul și răzvrătirea au început cu el. Semințele rebeliunii se aflau încă în el. Nu avea nici o scuză pentru răzvrătirea lui; și nu se distrusese numai pe sine fără speranță de reabilitare, ci și oștiri de îngeri care ar fi fost fericiți în cer, dacă ar fi rămas statornici. Legea lui Dumnezeu putea condamna, dar nu putea ierta.

El nu se căia de răzvrătirea lui pentru că vedea bunătatea lui Dumnezeu de care abuzase. Nu era posibil ca dragostea lui față de Dumnezeu să fi crescut atât de mult de la căderea lui încât să-l conducă la supunere de bună voie și la ascultare voioasă de Legea Sa, pe care o disprețuise. Cauzele întristării lui erau nefericirea pe care o simțea din cauza pierderii luminii plăcute a cerului, simțământul vinovăției care-l apăsa și dezamăgirea datorată neîmplinirii așteptărilor lui. A fi comandant în afara cerului era cu totul diferit decât a avea această onoare în cer. Pierderea tuturor privilegiilor cerului părea prea greu de suportat. El dorea să le recâștige.

Această mare schimbare de poziție nu îi crescuse dragostea față de Dumnezeu, nici față de Legea Lui înțeleaptă și dreaptă. Când Satana s-a convins pe deplin că nu mai exista nici o posibilitate pentru reșezarea lui în grația divină, și-a manifestat răutatea cu o ură și mai mare și cu o vehemență

aprinsă.

Dumnezeu știa că o răzvrătire așa de hotărâtă nu va rămâne inactivă. Satana avea să inventeze mijloace pentru a-i necăji pe îngerii cerești și a arăta dispreț față de autoritatea Sa. Pentru că nu putea obține acces pe porțile cerului, avea să stea chiar la intrare, să-i tachineze pe îngeri și să caute ceartă cu ei când intrau și ieșeau. Avea să caute să distrugă fericirea lui Adam și a Evei. Se va strădui să-i incite la revoltă, știind că aceasta ar produce durere în cer.

Complotul împotriva familiei omenești

Îngerii care îl urmaseră pe Satana îl căutau, iar el s-a ridicat și, luându-și o privire sfidătoare, i-a informat cu privire la planurile lui de a-l smulge pe nobilul Adam și pe tovarășa lui, Eva, din mâna lui Dumnezeu. Dacă i-ar putea ademeni cumva la neascultare, Dumnezeu ar asigura vreun mijloc prin care ei să poată fi iertați, iar atunci ar fi drept ca și Satana și îngerii lui să aibă parte de harul lui Dumnezeu. Dacă acest lucru nu se va realiza, ei s-ar putea uni cu Adam și Eva, deoarece odată ce aceștia ar călca Legea lui Dumnezeu, ar fi obiectele mâniei lui Dumnezeu, ca și ei. Nelegiuirea i-ar plasa și pe Adam și Eva într-o stare de rebeliune, iar Satana și îngerii lui s-ar putea uni cu ei, ar lua în stăpânire grădina Edenului și ar păstra-o ca pe căminul lor. Ei credeau că, dacă ar putea obține acces la pomul vieții din mijlocul grădinii, tăria lor ar fi egală cu cea a îngerilor sfinți și nici chiar Dumnezeu nu i-ar putea alunga.

Satana s-a consultat cu îngerii lui răi. Nu toți s-au unit deodată pentru a se angaja în această lucrare riscantă și teribilă. El le-a spus că nu-i va încredința nici unuia din ei săvârșirea acestei lucrări, deoarece credea că numai el are suficientă înțelepciune ca să ducă la îndeplinire o inițiativă așa de importantă. Dorea ca ei să se gândească la acest lucru, în timp ce el avea

să se retragă să-și completeze planurile. Satana a încercat să-i facă să creadă că aceasta era singura și ultima lor speranță. Dacă eșuau aici, toate planurile lor de a recâștiga și stăpâni cerul sau o parte din creațiunea lui Dumnezeu erau fără speranță.

Satana s-a dus să-și definitiveze planurile care să producă în modul cel mai sigur căderea lui Adam și a Evei. Se temea că scopurile i-ar putea fi zădărnice chiar dacă ar avea succes în a-i conduce pe Adam și Eva la neascultare de porunca lui Dumnezeu, pentru a deveni astfel călcători ai Legii Sale, iar el n-ar câștiga nici un bine pentru sine, cazul lui nu s-ar îmbunătăți cu nimic; vina i-ar fi încă și mai mare.

Satana se cutremura la gândul de a cufunda perechea sfântă și fericită în nenorocirea și remușcarea pe care el însuși le îndura. Părea într-o stare de șovăială: ba era hotărât și ferm, ba ezita și oscila. Îngerii lui își căutau conducătorul, ca să-i spună hotărârea lor. Ei voiau să se unească cu Satana în planurile lui, să poarte cu el responsabilitatea și să fie părtași la consecințe.

Satana și-a alungat simțămintele de disperare și slăbiciune și, fiind conducătorul lor, s-a întărit ca să înfrunte situația și să facă tot ce-i stătea în putere ca să sfideze autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Le-a făcut cunoscut planurile lui. Dacă ar veni cu îndrăzneală la Adam și Eva și s-ar plânge de Fiul iubit al lui Dumnezeu, ei nu l-ar asculta nici o clipă, ci ar fi pregătiți pentru un asemenea atac. Dacă ar încerca să-i intimideze cu puterea lui, fiind până nu de mult un înger cu înaltă autoritate, n-ar realiza nimic. El a decis că viclenia și înșelăciunea ar reuși ceea ce n-ar putea să facă tăria și forța.

Adam și Eva avertizați

Dumnezeu a adunat oștirea îngerescă pentru a lua măsuri de prevenire

a răului amenințător. În sfatul cerului s-a hotărât ca îngerii să viziteze Edenul și să-l avertizeze pe Adam că se afla în primejdie din partea vrăjmașului. Doi îngeri s-au grăbit să-i viziteze pe primii noștri părinți. Perechea sfântă i-a primit cu bucurie și inocență, exprimându-și mulțumirile pline de recunoștință față de Creatorul lor pentru felul în care îi înconjurase cu o așa abundență a darurilor Sale. Totul era frumos și atractiv ca să-i bucure și toate lucrurile păreau în mod înțelept adaptate la nevoile lor. Mai presus de toate celelalte binecuvântări, însă, ei prețuiau tovărășia Fiului lui Dumnezeu și a îngerilor cerești, pentru că le puteau povesti, la fiecare vizită, noile lor descoperiri despre frumusețile naturii din plăcutul lor cămin, Edenul, și aveau multe întrebări cu privire la lucrurile pe care nu le puteau înțelege limpede.

Cu bunăvoință și dragoste, îngerii le-au dat informațiile pe care le doreau. Le-au mai relatat și istoria tristă a răzvrătirii și căderii lui Satana. Atunci ei le-au dat informații clare cu privire la faptul că pomul cunoștinței a fost pus în grădină pentru a fi o garanție a ascultării și dragostei lor față de Dumnezeu; că starea înaltă și fericită a îngerilor sfinți avea să fie păstrată cu condiția ascultării; că și ei se aflau în aceeași situație: puteau să asculte de Legea lui Dumnezeu și să fie nespuse de fericiți sau s-o calce și să-și piardă starea înaltă și să fie cufundați într-o disperare fără margini.

Ei i-au spus lui Adam și Evei că Dumnezeu nu-i constrânge să asculte, că El nu le-a luat puterea de a merge contrar voinței Lui; că ei erau ființe morale, libere să asculte sau să nu asculte. Nu era decât o singură interdicție pe care Dumnezeu văzuse potrivit s-o așeze asupra lor. Dacă vor călca voia lui Dumnezeu, vor muri negreșit. Îngerii le-au povestit lui Adam și Evei cum cel mai înălțat înger, următorul în rang după Domnul Hristos, a refuzat să asculte de Legea lui Dumnezeu, pe care El o stabilise ca să guverneze ființele cerești; cum răzvrătirea lui provocase război în cer; cum răzvrățiții au fost îndepărtați și fiecare înger care se unise cu el în a se îndoii de autoritatea marelui Iehova a fost alungat din cer; și cum acest vrăjmaș căzut era acum

împotrivorul a tot ceea ce privea interesele lui Dumnezeu și ale Fiului Său iubit.

Ei le-au spus că Satana și-a propus să le facă rău și că era necesar ca ei să fie în gardă, căci puteau veni în contact cu inamicul căzut; acesta, însă, nu le putea face rău cât timp ei ascultau de porunca lui Dumnezeu, căci, dacă ar fi fost necesar, toți îngerii din cer le-ar fi venit în ajutor ca să nu-i vatăme dușmanul în vreun fel. Dacă nu ascultau, însă, de porunca lui Dumnezeu, atunci Satana ar avea putere să-i necăjească, să-i încurce și să-i tulbure. Dacă rămâneau statornici împotriva primelor aluzii ale lui Satana, erau în tot atâta siguranță ca și îngerii cerești. Dar, dacă se supuneau ispititorului, Acela care nu i-a cruțat pe îngerii înălțați nu i-ar fi cruțat nici pe ei. Ei trebuie să sufere pedeapsa păcatului lor deoarece Legea lui Dumnezeu este la fel de sacră ca și El Însuși, iar El cere ascultare fără rezerve de la toți cei din cer și de pe pământ.

Îngerii au avertizat-o pe Eva să nu se despartă de Adam în activitatea ei, deoarece ar putea fi adusă în contact cu acest vrăjmaș căzut. Despărțiți ar fi fost într-o primejdie mai mare decât împreună. Îngerii i-au sfătuit să urmeze îndeaproape instrucțiunile pe care li le dăduse Dumnezeu în legătură cu pomul cunoștinței, deoarece în ascultare desăvârșită se aflau în siguranță și atunci dușmanul nu avea putere să-i înșele. Dumnezeu nu i-a permis lui Satana să-i urmărească mereu cu ispite. El putea avea acces la ei numai la pomul cunoștinței binelui și răului.

Adam și Eva i-au asigurat pe îngerii că nu vor călca niciodată porunca expresă a lui Dumnezeu, pentru că plăcerea lor cea mai mare era împlinirea voinței Lui. Îngerii s-au unit cu Adam și Eva în acordurile sfinte ale unei muzici armonioase, iar, pe măsură ce cântecele lor răsunau din Edenul fericit, Satana auzea sunetul melodiilor de adorație plină de bucurie pentru Tatăl și Fiul. Invidia, ura și dușmănia lui creșteau pe măsură ce asculta și el și-a exprimat față de urmașii lui dorința puternică de a-i incita (pe Adam și Eva) la

neascultare și a aduce îndată mânia lui Dumnezeu asupra lor, schimbându-le cântecele de laudă în ură și blesteme la adresa Făcătorului lor.

Capitolul 4

Ispita și căderea

Capitol bazat pe textele din Geneza 3.

Satana ia forma unui șarpe și intră în Eden. șarpele era o creatură frumoasă cu aripi, iar în timp ce zbura prin văzduh înfățișarea lui era strălucitoare, semănând cu aurul lustruit. El nu mergea pe pământ, ci zbura din loc în loc și mânca fructe ca și omul. Satana a intrat în șarpe, și-a ocupat locul în pomul cunoștinței și a început să mănânce în voie din fructe.

Eva, la început fără să-și dea seama, lucrând s-a despărțit de soțul ei. Când a devenit conștientă de acest lucru, a simțit că ar putea exista un pericol, dar din nou a crezut că era în siguranță, chiar dacă nu rămăsese aproape de soțul ei, și că avea înțelepciune și tărie să știe dacă vine răul și cum să-l întâmpine. Tocmai aceasta o avertizaseră îngerii să nu facă. Eva s-a pomenit privind îndelung, cu admirație și curiozitate, la pomul interzis. A văzut că pomul era foarte plăcut și se întreba de ce spusese Dumnezeu cu atâta hotărâre să nu mănânce din el și să nu-l atingă. Acum era ocazia lui Satana. I s-a adresat ca și cum era în stare să-i ghicească gândul: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” În felul acesta, cu cuvinte dulci și plăcute și cu o voce muzicală i-a vorbit el Evei. Ea a fost uimită să audă șarpele vorbind. El i-a preamărit frumusețea și farmecul deosebit, ceea ce nu a fost neplăcut pentru Eva. Dar era surprinsă, deoarece știa că Dumnezeu nu-i dăduse șarpelui capacitatea de a vorbi.

Curiozitatea Evei a fost trezită. În loc să fugă de acolo, ea a stat să asculte un șarpe vorbind. Nu i-a trecut prin minte că ar putea fi acel dușman căzut, folosindu-se de șarpe ca de un medium. Satana era cel care vorbea, și

nu șarpele. Eva era ademenită, măgulită, orbită. Dacă ar fi întâlnit un personaj impresionant, având forma și asemănarea îngerilor, ea ar fi fost în gardă. Totuși acea voce străină ar fi trebuit s-o trimită lângă soțul ei, să-l întrebe pe el de ce un altul i se adresează ei în felul acesta liber. Dar ea a început o conversație cu șarpele și i-a răspuns la întrebare: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el ca să nu muriți»” șarpele i-a răspuns: „Hotărât, că nu veți muri: pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Satana voia să-i transmită ideea că, mâncând din pomul interzis, ei ar primi un fel de cunoaștere nouă și mai nobilă decât atinseseră până atunci. Aceasta a fost lucrarea lui specială, cu mare succes, încă de la cădere: să-i conducă pe oameni să cerceteze tainele celui Atotputernic, să nu fie satisfăcuți cu ceea ce Dumnezeu le-a descoperit și nici atenți să asculte ce le-a poruncit. El ar vrea să-i ducă la neascultare de poruncile lui Dumnezeu și apoi să-i facă să creadă că intră într-un minunat câmp de cunoaștere. Aceasta este pură închipuire și o amăgire jalnică.

Ei nu reușesc să înțeleagă ce a poruncit Dumnezeu, nu țin seamă de poruncile Sale clare și aspiră la înțelepciune, independenți de Dumnezeu, și caută să înțeleagă ceea ce El a găsit potrivit să le refuze muritorilor. Sunt îmbărbătați de ideile lor despre progres și fascinați de propria filozofie deșartă, dar bâjbâie printr-un întuneric ca de miez de noapte în locul luminii adevăratei cunoașteri. Ei învață mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoașterea adevărului.

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca această pereche fără păcat să aibă vreo cunoaștere a răului. El le dăduse cu generozitate binele, dar a reținut răul. Eva a crezut că vorbele șarpelui erau înțelepte și a acceptat afirmația clară: „Hotărât, că nu veți muri: pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți

mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”, făcându-L pe Dumnezeu mincinos. Satana a insinuat cu îndrăzneală că Dumnezeu îi înșelase nelăsându-i să obțină o cunoaștere mai înaltă și să fie egali cu El. Dumnezeu a zis: „Dacă veți mânca, veți muri negreșit.” Șarpele a zis: „Dacă veți mânca, «hotărât, că nu veți muri.»”

Ispititorul a asigurat-o pe Eva că, îndată ce va mânca din fruct, va primi o cunoștință nouă și superioară care o va face egală cu Dumnezeu. I-a atras atenția către el însuși. A mâncat în voie din pom și nu numai că l-a găsit ca fiind cu desăvârșire nevătămător, ci și delicios și înviorător. El i-a spus Evei că tocmai datorită proprietăților minunate ale acestuia de a da înțelepciune și putere le interzisesse Dumnezeu să mănânce din el sau chiar să-l atingă, deoarece El îi cunoștea calitățile minunate. Satana afirma că a obținut puterea de a vorbi datorită faptului că mâncase din fructul pomului interzis lor. A dat de înțeles că Dumnezeu nu-și va îndeplini cuvântul. Nu era decât o amenințare pentru a-i intimida și a-i reține de la un mare bine. Apoi i-a mai spus că ei n-ar putea muri. Nu mâncaseră ei din pomul vieții, care perpetuează nemurirea? Dumnezeu îi înșela pentru a le refuza o stare mai înaltă de înzestrare și o fericire mai mare. Ispititorul a cules un fruct și i l-a dat Evei. Ea l-a luat în mână. El a spus: „Vi s-a interzis până și să-l atingeți, ca să nu muriți.” I-a spus că nu va păți nici un rău și nici nu va muri mâncând din fruct, după cum nu a pățit nimic atingându-l și ținându-l în mână. Eva a fost încurajată deoarece nu a simțit imediat semnele dezaprobării lui Dumnezeu. Ea găsea cuvintele ispititorului cu totul înțelepte și corecte. A mâncat și a fost încântată de fruct. Părea delicios pentru gustul ei și și-a închipuit că simțea efectele lui minunate.

Eva devine un ispititor

Atunci ea însăși a cules din fructe, a mâncat și și-a imaginat că a simțit puterea înviorătoare a unei existențe noi și superioare ca rezultat al influenței fructului interzis. Se afla într-o stare de excitare ciudată și nefirească în timp

ce își căuta soțul, cu mâinile încărcate cu fructe. I-a relatat cuvântarea înțeleaptă a șarpelui și voia să-l conducă și pe el, cât mai repede, la pomul cunoștinței. I-a spus că ea mâncase din fructe și, în loc să aibă vreun simțământ de moarte, a simțit o influență plăcută și înviorătoare. Imediat ce nu a ascultat, Eva a devenit un agent puternic prin care s-a produs căderea soțului ei.

Am văzut o tristețe așternându-se pe fața lui Adam. Părea speriat și plin de uimire. În mintea lui părea că se duce o luptă. El i-a spus Evei că era foarte sigur că acesta era dușmanul despre care fuseseră avertizați și, dacă era așa, ea trebuia să moară. Ea l-a asigurat că nu simțea nici un fel de efecte rele, ci mai degrabă o influență foarte plăcută, și l-a rugat stăruitor să mănânce și el.

Adam a înțeles foarte bine că tovarășa lui încălcase singura interdicție pusă asupra lor ca un test al credincioșiei și dragostei. Eva se gândea că, dacă șarpele a spus că hotărât nu vor muri, cuvintele lui trebuie să fie adevărate, pentru că ea nu simțea semnele nemulțumirii lui Dumnezeu, ci o influență plăcută, așa cum și-a imaginat că simțeau îngerii.

Adam regreta că Eva plecase de lângă el, dar acum faptul era consumat. El trebuia să fie despărțit de ea, cea a cărei companie îi plăcuse atât de mult. Cum ar putea să accepte aceasta? Dragostea lui pentru Eva era puternică. Cu deznădejde cumplită, s-a hotărât să-i împărtășească soarta. El se gândea că Eva era parte din el și, dacă ea trebuie să moară, va muri și el, pentru că nu putea suporta gândul despărțirii de ea. Îi lipsea credința în Creatorul lui binevoitor și plin de milă. El nu s-a gândit că Dumnezeu, care îl modelase din țărâna pământului, făcându-l o făptură vie și frumoasă, și o crease pe Eva să-i fie tovarășă, putea s-o înlocuiască. Oare, totuși, nu s-ar putea ca vorbele acestui șarpe înțelept să fie corecte? Eva se afla în fața lui, la fel de plăcută și de frumoasă și, în aparență, la fel de nevinovată ca și înainte de această faptă de neascultare. Ea exprima o dragoste mai mare și

mai înaltă față de el decât înainte de neascultarea ei, ca efect al fructelor pe care le mâncase. Nu a văzut în ea nici un semn al morții. Ea îi vorbise despre influența fericită a fructelor și despre dragostea ei fierbinte pentru el, iar Adam s-a hotărât să înfrunte consecințele. A luat fructul, l-a mâncat repede, dar, ca și Eva, n-a simțit imediat efectele lui nefaste.

Eva se crezuse capabilă să decidă între bine și rău. Speranța măgulitoare de a intra într-o stare de cunoaștere superioară o făcuse să creadă că șarpele îi era un prieten deosebit, având un mare interes pentru fericirea ei. Dacă și-ar fi căutat soțul și ar fi relatat Făcătorului lor cuvintele șarpelui, ar fi fost imediat eliberați de ispita lui iscusită. Domnul n-a vrut ca ei să cerceteze rodul pomului cunoștinței binelui și răului, deoarece atunci ar fi fost expuși lui Satana deghizat. El știa că ei vor fi în deplină siguranță dacă nu vor atinge fructul.

Libertatea omului de a alege

Dumnezeu i-a instruit pe primii noștri părinți cu privire la pomul cunoștinței și ei erau informați pe deplin despre căderea lui Satana și despre primejdia ascultării de sugestiile lui. Dumnezeu nu i-a lipsit de puterea de a mânca din fructul interzis. El i-a lăsat ca agenți morali liberi, să-I creadă cuvântul, să-I asculte poruncile și să trăiască, sau să-l creadă pe ispititor, să nu asculte și să piară. Amândoi au mâncat, iar marea înțelepciune pe care au dobândit-o a fost cunoașterea păcatului și un simțământ de vinovăție. Învelișul de lumină din jurul lor a dispărut curând, iar sub povara vinei și a pierderii învelitorii lor divine i-a cuprins un tremur și au încercat să-și acopere trupul dezgolit.

Primii noștri părinți au ales să creadă cuvintele unui șarpe, deși el nu le dăduse nici o dovadă de iubire. El nu făcuse nimic pentru fericirea și binele lor, în timp ce Dumnezeu le dăduse tot ce era bun ca hrană și plăcut de privit.

Oriunde se putea odihni ochiul era belșug și frumusețe; totuși Eva a fost amăgită de șarpe să creadă că exista ceva interzis ce i-ar face înțelepți, chiar ca Dumnezeu. În loc să creadă și să se încreadă în Dumnezeu, ea s-a îndoit în mod josnic de bunătatea Lui și a apreciat cuvintele lui Satana.

După neascultarea lui, Adam și-a imaginat la început că se simțea înălțat către o existență nouă și superioară. Curând, însă, gândul nelegiurii lui l-a îngrozit. Aerul care avusese o temperatură blândă și constantă, părea că-i îngheață. Perechea vinovată avea un simțământ al păcatului. Simțeau o teamă de viitor, o senzație de lipsă și o goliciune a sufletului. Iubirea dulce, pacea și fericirea plină de mulțumire păreau că le fuseseră luate, iar în locul lor, o nevoie după ceva a venit asupra lor, cum nu mai experimentaseră niciodată. Atunci, pentru prima oară, atenția le-a fost atrasă către exterior. Ei nu fuseseră îmbrăcați, ci învăluiți în lumină, ca și îngerii cerești. Această lumină care-i înconjurase i-a părăsit. Pentru a-și ușura simțământul de lipsă și de goliciune pe care-l aveau, și-au îndreptat atenția spre a căuta o învelitoare pentru trupurile lor, căci cum ar fi putut apărea dezbrăcați în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor?

Crima lor le stă acum înaintea în adevărata ei lumină. Călcarea poruncii precise a lui Dumnezeu capătă un caracter mai clar. Adam condamnă greșeala Evei de a pleca de lângă el și de a fi înșelată de șarpe. Ei se mânguleau că Dumnezeu, care le dăduse totul ca să-i facă fericiți, ar putea să le scuze, totuși, neascultarea, datorită mării lui iubiri față de ei și că, în definitiv, pedeapsa lor nu va fi chiar așa de înfricoșătoare.

Satana jubila datorită succesului lui. O ispitise pe femeie să nu aibă încredere în Dumnezeu, să-I pună înțelepciunea sub semnul întrebării și să caute să-I pătrundă planurile atotînțelepte. Prin ea a provocat și înfrângerea lui Adam care, ca urmare a dragostei pentru Eva, a nesocotit porunca lui Dumnezeu și a căzut și el.

Vestea căderii omului s-a răspândit în cer și toate harpele au tăcut. Îngerii și-au aruncat coroanele de pe cap, cu tristețe. Tot cerul era în agitație. Îngerii erau mâhniți din cauza nerecunoștinței josnice a omului față de binecuvântările bogate pe care i le asigurase Dumnezeu. S-a ținut un sfat pentru a decide ce trebuia făcut cu perechea vinovată. Îngerii se temeau ca nu cumva aceștia să-și întindă mâna să mănânce din pomul vieții și astfel să perpetueze o viață de păcat.

Domnul i-a vizitat pe Adam și Eva și le-a făcut cunoscut urmările neascultării lor. Când au auzit apropierea maiestuoasă a lui Dumnezeu, au căutat să se ascundă de privirea Lui cercetătoare, de care erau încântați pe timpul inocenței și sfințeniei lor. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?» El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.» și Domnul Dumnezeu a zis: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?»” Domnul a pus această întrebare nu pentru că avea nevoie de informație, ci pentru ca perechea vinovată să înțeleagă ce se întâmplase. Cum ai devenit rușinat și fricos? Adam și-a recunoscut nelegiuirea, nu pentru că se căia de neascultarea lui, ci pentru a arunca blamul asupra lui Dumnezeu. „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine mi-a dat din pom și am mâncat.” Eva a fost apoi întrebată: „Ce ai făcut?” Ea a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.”

Blestemul

Atunci Domnul s-a adresat șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână.” După cum fusese înălțat mai presus de fiarele câmpului, șarpele trebuia acum să fie coborât sub nivelul lor și detestat de om, întrucât a fost agentul prin care a acționat

Satana. „Omului i-a zis: «Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ.»”

Dumnezeu a blestemat pământul din cauza păcatului lor de a fi mâncat din pomul cunoștinței și a declarat: „Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale.” El le împărțise binele, dar le reținuse răul. Acum El declară că ei vor mânca din el, adică, vor cunoaște răul în toate zilele vieții lor.

Din acel moment, omenirea avea să fie chinuită de ispitele lui Satana. Lui Adam i s-a hotărât trudă și grijă continuă în locul muncii plăcute și înveselitoare de care se bucurase până atunci. Ei trebuia să fie subiectul dezamăgirii, al întristării și al durerii și, în final, să ajungă la dezintegrare. Erau făcuți din țărâna pământului și trebuia să se întoarcă în țărână.

Au fost informați că trebuia să-și piardă căminul din Eden. Se supuseseră înșelăciunii și crezuseră cuvântul lui Satana că Dumnezeu ar fi mințit. Prin neascultarea lor i-au deschis lui Satana o cale de a câștiga acces mai ușor la ei și nu mai era sigur ca ei să rămână în grădina Edenului, ca nu cumva, în starea lor păcătoasă, să aibă acces la pomul vieții și să perpetueze o viață de păcat. Ei s-au rugat stăruitor să li se permită să rămână, cu toate că recunoșteau că își pierduseră dreptul la fericitul Eden. Au promis pentru viitor ascultare de Dumnezeu, fără rezerve. Au fost informați că, în căderea lor de la inocență la vinovăție, n-au dobândit tărie, ci slăbiciune. Nu își păstraseră integritatea de când erau sfinți, fericiți și nevinovați și urmau să aibă mult mai puțină tărie de a rămâne credincioși, având de acum o conștiință vinovată. Adam și Eva au fost plini de cea mai tăioasă remușcare și chin sufletesc. Acum își dădeau seama că pedeapsa păcatului era moartea.

Niște îngeri au fost însărcinați îndată să păzească drumul spre pomul vieții. Planul studiat al lui Satana era ca Adam și Eva să nu asculte de Dumnezeu, să primească dezaprobarea Lui și apoi să mănânce din pomul vieții, ca să poată perpetua o viață de păcat. Îngeri sfinți, însă, au fost trimiși să le închidă calea spre pomul vieții. În jurul acestor îngeri străluceau în fiecare direcție raze ce păreau ca niște săbii sclipitoare.

Capitolul 5

Planul de mântuire

Când s-a aflat că omul era pierdut, că acea lume pe care o crease Dumnezeu avea să fie umplută cu muritori osândiți la nenorocire, boală și moarte și că nu exista nici o cale de scăpare pentru vinovat, cerul s-a umplut de mâhnire. Întreaga familie a lui Adam trebuie să moară. L-am văzut pe plăcutul Domn Isus cu o expresie de compasiune și de tristețe pe față. Curând L-am văzut apropiindu-Se de lumina nespus de strălucitoare care Îl înconjură pe Tatăl și îngerul meu însoțitor mi-a spus că Ei se aflau într-o conversație tainică. Îngerii păreau cuprinși de o neliniște intensă, în timp ce Ei comunicau. De trei ori a fost învăluit Domnul Hristos de lumina din jurul Tatălui, iar a treia oară a ieșit de acolo și persoana Lui putea fi văzută. Fața îi era calmă, fără nici o dezorientare sau dubiu, și iradia o bunătate și un farmec ce nu pot fi exprimate în cuvinte.

Apoi le-a făcut cunoscut îngerilor faptul că se găsise o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că a stăruit pe lângă Tatăl Său, oferindu-Se să-și dea viața ca răscumpărare și să ia asupra Lui sentința de moarte, pentru ca omul să poată găsi iertare prin El; ca, prin meritele sângelui Său și prin ascultare de Legea lui Dumnezeu, omul să poată avea favoarea lui Dumnezeu, să fie adus în frumoasa grădină și să mănânce din rodul pomului vieții.

Comandantul oștilor îngerești nu le-a ascuns nimic, ci le-a descoperit Planul de Mântuire, dar la început îngerii nu s-au putut bucura. Isus le-a spus că va sta între mânia Tatălui Său și omul vinovat, că va purta fărâdelegea și batjocura și doar câțiva Îl vor primi ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Aproape toți Îl vor urî și-L vor respinge. Își va părăsi toată slava din cer, va veni pe pământ ca om, Se va smeri ca un om, va cunoaște, din proprie experiență,

diferitele ispite de care este asaltat omul, ca să știe cum să-i ajute pe aceia care vor fi ispitiți; iar în final, după ce misiunea Lui ca învățător va fi îndeplinită, va fi dat în mâinile oamenilor și va îndura aproape orice fel de cruzime și suferință pe care le-ar putea produce Satana și îngerii lui prin oamenii răi inspirați de el; va suferi cea mai crudă moarte, atârnat între cer și pământ ca un păcătos vinovat; va îndura ceasuri îngrozitoare de agonie, la care nici îngerii nu vor putea privi, ci își vor acoperi fețele. El nu va suferi numai agonie fizică, ci și mintală, care nici nu se poate compara cu suferința corpului. Greutatea păcatelor întregii lumi va apăsa asupra lui. El le-a spus îngerilor că va muri, va învia a treia zi și Se va înălța la Tatăl Său ca să mijlocească pentru omul îndărătnic și vinovat.

Singura cale de mântuire posibilă

Îngerii s-au aruncat cu fața la pământ înaintea Lui. și-au oferit viețile lor. Isus le-a spus că prin moartea Lui îi va salva pe mulți și că viața unui înger nu poate plăti vina. Numai viața Sa ar putea fi acceptată de Tatăl ca răscumpărare pentru om. Le-a mai spus că ei vor avea rolul de a fi cu El și de a-L întări în diferite ocazii; că va lua natura căzută a omului și că tăria Lui nu va fi nici măcar egală cu cea a îngerilor; că ei vor fi martorii umilirii și marilor Lui suferințe; că, văzând aceste lucruri precum și ura oamenilor împotriva Lui, vor fi mișcați de cele mai profunde sentimente și, datorită dragostei față de El, vor dori să-L salveze și să-L elibereze din mâinile ucigașilor Lui; dar că nu trebuie să intervină, pentru a nu împiedica nimic din cele ce vor vedea, și că vor avea un rol la învierea Lui; că Planul de Mântuire a fost pus la punct și că Tatăl Său l-a acceptat.

Cu o tristețe sfântă, Isus i-a mângâiat și îmbărbătat pe îngeri, informându-i că, pe viitor, aceia pe care îi va mântui vor fi cu El, că prin moartea Lui îi va răscumpăra pe mulți și-l va distruge pe cel care avea puterea morții. Tatăl Său Îi va da împărăția și mărirea împărăției sub cerul întreg, iar El o va stăpâni în veci de veci. Satana și păcătoșii vor fi distruși,

ca să nu mai tulbure vreodată cerul sau noul pământ purificat. Isus a rugat fierbinte oastea îngerească să fie împăcată cu planul pe care Tatăl Lui îl acceptase și să se bucure că, prin moartea Sa, omul căzut putea iarăși să obțină favoarea lui Dumnezeu și să guste cerul.

Atunci o bucurie nespusă a umplut cerul. Oastea cerească a cântat un cântec de laudă și adorare. și-au atins harpele și au cântat o notă mai înaltă, pentru marea îndurare și bunăvoință a Lui Dumnezeu, manifestate prin faptul că Îl dăduse pe Fiul Său iubit să moară pentru un neam de răzvrățiți. Laudă și adorare au fost revărsate pentru lepădarea și sacrificiul de Sine dovedite de Domnul Isus; pentru că a consimțit să părăsească sânul Tatălui Său, a ales o viață de suferință și chin sufletesc și o moarte rușinoasă, pentru a da viață altora.

Îngerul a zis: „Credeți că Tatăl L-a dat pe Fiul Său iubit fără zbucium? Nu, nu. Dumnezeu cerului a trecut chiar printr-o luptă între a-l lăsa pe omul vinovat să piară și a-l da pe iubitul Lui Fiu să moară pentru el.” Îngerii erau atât de interesați de salvarea omului, încât se puteau găsi printre ei unii care ar fi renunțat la slava lor și și-ar fi dat viața pentru omul muritor. Îngerul meu însoțitor mi-a spus: „Dar aceasta n-ar folosi la nimic. Nelegiuirea a fost prea mare ca viața unui înger să poată plăti prețul. Nimic altceva, ci numai moartea și mijlocirea Fiului Său vor plăti vina și-l vor salva pe omul pierdut din întristare și nenorocire deznădăjduită.”

Îngerilor, însă, le-a fost încredințată lucrarea de a urca și a coborî cu balsam întăritor din slavă pentru a alina suferințele Fiului lui Dumnezeu și a-I sluji. Lucrarea lor avea să fie și aceea de a-i păzi pe cei aflați sub har de îngerii răi și de întunericul țesut continuu în jurul lor de către Satana. Am văzut că era imposibil ca Dumnezeu să schimbe sau să modifice Legea Sa pentru a-l salva pe omul pierdut, muritor; de aceea a îngăduit ca prea iubitul Lui Fiu să moară pentru nelegiuirea omului.

Din nou, Satana și îngerii lui s-au bucurat pentru că au putut, prin căderea omului, să-L coboare pe Fiul lui Dumnezeu din poziția Lui înaltă. El le-a spus îngerilor lui că, atunci când Isus va lua natura omului căzut, Îl va birui și va împiedica împlinirea Planului de Mântuire.

Mi s-a arătat cum fusese Satana odată, un înger fericit și înălțat. Apoi mi s-a arătat cum era el acum. Încă mai are o statură regească. Trăsăturile îi mai sunt încă nobile, căci el este un înger căzut. Expresia feței lui, însă, este plină de neliniște, grijă, nefericire, răutate, ură, neastâmpăr, înșelăciune și orice rău. Am remarcat în special acea frunte care odată era așa de nobilă: a început să se tragă îndărăt de la ochi. Am văzut că el s-a înclinat atât de mult spre rău, încât orice calitate bună s-a degradat și s-a dezvoltat orice trăsătură rea. Ochii îi erau vicleni, șireți și cu o mare putere de pătrundere. Statura îi era mare, dar carnea atârna pe mâini și pe față. Cum îl priveam, își sprijinea bărbia pe mâna stângă. Părea că se află în cugetare adâncă. Pe față avea un zâmbet care m-a făcut să tremur, așa de plin era de răutate și de șiretenie satanică. El zâmbește astfel când este sigur de victima lui, iar pe măsură ce o prinde în capcană, zâmbetul îi devine tot mai îngrozitor.

În umilință și tristețe de nedescris, Adam și Eva au părăsit minunata grădină în care fuseseră atât de fericiți până când au nesocotit porunca lui Dumnezeu. Atmosfera s-a schimbat. Nu mai era constantă ca înainte de păcat. Dumnezeu i-a îmbrăcat cu haine din piei, ca să-i protejeze de frigul și de căldura la care erau expuși.

Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu

Tot cerul a jelit din cauza neascultării și căderii lui Adam și a Evei, care a atras mânia lui Dumnezeu asupra întregului neam omenesc. Comunicarea cu Dumnezeu le-a fost întreruptă, iar ei s-au cufundat în

nenorocire fără speranță. Legea lui Dumnezeu nu putea fi schimbată pentru a întâmpina nevoia omului, deoarece, în ordinea lui Dumnezeu, ea nu avea să-și piardă nici puterea și nici cea mai mică parte din cerințele sale.

Îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să viziteze perechea căzută și să-i informeze că, deși nu-și mai puteau păstra starea sfântă și căminul din Eden, totuși cazul lor nu era cu totul lipsit de speranță. Li s-a spus că Fiul lui Dumnezeu care stătuse de vorbă cu ei în Eden, fusese mișcat de milă când le-a văzut condiția deznădăjduită și Se oferise de bună voie să ia asupra Sa pedeapsa cuvenită lor, să moară pentru ei, ca omul să poată totuși trăi prin credința în ispășirea pe care Hristos a propus s-o facă pentru el. Prin Domnul Hristos a fost deschisă o ușă de speranță pentru ca omul, în ciuda marelui lui păcat, să nu fie sub stăpânirea absolută a lui Satana. Credința în meritele Fiului lui Dumnezeu avea să-l înalțe pe om astfel încât acesta să poată rezista șiretlicurilor lui Satana. I se va acorda un timp de probă în care, printr-o viață de pocăință și de credință în răscumpărarea Fiului lui Dumnezeu, să poată fi mântuit din călcarea Legii Tatălui și astfel să fie înălțat într-o poziție unde eforturile lui de a păzi Legea să poată fi acceptate.

Îngerii le-au vorbit despre mâhnirea simțită în cer când s-a anunțat că ei călcaseră Legea lui Dumnezeu, fapt ce a făcut necesar ca Domnul Hristos să-și sacrifice viața Lui prețioasă.

Când Adam și Eva și-au dat seama cât de înaltă și de sfântă era Legea lui Dumnezeu, a cărei nesocotire a necesitat un sacrificiu așa de costisitor pentru a-i salva pe ei și pe urmașii lor de la distrugere totală, s-au rugat fierbinte ca mai degrabă să moară ei înșiși sau să fie lăsați, împreună cu urmașii lor, să sufere pedeapsa păcatului lor, decât ca Fiul prea iubit al lui Dumnezeu să facă acest sacrificiu așa de mare. Durerea lui Adam s-a intensificat. El a văzut că păcatele lui erau atât de mari, încât atrăgeau consecințe înfricoșătoare. Comandantul onorat al cerului, cu care umblase și vorbise în nevinovăția lui sfântă, pe care îngerii Îl cinstesc și căruia I se

închină, va trebui oare să fie coborât din poziția Sa înaltă ca să moară din cauza nelegiurii lui?

Adam a fost informat că viața unui înger nu putea plăti prețul. Legea lui Iehova, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ, era la fel de sfântă ca și Dumnezeu Însuși; și din acest motiv viața unui înger nu putea fi acceptată de Dumnezeu ca jertfă pentru încălcarea ei. Legea Sa este mai importantă în ochii Lui decât îngerii sfinți din jurul tronului Său. Tatăl nu putea desființa sau schimba nici un precept al Legii pentru a o aduce la nivelul condiției căzute a omului, dar Domnul Hristos, care în unire cu Tatăl îl crease pe om, putea face o ispășire acceptată de Dumnezeu, dându-și viața ca jertfă și suportând mânia Tatălui. Îngerii i-au făcut cunoscut lui Adam că, după cum păcatul lui adusese moartea și nenorocirea, prin jertfa Domnului Isus Hristos aveau să fie aduse la lumină viața și nemurirea.

O privire în viitor

Lui Adam i-au fost descoperite evenimente viitoare importante, de la excluderea lui din Eden la potop și apoi până la prima venire a Domnului Hristos pe pământ. Dragostea pentru Adam și urmașii lui Îl va determina pe Fiul lui Dumnezeu să Se coboare până acolo încât să ia natura omenească și în felul acesta, prin propria-I umilire, să-i înalțe pe toți cei care vor crede în El. O asemenea jertfă avea suficientă valoare ca să salveze întreaga lume; dar numai câțiva se vor folosi de mântuirea adusă lor printr-un sacrificiu așa de minunat. Cei mai mulți nu vor fi de acord cu condițiile ce li se cer pentru a fi părtași la marea Lui salvare. Ei vor prefera păcatul și călcarea Legii lui Dumnezeu, mai degrabă decât pocăința, ascultarea și dependența prin credință de meritele jertfei oferite. Această jertfă avea o valoare infinită, putând să-l facă pe omul care se va folosi de ea mai scump decât aurul, chiar mai scump decât aurul de Ofir.

Adam a fost purtat de-a lungul generațiilor și a văzut înmulțirea crimei, a vinei și a degradării, din cauză că omul va ceda înclinațiilor lui naturale puternice de a călca Legea sfântă a lui Dumnezeu. A văzut blestemul lui Dumnezeu apăsând tot mai greu asupra rasei umane, asupra turmelor și asupra pământului, din cauza nelegiurii neîntrerupte a omului. I s-a arătat că nedreptatea și violența vor spori în mod constant; totuși, în tot acest val de nefericire și durere, întotdeauna vor fi câțiva care vor păstra cunoașterea de Dumnezeu și vor rămâne nepătați în mijlocul degenerării morale predominante. Adam a fost făcut să înțeleagă ce este păcatul: călcarea Legii. I s-a arătat că degenerarea morală, mintală și fizică va veni asupra omenirii ca rezultat al nelegiurii, până ce lumea se va umple cu orice fel de nenorocire.

Zilele omului au fost scurtate din cauza propriului său păcat, care a constat în nesocotirea Legii celei drepte a lui Dumnezeu. În cele din urmă, omenirea s-a degradat așa de mult, încât părea o rasă inferioară și aproape fără valoare. În general nu erau în stare să aprecieze taina Calvarului, adevărurile mărețe și înalte ale ispășirii și Planul de Mântuire, din cauza îngăduinței față de gândirea firească. Totuși, fără a ține seama de slăbiciunile oamenilor și de puterea lor scăzută mintală, morală și fizică, Domnul Hristos, credincios scopului pentru care a părăsit cerul, continuă să fie interesat de cei slabi, depreciați și degenerați și-i invită să-și ascundă în El slăbiciunea și marile lipsuri. Dacă vor veni la El, El va răspunde tuturor nevoilor lor.

Jertfa pentru păcat

Când Adam a adus o jertfă pentru păcat, potrivit cu învățăturile speciale ale lui Dumnezeu, a fost pentru el cea mai dureroasă ceremonie. Mâna lui trebuia să se ridice pentru a lua viața pe care numai Dumnezeu o poate da și să aducă o jertfă pentru păcat. Pentru prima oară a fost martorul morții. În timp ce privea victima sângerândă, zvârcolindu-se în agonia morții și reprezentându-L pe Fiul lui Dumnezeu, trebuia să-L vadă, prin credință, pe

Acela care avea să moară ca jertfă pentru om.

Această jertfă pentru păcat, stabilită de Dumnezeu, trebuia să-i amintească permanent lui Adam de vina sa și de recunoașterea cu pocăință a păcatului lui. Acest fapt, de a lua viața, i-a dat lui Adam o înțelegere mai profundă și mai clară a nelegiuirii sale, pe care n-o putea ispăși nimic altceva decât moartea Fiului scump al lui Dumnezeu. El a fost uimit de bunătatea infinită și iubirea fără seamăn care erau dispuse să plătească un astfel de preț pentru a-l salva pe vinovat. Când Adam ucidea victima nevinovată, i se părea că vărsa cu mâinile sale sângele Fiului lui Dumnezeu. Știa că, dacă ar fi rămas credincios lui Dumnezeu și Legii Lui sfinte, n-ar fi existat moarte pentru nici un animal sau om. Totuși, în jertfa pentru păcat, ce arăta către jertfa măreață și desăvârșită a Domnului Hristos, a apărut o stea de speranță spre a lumina viitorul întunecat și îngrozitor și a-l elibera de sub deznădejdea și ruina totală.

La început, capul fiecărei familii era considerat conducătorul și preotul familiei. Mai târziu, când oamenii s-au înmulțit pe pământ, bărbați numiți de Dumnezeu au îndeplinit acest serviciu solemn al aducerii jertfelor pentru popor. În mintea păcătoșilor, sângele animalului jertfit trebuia să fie asociat cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Moartea victimei avea să dovedească tuturor că plata păcatului este moartea. Prin actul jertfei, păcătosul își recunoștea vina și își manifesta credința, privind înainte către sacrificiul măreț și desăvârșit al Domnului Hristos, pe care Îl reprezenta victima. Fără ispășirea Fiului Său, Dumnezeu nu putea transmite omului binecuvântare sau salvare. Dumnezeu era gelos pentru onoarea Legii Sale. Călcarea ei a produs o despărțire înspăimântătoare între Dumnezeu și om. Lui Adam, în starea lui de nevinovăție, i s-a oferit comunicare directă, liberă și plăcută cu Făcătorul lui. După neleguirea lui, însă, Dumnezeu a comunicat cu omul prin Hristos și prin îngeri.

Capitolul 6

Cain, Abel și jertfele lor

Capitol bazat pe textele din Geneza 4, 1-15.

Cain și Abel, fiii lui Adam, aveau caractere foarte diferite. Abel se temea de Dumnezeu. Cain nutrea sentimente de răzvrătire și murmura împotriva lui Dumnezeu din cauza blestemului pronunțat împotriva lui Adam și din cauză că și pământul era blestemat datorită păcatului lui. Acești frați fuseseră învățați cu privire la măsurile luate pentru salvarea omenirii. Li se cerea să îndeplinească un sistem de ascultare umilă, în care să-și dovedească reverența față de Dumnezeu, credința și dependența de Mântuitorul promis, prin sacrificarea mieilor întâi născuți și aducerea lor ca o solemnă ardere de tot înaintea lui Dumnezeu. Această jertfă îi făcea să-și amintească mereu păcatul, precum și pe Mântuitorul care avea să vină și care trebuia să fie marea jertfă pentru om.

Cain și-a adus darul Domnului cu murmur și necredință în inimă cu privire la Jertfa promisă. El nu era dispus să urmeze cu strictețe planul de ascultare, să-și procure un miel și să-l ofere împreună cu roadele pământului. A luat numai din roade și nu a ținut seama de cerința lui Dumnezeu. Domnul îi făcuse cunoscut lui Adam că fără vărsare de sânge nu poate exista iertare a păcatului. Cain nu a fost meticulos, să aducă măcar cele mai bune roade. Abel și-a avertizat fratele să nu vină înaintea Domnului fără o jertfă de sânge. Cain, fiind cel mai mare, n-a vrut să-l asculte pe fratele lui. I-a disprețuit sfatul și și-a adus jertfa cu îndoială și murmur în ceea ce privește necesitatea ceremoniei. Iar Dumnezeu nu i-a acceptat-o.

Abel a adus din întâii născuți ai turmei și din grăsime, după cum

poruncise Dumnezeu; cu deplină încredere în Mesia care avea să vină, și cu venerație smerită, și-a oferit jertfa. Dumnezeu i-a respectat darul. O lumină a fulgerat din cer și a consumat jertfa lui Abel. Cain nu vede nici o manifestare ca dovadă a acceptării jertfei lui. Se mânie pe Domnul și pe fratele lui. Dumnezeu binevoiește să-i trimită un înger pentru a sta de vorbă cu el.

Îngerul îl întreabă despre motivul mâniei lui și-i spune că, dacă face binele și urmează instrucțiunile date de Dumnezeu, El îl va accepta și-i va respecta jertfa. Dar, dacă nu se va supune cu umilință, dacă nu-L va crede și nu-L va asculta, El nu-i poate accepta darul. Îngerul îi spune lui Cain că nu a fost nici o nedreptate sau părtinire din partea lui Dumnezeu, dar că nu i-a putut primi jertfa din cauza păcatului lui și a neascultării de porunca Sa clară și că, dacă va face binele, va fi primit de Dumnezeu, iar fratele lui va trebui să-l asculte și el va lua conducerea pentru că era cel mai mare.

Însă chiar și după ce a fost astfel instruit cu exactitate, Cain nu s-a pocăit. În loc să se condamne și să se deteste pe sine pentru necredința lui, el încă se plânge de nedreptatea și de părtinirea lui Dumnezeu. În gelozia și ura lui, devine dușmanul lui Abel și-l ocărăște. Abel îi arată cu blândețe fratelui său greșelile și faptul că răul este în el. Cain, însă, își urăște fratele din momentul în care Dumnezeu Își manifestă dovezile acceptării față de acesta. Abel caută să-i potolească mânia vorbindu-i despre mila arătată de Dumnezeu față de părinții lor, prin faptul că le-a salvat viața când ar fi putut să aducă pe dată moartea asupra lor. El îi spune lui Cain că Dumnezeu îi iubește, altfel nu L-ar fi dat pe Fiul Lui, sfânt și nevinovat, să sufere mânia pe care merita s-o sufere omul pentru neascultarea lui.

Începutul morții

În timp ce Abel justifică planul lui Dumnezeu, Cain se înfurie. Mânia lui crește și se aprinde împotriva lui Abel, până când îl omoară. Dumnezeu îl

întreabă pe Cain despre fratele lui, iar el rostește o minciună: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Dumnezeu îl informează că îi cunoștea păcatul, îi cunoștea orice faptă, chiar și gândurile inimii și-i spune: „Sângele fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, nu-ți va mai da bogăția lui. Pribeag și fugar vei fi pe pământ.”

La început, blestemul asupra pământului nu s-a simțit decât puțin; dar acum asupra lui apăsă un blestem dublu. Cain și Abel reprezintă cele două categorii, dreți și nedreți, credincioși și necredincioși, care există de la căderea omului până la a doua venire a lui Hristos. Cain, care și-a omorât fratele, îi reprezintă pe cei răi care vor fi invidioși pe cei neprihăniți și-i vor urî pentru că sunt mai buni decât ei. Vor fi geloși pe ei, îi vor persecuta și-i vor da la moarte, din cauză că faptele bune ale acestora le condamnă calea lor păcătoasă.

Viața lui Adam a fost plină de întristare, umilință și pocăință continuă. Pe măsură ce-i învăța pe copiii și nepoții lui frica de Domnul, și-a reproșat adesea cu amărăciune păcatul care adusese atâta nenorocire asupra urmașilor lui. Când a părăsit frumosul Eden, gândul că trebuie să moară l-a cutremurat cu groază. El vedea moartea ca pe o calamitate înfricoșătoare. Pentru prima oară a făcut cunoștință cu realitatea grozavă a morții în familia omenească prin chiar fiul său, Cain, care și-a ucis fratele. Plină de cea mai amară remușcare pentru propria-i nelegiuire, lipsit de fiul lui, Abel, și privind la Cain ca fiind ucigașul acestuia și cunoscând blestemul lui Dumnezeu asupra lui, inima lui Adam a fost copleșită de durere. Cu cea mai mare asprime și-a imputat prima fărădelege. El a implorat iertarea lui Dumnezeu prin Jertfa făgăduită. A simțit profund mânia lui Dumnezeu pentru crima lui comisă în Paradis. Mai târziu el a fost martorul corupției generale care, în final, l-a provocat pe Dumnezeu să-i distrugă pe locuitorii pământului printr-un potop. Sentința de moarte pronunțată asupra lui de către Creator i-a părut teribilă la

început. După ce a trăit câteva sute de ani, însă, a văzut că Dumnezeu era drept și milos ca să pună capăt unei vieți nenorocite.

Când Adam a fost martorul primelor semne de degradare ale naturii, în căderea frunzelor și în ofilirea florilor, a plâns mai mult decât își plâng oamenii de astăzi morții. Florile ce se ofileau nu reprezentau o pricină de durere prea adâncă deoarece erau plăpânde și delicate; dar ca pomii cei înalți, falnici și puternici să-și lepede frunzele, să se descompună, prezenta înaintea lui dezintegrarea generală a frumoasei naturi pe care Dumnezeu o crease pentru fericirea omului.

El le-a zugrăvit copiilor și nepoților lui, până la a noua generație, trăsăturile desăvârșite ale căminului său din Eden, precum și căderea lui cu rezultatele ei grozave și povara de durere adusă asupra lui de ruptura din familie, ce dusesse la moartea lui Abel. Le-a relatat suferințele prin care îl trecuse Dumnezeu ca să-l învețe necesitatea ascultării stricte de Legea Lui. Le-a declarat că păcatul, indiferent sub ce formă există, va fi pedepsit. I-a implorat să asculte de Dumnezeu, care-i va trata cu milă dacă Îl vor iubi și se vor teme de El.

Îngerii au stat de vorbă cu Adam după căderea lui și i-au spus despre Planul de Mântuire și despre faptul că neamul omenesc nu se afla dincolo de posibilitatea salvării. Deși între om și Dumnezeu se produsese o despărțire îngrozitoare, totuși a fost prevăzută jertfa Fiului Său iubit, prin care oamenii să poată fi mântuiți. Dar singura lor speranță era într-o viață de pocăință umilă și de încredere în măsura luată. Toți cei care Îl vor accepta în felul acesta pe Hristos, ca singurul lor Mântuitor, vor fi din nou aduși în favoarea lui Dumnezeu prin meritele Fiului Său.

Capitolul 7

Set și Enoh

Capitol bazat pe textele din Geneza 4, 25. 26; 5, 3-8, 18-24; Iuda 14, 15.

Set avea un caracter ales și urma să ia locul lui Abel într-o trăire fără prihană. Totuși el era un fiu al lui Adam, ca și Cain cel păcătos, și nu a moștenit din natura tatălui său mai multă bunătate firească decât fratele lui. El s-a născut în păcat, dar, prin harul lui Dumnezeu, primind învățăturile date cu credincioșie de Adam, L-a onorat pe Dumnezeu, făcând voia Lui. S-a despărțit de urmașii corupți ai lui Cain și a lucrat, așa cum ar fi făcut Abel dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea oamenilor păcătoși la adorarea și ascultarea de Dumnezeu.

Enoh a fost un om sfânt. El L-a slujit pe Dumnezeu cu toată inima. Văzând corupția familiei omenești, s-a despărțit de descendenții lui Cain, muștrându-i pentru marea lor stricăciune. Pe pământ existau și din aceia care Îl cunoșteau pe Dumnezeu, se temeau de El și I se închinau. Totuși neprihănitul Enoh era atât de nefericit din cauza înmulțirii ticăloșiei celor lipsiți de evlavie, încât evita să se asocieze cu ei în fiecare zi, temându-se că ar putea fi afectat de necredința lor și astfel, în mintea lui, nu L-ar mai privi pe Dumnezeu cu acea sfântă venerație cuvenită înaltului Său caracter. Sufletul îi era tulburat când vedea zilnic cum ei călcau în picioare autoritatea lui Dumnezeu. A ales să stea separat de ei și își petrecea mare parte din timp în singurătate, în meditație și rugăciune. El aștepta înaintea Domnului, rugându-Se să-I cunoască voința în mod desăvârșit spre a o împlini. Dumnezeu comunica cu Enoh prin îngerii Lui și-i dădea învățături divine. El i-a făcut cunoscut că nu va suporta răzvrătirea omului la nesfârșit și că intenționa să distrugă rasa păcătoasă, aducând asupra pământului un potop.

Grădina Edenului, curată și plăcută, din care au fost izgoniți primii noștri părinți, a rămas până când Dumnezeu și-a pus în gând să nimicească pământul prin potop. El o plantase și o binecuvântase în mod deosebit. În providența Lui minunată, a retras-o de pe pământ și o va aduce înapoi împodobită mai frumos decât înainte de a fi fost luată. Dumnezeu și-a propus să păstreze o mostră a lucrării Lui de creațiune desăvârșită, neafectată de blestemul cu care a lovit pământul.

Domnul i-a desfășurat mai deplin lui Enoh planul de Mântuire și, prin Duhul profeției, l-a dus de-a lungul generațiilor ce aveau să trăiască după potop și i-a arătat marile evenimente legate de a doua venire a lui Hristos și de sfârșitul lumii. (Iuda 1, 14.)

Enoh era tulburat cu privire la moarte. I se părea că cel neprihănit și cel rău vor merge împreună în țărână și acela le va fi sfârșitul. El nu putea să vadă clar viața celor drepti, după mormânt. În viziune profetică el a fost învățat cu privire la Fiul lui Dumnezeu, care avea să moară ca jertfă pentru om, și i s-a arătat venirea Domnului Hristos pe norii cerului, însoțit de oastea îngerească, pentru a da viață neprihăniților morți și a-i elibera din mormintele lor. Enoh a mai văzut și starea coruptă a lumii în timpul când Hristos ar trebui să vină a doua oară. A văzut că va exista o generație lăudăroasă, obraznică și încăpățânată, aliniată în răzvrătire împotriva Legii lui Dumnezeu, tăgăduindu-L pe singurul Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos, nesocotindu-I sângele și disprețuindu-I ispășirea. El i-a văzut pe cei neprihăniți încununăți cu slavă și cinste, în timp ce nelegiuții erau despărțiți de prezența Domnului și nimiciți de foc.

Enoh le-a repetat oamenilor cu credincioșie tot ce îi descoperise Dumnezeu prin Spiritul profeției. Unii l-au crezut și s-au întors de la răutatea lor la frica și închinarea față de Dumnezeu.

Înălțarea lui Enoh la cer

Enoh continua să se apropie de atmosfera cerului pe măsură ce se unea tot mai mult cu Dumnezeu. Pe față îi strălucea o lumină sfântă, care rămânea asupra lui în timp ce-i învăța pe aceia care voiau să-i asculte cuvintele înțelepte. Înfașurarea lui cerească și demnă îi impresiona pe oameni și-i umplea de un sentiment de respect amestecat cu teamă și uimire. Domnul îl iubea pe Enoh pentru că acesta îl urma cu statornicie, ura nelegiuirea și căuta cu stăruință cunoștința cerească, pentru a putea îndeplini în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu. El tânjea după o unire tot mai strânsă cu Domnul de care se temea, pe care îl venera și-L adora. Dumnezeu n-a vrut să permită ca Enoh să moară ca alți oameni, ci și-a trimis îngerii ca să-l ia la cer fără a vedea moartea. Enoh a fost luat dintre oameni, în prezența celor neprihăniți și a celor răi. Aceia care îl iubeau s-au gândit că Dumnezeu s-ar putea să-l fi lăsat în vreunul din locurile lui retrase, dar, după căutări stăruitoare, nefiind în stare să-l găsească, au raportat că nu mai era, pentru că îl luase Dumnezeu.

Prin luarea la cer a lui Enoh, un urmaș al lui Adam cel căzut, Dumnezeu ne învață o lecție de cea mai mare importanță: că toți cei care se încred în Jertfa făgăduită și ascultă cu credincioșie poruncile lui Dumnezeu vor fi răsplătiți. Din nou vedem aici reprezentate două categorii care vor exista până la a doua venire a Domnului Hristos: cei drepti și cei nedrepti, cei credincioși și cei răzvrătiți. Dumnezeu își va aduce aminte de cei drepti, care se tem de El. Îi va respecta și îi va onora, în contul Fiului Său prea iubit, și le va da viața veșnică. Dar pe cei nelegiuți, care I-au călcat în picioare autoritatea, îi va înlătura și-i va distruge de pe pământ și vor fi ca și când n-ar fi existat.

După căderea lui Adam dintr-o stare de fericire desăvârșită într-o stare de nenorocire și păcat, exista pericolul ca omul să se descurajeze și să

întrebe: „Ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului” (Maleahi 3, 14), când un blestem greu apasă asupra neamului omenesc și moartea este partea noastră, a tuturor? Învățăturile date lui Adam, însă, repetate de Set și exemplificate pe deplin de Enoh, au risipit întunericul și tristețea și au dat speranță omului că, așa după cum prin Adam a venit moartea, prin Isus, Mântuitorul făgăduit, vor veni viața și nemurirea.

În cazul lui Enoh, credincioșii deznădăjduiți erau învățați că, deși trăiau în mijlocul unui popor corupt și păcătos, care se afla în răzvrătire deschisă și nerușinată împotriva Creatorului lui, totuși, dacă voiau să-L asculte și să aibă credință în Salvatorul promis, puteau să trăiască în neprihănire ca și credinciosul Enoh, să fie primiți de Dumnezeu și înălțați, în cele din urmă, la tronul Său ceresc.

Enoh, despărțit de lume și petrecând mult timp în rugăciune și în comuniune cu Dumnezeu, reprezintă poporul Său credincios din ultimele zile. Nelegiuirea va predomina pe pământ într-o proporție înfricoșătoare. Oamenii își vor urma pornirea inimii lor stricate, își vor continua filozofia înșelătoare și se vor răzvrăti împotriva autorității cerului.

Poporul lui Dumnezeu se va despărți de practicile nedrepte ale celor din jur și va căuta puritatea gândirii și supunerea sfântă față de voia Lui, până când chipul Său divin se va reflecta în el. Ca și Enoh, el va fi pregătit pentru înălțarea la cer. În timp ce se străduiește să învețe și să avertizeze lumea, el nu se va conforma spiritului și obiceiurilor necredincioșilor, ci le va condamna printr-o conversație sfântă și un exemplu evlavios. Înălțarea la cer a lui Enoh, chiar înainte de distrugerea lumii prin potop, reprezintă înălțarea tuturor dreptilor vii de pe pământ înainte de distrugerea prin foc. Sfinții vor fi slăviți în prezența acelor care i-au urât pentru ascultarea lor credincioasă de poruncile drepte ale lui Dumnezeu.

Capitolul 8

Potopul

Capitol bazat pe textele din Geneza 6; 7; 8 și 9, 8-17.

Urmașii lui Set erau numiți fiii lui Dumnezeu, iar urmașii lui Cain, fiii oamenilor. Pe măsură ce fiii lui Dumnezeu s-au amestecat cu fiii oamenilor, au devenit corupți. S-au înrudit cu ei prin căsătorie și, din cauza influenței soțiilor lor, și-au pierdut caracterul lor deosebit și sfânt și s-au unit cu fiii lui Cain în idolatria acestora. Mulți au aruncat la o parte frica de Dumnezeu și I-au nesocotit poruncile. Existau câțiva, însă, care făceau binele, se temeau de Creatorul lor și-L onorau. Noe și familia lui erau printre acești câțiva neprihăniți.

Răutatea omului era așa de mare și a crescut într-o asemenea măsură înspăimântătoare, încât I-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut om pe pământ. El a văzut că răutatea omului era mare și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate numai spre rău.

Cu mai mult de o sută de ani înainte de potop, Dumnezeu a trimis un înger la credinciosul Noe, ca să-l avertizeze că nu va mai avea milă de omenirea stricată. El nu voia, însă, ca oamenii să nu-I cunoască planul. Avea să-l instruiască pe Noe și să-l facă un predicator credincios, ca să avertizeze lumea de distrugerea ce avea să vină, pentru ca locuitorii pământului să fie lăsați fără scuză. Noe trebuia să le predice oamenilor și să pregătească o arcă, după cum îl va conduce Dumnezeu, pentru salvarea lui și a familiei. El nu avea să predice numai, ci exemplul lui în construirea corăbiei avea să-i convingă pe toți că el credea ceea ce predica.

Noe și familia lui nu erau singurii care se temeau și ascultau de Dumnezeu. Dar Noe era cel mai sfânt și mai evlavios dintre toți de pe pământ, iar Dumnezeu i-a păstrat viața ca să împlinească voia Lui prin construirea corăbiei și prin avertizarea lumii despre osânda ce urma. Metusala, bunicul lui Noe, a trăit până în anul potopului; și mai erau și alții care au crezut predicarea lui Noe și l-au ajutat la construirea corăbiei, dar care au murit înainte de a veni apele pe pământ. Noe a condamnat lumea prin predicarea și prin exemplul lui în construirea arcăi.

Dumnezeu le-a dat tuturor celor ce alegeau ocazia de a se pocăi și a se întoarce la El. Dar ei nu au crezut predicarea lui Noe. I-au sfidat avertizările și au ridiculizat construirea pe uscat a acelui vas imens. Eforturile lui Noe de a-i reforma pe semenii săi nu au avut succes. Mai bine de o sută de ani, însă, el a perseverat în străduințele sale de a-i întoarce pe oameni la pocăință și la Dumnezeu. Fiecare lovitură dată la construirea corăbiei era un mesaj adresat oamenilor. Noe dirija lucrările, predica și lucra, în timp ce oamenii, cuprinși de uimire, îl priveau ca pe un fanatic.

Construirea corăbiei

Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile exacte ale corăbiei, instrucțiuni clare și toate detaliile cu privire la construirea ei. Din multe puncte de vedere arca n-a fost construită ca un vas, ci a fost pregătită ca o casă, având partea de jos ca a unui vapor, pentru a putea pluti pe apă. Nu existau ferestre în pereții laterali ai corăbiei, ci deasupra, pe unde venea lumina. Avea trei etaje și o ușă într-o parte. Diferitele compartimente pregătite pentru a primi animale erau făcute în așa fel încât toate primeau lumină prin fereastra de deasupra. Arca a fost făcută din lemn de chiparos sau gofer, care nu se deteriorează timp de sute de ani. Era o construcție foarte rezistentă, pe care n-ar fi putut-o inventa înțelepciunea nici unui om. Dumnezeu a fost proiectantul, iar Noe meșterul Său constructor. După ce Noe a făcut tot ce i-a stat în putere ca să lucreze corect fiecare parte, era imposibil ca arca să poată

rezista la furtuna pe care Dumnezeu, în mânia Lui aprinsă, avea s-o aducă pe pământ. Lucrarea de finisare a construcției a fost un proces lent. Fiecare bucată de lemn a fost potrivită exact și fiecare îmbinare acoperită cu smoală. S-a făcut tot ce a stat în puterea omului, pentru ca lucrarea să fie desăvârșită; totuși, după toate acestea, numai Dumnezeu, prin puterea Lui miraculoasă, putea s-o păzească de valurile furioase și puternice.

La început, se părea că mulți au primit avertizarea lui Noe, dar ei nu s-au întors pe deplin la Dumnezeu, cu pocăință adevărată. Le-a fost dat un timp, înainte de a veni potopul, în care aveau să fie puși la probă și încercați. Ei au căzut la test. Degradarea ce predomina i-a biruit și până la urmă s-au unit cu cei corupți în a-și bate joc și a vorbi disprețuitor despre credinciosul Noe. N-au vrut să-și părăsească păcatele, ci au continuat în poligamie și în îngăduirea poftelor lor stricate.

Timpul lor de probă se apropia de încheiere. Locuitorii necredincioși și sfidători ai lumii aveau să primească un semn deosebit al puterii lui Dumnezeu. Noe a urmat cu exactitate instrucțiunile pe care i le dăduse Dumnezeu. Corabia a fost terminată întocmai cum poruncise El. Noe pusese în magazie cantități imense de hrană pentru oameni și pentru animale. După ce toate acestea au fost îndeplinite, Dumnezeu i-a poruncit credinciosului Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea.”

Animalele intră în corabie

Au fost trimiși îngerii ca să adune din păduri și din câmpii animalele pe care le crease Dumnezeu. Îngerii mergeau înaintea lor, iar ele veneau în urmă, două câte două, mascul și femelă, iar din cele curate câte șapte perechi. Aceste animale, de la cele mai feroce până la cele mai blânde și nedăunătoare, intrau în corabie într-un marș pașnic și solemn. Cerul părea

întunecat de păsări de toate felurile. Zburau spre corabie două câte două, mascul și femelă, iar din păsările curate câte șapte. Oamenii priveau cu uimire, unii cu teamă, dar ajunseseră atât de împietriți de răzvrătire, încât acest remarcabil semn al puterii lui Dumnezeu a avut doar o influență trecătoare asupra lor. Timp de șapte zile au intrat animalele în corabie, iar Noe le aranja în locurile pregătite pentru ele.

Pe când omenirea osândită privea soarele strălucind în slava lui și pământul îmbrăcat în frumusețea sa aproape edenică, și-a alungat, prin distracții zgomotoase, temerile ce apăruseră. Prin faptele lor de violență păreau să invite asupra lor pedeapsa mâniei deja aprinse a lui Dumnezeu.

Totul era acum gata pentru închiderea corabiei, lucru ce nu putea fi făcut de Noe din interior. Mulțimea batjocoritoare a văzut un înger coborând din cer, îmbrăcat într-o strălucire ca a fulgerului. El a închis ușa masivă și și-a luat din nou zborul spre cer.

Familia lui Noe a stat în corabie șapte zile înainte ca ploaia să cadă pe pământ. În acest timp s-au pregătit pentru lungă lor ședere în timpul cât apele aveau să acopere pământul. Acestea au fost zile de manifestări hulitoare din partea mulțimii necredincioșilor. Ei credeau că, dacă profeția lui Noe nu s-a împlinit îndată după intrarea lui în arcă, atunci el fusese înșelat și lumea nu putea fi distrusă prin potop. Înainte de aceasta nu existase ploaie pe pământ. Dumnezeu făcea ca o ceață să se ridice de pe ape și să cadă ca roua, în timpul nopții, reînviind vegetația și făcând-o să înflorească.

Cu toate că au văzut manifestarea solemnă a puterii lui Dumnezeu, prin felul neobișnuit în care animalele au ieșit din păduri și din câmpii și au intrat în corabie și prin faptul că îngerul lui Dumnezeu, îmbrăcat în strălucire și maiestuoasă înspăimântătoare, a coborât din cer și a închis ușa, totuși ei și-au împietrit inimile, continuând să benchetuiască și să facă glume pe seama

manifestărilor remarcabile ale puterii divine.

Izbucnirea furtunii

În ziua a opta, însă, cerurile s-au întunecat. Zgomotul tunetelor și lumina strălucitoare a fulgerelor a început să-i îngrozească pe oameni și pe animale. Ploaia cădea din norii de deasupra lor. Niciodată nu mai văzuseră așa ceva și curajul a început să le slăbească de spaimă. Animalele umblau de colo colo în cea mai sălbatică teroare, iar glasurile lor discordante păreau să-și plângă propriul destin și pe acela al oamenilor. Violența furtunii a crescut până când apele păreau să curgă din cer ca niște cascade. Malurile râurilor s-au prăbușit, iar apele s-au revărsat peste câmpii. S-au deschis și izvoarele adâncului celui mare. Jeturi de apă țâșneau din pământ cu o forță de nedescris, aruncând la sute de metri în aer stânci masive care apoi, în căderea lor, se îngropau adânc în pământ.

Pentru prima oară priveau oamenii distrugerea lucrării mâinilor lor. Clădirile lor splendide, grădinile și livezile frumos amenajate, unde își așezaseră idoli, erau nimicite de fulgere din cer. Ruinele lor erau răspândite pretutindeni. În livezi, ei își înălțaseră altare închinare idolilor lor, pe care aduceau jertfe omenești. Dumnezeu le detesta și, în mânia Lui, le-a dărâmat în fața lor, iar ei au fost făcuți să tremure înaintea viului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, și au fost făcuți să știe că distrugerea le-au adus-o urâciunile și îngrozitoarele lor jertfe idolatre.

Violența furtunii creștea și lupta fenomenelor naturii se amesteca cu vaietele oamenilor care disprețuiseră autoritatea lui Dumnezeu. Copaci, clădiri și stânci erau aruncate în toate direcțiile. Groaza oamenilor și a animalelor nu putea fi descrisă. Însuși Satana, care era constrâns să fie în mijlocul elementelor dezlănțuite, se temea pentru propria-i existență. El se bucurase să conducă un neam atât de puternic și dorise ca ei să trăiască

practicându-și urâciunile și răzvrătindu-se și mai mult împotriva Dumnezeului cerului. Satana rostea blesteme la adresa lui Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate și cruzime. Mulți oameni, ca și Satana, Îl huleau pe Dumnezeu și, dacă și-ar fi putut duce până la capăt răzvrătirea, L-ar fi doborât de pe tronul Său de dreptate.

În timp ce mulți Îl blestemau și Îl huleau pe Creatorul lor, alții, înnebuniți de spaimă, își întindeau mâinile spre corabie, implorând să fie primiți în ea. Acest lucru, însă, era imposibil. Dumnezeu închisese ușa, singura intrare, iar Noe a rămas înăuntru și nelegiuții afară. Numai El putea deschide ușa. Ei erau constrânși să recunoască existența unui Dumnezeu viu, mai puternic decât omul, pe care Îl sfidaseră și Îl huliseră. Îl chemau stăruitor, dar urechea Lui nu era deschisă la strigătul lor. În disperarea lor, unii au căutat să pătrundă cu forța în corabie, dar acea construcție solidă a rezistat la toate eforturile lor. Unii s-au agățat de ea până când au fost luați de talazurile înfuriate sau smulși de pietre și pomi ce erau aruncați în toate părțile.

Cei care disprețuiseră avertizarea lui Noe și îl batjocoriseră pe acel credincios predicator al neprihănirii s-au pocăit prea târziu de necredința lor. Corabia era foarte clătinată și zguduită. Animalele dinăuntru își exprimau spaima grozavă prin tot felul de zgomote; totuși, în mijlocul tuturor elementelor descătuse, al valurilor și al pietrelor și copacilor aruncați, corabia plutea în siguranță. Îngeri care excelau în tărie o călăuzeau și o păzeau de rău. Păzirea ei în fiecare clipă din cele patruzeci de zile și nopți, în timpul acelei furtuni îngrozitoare, a fost o minune a Celui atotputernic.

Animalele expuse intemperiilor alergau la oameni, alegând prezența lor ca și când ar fi așteptat ajutor de la ei. Unii s-au legat pe sine și pe copiii lor de aceste animale puternice, știind că ele vor lupta pentru viață și se vor cățăra pe locurile cele mai înalte ca să scape de apele în creștere. Furtuna nu și-a domolit furia, iar apele creșteau mai repede decât la început. Unii s-au

agățat de copacii falnici de pe cele mai mari înălțimi, dar aceștia erau smulși din rădăcini și purtați cu violență prin aer, ca și când ar fi fost azvârliți cu mânie, împreună cu pietre și pământ, în valurile umflate și clocotitoare. Ființe omenești și animale luptau să-și păstreze poziția pe cele mai mari înălțimi, până când toți au fost aruncați împreună în apele înspumate, care aproape ajungeau la locurile cele mai înalte. Până la urmă, apa a ajuns și la aceste locuri, iar oamenii și animalele deopotrivă au pierit în potop.

Noe și familia lui urmăreau cu nerăbdare scăderea apelor și doreau să se întoarcă pe pământ. Noe a trimis un corb care a plecat și s-a întors, dar nu i-a adus informația dorită. A trimis apoi un porumbel care, neavând unde să se odihnească, s-a întors la corabie. După șapte zile, porumbelul a fost trimis din nou, iar când au văzut frunza de măslin în ciocul lui, familia celor opt, care fuseseră închiși în arcă atât de mult timp, s-a bucurat foarte mult.

Din nou un înger a coborât și a deschis ușa corăbiei. Noe putea să ia capacul de deasupra, dar nu putea deschide ușa pe care o închisese Dumnezeu. Dumnezeu i-a vorbit prin îngerul care a deschis-o și a invitat familia să iasă și să scoată afară cu ei toate făpturile vii.

Jertfa lui Noe și făgăduința lui Dumnezeu

Noe nu l-a uitat pe Dumnezeu, care îi ocrotise cu atâta îndurare. Imediat a înălțat un altar, a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot arătându-și credința în Hristos, marea Jertfă, și manifestându-și recunoștința față de Dumnezeu pentru ocrotirea lor minunată. Jertfa lui Noe s-a înălțat înaintea Domnului ca un miros plăcut. El a primit-o și l-a binecuvântat pe Noe și familia lui. Aici este o lecție pentru toți aceia care trăiesc pe pământ: pentru fiecare manifestare a îndurării și iubirii lui Dumnezeu față de ei, ar trebui înainte de toate să-i ofere mulțumiri pline de recunoștință și închinare umilă.

Ca omul să nu fie cumva înspăimântat de nori și de căderea ploilor și să nu trăiască mereu cu groază, temându-se de un alt potop, Dumnezeu a încurajat binevoitor familia lui Noe printr-o făgăduință: „Fac un legământ cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului și nu va mai veni potop ca să pustiească pământul. și Dumnezeu a zis: Iată semnul pe care-l fac între Mine și voi și toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu pe care l-am așezat în nor va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor.... Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și viețuitoarele de orice trup de pe pământ.”

Câtă bunăvoință din partea lui Dumnezeu! Câtă îndurare pentru omul greșit, ca să așeze în nori frumosul curcubeu multicolor, o dovadă a legământului atotputernicului Dumnezeu cu omul! Acest curcubeu avea să arate tuturor generațiilor faptul că Dumnezeu i-a nimicit pe locuitorii pământului prin potop, din cauza mării lor răutăți. Planul Lui era ca atunci când copiii generațiilor următoare aveau să vadă curcubeul în nor și să întrebe despre motivul acestui arc superb îmbrățișând cerul, părinții să le poată explica distrugerea lumii vechi prin potop, din cauză că oamenii s-au datat la tot felul de nelegiuiri, iar mâinile Celui Prea Înalt au îndoit curcubeul și l-au așezat în nori, ca o dovadă că El nu va mai aduce niciodată un potop de ape pe pământ.

Acest simbol din nor trebuie să le întărească tuturor încrederea în Dumnezeu, căci el este o dovadă a milei și bunătății divine față de om. Deși Dumnezeu a fost provocat să distrugă pământul prin potop, totuși mila Lui încă mai înconjoară pământul. El spune că, atunci când se va uita la curcubeu, Își va aduce aminte. Nu trebuie să înțelegem că El uită vreodată, ci El vorbește în limbajul omului, pentru ca acesta să-L poată înțelege mai bine.

Capitolul 9

Turnul Babel

Capitol bazat pe textele din Geneza 11, 1-9.

Unii din descendenții lui Noe au început curând să apostazieze. O parte a urmat exemplul lui Noe și a ascultat de poruncile lui Dumnezeu; alții erau necredincioși și răzvrățiți și nu toți aceștia credeau la fel cu privire la potop. Unii nu credeau în existența lui Dumnezeu, iar în mintea lor considerau că potopul a avut cauze naturale. Alții credeau că Dumnezeu există și că a distrus lumea antediluviană prin potop; simțămintele lor, ca și ale lui Cain se răzvrăteau împotriva lui Dumnezeu pentru că îi nimicise pe oameni de pe pământ și blestemase pământul, pentru a treia oară, prin potop.

Cei care erau dușmanii lui Dumnezeu se simțeau zilnic muștrați de comportarea neprihănită și de viața evlavioasă a celor care Îl iubeau, Îl ascultau și-L preamăreau. Necredincioșii s-au consultat între ei și au căzut de acord să se despartă de cei credincioși, a căror viață dreaptă era o muștrare continuă a căilor lor rele. Au călătorit la depărtare de ei și au ales o câmpie întinsă unde să locuiască. și-au construit o cetate și au conceput ideea de a construi un turn înalt până la nori, ca să locuiască împreună în cetate și în turn și să nu mai fie risipiți.

Ei s-au gândit că se vor asigura în cazul unui alt potop, căci își vor construi turnul cu mult mai înalt decât nivelul atins de ape în timpul potopului, și lumea întregă îi va onora, iar ei vor fi ca niște dumnezei și vor stăpâni peste oameni. Acest turn era planificat să-i preamărească pe constructori și să abată atenția altor locuitori ai pământului de la Dumnezeu, pentru a se uni cu ei în idolatrie. Oamenii locuiau deja în turn, chiar înainte

de a se termina construcția. Camere mobilate și decorate splendid erau închinat idolilor lor. Aceia care nu credeau în Dumnezeu își închipuiau că, dacă turnul va ajunge până la nori, vor putea descoperi cauzele potopului.

S-au înălțat pe ei înșiși împotriva lui Dumnezeu. Dar El nu le-a îngăduit să-și termine lucrarea. Turnul era construit până la o mare înălțime când Domnul a trimis doi îngeri ca să le încurce lucrul. Când sus era nevoie de material pentru lucru, oameni special desemnați trimiteau vorbă din unul în altul, până jos. Când cererea era transmisă în felul acesta, îngerii le-au încurcat limba, iar oamenii de jos le-au trimis materiale ce nu fuseseră cerute. A urca materialul până la muncitorii din vârful turnului era un proces laborios. Când aceștia descopereau că nu era ceea ce doriseră, erau dezamăgiți și furioși și îi certau pe cei pe care îi credeau vinovați.

În aceste condiții, nu mai era armonie în lucrul lor. Supărați unii pe alții și nefiind în stare să-și explice neînțelegerile și cuvintele ciudate dintre ei, și-au părăsit lucrul, s-au despărțit și s-au răspândit pe tot pământul. Până atunci, oamenii vorbiseră o singură limbă. Un fulger din cer, ca semn al mâniei lui Dumnezeu, a zdrobit vârful turnului și l-a trântit la pământ. În felul acesta Dumnezeu a vrut să-i arate omului răzvrătit că El este suprem.

Capitolul 10

Avraam și sămânța făgăduită

Capitol bazat pe textele din Geneza 12, 1-5; 13; 15; 16; 17; 21 și 22, 1-19.

Domnul l-a ales pe Avraam ca să ducă la îndeplinire voia Lui. El a fost condus să-și părăsească națiunea idolatră și să se despartă de rudele lui. Domnul S-a descoperit lui Avraam în tinerețe, i-a dat pricepere și l-a păzit de idolatrie. El plănuia să-l facă un exemplu de credință și adevărată consacrare, pentru poporul Său care avea să locuiască după aceea pe pământ. Caracterul lui se remarcă prin integritate, generozitate și ospitalitate. El impunea respect, ca un prinț puternic între oameni. Reverența și dragostea lui pentru Dumnezeu, precum și ascultarea strictă de voința Sa, i-au câștigat respectul slujitorilor și al vecinilor. Exemplul lui de evlavie și viața lui neprihănită, împreună cu învățăturile date cu credincioșie slujitorilor și familiei, i-au condus să se teamă, să-L iubească și să-L venereze pe Dumnezeul lui Avraam.

Domnul S-a arătat lui Avraam și i-a promis că sămânța lui va fi numeroasă ca stelele cerului. I-a mai făcut cunoscut, prin simbolul marelui întuneric îngrozitor ce a venit asupra lui, lunga perioadă de sclavie în Egipt a urmașilor lui.

La început, Dumnezeu i-a dat lui Avraam o singură soție, arătându-și în felul acesta rânduiala. El nu a planificat niciodată ca omul să aibă mai multe soții. Lameh a fost primul care s-a depărtat în această privință de ordinea înțeleaptă a lui Dumnezeu. El a avut două soții, ceea ce a creat discordie în familie. Invidia și gelozia celor două l-au făcut pe Lameh

nefericit. Când oamenii au început să se înmulțească pe pământ și li s-au născut fiice, și-au luat soții din toate acelea pe care și le-au ales. Acesta a fost unul din marile păcate ale locuitorilor lumii vechi, care a adus mânia lui Dumnezeu asupra lor. Acest obicei era practicat după potop și devenise atât de obișnuit, încât chiar oameni dreți au adoptat această practică, luându-și mai multe soții. În felul acesta, ei au devenit corupți și s-au depărtat în această privință de rânduiala lui Dumnezeu.

Domnul a spus despre Noe și familia lui care a fost salvată în corabie: „Căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.” Geneza 7, 1. Noe avea o singură soție, iar disciplina familiei lor unite a fost binecuvântată de Dumnezeu. Deoarece fiii lui Noe erau fără prihană, ei au fost ocrotiți în arcă împreună cu tatăl lor neprihănit. De la bun început nu a aprobat Dumnezeu poligamia. Este contrară voinței Lui. știa că ea va distruge fericirea omului. Pacea lui Avraam a fost în mare măsură afectată prin căsătoria lui nefericită cu Agar.

Ezitare față de făgăduințele lui Dumnezeu

Domnul i-a spus lui Avraam, după despărțirea acestuia de Lot: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi îți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate cineva număra pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.” „Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.... Și Avram a zis: Iată că nu mi-ai dat sămânță și slujitorul născut în casa mea este moștenitorul meu.”

Cum Avraam nu avea nici un fiu, la început se gândea că servitorul lui credincios, Eliezer, prin adoptare, îi va deveni fiu și moștenitor. Dumnezeu,

însă, i-a spus lui Avraam că nu servitorul lui îi va fi fiu și moștenitor, ci că el va avea într-adevăr un fiu. „Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: Uită-te pe cer și numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a zis: Așa va fi sămânța ta.”

Dacă Avraam și Sara ar fi așteptat cu încredere împlinirea făgăduinței că vor avea un fiu, multă nefericire ar fi fost evitată. Ei au crezut că va fi chiar așa cum promisese Dumnezeu, dar n-au putut crede că Sara, la vârsta ei înaintată, va avea un fiu. Ea a sugerat un plan prin care credea că putea fi îndeplinită făgăduința lui Dumnezeu. L-a rugat pe Avraam s-o ia pe Agar de soție. Aici le-au lipsit amândurora credința și încrederea desăvârșită în puterea lui Dumnezeu. Prin faptul că a ascultat de glasul Sarei și a luat-o pe Agar de soție, Avraam nu a reușit să treacă testul credinței lui în puterea nelimitată a lui Dumnezeu, și a adus multă nefericire asupra lor. Domnul intenționa să demonstreze credința neclintită și bizuirea lui Avraam pe făgăduințele pe care i le făcuse.

Semetia Agarei

Agar era mândră și lăudăroasă și se purta cu aroganță față de Sara. Se măgulea că avea să fie mama unei mari națiuni din Avraam, așa cum promisese Dumnezeu. Sara era nemulțumită de purtarea Agarei și-l învinuia pe Avraam pentru faptul că lucrurile mergeau rău, iar el era obligat să asculte toate acestea. Avraam este mâhnit și-i spune Sarei că Agar este slujitoarea ei și că ea poate avea stăpânire asupra ei, dar refuză s-o gonească, pentru că avea să fie mama copilului său, prin care credea că se va împlini făgăduința. Îi spune Sarei că n-ar fi luat-o pe Agar de soție dacă nu i-ar fi cerut-o în mod special chiar Sara.

Avraam era silit să asculte și plângerile Agarei cu privire la abuzul Sarei. Era încurcat. Dacă încerca să corecteze răul făcut Agarei, marea gelozia și nefericirea Sarei, prima și mult iubita lui soție. Agar fuge din fața

Sarei. Un înger al lui Dumnezeu o întâlnește, o mângâie și în același timp o mustră pentru purtarea ei trufașă, spunându-i să se întoarcă la stăpâna ei și să se supună sub mâna acesteia.

După nașterea lui Ismael, Domnul Însuși i S-a arătat din nou lui Avraam și i-a spus: „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta este un legământ veșnic.” Domnul repetă iarăși, prin îngerul Său, făgăduința de a da un fiu Sarei, ca ea să fie astfel mama multor neamuri. Avraam încă nu înțelegea făgăduința lui Dumnezeu. Gândul i-a zburat imediat la Ismael, ca și cum prin el avea să vină multe națiuni promise și, în dragostea față de fiul lui, a exclamat: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”

Făgăduința îi este repetată lui Avraam, și mai deslușit: „Cu adevărat, nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.” Îngerii sunt trimiși a doua oară la Avraam, în drumul lor spre a distruge Sodoma, și îi repetă și mai lămurit făgăduința că Sara va naște un fiu.

Fiul făgăduit

După nașterea lui Isaac, marea bucurie manifestată de Avraam și Sara a făcut-o foarte geloasă pe Agar. Ismael fusese învățat de mama lui că avea să fie binecuvântat în mod special de Dumnezeu ca fiu al lui Avraam și că va moșteni tot ce-i fusese făgăduit acestuia. Ismael împărtășea simțămintele mamei lui și era mânios din cauza bucuriei manifestate la nașterea lui Isaac. L-a disprețuit pe Isaac, deoarece credea că era preferat în locul lui. Sara a văzut atitudinea lui Ismael față de fiul ei și a fost foarte mișcată. I-a relatat lui Avraam purtarea nerespectuoasă a lui Ismael față de ea și de fiul ei, Isaac, și i-a spus: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.”

Avraam a fost foarte mâhnit. Ismael era fiul lui, pe care-l iubea. Cum putea să-l izgonească? În dezorientarea lui, s-a rugat lui Dumnezeu, căci nu știa ce cale să apuce. Domnul i-a spus lui Avraam, prin îngerii Săi, să asculte cererea Sarei, soția lui, și să nu lase ca afecțiunea față de fiul lui, sau față de Agar, să-l împiedice să fie de acord cu dorințele ei. Aceasta era singura cale pe care o putea urma pentru a restabili armonia și fericirea în familia lui. Avraam a primit de la înger făgăduința încurajatoare că Ismael, deși despărțit de casa tatălui lui, nu va muri și nici nu va fi părăsit de Dumnezeu și că va fi ocrotit pentru că era fiul lui Avraam. Dumnezeu a promis să facă și din Ismael o mare națiune.

Avraam avea o fire nobilă și binevoitoare, care s-a manifestat în rugămințile lui stăruitoare pentru oamenii din Sodoma. Spiritul lui puternic a suferit mult. A fost copleșit de întristare, iar sentimentele paterne i-au fost profund mișcate când a izgonit-o pe Agar și pe fiul lui, Ismael, să pribegească, străini într-o țară străină.

Dacă Dumnezeu ar fi aprobat poligamia, nu l-ar fi instruit astfel pe Avraam s-o izgonească pe Agar și pe fiul ei. Prin aceasta, a vrut să-i învețe pe toți o lecție: că drepturile și fericirea relației de căsătorie trebuie întotdeauna respectate și păzite, chiar cu un mare preț. Sara a fost prima și singura soție adevărată a lui Avraam. Ea avea toate drepturile de soție și de mamă, pe care nimeni alta nu le putea avea în familia lor. Ea își stima soțul, numindu-l domn, dar era geloasă ca afecțiunea lui să nu fie împărțită între ea și Agar. Dumnezeu nu a muștrat-o pe Sara pentru calea pe care a luat-o. Avraam a fost muștrat de îngeri pentru neîncrederea în puterea lui Dumnezeu, care îl făcuse s-o ia pe Agar de soție și să creadă că prin ea se va împlini făgăduința.

Testul suprem al credinței

Dumnezeu a văzut din nou potrivit să probeze credința lui Avraam prin încercarea cea mai înfricoșătoare. Dacă ar fi îndurat prima probă și ar fi așteptat cu răbdare ca făgăduința să se împlinească prin Sara și n-ar fi luat-o pe Agar de soție, n-ar fi fost supus la proba cea mai minuțioasă la care a fost supus omul vreodată. Domnul i-a poruncit lui Avraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Avraam nu a fost neîncrezător în Dumnezeu și nu a ezitat, ci dimineța, devreme, a luat doi slujitori, pe Isaac și lemnele pentru arderea de tot și a plecat înspre locul despre care îi spusese Dumnezeu. El nu i-a dezvăluit Sarei adevăratul scop al călătoriei lui, știind că dragostea ei pentru Isaac ar determina-o să nu se încreadă în Domnul și să-l rețină pe fiul ei. Avraam nu a lăsat ca sentimentele părintești să-l controleze și să-l facă să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Porunca Domnului era planificată să-i agite adâncimile sufletului. „Ia-l pe fiul tău.” Apoi, ca pentru a-i încerca inima și mai profund, a adăugat: „Pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac;” adică, pe singurul fiu al făgăduinței, „și adu-l ardere de tot”....

Acest tată a călătorit trei zile cu fiul lui, având timp suficient să se gândească și să se îndoiască de Dumnezeu, dacă ar fi fost înclinat s-o facă. Dar el nu s-a îndoit de Dumnezeu. El nu se gândea că de-acum făgăduința se va împlini prin Ismael, deoarece Dumnezeu i-a spus clar că va fi împlinită prin Isaac.

Avraam a crezut că Isaac era fiul făgăduinței. El a mai crezut că Dumnezeu voia chiar ceea ce spusese când i-a poruncit să meargă și să-l aducă ardere de tot. Nu a ezitat în fața făgăduinței, ci a crezut că Dumnezeu care, în providența Lui, îi dăduse Sarei un fiu la vârsta ei înaintată și care îi

ceruse lui Avraam să ia viața aceluia fiu, putea și să-i redea viața și să-l scoale pe Isaac din morți.

Avraam i-a lăsat pe slujitori pe cale și a propus să meargă singur cu fiul lui, ca să se închine la o oarecare depărtare de ei. N-a vrut să le permită slujitorilor să-i însoțească, pentru ca nu cumva dragostea lor pentru Isaac să-i determine să-l împiedice pe Avraam să împlinească porunca lui Dumnezeu. A luat lemnele din mâinile slujitorilor și le-a pus pe umerii fiului. A mai luat focul și cuțitul. Era pregătit să execute misiunea grozavă dată de Dumnezeu. Tatăl și fiul au mers mai departe, împreună.

„Atunci Isaac a vorbit cu tatăl lui și a zis: «Tată!» «Ce este, fiule?» i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: «Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea de tot?» «Fiule», a răspuns Avraam, «Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.» Și au mers amândoi împreună înainte.” Acel tată serios, iubitor și suferind mergea înainte cu hotărâre, alături de fiul lui. Când au ajuns la locul pe care i-l arătase Dumnezeu lui Avraam, el a construit acolo un altar, a așezat lemnele în ordine, gata pentru jertfă și apoi i-a spus lui Isaac despre porunca lui Dumnezeu de a-l oferi ca ardere de tot. I-a repetat făgăduința pe care i-o făcuse Dumnezeu de câteva ori, că prin Isaac el va deveni un neam mare. I-a spus că, prin ascultarea poruncii Domnului de a-l ucide, Dumnezeu Își va împlini făgăduința, pentru că El avea putere să-l învie din morți.

Solia îngerului

Isaac credea în Dumnezeu. El fusese învățat ascultarea fără rezerve de tatăl lui și Îl iubea și adora pe Dumnezeul părintelui său. Ar fi putut să-i opună rezistență tatălui dacă voia, dar, după ce l-a îmbrățișat cu dragoste, s-a lăsat legat și așezat pe lemne. Când mâna tatălui s-a ridicat ca să-l ucidă pe fiu, un înger al lui Dumnezeu, care urmărise toată credințioșia lui Avraam pe

drumul spre Moria, a strigat din cer și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.

Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș; și Avraam s-a dus și a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.”

De data aceasta, Avraam a trecut testul pe deplin și în mod nobil, iar prin credincioșia lui și-a compensat lipsa de credință în Dumnezeu, care îl făcuse s-o ia pe Agar de soție. După manifestarea credinței lui Avraam, Dumnezeu și-a reînnoit făgăduința față de el. „Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: «Pe Mine Însumi jur, zice Domnul; pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea.»”

Capitolul 11

Căsătoria lui Isaac

Capitol bazat pe textele din Geneza 24.

Canaanii erau idolatri, iar Domnul poruncise poporului Său să nu se înrudească prin căsătorie cu ei ca nu cumva să fie conduși la idolatrie. Avraam era bătrân și se aștepta să moară curând. Isaac era încă necăsătorit. Avraam se temea de influențele corupătoare care îl înconjurau pe fiul lui și dorea să-i aleagă o soție care nu-l va depărta de Dumnezeu. Această problemă i-a încredințat-o slujitorului lui credincios și cu experiență care avea în grijă toată averea lui.

Avraam i-a cerut slujitorului său să jure solemn înaintea Domnului că nu va lua pentru Isaac o soție canaanită, ci va merge la rudele lui Avraam, care credeau în adevăratul Dumnezeu. L-a însărcinat să fie atent să nu-l ducă pe Isaac în țara de unde venise Avraam, pentru că aproape toți cei de acolo erau afectați de idolatrie. Dacă nu putea găsi o soție pentru Isaac, care să-și părăsească rudele și să vină unde era el, atunci era eliberat de jurământul făcut.

Această chestiune importantă, nu a fost lăsată să fie rezolvată de Isaac singur, independent de tatăl lui. Avraam i-a spus slujitorului său că Dumnezeu Își va trimite îngerul înainte, ca să-l călăuzească în alegerea pe care o va face. Servitorul căruia i-a fost încredințată această misiune și-a început lunga sa călătorie. Când a intrat în cetatea în care locuiau rudele lui Avraam, s-a rugat stăruitor ca Dumnezeu să-l călăuzească în alegerea unei soții pentru Isaac. A cerut să-i fie date anumite dovezi, pentru a nu greși în această privință. El s-a odihnit la o fântână unde se strâneau întotdeauna

mulți oameni. Aici a observat îndeosebi manierele plăcute și purtarea politicoasă a Rebecăi și a primit toate dovezile că ea era aceea pe care Dumnezeu a avut plăcerea s-o aleagă pentru a deveni soția fiului stăpânului său, Isaac. Ea l-a invitat pe slujitor acasă la tatăl ei. Atunci el le-a relatat tatălui și fratelui ei dovezile pe care le primise de la Domnul, că Rebeca trebuia să devină soția lui Isaac, fiul stăpânului lui.

Apoi, slujitorul lui Avraam le-a spus: „Acum, dacă doriți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga.” Tatăl și fratele au răspuns: „«De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți putem spune nici rău nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul.» Când a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului.”

După ce au fost aranjate toate lucrurile și a fost obținut consimțământul tatălui și al fratelui, a fost consultată Rebeca, dacă voia să plece cu slujitorul lui Avraam la mare distanță de familia tatălui ei, pentru a deveni soția lui Isaac. În urma întâmplărilor petrecute, ea a crezut că mâna lui Dumnezeu o alesese ca să fie soția lui Isaac și a răspuns: „Da, vreau.”

Învoielile cu privire la căsătorie erau, în general, făcute de părinți; totuși, copiii nu erau constrânși să se căsătorească cu aceia pe care nu-i puteau iubi. Ei însă, aveau încredere în judecata părinților lor, le urmau sfatul și-și ofereau dragostea acelor pe care îi alegeau părinții lor cu experiență și temători de Dumnezeu. Se considera o crimă a urma o cale contrară acesteia.

Un exemplu de ascultare filială

Isaac a fost educat în frica de Domnul, să trăiască o viață de ascultare. Când avea patruzeci de ani, s-a supus, ca slujitorul cu experiență și temător

de Dumnezeu al tatălui lui să aleagă pentru el. El a crezut că Dumnezeu îl va călăuzi cu privire la găsirea unei soții.

Cazul lui Isaac a rămas înregistrat ca un exemplu de urmat pentru copiii din generațiile următoare, în special de către aceia care spun că se tem de Dumnezeu.

Calea urmată de Avraam în educarea lui Isaac, pe care l-a făcut să iubească viața de ascultare nobilă, este înregistrată spre beneficiul părinților și ar trebui să-i determine să poruncească familiei lor. Trebuie să-și învețe copiii să se supună și să le respecte autoritatea. Părinții să simtă că asupra lor apasă răspunderea de a îndruma dragostea copiilor către persoanele pe care judecata lor le va arăta că sunt tovarăși potriviți pentru fiii sau fiicele lor.

Capitolul 12

Iacov și Esau

Capitol bazat pe textele din Geneza 25, 19-34 și 27, 1-32.

Dumnezeu cunoaște sfârșitul încă de la început. Înainte de nașterea lui Iacov și Esau, El a știut ce fel de caractere își vor dezvolta aceștia. A știut că Esau nu va avea plăcere să-L asculte. El a răspuns rugăciunii îngrijorate a Rebecăi și a informat-o că va avea doi copii, iar cel mai mare va sluji pe cel mai mic. I-a prezentat istoria viitoare a celor doi fii, faptul că vor fi două națiuni, una mai mare decât cealaltă, și că fiul mai mare va sluji celui mai mic. Întâiul născut avea dreptul la avantaje deosebite și privilegii speciale, care nu aparțineau nici unui alt membru al familiei.

Isaac îl iubea pe Esau mai mult decât pe Iacov, pentru că îi procura vânat. El era încântat de spiritul lui îndrăzneț și curajos, manifestat la vânătoarea de animale sălbatice. Iacov era fiul preferat al mamei, pentru că firea lui era mai blândă și mai potrivită s-o facă fericită. Iacov învățase de la mama lui ceea ce Dumnezeu o învățase pe ea: că cel mai mare trebuie să slujească celui mai mic. Judecata lui tinerească l-a făcut să tragă concluzia că această făgăduință nu va putea fi îndeplinită cât timp Esau avea privilegiile acordate întâiului născut. Când Esau s-a întors de la câmp, slăbit de foame, Iacov s-a folosit de ocazie pentru a profita de nevoia lui Esau. I-a propus să-i dea să mănânce ciorbă, dacă se va lepăda de dreptul de întâi născut, iar Esau i l-a vândut lui Iacov.

Esau și-a luat două soții idolatre, ceea ce a produs o mare întristare lui Isaac și Rebecăi. Cu toate acestea, Isaac îl iubea pe Esau mai mult decât pe Iacov. Când a crezut că era aproape să moară, i-a cerut lui Esau să-i

pregătească o mâncare, ca să-l binecuvânteze înainte de a muri. Esau nu i-a spus tatălui său că îi vânduse lui Iacov dreptul de întâi născut, întărind aceasta printr-un jurământ. Rebeca a auzit cuvintele lui Isaac și și-a amintit cuvintele Domnului: „Cel mai mare va sluji celui mai mic.” Ea știa că Esau își tratase cu nechibzuință dreptul de întâi născut și i-l vânduse lui Iacov. L-a convins pe Iacov să-și înșele tatăl și, prin fraudă, să primească binecuvântarea lui care, credea ea, nu putea fi obținută pe nici o altă cale. La început, Iacov nu a vrut să înfăptuiască această înșelătorie, dar până la urmă a fost de acord cu planul mamei lui.

Rebeca cunoștea părtinirea lui Isaac în favoarea lui Esau și credea că logica nu-i va schimba planurile. În loc să se încreadă în Dumnezeu, care rânduiește toate evenimentele, ea a manifestat lipsă de credință, convingându-l pe Iacov să-și înșele tatăl. Calea lui Iacov, în această privință, nu a fost aprobată de Dumnezeu. În loc de a încerca să aducă la îndeplinire evenimentele prezise cu ajutorul înșelătoriei, Rebeca și Iacov ar fi trebuit să aștepte ca Dumnezeu să-și împlinească scopurile în felul Său și la timpul Său.

Dacă Esau ar fi primit binecuvântarea părintească ce se oferea întâiului născut, prosperitatea lui nu ar fi putut veni decât de la Dumnezeu. El ar fi putut să-l binecuvânteze cu prosperitate sau să aducă asupra lui nenorocirea, în funcție de faptele lui. Dacă L-ar fi iubit și onorat pe Dumnezeu, ca neprihănitul Abel, ar fi fost primit și binecuvântat de El. Dacă n-ar fi avut respect pentru Dumnezeu sau pentru poruncile Lui, ca și Cain cel rău, urmându-și calea coruptă, n-ar fi primit binecuvântarea Lui, ci ar fi fost respins, cum a fost și Cain. Dacă purtarea lui Iacov ar fi fost neprihănită, dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu și s-ar fi temut de El, ar fi fost binecuvântat cu prosperitate și mâna lui Dumnezeu ar fi fost cu el, chiar dacă n-ar fi obținut binecuvântarea și privilegiile oferite, în general, întâilor născuți.

Anii exilului lui Iacov

Rebeca s-a pocăit cu amărăciune pentru sfatul rău dat lui Iacov, deoarece acesta a fost mijlocul prin care a fost despărțită pentru totdeauna de el. El a fost forțat să fugă de mânia lui Esau pentru a-și salva viața, iar mama lui nu l-a mai văzut niciodată. Isaac a trăit mulți ani după ce i-a dat lui Iacov binecuvântarea și s-a convins, după modul de comportare al celor doi, că binecuvântarea îi aparținea de drept lui Iacov.

Iacov nu a fost fericit în relațiile lui de căsătorie, deși soțiile lui erau surori. El s-a înțeles cu Laban să se căsătorească cu fiica lui, Rahela, pe care o iubea. După ce l-a slujit pe Laban șapte ani pentru Rahela, acesta l-a înșelat și i-a dat-o pe Lea. Când și-a dat seama de înșelătorie și de faptul că Lea își jucase partea ei, Iacov n-a putut-o iubi. Laban l-a înșelat dându-i-o pe Lea în loc de Rahela, întrucât dorea să beneficieze o mai lungă perioadă de timp de serviciile lui credincioase. Iacov l-a muștrat pe Laban pentru că s-a jucat în felul acesta cu sentimentele lui, dându-i-o pe Lea, pe care n-o iubea. Laban l-a rugat să nu o alunge, pentru că aceasta era considerată o mare ocară, nu numai pentru ea, dar și pentru întreaga familie. Iacov a fost pus în cea mai penibilă poziție, dar s-a hotărât s-o păstreze totuși pe Lea și să se căsătorească și cu sora ei. Lea a fost mult mai puțin iubită decât Rahela.

Laban s-a purtat în mod egoist cu Iacov. El s-a gândit doar să profite de pe urma muncii lui, îndeplinite cu credincioșie. Iacov l-ar fi părăsit de mult pe vicleanul Laban, dar se temea să nu se întâlnească cu Esau. El i-a auzit pe fiii lui Laban plângându-se: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru, și cu averea tatălui nostru și-a agonisit el toată bogăția aceasta. Iacov s-a uitat și la fața lui Laban; și iată că nu mai era ca înainte.”

Iacov era frământat. Nu știa încotro s-o apuce. și-a adus problema înaintea lui Dumnezeu și s-a rugat pentru călăuzirea Lui. Domnul i-a răspuns

cu îndurare. „Atunci Domnul i-a zis lui Iacov: Întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine.”

„Iacov a trimis de a chemat pe Rahela și pe Lea, la câmp, la turma lui. El le-a zis: «După fața tatălui vostru, văd bine că el nu mai este ca mai înainte; Dar Dumnezeu tatălui meu a fost cu mine. Voi înșivă știți că am slujit tatălui vostru cu toată puterea mea. și tatăl vostru m-a înșelat: de zece ori mi-a schimbat simbria; dar Dumnezeu nu i-a îngăduit să mă păgubească.»” El le-a spus despre visul pe care i-l dăduse Dumnezeu, ca să plece de la Laban la rudele lui. Rahela și Lea și-au exprimat nemulțumirea cu privire la felul în care a procedase tatăl lor. Când Iacov le-a repovestit despre răul făcut de Laban, Rahela și Lea i-au spus: „Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru? Nu suntem noi oare privite de el ca niște străine, pentru că ne-a vândut și ne-a mâncat și banii? Toată bogăția pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Fă acum tot ce ți-a spus Dumnezeu.”

Întoarcerea în Canaan

În lipsa lui Laban, Iacov și-a luat familia și tot ce avea și a plecat. După trei zile de călătorie, Laban a auzit de plecarea lui și a fost foarte supărat. L-a urmărit, hotărât să-l aducă înapoi cu forța. Domnul, însă, a avut milă de Iacov și, când Laban era aproape să-l ajungă din urmă, I S-a arătat în vis cerându-i să nu-i vorbească lui Iacov, nici bine, nici rău. Aceasta însemna că nu trebuia să-l forțeze să se întoarcă și nici să nu-l înduplece prin propuneri ademenitoare.

Când l-a întâlnit pe Iacov, Laban l-a întrebat de ce fugise pe ascuns, luându-i fetele ca pe niște ostatice luate cu sabia. I-a spus: „Mâna mea este destul de tare ca să vă fac rău; dar Dumnezeu tatălui vostru mi-a zis în noaptea trecută: Ia seama să nu-i vorbești lui Iacov nici bine, nici rău.” Iacov

i-a reamintit atunci de felul zgârcit în care se purtase față de el, urmărindu-și numai avantajele lui. I-a spus că el, Iacov, se purtase corect cât timp stătuse la Laban: „Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare; eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua sau ce mi se fura noaptea. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi.

Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turma mea și de zece ori mi-ai schimbat simbria. Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeuul tatălui meu, pe Dumnezeuul lui Avraam, pe acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala mâinilor mele și ieri noapte a rostit judecata.”

Atunci Laban l-a asigurat că le dorea binele fiicelor lui și copiilor lor și că nu le putea face rău. A propus să facă un legământ între ei: „«Vino, să facem amândoi un legământ și legământul acesta să slujească de mărturie între mine și tine.» Iacov a luat o piatră și a pus-o ca stâlp de aducere aminte. Iacov a zis fraților săi: «Strângeți pietre». Ei au strâns pietre și au făcut o movilă; și au mâncat acolo pe movilă.”

Laban a spus: „Domnul să vegheze între tine și mine, cât vom fi departe unul de altul. Dacă vei asupri pe fetele mele, și dacă vei mai lua și alte neveste afară de fetele mele, ia bine seama că nu un om va fi cu noi, ci Dumnezeu va fi martor între mine și tine”.

Iacov a făcut un legământ solemn înaintea Domnului că nu va lua alte soții. „Laban a zis lui Iacov: «Iată movila aceasta și iată stâlpul acesta pe care l-am ridicat între mine și tine. Movila aceasta să fie martoră și stâlpul acesta să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta, și nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta și peste stâlpul acesta ca să ne

facem rău. Dumnezeul lui Avraam și al lui Nahor, Dumnezeul tatălui lor să judece între noi.» Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac.”

Cum mergea Iacov în drumul lui, l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu.” El a văzut îngerii lui Dumnezeu într-un vis, tăbărând în jurul lui. Iacov a trimis fratelui lui, Esau, o umilă solie de împăcare. „Soli s-au întors înapoi la Iacov și i-au zis: «Ne-am dus la fratele tău Esau; și el vine înaintea ta, cu patru sute de oameni.» Iacov s-a spăimântat foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele și a zis: «Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămânea va putea să scape.»

Iacov a zis: «Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac! Tu Doamne care mi-ai zis: Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere și voi îngriji ca să-ți meargă bine! Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu și iată că acum fac două tabere. Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii. și Tu ai zis: Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra.»”

Capitolul 13

Iacov și îngerul

Capitol bazat pe textele din Geneza 32, 24-33, 11.

Greșeala pe care a făcut-o Iacov primind prin înșelăciune binecuvântarea fratelui lui i-a fost adusă din nou înaintea ochilor în mod convingător, iar el se temea că Dumnezeu îi va permite lui Esau să-i ia viața. În frământarea lui, s-a rugat Domnului toată noaptea. Mi-a fost prezentat un înger stând înaintea lui Iacov, punându-i în față adevăratul lui caracter. În timp ce îngerul se întoarce să plece, Iacov îl apucă și nu-l lasă. El face cereri cu lacrimi, mărturisind că s-a pocăit adânc de păcate și de relele făcute împotriva fratelui lui, care l-au ținut departe de casa tatălui său timp de douăzeci de ani. Îndrăznește să invoce făgăduințele lui Dumnezeu și dovezile bunăvoinței Lui față de el, arătate din când în când în timpul cât lipsise din casa tatălui lui.

Iacov s-a luptat cu îngerul toată noaptea, cerând stăruitor o binecuvântare. Îngerul părea să opună rugăciunii lui, amintindu-i mereu păcatele și căutând în același timp să plece de la el. Iacov era hotărât să-l țină, nu prin tărie fizică, ci prin puterea credinței vii. Frământat, Iacov a pomenit despre pocăința sufletului lui, despre adâncă umilință pentru greșelile făcute. Îngerul părea că privește cu indiferență la rugăciunea lui, făcând mereu eforturi să se elibereze din strânsoare. El ar fi putut să-și exerseze puterea supranaturală și să scape cu forța din strânsoarea lui Iacov, dar nu a ales să facă aceasta.

Dar când a văzut că nu-l poate birui pe Iacov, ca să-l convingă de puterea lui supranaturală i-a atins coapsa, care i-a sărit imediat din

încheietură. Durerea fizică, însă, nu l-a determinat pe Iacov să renunțe la eforturile lui stăruitoare. Obiectivul său era să obțină o binecuvântare, iar durerea trupului nu era un motiv suficient ca să-i abată mintea de la acest obiectiv. În ultimele momente ale conflictului, hotărârea lui era chiar mai puternică decât la început. Până la revărsatul zorilor, credința i-a devenit tot mai zeloasă și mai perseverentă. El n-a vrut să-i dea drumul îngerului până când acesta nu l-a binecuvântat. Îngerul „i-a zis: «Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile» Dar Iacov a răspuns: «Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta.» Atunci îngerul l-a întrebat: «Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el. Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat, ca un prinț, cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.»”

Credința triumfătoare

Credința stăruitoare a lui Iacov a biruit. El l-a ținut strâns pe înger până când a obținut binecuvântarea dorită și asigurarea iertării păcatelor sale. Numele i-a fost schimbat atunci din Iacov, cel ce ia locul prin înșelăciune, în Israel, care înseamnă un prinț al lui Dumnezeu. „Iacov l-a întrebat: «Spune-mi, Te rog, numele Tău.» El a răspuns: «Pentru ce Îmi ceri numele?» și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață.»” Acela care a fost cu Iacov în noaptea aceea, Acela cu care s-a luptat și pe care l-a ținut stăruitor până l-a binecuvântat, a fost chiar Domnul Hristos.

Domnul a luat aminte la cererile lui Iacov și a schimbat planurile inimii lui Esau. El nu a aprobat nici o cale rea pe care a urmat-o Iacov. Acesta a avut o viață de îndoială, dezorientare și remușcare din cauza păcatului lui, până când a avut acea luptă serioasă cu îngerul și a obținut acolo dovada că Dumnezeu îi iertase păcatele.

„S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu. Domnul este Dumnezeul oștirilor; Numele Lui este Domnul.” Osea 12, 4.5.

Esau mărșăluia împotriva lui Iacov cu o armată, cu scopul de a-și ucide fratele. Dar în timp ce Iacov se lupta cu îngerul în noaptea aceea, un alt înger a fost trimis să-i miște inima lui Esau, pe când acesta dormea. Esau l-a văzut în vis pe Iacov, exilat pentru douăzeci de ani departe de casa tatălui său, din cauză că se temea pentru viața lui. I-a observat întristarea când a aflat că mama lor murise. În visul lui a văzut umilința lui Iacov și pe îngerii lui Dumnezeu în jurul lui. A visat că, atunci când s-au întâlnit, el nu mai avea de gând să-i facă rău. Când s-a trezit, Esau le-a povestit celor patru sute de oameni visul său și le-a spus să nu-l vatăme pe Iacov, pentru că Dumnezeul tatălui lui era cu el. Când îl vor întâlni, nici unul din ei să nu-i facă rău.

„Iacov și-a ridicat ochii și s-a uitat și iată că Esau venea cu patru sute de oameni.... El însuși a trecut înaintea lor; și s-a aruncat cu fața la pământ de șapte ori, până ce s-a apropiat de tot de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, și s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat. și au plâns.” Iacov l-a rugat fierbinte pe Esau să primească un dar de pace. El a refuzat, dar Iacov a insistat: „«Primește deci darul meu, care ți-a fost adus, fiindcă Dumnezeu m-a umplut de bunătați și am de toate.» Astfel a stăruit de el și Esau a primit.”

O parabolă

Iacov și Esau reprezintă două categorii: Iacov pe cei drepecți, iar Esau pe cei răi. Neliniștea lui Iacov, când a aflat că Esau venea împotriva lui cu patru sute de oameni, reprezintă strâmtorarea celor neprihăniți atunci când decretul de moarte intră în vigoare, pentru ca ei să fie omorâți, chiar înainte de venirea Domnului. În timp ce oamenii răi se adună în jurul lor, sufletul le

este tulburat deoarece, ca și Iacov, nu văd nici o scăpare pentru viața lor. Îngerul a stat înaintea lui Iacov, iar el l-a apucat, l-a ținut și s-a luptat cu el toată noaptea. Cei dreți vor lupta cu Dumnezeu în rugăciune în timpul strâmtorării și chinului lor sufletesc, la fel cum a luptat Iacov cu îngerul. În timpul frământării lui, Iacov s-a rugat toată noaptea pentru a scăpa de mâna lui Esau. Neprihăniții, în chinul lor sufletesc, vor striga la Dumnezeu zi și noapte ca să-i scape de mâna celor răi care-i înconjoară.

Iacov și-a mărturisit nevrednicia: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău.” Dreții, în suferința lor, vor avea un simțământ adânc al nevredniciei lor și o vor recunoaște cu lacrimi. Ca și Iacov vor invoca prin Domnul Hristos, făgăduințele lui Dumnezeu, făcute tocmai pentru astfel de păcătoși dependenți, neajutorați și plini de căință.

În frământarea sa, Iacov s-a prins strâns de înger și n-a vrut să-l lase să plece. În timp ce el se ruga cu lacrimi, îngerul i-a amintit de greșelile trecute și a încercat să plece de la el, pentru a-l încerca. Tot așa vor fi puși la probă și încercați și cei dreți, în ziua necazului lor, pentru a-și dovedi tăria credinței, perseverența și încrederea neclintită în puterea lui Dumnezeu de a-i elibera.

Iacov nu voia să fie respins. știa că Dumnezeu este milos și a apelat la îndurarea Lui. El a arătat către părerea lui de rău și către pocăința pentru greșelile lui și a insistat cu cererea de a fi eliberat din mâna lui Esau. Rugăciunea lui insistentă a durat în felul acesta toată noaptea. Când privea la greșelile sale trecute, aproape ajungea la disperare. El știa, însă, că fără ajutor de la Dumnezeu va pieri. El l-a ținut strâns pe înger și și-a susținut cererea cu strigăte fierbinți de agonie, până când a biruit.

La fel va fi și cu cei neprihăniți. Când revăd evenimentele din viața lor

trecută, speranța aproape îi părăsește, dar pe măsură ce realizează că este o situație de viață și de moarte, ei vor striga stăruitor către Dumnezeu și vor apela la El, prezentându-și părerea de rău din trecut pentru multele lor păcate și pocăința făcută cu umilință. Se vor bizui apoi pe făgăduința Lui: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Isaia 27, 5. În felul acesta, cererile lor zeloase vor fi prezentate lui Dumnezeu zi și noapte. Dumnezeu n-ar fi ascultat rugăciunea lui Iacov și nu i-ar fi salvat îndurător viața dacă el nu s-ar fi pocăit deja de răul făcut când obținuse binecuvântarea prin înșelătorie.

Cei drepti, ca și Iacov, vor manifesta o credință și o hotărâre de neclintit, ce nu vor accepta nici un refuz. Ei își vor simți nevrednicia, dar nu vor avea greșeli ascunse de dezvăluit. Dacă ar mai avea păcate, pe care să nu le fi mărturisit și de care să nu se fi pocăit, care să le apară în față atunci când sunt torturați de teamă și chin sufletesc, precum și de simțământul viu al nevredniciei lor, ar fi copleșiți. Disperarea le-ar distruge credința și ei n-ar putea avea încredere să stăruie în mod serios pe lângă Dumnezeu, pentru eliberare. Ei și-ar petrece clipele prețioase mărturisindu-și păcatele ascunse și deplângându-și starea disperată.

Timpul de probă este acordat tuturor, ca să se pregătească pentru ziua lui Dumnezeu. Dacă vreunul neglijează pregătirea și nu ia seama la avertizările date cu credincioșie, va fi fără scuză. Lupta serioasă și perseverență a lui Iacov cu îngerul ar trebui să fie un exemplu pentru creștini: Iacov a biruit pentru că a fost hotărât și stăruitor.

Toți cei care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu, cum a dorit-o Iacov, care se prind de făgăduințe și sunt la fel de serioși și perseverenți ca și el, vor reuși cum a reușit și el. Deoarece mulți așa-zisi credincioși sunt delăsători în lucrurile spirituale, există atât de puțină exersare a adevăratei credințe și atât de puțin din greutatea adevărului se sprijină pe umerii lor. Ei nu pot obține binecuvântarea pentru că nu vor să facă eforturi, să renunțe la eu, să

agonizeze înaintea lui Dumnezeu și să se roage mult și stăruitor pentru ea. Acea credință care va rezista în timpul strâmtorării trebuie să fie zilnic exersată acum. Cei care nu depun acum eforturi serioase să exerseze credință perseverentă vor fi cu totul nepregătiți să manifeste acea credință care să-i facă în stare să stea în picioare în ziua necazului.

Capitolul 14

Copiii lui Israel

Capitol bazat pe textele din Geneza 37; 39; 41-48; Exod 1-4.

Iosif lua aminte la instrucțiunile tatălui său și se temea de Domnul. El asculta mai mult decât oricare din frații lui de învățăturile drepte ale tatălui lor. Prețuia sfaturile lui și îi plăcea să-L asculte pe Dumnezeu din toată inima. El era întristat de comportarea rea a unora din frații lui și îi implora cu umilință să umble pe o cale neprihănită și să-și părăsească faptele rele. Aceasta n-a făcut decât să-i înfurie pe el. Iosif ura atât de mult păcatul, încât nu putea suporta să-și vadă frații păcătuiind împotriva lui Dumnezeu. El a adus această problemă înaintea tatălui lui, sperând că autoritatea lui îi va putea corecta. Expunerea păcatelor lor i-a mâniat pe frații lui. Ei observaseră dragostea puternică a tatălui lor pentru Iosif și erau invidioși pe el. Invidia lor s-a transformat în ură și, în cele din urmă, în crimă.

Îngerul lui Dumnezeu îl învăța pe Iosif prin visuri pe care el le povestea cu sinceritate fraților lui: „«Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; și iată că snopul meu s-a ridicat și a stătut în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui.» Frații lui i-au zis: «Doar n-ai să împărățești tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuiești tu pe noi?» Și l-au urât și mai mult din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui.

Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit fraților lui. El a zis: «Am mai visat un vis! Soarele, luna și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea.» L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștră și i-a zis: «Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu,

mama ta și frații tăi, să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?» Frații săi au început să-l pizmuiască; dar tatăl său a ținut minte lucrurile acestea.”

Iosif în Egipt

Frații lui Iosif și-au propus să-l omoare, dar până la urmă s-au mulțumit să-l vândă ca sclav pentru a-l împiedica să devină mai mare decât ei. Credeau că l-au trimis acolo unde nu-i mai putea deranja cu visurile lui și unde nu exista posibilitatea ca acestea să se împlinească. Dar Dumnezeu avea sub control chiar calea pe care au urmat-o ei, ca să împlinească ceea ce ei planificaseră să nu aibă loc niciodată: ca Iosif să stăpânească peste ei.

Dumnezeu nu l-a lăsat pe Iosif să meargă singur în Egipt. Îngerii au pregătit calea pentru primirea lui. Potifar, un ofițer al lui Faraon, căpetenia străjerilor, l-a cumpărat de la ismaeliți. Domnul a fost cu Iosif și a făcut să-i meargă bine și să capete trecere înaintea stăpânului lui, așa că acesta i-a dat în grijă tot ce posedă. „Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea; și nu se îngrijea de nimic, decât de hrana pe care o mânca.” Se considera o urâciune ca un evreu să pregătească mâncarea unui egiptean.

Când Iosif a fost ispitit să se abată de la calea cea dreaptă, să calce Legea lui Dumnezeu și să se dovedească necredincios față de stăpânul lui, el a rezistat cu hotărâre. În răspunsul pe care i l-a dat soției stăpânului său, a dat mărturie despre puterea înălțătoare care vine din frica de Dumnezeu. După ce a vorbit despre marea încredere a stăpânului în el, căci îi dăduse pe mână tot ce avea Iosif, a exclamat: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” El n-a vrut să se lase abătut de la calea neprihănită și să calce legea lui Dumnezeu, de nici o tentație sau amenințare.

Atunci când a fost acuzat de o crimă josnică, el nu s-a afundat în disperare. În conștiința nevinovăției și dreptății, s-a încrezut mai departe în

Dumnezeu, iar El, care îl susținuse și până atunci, nu l-a părăsit. Iosif a fost legat cu lanțuri și ținut într-o închisoare întunecoasă. Dar, Dumnezeu a schimbat chiar această nenorocire într-o binecuvântare. I-a dat trecere înaintea mai marelui închisorii și, curând, lui Iosif i-a fost încredințată sarcina supravegherii tuturor celor închiși.

Iată un exemplu pentru toate generațiile care vor trăi pe pământ. Deși s-ar putea să fie expuși ispitelor, oamenii ar trebui totuși să-și dea întotdeauna seama că există un mijloc de apărare la îndemână, iar dacă nu vor fi protejați va fi numai greșeala lor. Dumnezeu va fi un ajutor care nu lipsește și Duhul Lui va fi un scut. Chiar dacă sunt înconjurați de cele mai puternice ispite, există un izvor de putere la care să recurgă pentru a rezista.

Cât de cumplit a fost atacul asupra moralității lui Iosif! Venea printr-o persoană cu influență, care putea într-adevăr să-l ducă pe un drum greșit. Totuși, cât de prompt și hotărât a rezistat el. Iosif a suferit pentru virtutea și integritatea lui, întrucât cea care voise să-l ducă în rătăcire s-a răzbunat împotriva purității pe care n-a putut-o corupe și, prin influența ei, a făcut să fie aruncat în închisoare, acuzându-l de un rău respingător. Acolo, Iosif a suferit pentru că n-a vrut să renunțe la integritatea lui. El și-a așezat reputația și interesele în mâinile lui Dumnezeu. Deși a îngăduit ca Iosif să fie chinuit un timp, pentru a-l pregăti să ocupe o poziție importantă, totuși Dumnezeu i-a ocrotit reputația înnegrită de un acuzator rău și, după aceea, la timpul Lui potrivit, a făcut-o să strălucească. Dumnezeu a făcut ca temnița însăși, să fie calea spre înălțarea lui. Virtutea își va aduce în timp propria răsplată. Scutul care apăra inima lui Iosif era frica de Dumnezeu, care l-a făcut să fie credincios și drept față de stăpânul lui și loial față de Dumnezeu.

Cu toate că Iosif a fost înălțat la rangul de conducător al întregii țări, el nu l-a uitat pe Dumnezeu. Știa că este un străin într-o țară străină, despărțit de tatăl și de frații lui, care îl întristaseră adesea, dar el credea cu hotărâre că Dumnezeu îi conducea viața pentru a-l pune într-o poziție importantă.

Depinzând continuu de Dumnezeu, el și-a îndeplinit cu credincioșie toate datoriile funcției sale de conducător peste țara Egiptului.

Iosif umbla cu Dumnezeu. El nu putea fi determinat prin nici o ispită sau amenințare să se abată de la calea neprihănirii și să calce Legea lui Dumnezeu. Stăpânirea lui de sine și răbdarea lui în necaz, precum și fidelitatea lui neclintită, au rămas înregistrate spre binele tuturor celor care aveau să trăiască după el. Când frații lui și-au recunoscut păcatul înaintea lui, Iosif i-a iertat cu mărinimie, iar prin faptele lui de bunăvoință și de iubire a arătat că nu nutrea resentimente din cauza cruzimii cu care se purtasera față de el mai înainte.

Zile de prosperitate

Copiii lui Israel nu erau sclavi. Ei nu și-au vândut niciodată vitele, pământurile și pe ei înșiși lui Faraon pentru hrană, așa cum făcuseră mulți dintre egipteni. Datorită serviciului adus de Iosif în favoarea împărăției, israeliților li se dăduse un ținut unde să locuiască împreună cu turmele și cirezile lor. Faraon aprecia înțelepciunea lui Iosif în administrarea tuturor lucrurilor legate de împărăție, în special în pregătirile pentru anii lungi de foamete care au venit peste țara Egiptului. El credea că întreaga împărăție este îndatorată, pentru prosperitatea ei, față de organizarea înțeleaptă a lui Iosif; și, ca o dovadă a recunoștinței lui, i-a spus acestuia: „«țara Egiptului este deschisă înaintea ta; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în ținutul Gosen; și dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele.»»

Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat o moșie în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui Ramses, cum poruncise Faraon. Iosif a hrănit cu pâine pe tatăl său și pe frații săi și pe toată familia tatălui său, după numărul copiilor lor.”

Împăratul Egiptului nu cerea nici o taxă de la tatăl și frații lui Iosif, iar el avea permisiunea să le asigure cu generozitate hrana. Împăratul le-a zis slujitorilor lui: Nu suntem noi îndatorați Dumnezeului lui Iosif și lui însuși pentru aceste bogate provizii de hrană? Nu datorită înțelepciunii lui am acumulat un așa belșug? În timp ce alte țări pier, noi avem destul! Conducerea lui a îmbogățit foarte mult împărăția.

„Iosif a murit și frații lui și toată generația aceea de oameni. Fiii lui Israel s-au înmulțit și s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici. și s-a umplut țara de ei. Peste Egipt s-a ridicat un alt împărat, care nu cunoscuse pe Iosif. El a zis poporului său: «Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară.»”

Asuprirea

Acest nou împărat al Egiptului a auzit că fiii lui Israel erau de mare ajutor împărăției. Mulți dintre ei erau muncitori înzestrați și inteligenți, și nu voia să fie lipsit de munca lor. Noul împărat i-a pus pe copiii lui Israel în același rând cu acea categorie de sclavi care își vânduseră vitele, pământurile și pe ei înșiși împărăției. „Și au pus peste ei isprăvnicea ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses ca să slujească de hambare lui Faraon.”

„Dar cu cât îi asupreau mai mult, cu atât se înmulțeau și creșteau; și s-au scârbit de copiii lui Israel. Atunci egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi, și prin tot felul de lucrări de pe câmp: și în toate muncile acestea pe care-i sileau să le facă, erau fără nici un pic de milă.”

Le sileau pe femeile lor să lucreze la câmp, ca și cum ar fi fost roabe. Totuși numărul lor nu a scăzut. Când împăratul și slujitorii lui au văzut că numărul lor creștea mereu, s-au consultat pentru a-i forța să îndeplinească o anumită cantitate de lucru în fiecare zi. Credeau că-i vor supune prin munca grea și erau mânioși că nu puteau face să le scadă numărul și să le zdrobească spiritul independent.

Deoarece nu și-au putut atinge scopul, egiptenii și-au împietrit inimile și au mers și mai departe. Împăratul a poruncit ca pruncii de parte bărbătească să fie omorâți chiar la naștere. Satana era cel care îi inspira. El știa că dintre evrei trebuia să se ridice un eliberator, care să-i salveze din asuprire, și credea că, dacă îl putea influența pe împărat să-i ucidă pe toți copiii de parte bărbătească, planul lui Dumnezeu ar fi fost zădărnicit. Femeile se temeau de Dumnezeu și n-au făcut așa cum le poruncise împăratul Egiptului, ci i-au lăsat cu viață pe băieței.

Femeile n-au îndrăznit să-i omoare pe copiii evrei și, pentru că n-au ascultat de porunca împăratului, Domnul le-a dat prosperitate. Când a fost înștiințat că porunca nu-i fusese ascultată, împăratul Egiptului s-a mâniat foarte tare. Atunci și-a întărit și mai mult porunca. Și-a însărcinat întreg poporul să vegheze cu strictețe, spunând: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască.”

Moise

Când acest crud decret se afla în plină desfășurare, s-a născut Moise. Mama lui l-a ascuns în siguranță, atât cât a putut, apoi i-a pregătit o bărcuță de papură, a uns-o cu smoală ca să nu intre apă în ea și a așezat-o la marginea apei, în timp ce sora lui avea să zăbovească în preajmă, aparent indiferentă. Ea veghea cu îngrijorare să vadă ce se va întâmpla cu frățiorul ei.

Îngerii vegheau și ei ca să nu i se întâmple vreun rău pruncului neajutorat, care fusese așezat acolo de o mamă iubitoare și încredințat grijii lui Dumnezeu prin rugăciunile ei fierbinți amestecate cu lacrimi.

Acești îngeri au îndreptat pașii fiicei lui Faraon la râu, aproape de locul unde se afla micuțul străin nevinovat. Atenția ei a fost atrasă de ciudata bărcuță și a trimis-o pe una din slujitoarele ei să i-o aducă. Când a dat la o parte capacul acestei bărcuțe construite în mod deosebit, a văzut un prunc drăguț „un băiețaș care plângea. I-a fost milă de el.” Ea a știut că o mamă evreică iubitoare luase această măsură unică pentru a proteja viața copilului ei mult iubit și a hotărât pe loc că el va fi fiul ei. Îndată a venit sora lui Moise și a întrebat: „«Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?» «Du-te», i-a răspuns fata lui Faraon.”

Sora a alergat cu bucurie la mama ei, i-a spus vestea bună și a condus-o în mare grabă la fiica lui Faraon. Copilul a fost încredințat mamei să-l alăpteze, iar ea a fost plătită generos pentru creșterea propriului fiu. Cu recunoștință, această mamă și-a început sarcina pe care o putea îndeplini acum în siguranță și fericire. Ea a crezut că Dumnezeu îi ocrotise viața copilului. Cu credincioșie, s-a folosit de ocazia prețioasă de a-și educa fiul pentru o viață utilă. Ea a fost mai meticuloasă în educarea lui Moise decât în a celorlalți copii ai ei; deoarece era sigură că viața i-a fost păstrată pentru vreo lucrare măreață. Prin învățăturile date cu credincioșie, ea a întipărit în mintea lui tânără frica de Dumnezeu și dragostea pentru adevăr și dreptate.

Această mamă nu și-a oprit aici eforturile, ci s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu pentru fiul ei, ca să poată fi păzit de orice influență rea. L-a învățat să se plece și să se roage lui Dumnezeu, viului Dumnezeu, pentru că numai El îl putea auzi și ajuta în orice nevoie. A căutat să-i imprime în minte păcătoșenia idolatriei. Știa că el avea să fie despărțit curând de influența ei și predat mamei lui adoptive de neam împărătesc și că avea să fie înconjurat de influențe menite să-l facă să nu creadă în existența Făcătorului cerurilor și

pământului.

Învățăturile pe care le-a primit Moise de la părinții lui au fost de așa natură încât să-i fortifice mintea și să-l apere de corupția păcatului, precum și de primejdia de a deveni mândru în mijlocul splendorii și extravagantei vieții de la curte. El avea o minte clară și o inimă pricepută și nu a pierdut niciodată impresiile sfinte primite în copilărie. Mama lui l-a ținut cât a putut de mult, dar a fost obligată să se despartă de el când era de vreo doisprezece ani, iar el a devenit atunci fiul fiicei lui Faraon.

Satana a fost înfrânt. Inspirându-l pe Faraon să-i omoare pe toți copiii de parte bărbătească, el se gândea să răstoarne planurile lui Dumnezeu și să-l distrugă pe acela pe care El îl va ridica să-I salveze poporul. Dar Dumnezeu S-a folosit chiar de decretul de moarte împotriva copiilor evrei, ca de mijlocul prin care să-l plaseze pe Moise în familia regală, unde avea posibilități să devină un om învățat, calificat în cel mai înalt grad să-și conducă poporul afară din Egipt.

Faraon nădăjduia să-și înalțe nepotul adoptiv pe tron. El l-a educat să stea în fruntea armatelor Egiptului și să le conducă în luptă. Moise era un mare favorit al oștirii lui Faraon și era foarte onorat, pentru că o conducea la luptă cu o iscusință și o înțelepciune superioare. „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte.” Egiptenii îl priveau pe Moise ca pe o personalitate remarcabilă.

Pregătire specială pentru lucrarea de conducere

Îngerii l-au învățat pe Moise că Dumnezeu îl alesese ca să-i elibereze pe copiii lui Israel. Conducătorii copiilor lui Israel erau și ei instruiți de îngeri că timpul eliberării lor era aproape și că Moise era omul pe care îl va folosi Dumnezeu pentru a îndeplini această lucrare. Moise credea că evreii

vor fi eliberați prin război, că el va sta în fruntea oștirii lor, ca să conducă lupta împotriva armatelor egiptene și să-și elibereze frații din jugul asupririi. Având în vedere acest lucru, Moise veghea asupra sentimentelor lui, ca să nu se atașeze puternic de mama lui adoptivă sau de Faraon, ca nu cumva să-i fie mai greu să facă voia lui Dumnezeu fără nici o ezitare.

Domnul l-a păzit pe Moise ca să nu fie vătămat de influențele rele din jurul lui. El nu a uitat niciodată principiile adevărului primite în tinerețe de la părinții săi temători de Dumnezeu. Apoi, când a avut cea mai mare nevoie să fie ocrotit de influențele corupătoare ce însoțeau viața de la curte, lecțiile copilăriei au adus roade. Frica de Dumnezeu se afla înaintea lui. Dragostea pentru frații săi era atât de puternică și respectul lui pentru credința evreilor atât de mare, încât el nu voia să-și ascundă originea pentru onoarea de a fi un moștenitor al familiei regale.

Când avea patruzeci de ani, Moise „a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui. S-a uitat în toate părțile și văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip. A ieșit în ziua următoare; și iată că doi evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: «Pentru ce lovești pe semenul tău?» Și omul acela a răspuns: «Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe egipteanul acela?» Moise s-a temut și a zis: «Nu mai încapere îndoială că faptul este cunoscut.» Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian.” Domnul i-a condus pașii și a găsit locuință la Ietro, un om care se închina lui Dumnezeu. El era păstor și, în același timp, și preot al Madianului. Fiicele lui aveau grijă de turme. Curând, însă, turmele lui Ietro au fost date în grija lui Moise, care s-a căsătorit cu una din fiicele lui și a rămas în Madian patruzeci de ani.

Moise s-a pripit omorându-l pe egiptean. El credea că poporul Israel

înțelegea că providența lui Dumnezeu îl ridicase ca să-i elibereze. Dumnezeu, însă, n-a plănuit să-i elibereze pe copiii lui Israel prin luptă, cum credea Moise, ci prin propria-I putere nemărginită, ca slava să-I poată fi atribuită numai Lui. Dumnezeu deține controlul și El a întors fapta lui Moise de a-l ucide pe egiptean spre împlinirea scopului Său. În providența Lui, îl adusese pe Moise în familia imperială a Egiptului, unde a primit o vastă educație. Totuși el nu era pregătit ca Dumnezeu să-i încredințeze marea lucrare pentru care îl alesese. El nu putea părăsi imediat curtea și favorurile acordate ca nepot al împăratului, ca să îndeplinească lucrarea specială a lui Dumnezeu. Trebuia să aibă timp pentru a obține o experiență și o educație în școala adversității și sărăciei. În timp ce trăia în singurătate, Domnul și-a trimis îngerii ca să-l instruiască în mod deosebit cu privire la viitor. Aici a învățat el, mai pe deplin, lecția stăpânirii de sine și a umilinței. El păzea turmele lui Ietro, iar, în timp ce-și făcea datoria umilă de păstor, Dumnezeu îl pregătea să devină un păstor spiritual al oilor Lui, al poporului Israel.

Când Moise a condus turma în pustie și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb, „îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug.” „Domnul a zis: «Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am văzut strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere.... Iată că strigătele israeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc egiptenii. Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.»”

Se împlinise vremea când Dumnezeu voia ca Moise să schimbe toiagul de păstor cu toiagul lui Dumnezeu, pe care El avea să-l facă să împlinească semne și minuni, eliberându-și poporul de sub apăsare și apărându-l când aveau să fie urmăriți de dușmani.

Moise a consimțit să îndeplinească misiunea. Mai întâi l-a vizitat pe socrul lui și a obținut încuviințarea acestuia ca să se întoarcă în Egipt împreună cu familia. N-a îndrăznit să-i spună lui Ietro despre solia lui către Faraon, ca nu cumva el să nu vrea să-i lase pe soția și copiii lui să-l însoțească într-o misiune așa de primejdioasă. Domnul l-a întărit și i-a înlăturat temerile, spunându-i: „Du-te, întoarce-te în Egipt; căci toți cei ce umblau să-ți ia viața au murit.”

Capitolul 15

Manifestarea puterii lui Dumnezeu

Capitol bazat pe textele din Exod 5, 1-12, 28.

Copiii lui Israel i-au slujit pe egipteni mulți ani de zile. Doar câteva familii coborâseră în Egipt, dar au devenit o mare mulțime. Fiind înconjurați de idolatrie, mulți din ei au pierdut cunoașterea adevăratului Dumnezeu și au uitat Legea Lui. Ei s-au unit cu egiptenii în închinarea la soare, la lună și la stele, precum și la animale și la chipuri lucrate de mâna oamenilor.

Tot ceea ce-i înconjura pe copiii lui Israel avea menirea de a-i face să-L uite pe viul Dumnezeu. Totuși, între evrei erau din aceia care păstrau cunoașterea de Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Ei erau îndurerați să-și vadă copiii fiind în fiecare zi martori și chiar luând parte la urâciunile oamenilor idolatri din jurul lor, închinându-se zeităților egiptene de lemn și de piatră și aducând jertfe acestor obiecte fără simțuri. Credincioșii erau mâhniți și, în suferința lor, strigau către Domnul să-i elibereze din jugul egiptean și să-i scoată din Egipt, ca să poată scăpa de idolatrie și de influențele rele ce-i înconjurau.

Mulți evrei, însă, erau mulțumiți să rămână mai degrabă în robie decât să plece în altă țară și să întâmpine greutățile ce însoțesc o asemenea călătorie. De aceea Domnul nu i-a eliberat prin prima manifestare a semnelor și minunilor Lui înaintea lui Faraon. El a condus evenimentele astfel încât spiritul tiranic al lui Faraon să se manifeste mai pe deplin, pentru a-și putea demonstra marea Sa putere înaintea egiptenilor și înaintea poporului Său și a-i face pe israeliți doritori să părăsească Egiptul și să aleagă slujirea lui Dumnezeu.

Cu toate că mulți Israeliti ajunseseră corupți de idolatrie, totuși cei credincioși au stat neclintiți. Ei nu și-au ascuns credința, ci au recunoscut în mod deschis înaintea egiptenilor că ei servesc singurului Dumnezeu adevărat și viu. Ei repetau dovezile existenței lui Dumnezeu, de la creațiune până în zilele lor. Egiptenii au avut ocazia să facă cunoștință cu credința evreilor și cu Dumnezeul lor. Ei încercaseră să-i corupă pe închinătorii credincioși ai adevăratului Dumnezeu și erau supărați pentru că n-au reușit aceasta nici prin amenințări, nici prin promisiuni de răsplătire și nici prin tratamente crude.

Ultimii doi împărați care au ocupat tronul Egiptului au fost tiranici și i-au tratat cu cruzime pe evrei. Bătrânii lui Israel se străduiau să încurajeze credința israeliților, care se stingea, referindu-se la făgăduința dată lui Avraam și la cuvintele profetice ale lui Iosif, chiar înainte de a muri, care prevesteau eliberarea lor din Egipt. Unii ascultau și credeau. Alții priveau la propria lor condiție jalnică și refuzau să spere.

Israel influențat de mediul înconjurător

Egiptenii aflaseră despre așteptările copiilor lui Israel și luau în râs speranțele lor de eliberare și vorbeau batjocoritor despre puterea Dumnezeului lor. Ei arătau către situația acestora ca popor, ca fiind numai o națiune de sclavi, și le spuneau cu ironie: Dacă Dumnezeul vostru este atât de drept și de milos și are putere asupra dumnezeilor egipteni, de ce nu face din voi un popor liber? De ce nu-și manifestă măreția și puterea ca să vă înalțe?

Apoi egiptenii le atrăgeau atenția israeliților asupra lor înșiși, care se închinau la dumnezeii aleși de ei, pe care israeliții îi numeau dumnezeii falși. Ei spuneau cu trufie că dumnezeii lor le dăduseră prosperitate, hrană,

îmbrăcăminte și mari bogății, că-i dăduseră și pe israeliți în mâinile lor să-i slujească și că ei aveau putere să-i asuprească și să le distrugă viața ca să nu mai fie un popor. Ei își băteau joc de ideea că evreii vor fi vreodată eliberați din robie.

Faraon se fălea că ar vrea să-L vadă pe Dumnezeu lor eliberându-i din mâinile lui. Aceste cuvinte au distrus speranțele multora dintre copiii lui Israel. Li se părea că lucrurile stăteau chiar așa cum spuneau împăratul și sfetnicii lui. Știau că erau tratați ca sclavi și că trebuia să îndure orice asuprire din partea supraveghetorilor și conducătorilor lor. Băieții le fuseseră vânați și omorâți. Propria viață le era o povară, iar ei credeau și se închinau Dumnezeului cerului.

Apoi își comparau starea cu cea a egiptenilor. Aceștia nu credeau deloc într-un Dumnezeu viu, care avea putere să salveze sau să nimicească. Unii din ei se închinau la idoli, chipuri de lemn și de piatră, în timp ce alții alegeau să se închine la soare, la lună și la stele; totuși le mergea bine și erau bogați. Unii dintre evrei se gândeau că, dacă Dumnezeu ar fi mai presus de toți dumnezeii, nu i-ar lăsa, în felul acesta, să fie sclavii unei națiuni idolatre.

Slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu au înțeles că din cauza necredincioșiei lor, ca popor, și a tendinței lor de a se înrudi prin căsătorie cu alte națiuni și a fi duși astfel în idolatrie, îngăduise Domnul ca ei să meargă în Egipt. Ei le spuneau în mod hotărât fraților lor că Dumnezeu îi va scoate curând din Egipt și le va sfărâma jugul apăsător.

A venit și timpul când Dumnezeu avea să răspundă la rugăciunile poporului Său asuprit și să-l scoată din Egipt cu astfel de manifestări ale puterii Sale, încât egiptenii să fie constrânși să recunoască faptul că Dumnezeul evreilor, pe care Îl disprețuiseră, este mai presus de toți dumnezeii. El îi va pedepsi pentru idolatria lor și pentru faptul că se lăudau

plini de mândrie cu binecuvântările primite de la dumnezeii lor neînsuflețiți. Dumnezeu Își va slăvi propriul Nume, ca și alte națiuni să poată auzi despre puterea Lui și să tremure din cauza faptelor Sale mărețe și ca poporul Său, fiind martor la lucrările Lui minunate, să se întoarcă pe deplin de la idolatria lui și să-I aducă o închinare curată.

În eliberarea israeliților din Egipt, Dumnezeu a arătat clar, înaintea tuturor egiptenilor, harul Lui deosebit față de poporul Său. Dumnezeu a văzut potrivit să-și execute judecățile asupra lui Faraon, ca el să poată cunoaște prin experiență tristă, deoarece nu putea fi convins altfel, că puterea lui Dumnezeu este superioară puterii tuturor celorlalți. El a dat tuturor națiunilor o dovadă exemplară și convingătoare despre dreptatea și puterea Lui divină, ca Numele să-I poată fi mărturisit pe întregul pământ. Era planul lui Dumnezeu ca aceste manifestări ale puterii să întărească și credința poporului Său, iar urmașii acestora să I se închine în mod statornic numai Lui, care lucrase astfel de minuni pline de îndurare pentru ei.

Moise i-a spus lui Faraon, după ce acesta a cerut poporului să facă același număr de cărămizi fără să primească paiele necesare, că Dumnezeu, pe care zicea că nu-L cunoaște, îl va constrânge să se supună cerințelor Sale și să-I recunoască autoritatea de Conducător suprem.

Plăgile

Minunile toiagului transformat în șarpe și a râului transformat în sânge nu au mișcat inima împietrită a lui Faraon, ci doar i-au sporit ura față de israeliți. Lucrările vrăjitorilor l-au făcut să creadă că aceste minuni erau făcute prin magie, dar el a avut dovezi îndestulătoare că nu astfel stăteau lucrurile, atunci când a fost îndepărtată plaga broaștelor. Dumnezeu putea să le facă să dispară și să se întoarcă într-o clipă în țărână, dar n-a făcut aceasta, ca nu cumva, după ce ar fi fost îndepărtate, împăratul și egiptenii să spună că

era rezultatul magiei, la fel ca lucrarea vrăjitorilor. Broaștele au murit și atunci ei le-au adunat în grămezi. Le puteau vedea corpurile care poluau atmosfera. Astfel, împăratul și Egiptul întreg au avut dovezi, pe care filozofia lor deșartă nu le putea înlătura, că aceasta nu era magie, ci o judecată de la Dumnezeuul cerului.

Vrăjitorii nu au putut să facă să apară păduchi. Domnul nu le-a îngăduit egiptenilor nici măcar să aibă impresia că ar fi putut să producă plaga păduchilor. El a îndepărtat de la Faraon orice pretext pentru a nu crede. Chiar și pe vrăjitori i-a constrâns să spună: „Acesta este degetul lui Dumnezeu.”

După aceea a venit plaga muștelor câinești. Nu erau din acelea care ne supără în unele perioade ale anului, fără a ne vătăma, ci erau mari și veninoase. Înțepătura lor era foarte dureroasă pentru oameni și animale. Dumnezeu și-a separat poporul de egipteni și nu a îngăduit ca muștele să apară între hotarele lor.

Domnul a trimis apoi plaga ciumei vitelor și, în același timp, a păzit vitele evreilor, astfel că nici una n-a murit. Apoi a venit plaga vărsatului negru asupra oamenilor și animalelor, iar vrăjitorii nu s-au putut apăra împotriva ei. După aceea Domnul a trimis asupra Egiptului plaga pietrei amestecate cu foc, cu fulgere și tunete. Timpul apariției fiecărei plăgi a fost anunțat dinainte, ca să nu se poată spune că ar fi o întâmplare. Domnul le-a demonstrat egiptenilor că întregul pământ era sub conducerea Dumnezeuului evreilor; că tunetul, piatra și furtuna ascultă de glasul Lui. Faraon, împăratul cel mândru care odată întreba: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” s-a umilit și a zis: „Am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul Meu suntem vinovați.” L-a rugat pe Moise să fie mijlocitorul lui la Dumnezeu, ca fulgerele și tunetele teribile să înceteze.

Apoi Domnul a trimis plaga înfricoșătoare a lăcustelor. Împăratul a ales

mai degrabă să primească plăgile decât să se supună lui Dumnezeu. Fără remuşcare, şi-a văzut împărăţia lovită de aceste judecăţi teribile. După aceea, Domnul a trimis întuneric asupra Egiptului. Oamenii nu erau numai lipsiţi de lumină, ci şi atmosfera era foarte apăsătoare, aşa încât respiraţia era dificilă; totuşi evreii aveau lumină şi o atmosferă curată în locuinţele lor.

Dumnezeu a mai adus asupra Egiptului o plagă mai înspăimântătoare şi mai severă decât celelalte. Împăratul şi preoţii idolatri au fost aceia care s-au opus până la sfârşit cererii lui Moise. Poporul dorea să li se permită evreilor să părăsească Egiptul. Moise le-a descris lui Faraon, egiptenilor şi israeliţilor natura şi efectele ultimei plăgi. În noaptea aceea, atât de îngrozitoare pentru egipteni şi atât de glorioasă pentru poporul lui Dumnezeu, a fost întemeiată ceremonia Paştelui.

A fost foarte greu pentru împăratul egiptean şi pentru poporul lui mândru şi idolatru să se supună cerinţelor Dumnezeului cerului. Împăratul Egiptului avea să se supună foarte încet. Sub chinul cel mai dureros ceda puţin, dar, după ce nenorocirea era îndepărtată, lua înapoi tot ce dăduse. În felul acesta, plagă după plagă au fost aduse asupra Egiptului şi împăratul nu s-a supus, deşi a fost constrâns de pedepsele teribile ale mâniei lui Dumnezeu. Împăratul a persistat în răzvrătirea lui chiar şi după ce Egiptul a fost ruinat.

Moise şi Aron i-au spus lui Faraon despre natura şi efectul fiecărei plăgi care venea în urma refuzului său de a lăsa pe Israel să plece. De fiecare dată, el a văzut aceste plăgi venind exact aşa cum i se spusese că vor veni, dar n-a cedat. Mai întâi le-a dat numai permisiunea să aducă jertfe Domnului în ţara Egiptului; apoi, după ce Egiptul a suferit mânia lui Dumnezeu, le-a îngăduit doar bărbaţilor să plece. După ce ţara a fost aproape distrusă de plaga lăcustelor, le-a dat voie şi soţilor şi copiilor să meargă, dar nu şi vitelor lor. Moise i-a spus apoi împăratului că îngerul lui Dumnezeu le va ucide întâi născuţi.

Fiecare plagă a fost puțin mai strictă și mai cumplită, iar aceasta avea să fie mai înfricoșătoare decât toate cele de dinainte. Împăratul cel mândru, însă, era extrem de mânios și nu s-a umilit. Când egiptenii au văzut marile pregătiri făcute de israeliți pentru noaptea aceea înfricoșătoare, au luat în râs semnul de recunoaștere înscris cu sânge pe stâlpii ușilor lor.

Capitolul 16

Eliberarea lui Israel din robie

Capitol bazat pe textele din Exod 12, 29-15, 19.

Copiii lui Israel au urmat instrucțiunile date de Dumnezeu; și, în timp ce îngerul morții trecea de la casă a egiptenilor la alta, ei erau gata de călătorie, așteptând ca împăratul răzvrătit și oamenii lui să-i roage să plece.

„La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort. În aceeași noapte Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: «Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă.» Egiptenii zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: «Altfel, toți vom pieri.»

Poporul și-a luat plămădeala înainte de a se dospi. și-au învelit postăvile cu plămădeala în haine și le-au pus pe umeri. Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise și au cerut Egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine. Domnul a făcut ca poporul să capete trecere înaintea egiptenilor, care le-au împlinit cererea. și astfel au jefuit pe egipteni.”

Domnul i-a descoperit acest lucru lui Avraam cu vreo patru sute de ani înainte de a se împlini. „Și Domnul a zis lui Avraam: «Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o

vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.»” Geneza 15, 13.14.

„O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi.” Copiii lui Israel au ieșit din Egipt cu averile lor care nu-i aparțineau lui Faraon pentru că ei nu i le vânduseră niciodată. Iacov și fiii lui și-au luat turmele de oi și de vite cu ei în Egipt. Copiii lui Israel s-au înmulțit foarte mult, iar turmele lor au crescut în mare măsură. Dumnezeu i-a judecat pe egipteni trimitând plăgi asupra lor și determinându-i astfel să-I scoată în grabă poporul din Egipt, cu tot ce avea.

„După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu l-a dus pe drumul ce dă în țara filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: «S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul, și să se întoarcă în Egipt.» Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre marea Roșie. Copiii lui Israel au ieșit înarmați din țara Egiptului. Moise a luat cu el oasele lui Iosif; căci Iosif pusese pe fiii lui Israel să jure, zicând: «Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați cu voi oasele mele de aici.»”

Stâlpul de foc

„Au plecat din Sucot și au tăbărât la Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.”

Domnul știa că filistenii se vor opune trecerii israeliților prin țara lor. Vor spune despre ei că au fugit de la stăpânii lor din Egipt și vor face război

cu ei. Aducându-i în felul acesta lângă mare, Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu milos și un Dumnezeu al judecății. El i-a spus lui Moise că Faraon îi va urmări și l-a călăuzit chiar la locul unde să-și așeze tabăra, lângă mare. I-a mai spus că El va fi onorat înaintea lui Faraon și a oștirii lui.

La câteva zile după plecarea evreilor din Egipt, egiptenii i-au spus lui Faraon că aceștia fugiseră și că nu se vor mai întoarce niciodată ca să-l slujească din nou; și se jeleau din cauză că îi lăsaseră să părăsească Egiptul. Pentru ei era o mare pierdere să fie lipsiți de serviciile israeliților și le părea rău că au consimțit să-i lase să plece. În ciuda a tot ce suferiseră prin judecățile lui Dumnezeu, ei erau atât de împietriți din cauza răzvrătirii lor continue, încât s-au hotărât să-i urmărească pe copiii lui Israel și să-i aducă înapoi în Egipt cu forța. Împăratul a luat o armată foarte mare și șase sute de care, i-a urmărit și i-a ajuns când erau așezați cu tabăra lângă mare.

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor. Ei au zis lui Moise: «Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor decât să murim în pustie?» Moise a răspuns poporului: «Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.»”

Cât de repede și-au pierdut israeliții credința în Dumnezeu! Ei fuseseră martori la toate judecățile Sale asupra egiptenilor, pentru a-l constrânge pe împărat să-i lase să plece, dar când le-a fost încercată credința în Dumnezeu au murmurat, deși văzuseră dovezile puterii Lui în eliberarea lor minunată. În loc să se încreadă în Dumnezeu la nevoie, au murmurat împotriva credinciosului Moise, amintindu-i de cuvintele lor lipsite de credință pe care

le rosteau în Egipt. L-au acuzat ca fiind cauza întregii lor suferințe. El i-a încurajat să se încreadă în Dumnezeu, să nu dea expresie necredinței și vor vedea ce va face Domnul pentru ei. Moise a strigat fierbinte către Domnul ca să-și elibereze poporul ales.

Eliberarea de la Marea Roșie

„Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despice-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.»” Dumnezeu voia ca Moise să înțeleagă faptul că El va lucra pentru poporul Lui, că nevoia lor va fi ocazia Lui. Când ei vor fi mers cât puteau de departe, el să le poruncească să meargă înainte și, folosind toiagul pe care i-l dăduse Dumnezeu, să despartă apele.

„«Eu voi împietri inima egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea. Și vor ști egiptenii că Eu sunt Domnul, când Faraon, carele și călăreții lui vor face să se arate slava Mea.» Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor și stâlpul de nor care mergea înaintea lor și-a schimbat locul și a mers înapoia lor. El S-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta.”

Egiptenii nu-i puteau vedea pe evrei, deoarece norul gros de întuneric era deasupra lor, nor care pentru israeliți era numai lumină. Astfel și-a arătat Dumnezeu puterea, ca să-și încerce poporul, să vadă dacă se vor încrede în El sau nu, după ce le-a dat atâtea dovezi ale grijii și dragostei Lui pentru ei, și ca să-i mustre pentru necredința și murmurarea lor. „Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre

răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea și apele s-au despărțit în două. Copiii lui Israel au trecut marea ca pe uscat și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.” Apele s-au ridicat și au stat de fiecare parte ca niște pereți solizi, în timp ce Israel a mers ca pe uscat prin mijlocul mării.

Oastea egipteană triumfa în noaptea aceea crezând că, din nou, copiii lui Israel se aflau în puterea lor. Credeau că nu era nici o posibilitate de scăpare pentru aceștia; pentru că în fața evreilor se întindea Marea Roșie, iar armata lor numeroasă venea chiar în spatele acestora. Dimineța, când au ajuns la mare, iată că era un drum uscat, apele erau despărțite și stăteau ca niște ziduri de amândouă părțile, iar copiii lui Israel parcursese deja jumătate din cale. Egiptenii au așteptat un timp să hotărască ce era mai bine să facă. Erau dezamăgiți și furioși pentru că, atunci când evreii aproape că fuseseră în mâinile lor și erau siguri de ei, le-a fost deschisă prin mare o cale neașteptată. S-au hotărât să-i urmărească.

„Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învâlmășeală în tabăra lor. A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: «Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor.»”

Egiptenii au îndrăznit să se aventureze pe calea pe care o pregătise Dumnezeu pentru poporul Lui, iar îngerii lui Dumnezeu au trecut prin oștirea lor și le-au scos roțile carelor. Ei erau iritați. Înaintarea le era foarte înceată și au început să se tulbure. și-au amintit de judecățile pe care Dumnezeu le adusese asupra lor în Egipt, pentru a-i constrânge să-l lase pe Israel să plece, și se gândeau că s-ar putea ca Dumnezeu să-i dea pe ei toți în mâinile israeliților. Au înțeles că Dumnezeu lupta pentru Israel, s-au înspăimântat foarte tare și se întorceau să fugă dinaintea evreilor, când

„Domnul a zis lui Moise: «Întinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă spre egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.»»

«Moise și-a întins mâna spre mare. și înspre dimineață marea și-a reluat iarăși repeziciunea cursului și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel; nici unul măcar n-a scăpat. Dar copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor. În ziua aceea, Domnul a izbăvit pe Israel din mâna egiptenilor; și Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării. Israel a văzut mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său, Moise.»»

Când evreii au văzut lucrarea minunată a lui Dumnezeu în nimicirea egiptenilor, și-au unit vocile într-un cântec inspirat, de laudă recunoscătoare și de o înaltă elocvență.

Capitolul 17

Călătoriile lui Israel

Capitol bazat pe textele din Exod 15, 23-18, 27.

Copiii lui Israel au călătorit prin pustiu și timp de trei zile nu au putut găsi apă de băut. Sufereau de sete și „poporul a cărtit împotriva lui Moise, zicând «Ce avem să bem?» Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare. El a zis: «Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.»”

Copiii lui Israel păreau să aibă o inimă rea și necredincioasă. Nu voiau să îndure greutățile pustiei. Când întâlneau dificultăți în drumul lor, le priveau ca imposibilități. Credința lor în Dumnezeu se năruia, iar ei nu mai vedeau înaintea lor decât moarte. „și toată adunarea copiilor lui Israel au cărtit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: «Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine și ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.»”

Ei nu au suferit cu adevărat durerile foamei. Aveau mâncare pentru prezent, dar se temeau de viitor. Nu puteau înțelege cum va rezista oștirea lui Israel, în timpul călătoriilor lungi prin pustiu, doar cu mâncarea simplă ce o aveau atunci și, în necredința lor, își vedeau copiii murind de foame. Domnul

a îngăduit ca mâncarea să li se termine și să întâmpine dificultăți, ca să-și întoarcă inimile spre El, care îi ajutase până atunci, și să poată crede în El. El era gata să fie pentru ei un ajutor prezent. Dacă, în nevoia lor, L-ar fi chemat, El le-ar fi demonstrat dovezile iubirii și grijii Sale permanente.

Dar se părea că ei nu voiau să se încreadă în Domnul mai mult decât aveau înaintea ochilor dovezile neîntrerupte ale puterii Sale. Dacă ar fi avut credință adevărată și încredere neclintită în Dumnezeu, ar fi suportat cu voioșie inconvenientele și obstacolele sau chiar suferințele reale, după ce Domnul lucrase într-un mod așa de minunat pentru eliberarea lor din sclavie. Mai mult decât atât, Domnul le-a făgăduit că, dacă vor asculta poruncile Lui, nici o boală nu va veni asupra lor, căci El a zis: „Eu sunt Domnul care te vindecă.”

După această făgăduință sigură din partea lui Dumnezeu, era o necredință criminală ca ei să se aștepte că le vor muri copiii de foame. În Egipt suferiseră mult, fiind supraîmpovărați de muncă. Copiii le erau dați la moarte și, ca răspuns la rugăciunile lor, Dumnezeu i-a eliberat cu milă. Le-a promis să fie Dumnezeul lor, să-i ia ca popor al Lui și să-i conducă într-o țară întinsă și bună.

Ei, însă, erau gata să-și piardă curajul la fiecare suferință ce aveau s-o îndure în drumul spre țara aceea. Suferiseră mult pe când erau robi egiptenilor, dar acum nu puteau îndura suferința în slujirea lui Dumnezeu. Când au fost încercați, au fost gata să cedeze la îndoieli întunecate și să cadă în descurajare. Murmurau împotriva lui Moise, slujitorul devotat al lui Dumnezeu, îl învinovăteau de toate încercările lor și-și exprimau dorința rea de a fi rămas în Egipt, unde puteau sta lângă oalele cu carne și puteau mânca pâine pe săturate.

O lecție pentru zilele noastre

Necredința și murmurările copiilor lui Israel reprezintă pe poporul lui Dumnezeu care este acum pe pământ. Mulți din cei de astăzi privesc la Israelul din trecut și se miră de necredința lor și de cântirile lor neîncetate, după ce Domnul făcuse atât de mult pentru ei, dându-le repetate dovezi ale dragostei Lui față de ei și a grijii ce le-o purta. Ei se gândesc că la rândul lor nu s-ar fi dovedit nerecunoscători. Unii care gândesc astfel, însă, murmură și se plâng din cauza unor lucruri mai mărunte. Ei nu se cunosc pe sine. Dumnezeu îi încearcă deseori și le probează credința în lucruri mici, iar ei nu îndură încercarea mai bine decât vechiul Israel.

Mulți au asigurate nevoile lor prezente; totuși, nu vor să se încreadă în Domnul pentru viitor. Ei manifestă necredință și se cufundă în disperare și întristare la gândul nevoilor ce ar putea veni. Unii sunt mereu tulburați ca nu cumva să ajungă în nevoie și copiii lor să sufere. Când apar dificultăți sau ajung la strâmtorare, când credința și dragostea față de Dumnezeu le sunt încercate, se dau înapoi de la test și murmură cu privire la procedeul prin care Dumnezeu a ales să-i purifice. Dragostea lor nu se dovedește curată și desăvârșită, nu suferă totul.

Credința poporului Dumnezeului cerului ar trebui să fie puternică, activă și trainică, o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite. Atunci limbajul acestora va fi: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul; și tot ce este în mine să laude numele Lui cel sfânt”, căci El s-a purtat cu generozitate față de mine.

Unii consideră că lepădarea de sine înseamnă o adevărată suferință. Sunt îngăduite poftes stricate. Înfrânarea poftelor nesănătoase îi va determina pe mulți preinși creștini să dea înapoi, ca și cum consecința unei diete simple ar fi adevărată inaniție. Ca și copiii lui Israel, ei ar prefera robia,

trupuri bolnave și chiar moartea, decât să fie lipsiți de oalele lor cu carne. Tot ce este făgăduit rămășiței pentru timpul de strâmtorare sunt pâinea și apa.

Mana

„Când s-a luat roua aceasta, pe fața pământului era ceva mărunț ca niște grăunțe, mărunț ca bobitele de gheață albă pe pământ. Copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: «Ce este aceasta?» căci nu știau ce este. Moise le-a zis: «Este pâinea pe care vi-o dă Domnul ca hrană. Iată ce a poruncit Domnul: Fiecare din voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană și anume, un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; fiecare să ia din ea pentru cei din cortul lui.»

Israeliiți au făcut așa și au strâns, unii mai mult, alții mai puțin. În urmă o măsurau cu omerul și cine strânsese mai mult nu avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin, nu ducea lipsă de loc. Fiecare strângea tocmai cât îi trebuia pentru hrană. Moise le-a zis: «Nimeni să nu lase ceva din ea pentru a doua zi dimineată.» N-au ascultat de Moise și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineată; dar a făcut viermi și s-a împuțit. Moise s-a mâniat pe oamenii aceia. Astfel, în toate diminețile fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană; și, când venea căldura soarelui, se topea.

În ziua a șasea, au strâns hrană îndoit și anume doi omeri de fiecare. Toți fruntașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta. și Moise le-a zis: «Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineată tot ce va rămânea!» Au lăsat-o până a doua zi dimineată, cum poruncise Moise; și nu s-a împuțit și n-a făcut viermi. Moise a zis: «Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.»”

Domnul nu este mai puțin meticolos astăzi, cu privire la Sabatul Lui, decât atunci când le-a dat instrucțiuni speciale copiilor lui Israel. El le-a cerut să coacă ce au de copt, să fiarbă ce au de fiert în ziua a șasea, ziua de pregătire pentru odihna Sabatului.

Dumnezeu și-a manifestat marea grijă și iubire față de poporul Lui prin faptul că i-a trimis pâine din cer. „Au mâncat pâinea îngerilor”; înseamnă că mâncarea le era asigurată de îngeri. Minunea întreită a manei -- cantitate dublă în ziua a șasea, nimic în a șaptea zi și calitatea de a se păstra proaspătă pe parcursul Sabatului, în timp ce în alte zile se strica -- a fost destinată să-i impresioneze pe copiii lui Israel în privința sfințeniei Sabatului.

După ce li s-a dat hrană din belșug, le-a fost rușine de necredința și murmurarea lor și au promis să se încreadă în Domnul pentru viitor, dar și-au uitat curând făgăduiala și au căzut la prima încercare a credinței.

Apă din stâncă

Au călătorit din pustia Sin și au tăbărât la Refidim. Acolo nu se găsea apă de băut pentru popor. „Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Dă-ne apă să bem!» Moise le-a răspuns: «Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispitiți pe Domnul?» Poporul stătea acolo, chinuit de sete și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: «Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?» Moise a strigat către Domnul și a zis: «Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre.»

Domnul a zis lui Moise: «Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea și poporul va bea.» Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui

Israel. El a numit locul acela Masa și Meriba (ispită și ceartă), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: «Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?»»

Domnul i-a călăuzit pe copiii lui Israel să-și așeze tabăra în acel loc unde nu era apă, ca să-i încerce, să vadă dacă vor privi la El în necazul lor sau vor murmura cum făcuseră mai înainte. Având în vedere felul minunat în care fuseseră eliberați, în necazul lor ei trebuia să creadă în Dumnezeu. Ar fi trebuit să știe că Acela care a promis să-i ia la El ca popor al Lui nu va îngădui ca ei să piară de sete. În loc să-L roage cu umilință pe Domnul să le asigure cele necesare, ei au murmurat împotriva lui Moise, cerând apă de la el.

Dumnezeu Își manifestase neîncetat puterea înaintea lor, în chip minunat, ca să-i facă să înțeleagă că toate binecuvântările pe care le primeau veneau de la El; că le putea da, sau lua, potrivit cu voia Lui. Uneori își dădeau seama de aceasta și se umileau înaintea Domnului; dar când erau însetați sau flămânzi îl acuzau pe Moise pentru tot, ca și cum ei ar fi părăsit Egiptul pentru plăcerea lui. Moise era întristat din cauza cârtirilor lor necruțătoare. L-a întrebat pe Domnul ce să facă, deoarece poporul era gata să-l ucidă cu pietre. Domnul i-a poruncit să lovească stânca cu toiagul lui Dumnezeu. Norul slavei Lui s-a așezat chiar deasupra stâncii. „A despicat stânci în pustie și le-a dat să bea ca niște valuri cu ape multe. A făcut să țâșnească izvoare din stânci și să curgă ape ca niște râuri.” Psalmii 78, 15.16.

Moise a lovit stânca, dar Hristos a fost Acela care a stat lângă el și a făcut să curgă apa din stânca de cremene. Din cauza setei, poporul L-a ispitit pe Domnul și a zis: Dacă Dumnezeu ne-a adus aici, de ce nu ne dă apă, ca și pâine? Acel dacă arăta o necredință criminală și l-a făcut pe Moise să se teamă că Dumnezeu îi va pedepsi pentru cârtirile lor rele. Domnul a încercat credința poporului Său, dar acesta nu a trecut testul. Ei au murmurat pentru mâncare și pentru apă și s-au plâns de Moise. Din cauza necredinței lor,

Dumnezeu a îngăduit ca dușmanii lor să facă război cu ei, pentru ca El să poată arăta poporului Său de unde îi venea tăria.

Înfrângerea lui Amalec

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: «Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.» Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui.”

Moise își ținea mâinile ridicate spre cer, cu toiagul lui Dumnezeu în mâna dreaptă, implorând ajutorul Lui. Atunci Israel biruia și-i alunga pe amaleciți. Când Moise își lăsa mâinile în jos, se vedea că Israel pierdea curând tot ce câștigase și era biruit de dușmani. Moise își ridica iarăși mâinile spre cer, iar Israel îi învingea pe inamici, gonindu-i.

Această acțiune a lui Moise, de a-și întinde mâinile spre Dumnezeu, trebuia să-l învețe pe Israel că, atâta timp cât își puneau încrederea în Dumnezeu, se prindeau de tăria Lui, și-L preamăreau ca Domn, El avea să lupte pentru ei și să le supună dușmanii. Dar atunci când nu se mai prindeau de tăria Lui și se încredeau în propria lor putere, aveau să fie chiar mai slabi decât dușmanii lor care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și aveau să fie biruiți de ei. Atunci „Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu ascuțișul săbiei.

Domnul a zis lui Moise: «Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducere aminte și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub

ceruri.» Moise a zidit un altar și i-a pus numele Domnul, steagul meu. El a zis: «Pentru că Domnul a jurat că va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam.»” Dacă copiii lui Israel n-ar fi murmurat împotriva Domnului, El n-ar fi îngăduit ca dușmanii lor să facă război cu ei.

Vizita lui Ietro

Înainte de a părăsi Egiptul, Moise și-a trimis soția și copiii înapoi la socrul lui. După ce a auzit de eliberarea minunată din Egipt a israeliților, Ietro l-a vizitat pe Moise în pustiu și i-a adus soția și copiii. „Moise a ieșit înaintea socrului său, s-a aruncat cu fața la pământ și l-a sărutat. S-au întrebat unul pe altul de sănătate și au intrat în cortul lui Moise. Moise a istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului, din pricina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum și cum îi izbăvisese Domnul din ele.

Ietro s-a bucurat pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul lui Israel și pentru că-l izbăvisese din mâna egiptenilor. și Ietro a zis: «Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui Faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor. Cunosc că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii; căci, în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.» Ietro, socrul lui Moise, a adus Domnului o ardere de tot și o jertfă de mâncare. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit și au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu.”

Ochiul pătrunzător al lui Ietro a văzut curând că poverile lui Moise erau foarte mari, căci oamenii veneau la el cu toate problemele lor dificile, iar el îi învăța cu privire la poruncile și Legea lui Dumnezeu. El i-a zis lui Moise: „Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învăță-i poruncile și legile; și arată-le calea pe care trebuie s-o

urmeze și ce trebuie să facă. Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile întemeiate, iar pricinile cele mai mici să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine. Dacă vei face lucrul acesta și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor și tot poporul acesta va merge în pace la locul lui.”

„Moise a ascultat sfatul socrului său și a făcut tot ce spusese el. Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși. Apoi Moise l-a lăsat pe socrul său să plece; și el a mers în drumul său, spre țara sa.”

Când Moise a fost instruit de socrul lui, el nu s-a considerat mai presus de acesta. Dumnezeu îl înălțase foarte mult și lucrase minuni prin mâna lui. Totuși Moise nu se gândea că Dumnezeu îl alesese ca să-i învețe pe alții, că îndeplinise lucruri minunate prin mâna lui și, de aceea, el nu mai avea nevoie să fie instruit. A ascultat cu bucurie sugestiile socrului său și a adoptat planul acestuia ca fiind înțelept.

Capitolul 18

Legea lui Dumnezeu

Capitol bazat pe textele din Exod 19 și 20.

După ce au plecat de la Refidim, copiii lui Israel „au ajuns în pustia Sinai și au așezat tabăra în pustie. Israel a tăbărit acolo, în fața muntelui. Moise s-a suit la Dumnezeu. și Domnul l-a chemat pe munte zicând: «Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel: Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.» Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: «Vom face tot ce a zis Domnul!» Moise a spus Domnului cuvintele poporului.”

Aici, poporul a intrat într-un legământ solemn cu Dumnezeu și L-a acceptat drept conducător. Prin acest legământ ei deveneau supușii deosebiți ai autorității Sale divine. „și Domnul a zis lui Moise: «Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi și să aibă întotdeauna încredere în tine.»” Când au întâmpinat dificultăți în calea lor, evreii au fost înclinați să cârtească împotriva lui Moise și Aaron, acuzându-i că au scos oștile lui Israel din Egipt ca să le distrugă. Dumnezeu voia să-l onoreze pe Moise în fața lor ca ei să poată căpăta încredere în instrucțiunile lui și să știe că Domnul și-a așezat Duhul Său asupra lui.

Pregătire pentru apropierea de Dumnezeu

Apoi, Domnul i-a dat lui Moise instrucțiuni precise cu privire la pregătirea poporului pentru ca El să Se apropie de ei, iar ei să poată auzi Legea Lui, rostită nu de îngerii, ci de El Însuși. „și Domnul a zis lui Moise: «Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va pogori, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.»”

Poporului i s-a cerut să se abțină de la muncă și grijă lumească și să aibă gânduri evlavioase. Dumnezeu le-a mai cerut și să-și spele hainele. El nu este mai puțin meticulos acum decât era atunci. El este un Dumnezeu al ordinii și cere poporului Său de astăzi să păstreze o curățenie strictă. Cei care nu se închină lui Dumnezeu având hainele și trupurile curate nu vin înaintea Lui într-o manieră acceptabilă. Lui nu-I place lipsa lor de venerație față de El și nu va accepta slujirea închinătorilor murdari, deoarece ei Îl insultă pe Făcătorul lor. Creatorul cerului și al pământului consideră curățenia de o așa importanță, încât a spus: „Pune-i să-și spele hainele.”

„Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: «Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el; ci, pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți; dobitoc sau om, nu va trăi.» Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.” Această poruncă era destinată să trezească în mintea acestui popor răzvrătit o profundă reverență față de Dumnezeu, autorul și autoritatea legilor lor.

Manifestarea prezenței lui Dumnezeu cu măreție înfricoșătoare

„A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte;

trâmbița suna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.” Oastea îngerească ce însoțea Maiestatea divină a convocat poporul printr-un sunet semănând cu cel al trompetei, care răsuna din ce în ce mai tare, până ce tot pământul s-a cutremurat.

„Moise a scos poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu și s-au așezat la poalele muntelui. Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere.” Maiestatea divină a coborât pe nor cu o suită de îngeri, ce păreau ca flăcări de foc.

„Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare. Domnul S-a pogorât pe muntele Sinai, și anume, pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit acolo. Domnul a zis lui Moise: «Pogoară-te și poruncește poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr din ei. Preoții care se apropie de Domnul să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea.»”

Domnul a rostit astfel Legea de pe Sinai într-un cadru de o măreție înfricoșătoare, ca poporul să creadă. A însoțit darea Legii cu manifestări grandioase ale autorității Sale, ca ei să știe că El este singurul Dumnezeu viu și adevărat. Lui Moise nu i s-a îngăduit să intre în norul de slavă, ci doar să se apropie și să intre în întunericul des ce înconjură norul. El a stat între popor și Dumnezeu.

Proclamarea Legii lui Dumnezeu

După ce le-a dat asemenea dovezi ale puterii Sale, Domnul le-a spus cine era El. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Același Dumnezeu care și-a manifestat puterea în

mijlocul egiptenilor Își proclama acum Legea:

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

Să nu ucizi.

Să nu comiți adulter.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”

Primele două porunci rostite de Iehova sunt norme împotriva idolatriei care, dacă ar fi practică, i-ar conduce pe oameni departe în păcat și răzvrătire, având ca rezultat aducerea de jertfe omenești. Dumnezeu voia să-i păzească până și de cea mai mică apropiere de astfel de urâciuni. Primele patru porunci au fost date ca să le arate oamenilor datoria lor față de Dumnezeu. A patra este veriga de legătură dintre atotputernicul Dumnezeu și om. Sabatul a fost dat special pentru beneficiul oamenilor și pentru onoarea lui Dumnezeu. Ultimele șase precepte arată datoria omului față de aproapele lui.

Sabatul trebuia să fie un semn veșnic între Dumnezeu și poporul Lui. El avea să fie un semn în felul următor: toți cei care păzeau Sabatul arătau prin aceasta că erau închinătorii viului Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Sabatul trebuia să fie un semn între Dumnezeu și poporul Său, cât timp El avea un popor pe pământ.

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.» Moise a zis poporului: «Nu vă spăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.»

Poporul stătea în depărtare, iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu. Domnul a zis lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui Israel: Ați

văzut că v-am vorbit din ceruri.»” Prezența maiestuoasă a lui Dumnezeu la Sinai, freamătul pământului datorită prezenței Sale, tunetele și fulgerele înfricoșătoare ce au însoțit această vizită a lui Dumnezeu, i-au impresionat pe oameni cu frică și venerație față de maiestatea Lui sacră într-o așa măsură, încât ei s-au retras în mod instinctiv din prezența grozavă a lui Dumnezeu, ca nu cumva să nu poată să suporte slava Lui.

Primejdia idolatriei

Dumnezeu voia să-i păzească pe copiii lui Israel de idolatrie și de aceea le-a spus: „Să nu faceți dumnezei de argint și dumnezei de aur, ca să-i puneți alături de Mine; să nu vă faceți alți dumnezei.” Ei se aflau în primejdia de a imita exemplul egiptenilor și de a-și face chipuri care să-L reprezinte pe Dumnezeu.

Domnul i-a spus lui Moise: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi. Îngerul Meu va merge înaintea ta și te va duce la amoriți, hetiti, fereziți, cananiți, heviți și iebusiți și-i voi nimici.” Îngerul care mergea înaintea lui Israel era Domnul Isus Hristos. „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor și să nu le slujești; să nu te iei după popoarele acestea în purtarea lor, ci să le nimicești cu desăvârșire și să le dărâmi chipurile. Voi să slujiți Domnului, Dumnezeului vostru și El vă va binecuvânta pâinea și apele și voi depărta boala din mijlocul tău.” Exod 23, 24.25.

Dumnezeu voia ca poporul Său să înțeleagă că numai El trebuia să fie obiectul închinării lor; și că, atunci când aveau să înfrângă națiunile idolatre din jurul lor, ei nu trebuia să păstreze nici un chip la care se închinau acestea,

ci să le distrugă cu desăvârșire. Multe din aceste zeități păgâne erau foarte scumpe și frumos lucrate, ceea ce-i putea ispiti pe cei care fuseseră martori la închinarea la idoli, atât de obișnuită în Egipt, chiar să privească aceste obiecte neînsuflețite cu oarecare respect. Domnul voia ca poporul Său să știe că tocmai din cauza idolatriei acestor națiuni, care le conduseseră la tot felul de nelegiuiri, avea El să-i folosească pe israeliți ca uneltele Sale pentru a-i pedepsi și a-i distruge pe dumnezeii lor.

„Voi trimite groaza Mea înaintea ta, voi pune pe fugă pe toate popoarele la care vei ajunge și voi face ca toți vrăjmașii tăi să dea dosul înaintea ta. Voi trimite viespile bondărești înaintea ta și voi izgoni dinaintea ta pe heviți, cananiți și hetiti. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, pentru ca țara să n-ajungă o pustie și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele de pe câmp. Ci le voi izgoni încetul cu încetul dinaintea ta, până vei crește la număr și vei putea să intri în stăpânirea țării. Îți voi întinde hotarele de la marea Roșie până la marea filistenilor și de la pustie până la râu. Căci voi da în mâinile voastre pe locuitorii țării și-i vei izgoni dinaintea ta. Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în țara ta, ca să nu te facă să păcătuiești împotriva Mea; căci atunci ai sluji dumnezeilor lor și aceasta ar fi o cursă pentru tine.” Exod 23, 27-33. Aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu față de poporul Lui, erau condiționate de ascultare. Dacă ei Îl vor sluji pe Domnul fără rezerve, El va face lucruri mari pentru ei.

După ce Moise a primit judecățile de la Domnul și le-a scris, precum și făgăduințele condiționate de ascultare, Domnul i-a spus: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și să nu se suie cu el. Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul.»” Exod 24, 1-3.

Moise nu a scris cele Zece Porunci, ci judecățile pe care voia Dumnezeu ca ei să le respecte și făgăduințele făcute cu condiția să-L asculte. El le-a citit poporului, iar ei și-au luat angajamentul să asculte toate cuvintele pe care le spusese Domnul. Moise a scris apoi angajamentul lor solemn într-o carte și a adus Domnului o jertfă pentru popor. „A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.» Moise a luat sângele și a stropit poporul zicând: «Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul acestor cuvinte.»” Poporul a repetat promisiunea solemnă de a face tot ce spusese Domnul și de a asculta de El.

Legea veșnică a lui Dumnezeu

Legea lui Dumnezeu exista înainte ca omul să fi fost creat. Îngerii erau conduși de ea. Satana a căzut pentru că a încălcat principiile guvernării lui Dumnezeu. După ce i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu le-a făcut cunoscut Legea Sa. Nu a fost scrisă atunci, ci le-a fost repetată de Iehova.

Sabatul poruncii a patra a fost instituit în Eden. După ce a făcut lumea și l-a creat pe om pe pământ, Dumnezeu a făcut Sabatul pentru om. După păcatul și căderea lui Adam, nu a fost nimic scos din Legea lui Dumnezeu. Principiile celor Zece Porunci existau înainte de cădere și aveau un caracter potrivit unei categorii de ființe sfinte. După cădere, principiile nu au fost schimbate, ci au fost date în plus și alte precepte, pentru a veni în întâmpinarea omului în starea lui căzută.

Atunci a fost stabilit un sistem care cerea jertfirea de animale, pentru a păstra mereu înaintea omului căzut faptul de care o făcuse Satana pe Eva să se îndoiască, și anume că plata păcatului este moartea. Călcarea Legii a făcut necesar ca Domnul Hristos să moară, jertfindu-Se, și să facă astfel posibilă pentru om o cale de scăpare de pedeapsă, păstrându-se totuși onoarea legii

lui Dumnezeu. Sistemul jertfelor avea ca scop să-l învețe pe om umilința, având în vedere condiția lui căzută, și să-l conducă la pocăință și la încredere numai în Dumnezeu, prin Mântuitorul făgăduit, pentru iertarea de călcarea din trecut a Legii Sale. Dacă n-ar fi fost călcată Legea lui Dumnezeu, moartea n-ar fi existat niciodată și n-ar fi fost nevoie de adăugarea altor principii adaptate la condiția căzută a omului.

Adam i-a învățat pe urmașii lui Legea lui Dumnezeu, care a fost transmisă celor credincioși, din generație în generație. Călcarea neîncetată a Legii lui Dumnezeu a atras asupra pământului potopul. Legea a fost respectată de Noe și familia lui care, pentru faptele lor drepte, au fost salvați în arcă printr-o minune a lui Dumnezeu. Noe i-a învățat pe urmașii lui cele Zece Porunci. De la Adam încoace, Dumnezeu și-a păstrat un popor în a căror inimă se afla Legea Lui. El spune despre Avraam: „A ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.” Geneza 26, 5.

Domnul s-a arătat lui Avraam și i-a spus:

„Eu sunt Dumnezeul cel atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.” Geneza 17, 1.2. „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.” Geneza 17, 7.

Apoi, El le-a cerut lui Avraam și seminței lui circumcizia, care era un cerc tăiat în carne, ca dovadă că Dumnezeu îi alesese dintre celelalte națiuni și îi despărțise de ele ca pe comoara Sa deosebită. Prin acest semn, ei și-au luat obligația solemnă să nu încheie legături de căsătorie cu alte neamuri, deoarece făcând astfel și-ar fi pierdut venerația pentru Dumnezeu și Legea

Lui sfântă și ar fi devenit la fel ca națiunile idolatre din jurul lor.

Prin actul circumciziei, ei se angajau solemn să îndeplinească partea lor din condițiile legământului făcut cu Avraam, de a fi separați de toate neamurile și de a fi desăvârșiți. Dacă urmașii lui Avraam s-ar fi menținut despărțiți de alte națiuni, n-ar fi fost seduși de idolatrie. Prin despărțirea de celelalte popoare, marea ispită de a se angaja în practicile păcătoase ale acestora și de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu ar fi fost îndepărtată de la ei. Amestecându-se cu națiunile din jur, ei și-au pierdut într-o mare măsură caracterul deosebit și sfânt. Pentru a-i pedepsi, Domnul a adus o foamete în țara lor, care i-a constrâns să plece în Egipt pentru a-și păstra viața. În timp ce erau în Egipt, însă, Dumnezeu nu i-a uitat datorită legământului Său cu Avraam. El a îngăduit ca ei să fie asupriți de egipteni ca în nenorocirea lor să se întoarcă la El, să aleagă guvernarea Lui dreaptă și plină de milă și să asculte de cerințele Sale.

Numai câteva familii au venit la început în Egipt. Acestea au devenit o mare mulțime. Unii erau atenți să-i învețe pe copiii lor Legea lui Dumnezeu, dar mulți dintre israeliți asistaseră la atât de multă idolatrie, încât aveau idei confuze cu privire la Legea lui Dumnezeu. Aceia care se temeau de Dumnezeu strigau către El în chinuri sufletești să le sfărâme jugul dureroasei robii și să-i scoată din țara captivității lor, pentru a putea fi liberi să-L slujească. Dumnezeu le-a auzit strigătele și l-a ridicat pe Moise ca instrument al Lui, să ducă la îndeplinire eliberarea poporului Său. După ce au părăsit Egiptul și apele Mării Roșii au fost despărțite în fața lor, Domnul i-a încercat să vadă dacă vor crede în El, Acela care îi scosese din mijlocul altei națiuni, prin semne, încercări și minuni, făcându-i pe ei înșiși o națiune. Ei, însă, nu au reușit să suporte încercarea. Au murmurat împotriva lui Dumnezeu din cauza dificultăților de pe drum și doreau să se întoarcă în Egipt.

Scrisă pe table de piatră

Pentru a-i lăsa fără scuze, Însuși Domnul a binevoit să coboare pe Sinai, învăluit în slavă și înconjurat de îngerii Lui, și în modul cel mai grozav și teribil le-a făcut cunoscut Legea celor Zece Porunci. El nu i-a încredințat nimănui altcuiva pentru a fi învățați, nici chiar îngerilor Săi, ci și-a rostit Legea cu voce tare, în auzul întregului popor. Nici chiar atunci nu a încredințat-o memoriei slabe a unui popor predispus să-I uite cerințele, ci a scris-o cu Însuși degetul Său pe table de piatră. El voia să le ia orice posibilitate de a amesteca vreo tradiție cu preceptele Sale sfinte sau de a-I confunda cerințele cu practicile oamenilor.

El S-a apropiat și mai mult de poporul Lui, care era așa de ușor dus în rătăcire, și nu i-a lăsat doar cu cele zece precepte ale Decalogului. I-a poruncit lui Moise să scrie, așa cum îi va porunci El, judecăți și legi, dând instrucțiuni amănunțite cu privire la ce le cerea să împlinească, și prin care proteja cele zece precepte săpate în table de piatră. Aceste instrucțiuni și cerințe precise erau date pentru a-l atrage pe omul greșit la ascultare de Legea Morală, pe care este așa de înclinat să o calce.

Dacă omul ar fi păzit Legea lui Dumnezeu, așa cum i-a fost dată lui Adam după cădere, cum a fost păstrată de Noe în corabie și respectată de Avraam, n-ar fi fost nevoie de ritualul circumciziei. Dacă descendenții lui Avraam ar fi ținut legământul, a cărui dovadă sau garanție, era circumcizia, n-ar fi căzut niciodată în idolatrie, n-ar fi fost lăsați să meargă în Egipt și n-ar fi fost nevoie ca Dumnezeu să-și proclame Legea la Sinai, s-o sape în table de piatră și s-o protejeze prin instrucțiuni precise date în judecățile și rânduielile lui Moise.

Judecățile și rânduielile

Moise a scris aceste judecăți și rânduieli rostite de Domnul în timp ce era cu El pe munte. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi ascultat principiile celor Zece Porunci, n-ar fi fost nevoie de instrucțiuni specifice date lui Moise, cu privire la datoria lor față de Dumnezeu și unul față de altul, pe care el le-a scris într-o carte. Învățăturile clare date lui Moise de Domnul, cu privire la datoria unuia față de altul și față de străini, sunt principiile celor Zece Porunci simplificate și date într-un mod clar, ca ei să nu greșescă.

Domnul l-a instruit pe Moise în mod categoric cu privire la jertfele ceremoniale, care aveau să înceteze la moartea Domnului Hristos. Sistemul jertfelor simboliza sacrificiul Domnului Hristos ca un Miel fără cusur.

După căderea în păcat, Domnul a instituit sistemul jertfelor, iar Adam i-a învățat apoi pe urmașii lui. Acest sistem a fost pervertit înainte de potop, de către cei care s-au despărțit de urmașii credincioși ai lui Dumnezeu și s-au angajat în construirea turnului Babel. Ei jertfeau dumnezeilor făcuți de ei înșiși în loc de a jertfi Dumnezeului cerului. Aduceau jertfe nu pentru că aveau credință în Mântuitorul care avea să vină, ci deoarece credeau că, jertfind multe animale pe altarele idolatre pângărite, făceau plăcere zeilor lor. Superstiția i-a dus la mari extravagante. Ei îi învățau pe oameni că, cu cât este mai valoroasă jertfa, cu atât este mai mare și plăcerea dumnezeilor lor, precum și prosperitatea și bogățiile națiunii. Prin urmare, acestor idoli fără simțuri li se aduceau deseori jertfe omenești. Acele națiuni aveau legi și reguli extrem de crude pentru a controla acțiunile oamenilor. Legile lor erau făcute de cei a căror inimă nu fusese înmuiată de har; și, în timp ce treceau cu vederea cele mai josnice crime, o mică insultă atrăgea o pedeapsă foarte crudă de la cei cu autoritate.

Acest lucru l-a avut Moise în vedere când i-a spus lui Israel: „Iată, v-

am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeuul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, care să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape, cum avem noi pe Domnul, Dumnezeuul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?» Deuteronom 4, 5-8.

Capitolul 19

Sanctuarul

Capitol bazat pe textele din Exod 25 până la 40.

Cortul întâlnirii a fost făcut conform cu porunca lui Dumnezeu. Domnul a ridicat bărbați și i-a înzestrat cu capacități supranaturale pentru a săvârși cea mai ingenioasă lucrare. Nici Moise, nici acei lucrători nu au fost lăsați să plănuiască forma sau modul de executare a cortului. Dumnezeu Însuși a proiectat planul și i l-a dat lui Moise, împreună cu instrucțiuni speciale privind mărimea, forma și materialele care să fie folosite, și a specificat fiecare articol de mobilier din tabernacol. El i-a prezentat lui Moise un model în miniatură al sanctuarului ceresc și i-a poruncit să facă toate lucrurile după modelul arătat pe munte. Moise a scris într-o carte toate instrucțiunile și le-a citit oamenilor celor mai influenți.

Apoi Domnul a cerut poporului să aducă un dar de bună voie și să-I facă un locaș sfânt, ca El să poată locui în mijlocul lor. „Toată adunarea copiilor lui Israel a ieșit dinaintea lui Moise. Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte. Au venit îndată bărbații și femeile, toți cei cu tragere de inimă, și au adus belciuge de nas, inele, cercei, brățări, salbe și tot felul de lucruri de aur; fiecare a adus prinosul de aur pe care-l închinase Domnului.”

Erau necesare pregătiri mari și costisitoare. Trebuia colectate materiale valoroase și scumpe. Însă Domnul accepta numai darurile de bună voie. În pregătirea unui locaș pentru Dumnezeu, era nevoie în primul rând de devotament față de lucrarea Lui și de sacrificiu făcut din inimă. În timp ce

construirea sanctuarului continua, poporul își aducea darurile la Moise, iar el le înmâna lucrătorilor. Toți înțelepții care se ocupau de lucrări examinau darurile și la un moment dat au hotărât că poporul adusese îndeajuns, ba chiar mai mult decât puteau ei folosi. „Moise a pus să strige în tabără ca nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaș. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri.”

Înregistrat pentru generațiile următoare

Cârtirile repetate ale israeliților, precum și pedepsele mâniei lui Dumnezeu pentru nelegiuirile lor, sunt înregistrate în istoria sacră pentru folosul poporului lui Dumnezeu care avea să trăiască după aceea, dar mai ales pentru a servi drept avertizare pentru cei care vor trăi la sfârșitul timpului. La fel, consacrarea lor, energia și dărnicia cu care și-au adus darurile de bună voie la Moise, sunt înregistrate pentru beneficiul poporului lui Dumnezeu. Voioșia cu care au pregătit materialele pentru tabernacol este un exemplu pentru toți aceia care iubesc cu adevărat închinarea la Dumnezeu. Atunci când pregătesc o clădire, ca Dumnezeu să Se poată întâlni cu ei, cei care prețuiesc binecuvântarea prezenței Lui sfinte ar trebui să manifeste un interes și un zel cu atât mai mare, cu cât apreciază mai mult binecuvântările cerești față de confortul pământesc. Ei ar trebui să fie conștienți că pregătesc o casă pentru Dumnezeu.

Este important ca o clădire pregătită special pentru ca Dumnezeu să se întâlnească acolo cu poporul Său să fie aranjată cu grijă, făcută cu bun gust, confortabilă și convenabilă, deoarece va fi închinată Domnului, iar El va fi rugat să locuiască în ea și s-o sfințească prin prezența Lui. Trebuie oferite suficiente daruri de bună voie pentru a duce la bun sfârșit lucrarea, ca apoi lucrătorii să poată spune: Nu mai aduceți daruri.

Potrivit cu modelul

După ce s-a încheiat construirea tabernacolului, Moise a examinat întreaga lucrare, a comparat-o cu modelul și cu instrucțiunile primite de la Dumnezeu și a văzut că fiecare detaliu era în armonie cu modelul; apoi a binecuvântat poporul.

Dumnezeu i-a dat lui Moise un model al chivotului, cu instrucțiuni speciale privind felul în care să-l facă. Chivotul a fost făcut pentru a se pune în el tablele de piatră pe care săpase Dumnezeu cu degetul Lui cele Zece Porunci. Avea forma unei lăzi și era poleit cu aur curat. Partea de sus era împodobită cu coroane de aur de jur împrejur. Capacul acestui cufăr sacru reprezenta tronul harului și era făcut din aur solid. La cele două capete ale sale era câte un heruvim din aur curat, cu fața unul către altul. Ei priveau în jos cu respect, către tronul harului, simbolizându-i pe toți îngerii cerești privind cu interes și reverență la Legea lui Dumnezeu, păstrată în chivotul din sanctuarul ceresc. Acești heruvimi aveau aripi. Câte o aripă a fiecărui înger era ridicată, în timp ce cealaltă le acoperea trupul. Chivotul din sanctuarul pământesc era o copie a adevăratului chivot, din cer. Acolo, lângă chivotul ceresc, se află îngeri reali, la ambele capete. Fiecare din ei umbrește tronul harului cu o aripă întinsă în sus, în timp ce cealaltă este lăsată în jos peste trupul lor, în semn de umilință și venerație.

Lui Moise i s-a cerut să așeze tablele de piatră în chivotul pământesc. Acestea erau numite tablele mărturiei, iar chivotul a fost numit chivotul mărturiei, deoarece conținea mărturia lui Dumnezeu în cele Zece Porunci.

Două încăperi

Tabernacolul era compus din două încăperi, despărțite printr-o perdea sau vâl. Tot mobilierul era din aur solid sau acoperit cu aur. Perdelele

tabernacolului erau de diferite culori aranjate foarte frumos, pe ele fiind lucrați cu fir de aur și de argint heruvimi, care să reprezinte oastea îngerească, implicată în lucrarea din sanctuarul ceresc; aceștia sunt îngeri ce slujesc sfinților de pe pământ.

După al doilea vâl, care era o perdea frumoasă și bogată, se afla chivotul mărturiei. Această perdea nu ajungea la tavan. Slava lui Dumnezeu, care era deasupra tronului harului, putea fi văzută din amândouă încăperile, dar mult mai puțin din prima.

Chiar în fața chivotului, dar despărțit de acesta prin perdea, se afla altarul de aur pentru tămâie. Focul de pe acest altar a fost aprins de Domnul Însuși și era menținut prin adăugarea de tămâie sfântă, ce umplea zi și noapte sanctuarul cu norul său frumos mirositor. Parfumul său se răspândea pe distanțe de kilometri în jurul tabernacolului. Când preotul oferea tămâie înaintea Domnului, el privea spre tronul harului. Deși nu-l putea vedea, știa că este acolo, iar, în timp ce fumul de tămâie se înălța ca un nor, slava Domnului cobora deasupra tronului harului (capacul ispășirii) și umplea locul prea sfânt, fiind vizibilă și în locul sfânt, iar deseori umplea amândouă încăperile astfel încât preotul nu mai putea oficia și era obligat să stea la ușa cortului.

Preotul, în Sfânta, îndreptându-și prin credință rugăciunea către tronul harului pe care nu-l putea vedea, reprezintă poporul lui Dumnezeu care-și îndreaptă rugăciunile spre Hristos, înaintea tronului harului din sanctuarul ceresc. Ei nu-L pot vedea pe Mijlocitorul lor cu ochi fizici, dar Îl văd pe Domnul Hristos cu ochiul credinței, în fața tronului harului, și-și îndreaptă rugăciunile spre El, solicitând cu încredere beneficiile mijlocirii Lui.

Aceste încăperi sacre nu aveau ferestre prin care să pătrundă lumina. Sfeșnicul era făcut din aurul cel mai curat, ardea fără întrerupere zi și noapte

și dădea lumină în amândouă încăperile. Lumina candelor din sfeșnic se reflecta pe plăcile acoperite cu aur de pe pereții clădirii, pe mobilierul sacru și pe perdelele cu culori frumoase și cu heruvimi lucrați cu fir de aur și de argint, a cărei înfățișare minunată întrecea orice descriere. Nici o limbă nu poate descrie frumusețea, farmecul și splendoarea sacră a acestor încăperi. Aurul din sanctuar reflecta culorile perdelelor și părea că are culorile variate ale curcubeului.

Marele preot putea să intre în Sfânta sfintelor numai o dată pe an, după cea mai atentă și mai solemnă pregătire. Cu excepția acestuia, nici un ochi muritor nu putea să privească grandoarea sacră a acelei încăperi, deoarece era locuința specială a slavei vizibile a lui Dumnezeu. Marele preot intra întotdeauna acolo tremurând, în timp ce poporul îi aștepta în liniște solemnă întoarcerea. Dorința lor arzătoare era să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. El vorbea cu marele preot în fața tronului harului. Dacă marele preot rămânea în Sfânta sfintelor mai mult timp decât de obicei, poporul era adesea îngrozit, temându-se că, din cauza păcatelor lor sau a vreunui păcat al preotului, slava Domnului îi provocase moartea. Când auzeau, însă, sunetul clopoțelilor de pe veșmintele lui, erau foarte ușurați. El ieșea atunci și binecuvânta poporul.

După ce s-a terminat construirea tabernacolului, „un nor a umplut cortul întâlnirii și slava Domnului s-a manifestat. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul.” Pentru că „norul Domnului era deasupra cortului ziua; și un foc noaptea sub privirile întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor.”

Tabernacolul era în așa fel construit încât să poată fi desfăcut în bucăți și transportat în timpul călătoriilor poporului.

Norul călăuzitor

Domnul i-a condus pe israeliți în toate călătoriile lor prin pustiu. Când era spre binele poporului și spre slava lui Dumnezeu ca ei să-și întindă corturile într-un anumit loc și să rămână acolo, Dumnezeu le arăta voia Lui prin faptul că stâlpul de nor se lăsa în jos, chiar deasupra tabernacolului. Rămânea acolo până când Domnul voia ca ei să pornească din nou la drum. Atunci, norul de slavă se ridica deasupra tabernacolului, iar ei își reîncepeau călătoria.

În tot timpul călătoriilor, ei respectau o desăvârșită ordine. Fiecare seminție purta un stindard cu semnul casei tatălui lor pe el și avea poruncă să-și întindă corturile lângă propriul stindard. Când călătoreau, semințiile mășăluiau în ordine, fiecare sub stindardul său. Când se opreau să se odihnească, se înălța cortul întâlnirii, apoi, în jurul lui și la distanță de el, semințiile își așezau corturile în ordine, exact în poziția pe care o poruncise Dumnezeu.

Când poporul călătorea, chivotul legământului era purtat înaintea lor. „Când pornea chivotul, Moise zicea: «Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi și să fugă dinaintea feței Tale cei ce Te urăsc!» Iar când îl așezau, zicea: «Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel.»”

Capitolul 20

Iscoadele și raportul lor

Capitol bazat pe textele din Numeri 13, 14.

Domnul i-a poruncit lui Moise să trimită oameni să cerceteze țara Canaanului, pe care voia s-o dea copiilor lui Israel. În acest scop a fost ales câte un conducător din fiecare seminție. Au plecat și, după patruzeci de zile, s-au întors din cercetarea lor. Au venit înaintea lui Moise, Aaron și a întregii adunări a copiilor lui Israel și le-au arătat din roadele țării. Toți au fost de acord că era o țară bună și au expus ca dovadă roadele bogate pe care le aduseseră. Un ciorchine de strugure era atât de mare, încât îl cărau doi oameni pe un toiag. Au mai adus din smochinele și rodiile care creșteau acolo din abundență.

După ce au vorbit despre bogăția țării, toți, în afară de doi, au vorbit foarte descurajator despre posibilitatea de a intra în posesia ei. Spuneau că oamenii care locuiau în țară erau foarte puternici, iar cetățile erau înconjugate de ziduri tari și înalte; și, mai pe sus de toate, au văzut acolo pe copiii uriașului Anac. Apoi au descris felul în care erau așezați oamenii în Canaan și imposibilitatea ca ei să fie vreodată în stare să-l ia în stăpânire.

În timp ce poporul asculta acest raport, și-a dat frâu liber dezamăgirii, cu reproșuri și tânguiri amare. Ei nu au așteptat să se gândească și să judece că Dumnezeu, care îi adusese până acolo, cu siguranță le va da țara. Însă au cedat pe dată deznădejdiei. Au limitat puterea Celui Sfânt și nu s-au încrezut în Dumnezeu, care îi condusese până acolo. Îl ocărau pe Moise și își spuneau unul altuia cârtind: Așadar, acesta este sfârșitul tuturor speranțelor noastre. Aceasta este țara pentru care am călătorit din Egipt ca s-o obținem.

Caleb și Iosua au căutat să se facă auziți, dar oamenii erau atât de agitați, încât nu se puteau înfrâna ca să-i asculte pe cei doi bărbați. După ce s-au liniștit puțin, Caleb a început să vorbească. El a zis poporului: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!” Ceilalți bărbați care fuseseră cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” Ei au continuat să-și repete raportul negativ și au declarat că toți oamenii erau de statură înaltă. „Am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: în ochii noștri, parcă eram niște lăcuste și la fel eram și în ochii lor.”

Israel murmură din nou

„Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. și poporul a plâns în noaptea aceea. Toți copiii lui Israel au cântit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: «De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta? Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?» și au zis unul altuia: «Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt.» Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ, în fața întregii adunări a lui Israel care era strânsă laolaltă.”

Israeliții nu numai că și-au dat frâu liber plângerilor împotriva lui Moise, dar L-au acuzat pe Însuși Dumnezeu că i-a înșelat, promițându-le o țară pe care nu erau în stare să o ia în stăpânire. Spiritul lor răzvrătit s-a înălțat într-atât încât, uitând de brațul puternic al Omnipotenței care îi scosese din țara Egiptului și îi condusesese până acolo printr-o serie de minuni, au hotărât să-și aleagă un comandant care să-i conducă înapoi în Egipt, unde fuseseră sclavi și înduraseră așa de multe greutăți. De fapt, și-au ales o căpetenie, îndepărtându-l astfel pe Moise, conducătorul lor răbdător și

îngăduitor; și au murmurat cu amărăciune împotriva lui Dumnezeu.

Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea Domnului, în prezența întregii adunări, ca să implore mila lui Dumnezeu în favoarea unui popor răzvrătit. Durerea și întristarea lor erau prea mari ca să poată vorbi. Au rămas cu fața la pământ în liniște deplină. Caleb și Iosua și-au rupt hainele, ca expresie a întristării lor foarte mari. „și au vorbit astfel întregii adunări a copiilor lui Israel: «țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere. Numai, nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!»”

„Ei nu mai au nici un sprijin.” Aceasta înseamnă că locuitorii Canaanului umpluseră măsura nelegiurii lor și protecția divină fusese retrasă de la ei, iar ei se simțeau în siguranță deplină și erau nepregătiți pentru luptă; și, prin legământul lui Dumnezeu, țara ne este garantată. În loc ca aceste cuvinte să aibă asupra poporului efectul dorit, i-a mărit răzvrătirea hotărâtă. Oamenii s-au înfuriat și au strigat tare și cu mânie că Iosua și Caleb trebuie uciși cu pietre, ceea ce s-ar fi și întâmplat dacă Domnul n-ar fi intervenit printr-o manifestare remarcabilă a slavei Lui grozave, în cortul întâlnirii, în fața tuturor copiilor lui Israel.

Rugăciunea eficace a lui Moise

Moise a intrat în tabernacol ca să vorbească cu Dumnezeu. „Și Domnul a zis lui Moise: «Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui? De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el.» Moise a zis Domnului: «Egiptenii vor auzi lucrul

acesta, ei, din mijlocul cărora ai scos pe poporul acesta prin puterea Ta. și vor spune locuitorilor țării aceleia. Ei știau că Tu, Domnul, ești în mijlocul poporului acestuia; că Te arătai în chip văzut, Tu, Domnul; că norul Tău stă peste el; că Tu mergi înaintea lui ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc. Dacă omori pe poporul acesta ca pe un singur om, neamurile care au auzit vorbindu-se de Tine vor zice: „Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da: de aceea l-a omorât în pustie.”»”

Din nou Moise a refuzat ca Israel să fie distrus, iar el să fie făcut o națiune mai puternică decât acest popor. Acest privilegiat slujitor al lui Dumnezeu își manifestă iubirea pentru Israel și își arată zelul pentru slava Creatorului lui și pentru onoarea poporului Său: După cum ai iertat poporul acesta, din Egipt și până acum, ai fost îndelung răbdător și îndurător față de acest popor nerecunoscător; oricât de nevrednici ar fi ei, harul Tău este același. El pledează: Nu-i vei cruța, deci, de data aceasta și nu vei adăuga încă o pildă de răbdare divină la multele pe care deja le-ai dat?

„Și Domnul a zis: «Iert, cum ai cerut. Dar, cât este de adevărat că Eu sunt viu, slava Domnului va umple tot pământul. Pentru că toți cei ce au văzut cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și totuși M-au ispitit de zece ori până acum și n-au ascultat glasul Meu, toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da și anume, toți cei ce M-au nesocotit n-o vor vedea. Iar pentru că robul Meu, Caleb a fost însuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus și urmașii lui o vor stăpâni.»”

Înapoi în pustiu

Domnul le-a poruncit evreilor să se întoarcă și să plece în pustiu pe calea care duce spre Marea Roșie. Ei erau foarte aproape de țara cea bună,

dar, prin răzvrătirea lor, au pierdut protecția lui Dumnezeu. Dacă ar fi acceptat raportul lui Caleb și Iosua și s-ar fi suit imediat, Domnul le-ar fi dat țara Canaanului. Dar ei nu au crezut și au arătat un spirit atât de obraznic față de Dumnezeu, încât au atras asupra lor sentința de a nu intra niciodată în țara făgăduită. Datorită milei și harului Său, i-a trimis Dumnezeu înapoi spre Marea Roșie, deoarece, în timp ce ei întârziiau și murmurau, amaleciții și canaanii au aflat despre iscoade și se pregăteau să facă război cu copiii lui Israel.

„Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis: «Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea? Am auzit cârtirile copiilor lui Israel care cârteau împotriva Mea.»” Domnul a spus lui Moise și Aaron să spună poporului că le va face cum au zis ei. Ei ziseseră: Mai bine muream în țara Egiptului! Sau mai bine muream în pustia aceasta! Acum Dumnezeu avea să facă după cuvântul lor. Le-a cerut slujitorilor Lui să spună poporului că toți cei de la douăzeci de ani în sus vor cădea în pustie, din cauza răzvrătirii și cârtirilor lor împotriva Domnului. Numai Caleb și Iosua vor intra în Canaan. „Pe copilașii voștri, însă, care ați zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea și vor cunoaște țara pe care ați nesocotit-o voi.”

Domnul a declarat că, din cauza răzvrătirii părinților lor, copiii evreilor aveau să se rătăcească prin pustiu timp de patruzeci de ani, perioadă calculată de când părăsiseră Egiptul până când părinții aveau să moară cu toții. Astfel aveau să îndure și să sufere timp de patruzeci de ani consecințele nelegiuirii lor, după numărul zilelor în care cercetaseră țara: o zi pentru un an. „și vor cunoaște atunci călcarea făgăduinței Mele.” Ei trebuia să înțeleagă pe deplin că pedeapsa pentru idolatria și cârtirea lor răzvrătită Îl obligase pe Domnul să-și schimbe planul cu privire la ei. Din tot poporul Israel, lui Caleb și Iosua le-a fost promisă o răsplată, întrucât ceilalți își pierduseră dreptul de a pretinde favoarea și protecția lui Dumnezeu.

Capitolul 21

Păcatul lui Moise

Capitol bazat pe textele din Numeri 20.

Adunarea copiilor lui Israel a fost adusă din nou în pustie, exact în locul unde Dumnezeu îi pusese la probă curând după ieșirea din Egipt. Domnul le scosese apă din stâncă și această apă a continuat să curgă până când ei aproape au ajuns încă o dată stâncă aceea. Atunci Domnul a făcut ca șuvoiul să se oprească, pentru a-și încerca iarăși poporul, să vadă dacă vor trece testul credinței lor sau vor murmura din nou împotriva Lui.

Când evreii au însetat și n-au puteau găsi apă, au devenit nerăbdători și nu și-au amintit de puterea lui Dumnezeu care, cu aproape patruzeci de ani mai înainte, le scosese apă din stâncă. În loc de a se încrede în Dumnezeu, ei s-au plâns de Moise și Aaron și le-au spus: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit frații noștri înaintea Domnului!” Aceasta înseamnă că ei doreau să fi fost printre cei distruși de plagă, în răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram.

Ei întrebau cu mânie: „Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea și noi și vitele noastre? Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?”

„Moise și Aaron au plecat de la adunare și s-au dus la ușa cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ și li s-a arătat slava Domnului. Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis: «Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor și ea vă va da apă. Să le dați

astfel apă din stâncă și să adăpi adunarea și vitele lor.» Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul.”

Moise își pierde răbdarea

„Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. și Moise le-a zis: «Ascultați, răzvrătiților! Trebuie oare să vă scoatem noi apă din stânca aceasta?» Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea și au băut și vitele. Atunci Domnul a zis lui Moise: «Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.»”

Moise a păcătuit. Era obosit din cauza cântirilor neîncetate ale poporului împotriva lui și împotriva poruncii Domnului. A luat toiagul și, în loc să vorbească stâncii, cum îi poruncise Dumnezeu, a lovit stânca de două ori, după ce a spus: „Trebuie oare să vă scoatem noi apă din stânca aceasta?” De data aceasta a vorbit neînțelept. El nu a zis: Dumnezeu vă va arăta acum încă o dovadă a puterii Sale și vă va scoate apă din această stâncă. El nu I-a atribuit lui Dumnezeu puterea și slava de a face să curgă iarăși apă din stânca de granit și, prin urmare, nu L-a înălțat înaintea poporului. Din cauza acestei căderi a lui Moise, Dumnezeu nu i-a îngăduit să conducă poporul în țara făgăduită.

Întrucât era nevoie de manifestarea puterii lui Dumnezeu, acea ocazie era foarte solemnă, iar Moise și Aaron ar fi trebuit să se folosească de ea pentru a face o impresie favorabilă asupra oamenilor. Moise, însă, era agitat, nerăbdător și mânios din cauza cântirilor poporului și a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Va trebui oare să vă scoatem noi apă din stânca aceasta?” Spunând aceasta, el accepta de fapt că Israelul cârtitor avea dreptate când îl acuza pe el că îi scosese din Egipt. Dumnezeu iertase poporului fărădelegi

mai mari decât această greșeală a lui Moise, dar nu putea privi păcatul unui conducător la fel ca al celor care erau conduși. Nu putea să scuze păcatul lui Moise și să-i permită să intre în țara făgăduită.

Prin aceasta, Domnul a dat poporului Său o dovadă de netăgăduit că El, care săvârșise o eliberare atât de minunată scoțându-i din robia egipteană, era Îngerul cel puternic care mergea înaintea lor în timpul tuturor călătoriilor lor, El, nu Moise; și despre Sine spusese: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.” Exod 23, 20.21.

Moise a luat asupra lui slava ce aparținea lui Dumnezeu și a fost nevoie ca Dumnezeu să procedeze în felul acesta cu el, ca răzvrătitul Israel să fie lămurit pentru totdeauna că nu Moise era acela care îi scosese din Egipt, ci Însuși Dumnezeu. Domnul îi încredințase lui Moise povara conducerii poporului Său, în timp ce Îngerul cel puternic mergea înaintea lor și călăuzea toate călătoriile lor. Din cauză că ei uitau așa de ușor că Dumnezeu îi conducea prin Îngerul Său și erau gata să atribuie omului ceea ce numai puterea Sa putea înfăptui, El i-a pus la probă și i-a încercat, să vadă dacă-L vor asculta sau nu. Ei au căzut la fiecare test. În loc să creadă și să-L recunoască pe Dumnezeu care le semănase calea cu dovezi clare ale puterii, grijii și dragostei Lui, n-au crezut în El, ci au pus pe seama lui Moise faptul că ieșiseră din Egipt, învinuindu-l ca fiind cauza tuturor nenorocirilor lor. Moise le-a suportat încăpățânarea cu o răbdare remarcabilă. Odată au amenințat să-l omoare cu pietre.

Sentința cea grea

Domnul a vrut să îndepărteze pentru totdeauna din mintea lor această

impresie, interzicându-i lui Moise să intre în țara făgăduită. El îl înălțase foarte mult pe Moise. Îi descoperise slava Sa măreață. Îl luase într-o apropiere sacră cu El pe munte și binevoise să-i vorbească, așa cum vorbește un om cu prietenul lui. El îi comunicase lui Moise și, prin el, poporului, voința, rânduielile și legile Sale. Faptul că Moise fusese înălțat și onorat de Dumnezeu în felul acesta, îi agrava și mai mult greșeala. El s-a pocăit de păcatul lui și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. A spus întregului Israel părerea lui de rău pentru păcatul comis. El n-a ascuns consecința păcatului lui, ci le-a spus că, din cauză că nu-i dăduse slavă lui Dumnezeu, nu-i putea conduce în țara promisă. Apoi i-a întrebat dacă această greșală a lui era atât de mare, încât să fie corectată în felul acesta de către Dumnezeu, cum va privi El cântirile lor repetate acuzându-l (pe Moise) de pedepsele neobișnuite ale lui Dumnezeu pentru păcatele lor?

Numai de data aceasta și-a îngăduit Moise să nutrească impresia că el le scosese apă din stâncă, când ar fi trebuit să înalțe numele Domnului în mijlocul poporului Său. Domnul voia acum să-i clarifice poporului faptul că Moise era doar un om, care urma îndrumarea și instrucțiunile Unuia mai puternic decât el, și care era chiar Fiul lui Dumnezeu. Cu aceasta avea să-i lase fără îndoieli. Celui căruia i s-a dat mult i se și cere mult. Moise a fost mult favorizat, primind o viziune deosebită a măririi lui Dumnezeu. Lumina și slava lui Dumnezeu îi fuseseră împărtășite într-o bogată măsură. Fața lui Moise reflectase asupra poporului slava pe care Domnul o lăsase să strălucească asupra lui. Toți vor fi judecați potrivit cu privilegiile pe care le-au avut și cu lumina și binecuvântările acordate.

Păcatele oamenilor buni, al căror comportament a fost în general vrednic de imitat, sunt în mod deosebit neplăcute lui Dumnezeu. Ele îl fac pe Satana să triumfe și să-i necăjească pe îngerii lui Dumnezeu cu eșecurile uneltelor Sale alese și le oferă nelegiuitorilor ocazia să se ridice împotriva lui Dumnezeu. Domnul Însuși îl condusesse pe Moise într-un mod deosebit și îi descoperise slava Sa, ca nimănui altuia pe pământ. Din fire, Moise era

nerăbdător, dar se prinsese tare de harul lui Dumnezeu și cu atâta umilință implorase înțelepciune din cer, încât a fost întărit și și-a biruit nerăbdarea, așa că Dumnezeu l-a numit cel mai blând om de pe fața pământului.

Aaron a murit la muntele Hor, căci Domnul spusese că nu va intra în țara făgăduită pentru că, împreună cu Moise, păcătuiseră și el când au scos apă din stâncă, la Meriba. Moise și fiii lui Aaron l-au îngropat pe munte, ca poporul să nu fie ispășit să facă o ceremonie prea mare pentru trupul lui și să se facă vinovat de păcatul idolatriei.

Capitolul 22

Moartea lui Moise

Capitol bazat pe textele din Deuteronom 31-34.

Moise avea curând să moară și i s-a poruncit să-i adune laolaltă pe copiii lui Israel înainte de moartea lui și să le relateze toate călătoriile evreilor de când ieșiseră din Egipt și toate marile nelegiuiri ale părinților lor, ce aduseseră judecățile lui Dumnezeu asupra lor și Îl determinaseră să le spună că trebuia să nu intre în țara făgăduită. Părinții lor au murit în pustiu, după cuvântul Domnului. Copiii lor au crescut și făgăduința de a intra în țara Canaanului avea să se împlinească pentru ei. Mulți dintre aceștia erau încă mici când a fost dată Legea și nu-și mai aminteau de măreția evenimentului. Alții s-au născut în pustiu și, ca nu cumva să nu conștientizeze nevoia de a asculta de Cele Zece Porunci, de legile și judecățile date lui Moise, acesta a fost instruit de Dumnezeu să le repete Poruncile și toate întâmplările legate de darea Legii.

Moise scrisese într-o carte toate legile și judecățile date lui de Dumnezeu și înregistrase cu credincioșie toate instrucțiunile date lor pe drum, toate minunile făcute de El pentru ei și toate cântirile copiilor lui Israel. Moise însemnase și faptul că fusese biruit din cauza murmurărilor lor.

Ultimele învățături date lui Israel

Tot poporul s-a adunat înaintea lui Moise, iar el le-a citit evenimentele istoriei lor trecute din cartea pe care o scrisese. El le-a mai citit și făgăduințele lui Dumnezeu pentru ei, dacă vor fi ascultători, precum și blestemele care vor veni asupra lor dacă nu vor asculta.

Moise le-a spus că, din cauza răzvrătirii lor, Domnul intenționase de câteva ori să-i nimicească, dar el a mijlocit pentru ei cu atâta stăruință, încât Dumnezeu i-a cruțat cu îndurare. Le-a amintit de minunile pe care le făcuse Domnul față de Faraon și întreaga țară a Egiptului. El le-a spus: „Căci ați văzut cu ochii voștri toate lucrurile mari pe care le-a făcut Domnul. Astfel, să păziți toate poruncile pe care vi le dau eu astăzi, ca să puteți pune mâna pe țara în care veți trece ca s-o luați în stăpânire.” Deuteronom 11, 7.8.

Moise i-a avertizat pe copiii lui Israel în mod deosebit să nu fie atrași în idolatrie. El le-a cerut stăruitor să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Dacă se vor dovedi ascultători, dacă Îl vor iubi pe Domnul și-I vor sluji cu dragoste neîmpărțită, El le va da ploaie la timpul potrivit și va face să crească vegetația și să li se înmulțească turmele. Ei se vor bucura, de asemenea, de privilegiile deosebite și vor triumfa împotriva dușmanilor lor.

Moise i-a instruit pe copiii lui Israel într-un mod impresionant, plin de seriozitate. Știa că era ultima lui ocazie de a li se adresa. Apoi, a terminat de scris într-o carte toate legile, judecățile și rânduielile pe care i le dăduse Dumnezeu, precum și diferitele reguli cu privire la aducerea jertfelor. A pus cartea în mâinile bărbaților din slujba sfântă și a cerut ca, pentru a fi păstrată în siguranță, să fie pusă lângă chivot, deoarece grija lui Dumnezeu era permanent îndreptată asupra acestui obiect sacru. Această carte a lui Moise trebuia păstrată pentru ca judecătorii lui Israel să poată apela la ea dacă s-ar fi ivit vreun caz care să necesite acest lucru. Un popor greșit înțelege adesea că cerințele lui Dumnezeu se potrivesc în cazul lui; de aceea cartea lui Moise a fost păstrată în locul cel mai sacru, pentru a se recurge la ea în viitor.

Moise și-a încheiat ultimele învățături către popor printr-o cuvântare profetică plină de putere. A fost emoționantă și elocventă. Inspirat de Dumnezeu, el a binecuvântat fiecare seminție a lui Israel în parte. În

cuvintele de încheiere, a zăbovit în mare măsură asupra maiestății lui Dumnezeu și a superiorității lui Israel, care n-ar fi încetat niciodată, dacă ei ar fi ascultat de Dumnezeu și s-ar fi prins de tăria Lui.

Moartea și învierea lui Moise

„Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga, în fața Ierihonului. Și Domnul i-a arătat toată țara: de la Galaad până la Dan, tot ținutul lui Neftali, țara lui Efraim și Manase, toată țara lui Iuda până la marea de apus, partea de miazăzi, împrejurimile Iordanului, valea Ierihonului, cetatea finicilor, până la Țoar. Domnul a zis: , Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: O voi da seminței tale. Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi, dar nu vei intra în ea. Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi. Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse.” Deuteronom 34, 1-7.

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca cineva să meargă cu Moise pe vârful muntelui Pisga. Acolo, el a stat pe creasta înaltă a vârfului Pisga, în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor cerești. După ce a văzut cu mulțumire Canaanul, s-a culcat, ca un luptător obosit, să se odihnească. Asupra lui a venit somnul, dar era somnul morții. Îngerii i-au luat trupul și l-au îngropat în vale. Israeliții nu au putut găsi niciodată locul unde a fost îngropat. Îngroparea lui a fost secretă pentru a împiedica poporul să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu prin idolatrie pentru trupul lui.

Satana jubila pentru că reușise să-l provoace pe Moise să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Din cauza acestei fărădelegi, Moise a ajuns sub stăpânirea morții. Dacă el ar fi continuat să fie credincios și viața nu i-ar fi

fost mânjită cu acea singură nelegiuire, pierzând ocazia de a da slavă lui Dumnezeu când a scos apă din stâncă, ar fi intrat în țara făgăduită și ar fi fost înălțat la cer fără să vadă moartea. După ce Moise a rămas în mormânt o scurtă perioadă de timp, Mihail, sau Hristos, împreună cu îngerii care Îl îngropaseră pe Moise, a coborât din cer, l-a înviat și l-a luat în cer.

Când Domnul Hristos și îngerii s-au apropiat de mormânt, Satana a apărut acolo cu îngerii lui și păzeau trupul lui Moise ca să nu fie luat. Satana s-a opus, dar, pe măsură ce Domnul Hristos și îngerii Lui se apropiau, silit de slava și puterea acestora, s-a dat înapoi. Satana pretindea trupul lui Moise din cauza singurei lui nelegiuiri; dar Domnul Hristos l-a trimis cu blândețe la Tatăl Său, spunând: „Domnul să te mustre.” Iuda 1, 9. Hristos i-a spus lui Satana că El știa că Moise se pocăise cu umilință de acea singură greșală, că nici o pată nu rămăsese pe caracterul lui și că numele lui era curat în cărțile din cer. Apoi a înviat trupul lui Moise, pe care îl pretinsese Satana.

Cu ocazia schimbării la față a Domnului Hristos, Moise și Ilie, care fuseseră înălțați la cer, au fost trimiși să-I vorbească despre suferințele Sale și să fie purtătorii slavei lui Dumnezeu către Fiul Său prea iubit. Moise a fost mult onorat de Dumnezeu. A avut privilegiul să vorbească față în față cu El, cum vorbește un om cu prietenul lui. Dumnezeu i-a descoperit slava Sa nemaipomenită, așa cum nu i-o mai descoperise altuia vreodată.

Capitolul 23

Intrarea în țara făgăduită

Capitol bazat pe textele din Iosua 1; 3-6; 23 și 24.

După moartea lui Moise, Iosua avea să fie conducătorul lui Israel, ca să-i ducă în țara făgăduită. El fusese prim-ministrul lui Moise cea mai mare parte a timpului cât Israelii au rătăcit prin pustiu. Văzuse lucrările minunate ale lui Dumnezeu făcute prin Moise și înțelegea bine înclinația poporului. Iosua era unul din cei doisprezece spioni trimiși să cerceteze țara promisă și unul din cei doi care a dat un raport corect al bogăției ei și care a încurajat poporul să se suie în puterea lui Dumnezeu și s-o ia în stăpânire. El era calificat pentru această funcție importantă. Domnul i-a promis că va fi cu el cum fusese și cu Moise și va face Canaanul ușor de cucerit, dacă el avea să fie credincios în respectarea tuturor poruncilor Lui. Iosua era îngrijorat cu privire la felul în care să-și îndeplinească însărcinarea de a conduce poporul în țara Canaanului, dar această încurajare i-a risipit temerile.

Iosua le-a poruncit copiilor lui Israel să se pregătească pentru o călătorie de trei zile și ca toți bărbații de război să meargă la luptă. „Ei au răspuns lui Iosua și au zis: «Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise, numai Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine cum a fost cu Moise! Orice om care se va răzvrăti împotriva poruncii tale și care nu va asculta de tot ce-i vei porunci, să fie pedepsit cu moartea! Întărește-te numai și îmbărbătează-te!»”

Trecerea Iordanului de către Israelii avea să fie miraculoasă. „Iosua a zis poporului: «Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.» și Iosua a zis preoților: «Luați chivotul legământului și

treceți înaintea poporului.» Ei au luat chivotul legământului și au pornit înaintea poporului. Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.»»

Trecerea Iordanului

Preoții trebuiau să meargă înaintea poporului și să poarte chivotul ce conținea Legea lui Dumnezeu. Când au intrat cu picioarele în apă la malul Iordanului, apele care curgeau au fost oprite și preoții au trecut purtând chivotul în care era simbolul Prezenței Divine, iar poporul i-a urmat. Când preoții au ajuns în mijlocul Iordanului, li s-a poruncit să rămână în albia râului până când toată oștirea lui Israel a trecut de partea cealaltă. Aici s-a convins generația aceea de israeliți că apele Iordanului erau supuse aceleiași puteri pe care părinții lor o văzuseră manifestându-se la Marea Roșie, cu patruzeci de ani mai înainte. Mulți dintre aceștia trecuseră prin Marea Roșie când erau copii. Acum treceau Iordanul ca bărbați de război, complet echipați de luptă.

După ce tot poporul a trecut Iordanul, Iosua le-a poruncit preoților să iasă din râu. Îndată ce preoții, purtând chivotul legământului, au ieșit din râu și au stat pe pământ uscat, Iordanul a curs mai departe ca și înainte și s-a revărsat peste maluri. Această minune săvârșită pentru israeliți le-a mărit mult credința. Pentru ca această minune să nu fie uitată vreodată, Domnul l-a îndrumat pe Iosua să poruncească unor bărbați cu autoritate, câte unul din fiecare seminție, să ia pietre din albia râului, din locul unde stătuseră picioarele preoților în timp ce trecea oastea evreilor, să le ducă pe umeri și să înalțe un monument la Ghilgal, pentru a păstra în amintire faptul că Israel a trecut Iordanul pe uscat. După ce au ieșit preoții din Iordan, Dumnezeu și-a retras mâna Sa puternică, iar apele s-au revărsat în albia lor ca o cascadă puternică.

Când au auzit împărații amoriților și ai canaanitilor că Dumnezeu a oprit apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel, li s-au topit inimile de frică. Israelii îi ucisera pe doi din împărații Moabului, iar trecerea lor miraculoasă prin Iordanul umflat și năvalnic i-a umplut de groază. Iosua i-a circumcis pe toți care se născuseră în pustiu. După această ceremonie, au ținut Paștele în câmpiile Ierihonului. „Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.»”

Națiunile păgâne L-au ocărât pe Domnul și pe poporul Său din cauză că evreii nu au intrat în stăpânirea Canaanului, pe care se așteptau să-l moștenească imediat după ce au părăsit Egiptul. Dușmanii lor au triumfat pentru că ei au rătăcit în pustiu un timp atât de îndelungat și s-au înălțat plini de mândrie împotriva lui Dumnezeu, declarând că El nu era în stare să-i conducă în țara Canaanului. Acum, evreii trecuseră Iordanul pe uscat și vrăjmașii lor nu puteau să-i mai ocărăscă.

Mana a continuat până la această dată, dar acum, când Israelii erau gata să intre în posesia Canaanului și să mănânce din roadele țării, nu mai aveau nevoie de mană și ea a încetat.

Căpetenia oștirii Domnului

Când Iosua s-a retras din mijlocul oștirii lui Israel, să mediteze și să se roage pentru ca să-l însoțească prezența deosebită a lui Dumnezeu, a văzut un bărbat de statură înaltă, îmbrăcat ca de război și ținând în mână sabia scoasă din teacă. Iosua nu l-a recunoscut ca fiind din oștirea lui Israel, dar totuși nu părea să fie nici dușman. În zelul său, Iosua s-a apropiat de el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?» El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.» Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului i-a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțămintele din

picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.”

Acesta nu era un înger obișnuit. Era Domnul Isus Hristos care îi condusesse pe evrei prin pustiu, învăluit în stâlpul de foc noaptea și în stâlpul de nor ziua. Locul era sfințit de prezența Lui; de aceea i s-a poruncit lui Iosua să-și scoată încălțăminte.

Atunci Domnul l-a instruit pe Iosua ce cale să urmeze pentru a cuceri Ierihonul. Tuturor bărbaților de război avea să li se poruncească să înconjoare cetatea o dată pe zi, timp de șase zile, iar în a șaptea zi să meargă de șapte ori în jurul Ierihonului.

Luarea Ierihonului

„Iosua, fiul lui Nun a chemat pe preoți și le-a zis: «Luați chivotul legământului și șapte preoți să poarte cele șapte trâmbițe de corn de berbece înaintea chivotului Domnului.» Și a zis poporului: «Porniți, înconjurați cetatea și bărbații înarmați să treacă înaintea chivotului Domnului.» După ce a vorbit Iosua poporului, cei șapte preoți care purtau înaintea Domnului cele șapte trâmbițe de corn de berbece au pornit și au sunat din trâmbițe. Chivotul legământului Domnului mergea în urma lor.

Bărbații înarmați mergeau înaintea preoților care sunau din trâmbițe și coada oștirii mergea după chivot; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe. Iosua dăduse porunca aceasta poporului: «Voi să nu strigați, să nu vi se audă glasul și să nu vă iasă o vorbă din gură, până în ziua când vă voi spune: Strigați! Atunci să strigați.» Chivotul Domnului a înconjurat cetatea și i-a dat ocol o dată, apoi au intrat în tabără și au rămas în tabără peste noapte.”

Oștile evreilor mășăluiau în ordine desăvârșită. Mai întâi mergea un

grup ales de bărbați înarmați, îmbrăcați în armura de război, nu ca să-și exerseze acum măiestria în mânuirea armelor, ci doar ca să creadă și să asculte instrucțiunile primite. Apoi urmau șapte preoți cu trâmbițe. După aceștia venea chivotul lui Dumnezeu, din aur strălucitor și cu o aureolă de slavă deasupra lui, purtat de preoți îmbrăcați în veșmintele lor bogate și deosebite, indicând slujba lor sacră. Urma armata numeroasă a lui Israel, în ordine perfectă, cu fiecare seminție sub steagul ei. În felul acesta au înconjurat cetatea cu chivotul lui Dumnezeu. Nu se auzea nici un alt sunet decât mersul acelei oștiri puternice și răsunetul solemn al trâmbițelor, al cărui ecou se auzea pe dealuri și prin cetatea Ierihonului.

Uimiți și alarmați, străjerii acelei cetăți osândite observau fiecare mișcare și o raportau celor cu autoritate. Ei nu puteau să spună ce însemna toată această manifestare. Unii luau în derâdere ideea ca cetatea să fie luată în felul acesta, în timp ce alții erau uimiți și înfricoșați văzând splendoarea chivotului și înfățișarea solemnă și demnă a preoților și a oștirii lui Israel care-i urma, cu Iosua în fruntea ei. Ei își aminteau că Marea Roșie se despărțise înaintea israeliților cu patruzeci de ani în urmă și că prin râul Iordan tocmai fusese pregătită o cale de trecere pentru ei. Erau prea îngroziți ca să glumească. Își țineau cu strictețe închise porțile cetății și luptători puternici păzeau fiecare poartă.

Timp de șase zile, armatele lui Israel au mărșăluit în jurul cetății. A șaptea zi au ocolit cetatea de șapte ori. Ca de obicei, poporul a primit poruncă să fie tăcut. Trebuia să se audă numai sunetul trâmbițelor. Poporul trebuia să observe, iar când trâmbițele aveau să sune mai prelung decât de obicei, atunci trebuiau să strige toți cu voce tare, căci Dumnezeu le dădea cetatea. „În ziua a șaptea s-au sculat în zorii zilei și au înconjurat în același fel cetatea de șapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de șapte ori. A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: «Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!»” „Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul

trâmbiței a strigat tare și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate fiecare drept înainte. Au pus mâna pe cetate.”

Dumnezeu intenționa să le arate israeliților că luarea Canaanului nu trebuia să le fie atribuită lor. Căpetenia oștirii Domnului a biruit Ierihonul. Împreună cu îngerii Săi, era angajat în cucerire. Domnul Hristos a poruncit armatelor cerești să dărâme zidurile Ierihonului și să pregătească intrarea pentru Iosua și armatele lui Israel. În această minune, Dumnezeu nu doar că a întărit credința poporului Lui în puterea Sa de a le supune vrăjmașii, ci le-a și muștrat necredința de mai înainte.

Ierihonul sfidase armatele lui Israel și pe Dumnezeul cerului. În timp ce priveau oștirea lui Israel mășșăluind în jurul cetății lor în fiecare zi, s-au înspăimântat; dar s-au uitat la mijloacele lor puternice de apărare, la zidurile lor înalte și de neclintit și s-au simțit siguri că puteau rezista oricărui atac. Când, însă, zidurile lor tari s-au clătinat deodată și s-au prăbușit cu un zgomot nemaipomenit, ca cele mai tari bubuituri de tunet, ei au rămas paralizați de groază și nu au mai putut opune rezistență.

Iosua, un conducător înțelept și consacrat

Nici o pată nu se afla pe caracterul sfânt al lui Iosua. El era un conducător înțelept. Viața i-a fost în întregime consacrată lui Dumnezeu. Înainte de a muri a adunat poporul evreu și, urmând exemplul lui Moise, le-a reamintit călătoriile prin pustiu și felul îndurător în care lucraseră Dumnezeu cu ei. Apoi li s-a adresat cu elocvență. Le-a relatat cum împăratul Moabului pornise la luptă împotriva lor și îl chemase pe Balaam să-i blesteme; dar Dumnezeu „n-a vrut să asculte pe Balaam: el v-a binecuvântat.” Apoi Iosua le-a spus: „și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și

casa mea vom sluji Domnului.”

„Poporul a răspuns și a zis: «Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din țara Egiptului, din casa robiei, pe noi și pe părinții noștri; El a făcut înaintea ochilor noștri acele minuni mari și ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat și în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut.»”

Poporul și-a reînnoit legământul cu Iosua. Ei i-au spus: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru și vom asculta de glasul Lui.” Iosua a scris cuvintele legământului lor în cartea ce cuprindea legile și rânduielile date lui Moise. Iosua a fost iubit și respectat de tot Israelul, iar moartea lui a fost plânsă mult de popor.

Capitolul 24

Chivotul lui Dumnezeu și privilegiile israeliților

Capitol bazat pe textele din 1 Samuel 3-6; 2 Samuel 6 și 1 Împărați 8.

Chivotul lui Dumnezeu era un scrin sacru, făcut cu scopul de a se păstra în el Cele Zece Porunci, Lege care Îl reprezenta pe Dumnezeu Însuși. Acest chivot era considerat slava și tăria lui Israel. Dovada Prezenței Divine sălășluia deasupra lui zi și noapte. Preoții care slujeau înaintea lui erau consacrați cu sfințenie acestei slujbe sfinte. Ei purtau un pieptar cu o țesătură de pietre scumpe de diferite feluri, la fel cu acelea care alcătuiesc cele douăsprezece temelii ale cetății lui Dumnezeu. Numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel erau săpate în pietrele prețioase ferecate în aur. Aceasta era o lucrătură foarte bogată și frumoasă, prinsă de umerii preoților și acoperindu-le pieptul.

La dreapta și la stânga pieptarului erau două pietre mai mari, care străluceau puternic. Când erau aduse înaintea judecătorilor probleme dificile, pe care nu le puteau rezolva, ei le trimiteau la preoți, iar aceștia Îl întrebau pe Dumnezeu, care le răspundea. Dacă El era de acord și voia să le dea succes, pe piatra scumpă din dreapta strălucea în mod deosebit un nimb de lumină și slavă. Dacă El dezaproba, pe piatra din stânga părea să se așeze un abur sau nor. Dacă, atunci când Îl întrebau pe Dumnezeu cu privire la plecarea la luptă, piatra scumpă din dreapta era înconjurată cu lumină, aceasta însemna: Mergeți și aveți izbândă. Dacă piatra scumpă din stânga era învăluită într-un nor, însemna: Nu vă duceți; nu veți propăși.

Când marele preot intra în sfânta sfintelor o dată pe an și slujea înaintea chivotului, în prezența grozavă a lui Dumnezeu, întreba, iar Domnul îi

răspundea adesea cu glas ce putea fi auzit. Când nu răspundea astfel, Domnul lăsa ca razele sacre de lumină și slavă să strălucească pe heruvimul din dreapta chivotului, în semn de aprobare sau favoare. Dacă cererile le erau refuzate, peste heruvimul din stânga se așeza un nor.

Patru îngeri cerești însoțeau întotdeauna chivotul lui Dumnezeu în toate călătoriile lui, ca să-l păzească de orice primejdie și să îndeplinească orice misiune li se va cere în legătură cu el. Isus, Fiul lui Dumnezeu, urmat de îngeri cerești, a mers înaintea chivotului când acesta a ajuns la Iordan; și apele au fost oprite în prezența Lui. Domnul Hristos și îngerii au stat lângă chivot și preoți în albia râului, până ce tot Israelul a trecut Iordanul. Domnul Hristos și îngerii au însoțit chivotul în timp ce acesta înconjura Ierihonul, iar la sfârșit au dărâmat zidurile masive ale cetății și au dat-o în mâinile lui Israel.

Rezultatul neglijenței lui Eli

Când Eli era mare preot, și-a înălțat fiii la preoție. Numai lui Eli îi era permis să intre în locul prea sfânt, o dată pe an. Fiii lui slujeau la ușa tabernacolului și oficiau tăierea animalelor și slujba de la altarul jertfelor. Ei făceau mereu abuzuri în această slujbă sacră. Erau egoiști, pofticioși, lacomi și desfrânați. Dumnezeu l-a muștrat pe Eli pentru neglijarea criminală a disciplinei familiei. Eli și-a muștrat fiii, dar nu i-a stăpânit. După ce au intrat în slujba sfântă a preoției, el a auzit cum se purtau ei, deposedându-i pe copiii lui Israel de jertfe, precum și despre încălcările pline de încumetare ale Legii lui Dumnezeu și despre purtarea lor violentă, lucruri ce l-au făcut pe Israel să păcătuiască.

Domnul i-a făcut cunoscut copilului Samuel judecățile pe care voia să le aducă asupra casei lui Eli din cauza neglijenței lui. „Atunci Domnul a zis lui Samuel: «Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui

Îl va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am rostit împotriva casei lui; voi începe și voi isprăvi. I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din pricina fărădelegii de care are cunoștință și prin care fiii lui s-au făcut vrednici de lepădat, fără ca el să-i fi oprit. De aceea jur casei lui Eli că niciodată fărădelegea casei lui Eli nu va fi ispășită, nici prin jertfe, nici prin daruri de mâncare.»”

Fărădelegile fiilor lui Eli erau atât de pline de încumetare și de ofensatoare pentru un Dumnezeu sfânt, încât nici o jertfă nu putea să facă ispășire pentru astfel de nelegiuiri voite. Acești preoți păcătoși profanau jertfele care Îl reprezentau pe Fiul lui Dumnezeu. Prin comportamentul lor blasfemiator, călcau în picioare sângele ispășirii de la care căpătau valoare toate jertfele.

Samuel i-a spus lui Eli cuvintele Domnului; „Și Eli a zis: «Domnul este acesta, să facă ce va crede.»” Știa că Dumnezeu fusese dezonorat și simțea că el însuși păcătuse. El a recunoscut că Dumnezeu pedepsea astfel neglijarea lui păcătoasă. Eli a făcut cunoscut întregului Israel cuvântul Domnului către Samuel. Făcând aceasta, el credea că va corecta într-o oarecare măsură neglijența lui păcătoasă din trecut. Răul pronunțat împotriva lui Eli n-a mai întârziat mult.

Israeliții au făcut război cu filistenii și au fost biruiți, iar patru mii dintre ei au fost uciși. Evreilor le era frică. Ei știau că, dacă alte popoare ar auzi despre înfrângerea lor, ar fi încurajate să facă și ele război cu ei. Bătrânii lui Israel au hotărât că înfrângerea lor se datora faptului că nu fuseseră însoțiți de chivotul lui Dumnezeu. Au trimis la Silo după chivotul legământului. Ei se gândeau la trecerea Iordanului și la luarea cu ușurință a Ierihonului, când purtaseră chivotul, și au decis că tot ce trebuiau să facă era să aducă chivotul și, astfel, vor fi biruitori asupra dușmanilor lor. Nu-și dădeau seama că tăria lor stătea în ascultare de Legea care păstrată în chivot, care era o reprezentare a lui Dumnezeu Însuși. Preoții cei stricați, Hofni și

Fineas, erau cu chivotul sacru, călcând Legea lui Dumnezeu. Acești păcătoși au condus chivotul la tabăra lui Israel. Încrederea bărbaților de război s-a restabilit și s-au simțit siguri de succes.

Chivotul luat

„Când a intrat chivotul legământului Domnului în tabără, tot Israelul a scos strigăte de bucurie, de s-a cutremurat tot pământul. Răsunetul acestor strigăte a fost auzit de filistenii și au zis: «Ce înseamnă strigătele acestea care răsună în tabăra evreilor?» Și au auzit că sosise chivotul Domnului în tabără. Filistenii s-au temut, pentru că au crezut că Dumnezeu a venit în tabără. «Vai de noi!» au zis ei, «căci n-a fost așa ceva până acum. Vai de noi! Cine ne va izbăvi din mâna acestor dumnezei puternici? Dumnezeii aceștia au lovit pe egipteni cu tot felul de urgii în pustie. Întăriți-vă și fiți oameni, filistenilor, ca nu cumva să fiți robi evreilor, cum v-au fost ei robi vouă; fiți oameni și luptați!» Filistenii au început lupta și Israel a fost bătut. Fiecare a fugit în cortul lui. Înfrângerea a fost foarte mare și din Israel au căzut treizeci de mii de oameni pedestri. Chivotul lui Dumnezeu a fost luat și cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, au murit.”

Filistenii credeau că acest chivot era zeul israeliților. Ei nu știau că Dumnezeul cel viu, care a creat cerurile și pământul și a dat Legea la Sinai, trimitea prosperitate și blestem, potrivit cu ascultarea sau călcarea Legii Sale conținute în chivotul sacru.

Mulți din Israel au fost omorâți. Eli stătea lângă drum așteptând cu inima tremurândă să primească vești de pe front. El se temea că va fi luat chivotul și pângărit de oastea filisteană. Un sol de la oaste a alergat la Silo și l-a informat pe Eli că cei doi fii ai lui fuseseră omorâți. El a putut suporta acest lucru cu oarecare calm, deoarece avea motive să se aștepte la așa ceva. Când, însă, mesagerul a adăugat: „și chivotul Domnului a fost luat,” Eli s-a

clătinat în suferință pe scaunul lui, a căzut pe spate și a murit. S-a împărtășit de mânia lui Dumnezeu care venise asupra fiilor lui. El era vinovat într-o mare măsură de fărădelegile lor, pentru că neglijase în mod criminal să le pună restricții. Capturarea chivotului lui Dumnezeu de către filistenii a fost considerată cea mai mare calamitate ce putea lovi pe Israel. Soția lui Fineas a născut și, când era aproape să moară, și-a numit copilul I-Cabod, spunând: „S-a dus slava din Israel: din cauză că chivotul lui Dumnezeu a fost luat.”

În țara filistenilor

Dumnezeu a îngăduit ca dușmanii să captureze chivotul, ca să-i arate lui Israel cât de zadarnic era ca el să se încreadă în chivot, simbolul prezenței Sale, în timp ce profana poruncile din interiorul lui. Dumnezeu voia să-l smerească, luând de la el acel chivot sacru, tăria și încrederea cu care se fălea.

Filistenii erau triumfători, pentru că aveau, după cum credeau ei, pe dumnezeul renumit al israeliților, care făcuse mari minuni pentru ei și îi făcuse spaima dușmanilor lor. Au dus chivotul lui Dumnezeu la Asdod, într-un templu splendid ridicat în cinstea celui mai popular zeu al lor, Dagon, și l-au așezat lângă acesta. Dimineața, preoții acelor dumnezei au intrat în templu și s-au îngrozit să-l găsească pe Dagon căzut cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Ei l-au ridicat și l-au așezat în poziția lui de mai înainte. Se gândeau că poate căzuse accidental. Dimineața următoare, însă, l-au găsit din nou căzut cu fața la pământ și cu capul și mâinile tăiate.

Îngerii lui Dumnezeu, care însoțeau întotdeauna chivotul, au doborât la pământ idolul fără simțuri și apoi l-au mutilat, ca să arate că Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, era mai presus de toți dumnezeii și că în fața Lui orice zeu păgân era un nimic. Păgânii aveau mare respect față de dumnezeul lor, Dagon, iar când l-au găsit distrus și zăcând cu fața la pământ înaintea

chivotului lui Dumnezeu s-au întristat și au considerat aceasta ca o prevestire foarte rea pentru filistenii. Ei au interpretat că filistenii și toți dumnezeii lor vor fi supuși și nimiciți de către evrei, iar Dumnezeul acestora va fi mai mare și mai puternic decât toți dumnezeii. Au scos chivotul lui Dumnezeu din templul idolului lor și l-au așezat singur într-un alt loc.

Filistenii au ținut chivotul lui Dumnezeu timp de șapte luni. Li biruiseră pe israeliți și luaseră chivotul lui Dumnezeu, în care credeau că stă puterea acestora, și se gândeau că vor fi întotdeauna în siguranță și nu vor mai avea frică de armatele lui Israel. Dar, în mijlocul bucuriei lor, datorată succesului avut, în toată țara s-a auzit o tânguire, iar cauza a fost pusă, după un timp, pe seama chivotului lui Dumnezeu. Acesta a fost cărat din loc în loc cu groază, fiind urmat de nimicire de la Dumnezeu, până când filistenii au fost foarte încurcați neștiind ce să mai facă cu el. Îngerii care îl însoțeau îl păzeau de orice rău. Filistenii n-au îndrăznit să-l deschidă; căci zeul lor, Dagon, avusese o asemenea soartă încât ei se temeau să atingă chivotul sau să-l aibă lângă de ei. I-au chemat pe preoți și pe ghicitori și i-au întrebat ce să facă cu chivotul lui Dumnezeu. Aceștia i-au sfătuit să-l trimită înapoi, la poporul căruia îi aparținea, împreună cu o mare jertfă pentru vina lor gravă și, dacă Dumnezeu va avea plăcerea s-o primească, ei vor fi vindecați. Ei trebuiau să mai înțeleagă faptul că mâna lui Dumnezeu era asupra lor din cauză că Îi luaseră chivotul, care aparținea numai lui Israel.

Înapoiat lui Israel

Unii n-au fost de acord cu aceasta. Era prea umilitor să ducă înapoi chivotul și au insistat că nici unul dintre filistenii n-ar îndrăzni să-și riște viața purtând chivotul Dumnezeului lui Israel, care adusese moartea asupra lor. Sfătuitoarii lor i-au rugat să nu-și împietrească inimile, cum făcuseră egiptenii și Faraon, și să nu aducă asupra lor nenorociri și plăgi și mai mari. În timp ce toți se temeau să poarte chivotul lui Dumnezeu, ei i-au sfătuit spunând: „Acum, faceți un car nou de tot și luați două vaci tinere care dau țâță și n-au

tras la jug; înjugați vacile la car și mânați înapoi acasă vițeii lor care se țin după ele. Să luați chivotul Domnului și să-l puneți în car; să puneți alături de el, într-o ladă, lucrurile de aur pe care le dați Domnului ca dar pentru vină; apoi să-l trimiteti și va pleca. Să-l urmăriți cu privirea și dacă se va sui pe drumul hotarului său spre Bet-șemeș, Domnul ne-a făcut acest mare rău; dacă nu, vom ști că nu mâna Lui ne-a lovit, ci lucrul acesta a venit la noi din întâmplare.» Oamenii au făcut așa. Au luat două vaci care alăptau, le-au înjugat la car și le-au închis vițeii acasă.... Vacile au apucat drept pe drum spre Bet-șemeș; au ținut mereu același drum, mugind, și nu s-au abătut nici la dreapta nici la stânga.”

Filistenii știau că vacile nu puteau fi făcute să-și lase vițeii acasă, în afară de cazul că erau silite de vreo putere nevăzută. Vacile au plecat direct spre Bet-șemeș, mugind după vițeii lor și totuși depărtându-se de ei. Domnitorii filistenilor au mers după chivot până la hotarul Bet-șemeșului. Ei n-au îndrăznit să lase acel scrin sacru numai în seama vacilor. Se temeau să nu i se întâmple vreun rău și să vină asupra lor nenorociri mai mari. Ei nu știau că îngerii lui Dumnezeu însoțeau chivotul și conduceau vacile în mersul lor, spre locul unde trebuia să ajungă acesta.

Încumetarea pedepsită

Locuitorii din Bet-șemeș secerau la câmp, iar când au văzut chivotul lui Dumnezeu în carul tras de vaci, s-au bucurat foarte mult. Știau că era lucrarea lui Dumnezeu. Vacile au tras carul cu chivotul până la o piatră mare și s-au oprit singure. Leviții au luat jos chivotul Domnului și darul filistenilor, au adus ca ardere de tot Domnului carul și vacile care aduseseră chivotul, precum și darul filistenilor. Domnitorii filistenilor s-au întors la Ecron și plaga a fost oprită.

Oamenii din Bet-șemeș erau curioși să știe ce putere mare era în acel

chivot, care-l făcea să îndeplinească lucruri așa de minunate. Ei vedeau chivotul ca fiind puternic de la sine și nu Îi atribuiau puterea lui Dumnezeu. Numai bărbați numiți special pentru acest scop sfânt puteau privi chivotul, descoperit de învelitorile lui, fără a fi uciși, pentru că era ca și cum L-ar fi privit pe Însuși Dumnezeu. Când oamenii, pentru a-și satisface curiozitatea, au deschis chivotul să privească în colțurile lui tainice și sacre, lucru pe care păgânii idolatri nu îndrăzniseră să-l facă, îngerii care-l însoțeau au omorât peste cincizeci de mii dintre ei.

Locuitorii din Bet-șemeș s-au temut de chivot și au zis: „«Cine poate sta înaintea Domnului, înaintea acestui Dumnezeu sfânt? și la cine trebuie să se suie chivotul, dacă se depărtează de la noi?» Au trimis niște soli la locuitorii din Chiriatiarim ca să le spună: «Filistenii au adus înapoi chivotul Domnului; pogorâți-vă și luați-l la voi.»” Locuitorii din Chiriatiarim au dus chivotul Domnului în casa lui Abinadab și l-au sfințit pe fiul lui ca să-l păzească. Timp de douăzeci de ani, evreii fuseseră sub puterea filistenilor. Erau foarte umiliți și s-au pocăit de păcatele lor, iar Samuel a mijlocit în favoarea lor și Dumnezeu a fost iarăși îndurător cu ei. Filistenii s-au războit cu ei și Domnul a lucrat din nou într-un mod minunat pentru Israel, iar ei i-au biruit pe vrăjmași.

Chivotul a rămas în casa lui Abinadab până când David a fost făcut împărat. El i-a adunat pe toți bărbații aleși ai lui Israel, în număr de treizeci de mii, și s-a dus să aducă chivotul lui Dumnezeu. L-au pus într-un car nou și l-au scos din casa lui Abinadab. Fiii lui, Uza și Ahio, conduceau carul cel nou. David și toată casa lui Israel cântau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente muzicale. „Când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat pentru că era să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza și l-a lovit pe loc pentru păcatul lui și a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu.” Uza era supărat pe boi, pentru că s-au împiedicat. El a arătat clar neîncredere în Dumnezeu, ca și când El, care adusese chivotul din țara filistenilor, nu putea să-i poarte de

grijă. Îngerii care însoțeau chivotul l-au lovit pe loc pe Uza pentru că s-a încumetat cu nerăbdare să pună mâna pe chivotul Domnului.

„David s-a temut de Domnul în ziua aceea și a zis: «Cum să intre chivotul Domnului la mine?» N-a vrut să ducă chivotul Domnului la el, în cetatea lui David, și l-a dus în casa lui Obed-Edom din Gat. Chivotul Domnului a rămas trei luni la casa lui Obed-Edom din Gat și Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui.”

Dumnezeu voia să-și învețe poporul că, în timp ce chivotul Lui însemna groază și moarte pentru cei care-I călcau poruncile, însemna totodată binecuvântare și tărie pentru cei care ascultau de poruncile Sale. Când a auzit cât de mult a fost binecuvântată casa lui Obed-Edom și că tot ce avea prosperase datorită chivotului lui Dumnezeu, David a fost nerăbdător să-l aducă în cetatea sa. Înainte de a porni să aducă chivotul sacru, însă, el însuși s-a sfințit lui Dumnezeu și a poruncit ca toți bărbații cu cea mai înaltă autoritate în împărăție să se păzească de orice ocupație lumească și de orice ar fi putut să le distragă atenția de la consacrarea sfântă. Ei trebuia să se sfințească în felul acesta, cu scopul de a duce chivotul sacru în cetatea lui David. „Atunci David a pornit și a suit chivotul lui Dumnezeu din casa lui Obed-Edom în cetatea lui David, în mijlocul veseliei....

După ce au adus chivotul Domnului, l-au pus la locul lui în mijlocul cortului pe care-l ridicase David pentru chivot; și David a adus înaintea Domnului arderi de tot și jertfe de mulțumire.”

În templul lui Solomon

După ce a terminat construirea templului, Solomon i-a adunat pe bătrânii lui Israel și pe oamenii cu cea mai mare influență din popor, ca să aducă din cetatea lui David chivotul legământului Domnului. Acești bărbați

s-au consacrat lui Dumnezeu și, cu mare solemnitate și reverență, i-au însoțit pe preoții ce purtau chivotul. „Au adus chivotul Domnului, cortul întâlnirii și toate uneltele sfinte care erau în cort: preoții și leviții le-au adus. Împăratul Solomon și toată adunarea lui Israel chemată la el au stat înaintea chivotului. Au jertfit oi și boi, care n-au putut fi nici numărați, nici socotiți, din pricina mulțimii lor.”

Solomon a urmat exemplul tatălui său, David. La fiecare șase pași aducea jertfă. Cu cântare, cu muzică și cu ceremonie măreață, „preoții au dus chivotul legământului Domnului la locul lui, în locul prea sfânt al casei, în sfânta sfintelor, sub aripile heruvimilor. Căci heruvimii aveau aripile întinse peste locul chivotului și acopereau chivotul și drugii lui pe deasupra.”

A fost clădit un sanctuar de cea mai aleasă frumusețe, conform cu modelul arătat lui Moise pe munte și apoi prezentat lui David de către Domnul. Sanctuarul pământesc a fost făcut ca și cel ceresc. Pe lângă cei doi heruvimi de deasupra chivotului, Solomon a mai făcut doi îngerii mai mari, la fiecare capăt al chivotului, reprezentându-i pe îngerii cerești care păzesc fără încetare Legea lui Dumnezeu. Este imposibil de descris frumusețea și splendoarea acestui tabernacol. Acolo a fost dus chivotul sfânt, în ordine solemnă și reverențioasă, și așezat la locul lui, sub aripile celor doi heruvimi grandioși.

Corul sacru și-a unit vocile cu tot felul de instrumente muzicale, în laudă la adresa lui Dumnezeu. În timp ce vocile lor, în armonie cu instrumentele muzicale, răsunau prin templu și erau purtate de vânt prin Ierusalim, norul slavei lui Dumnezeu a luat în stăpânire casa așa cum, mai înainte, umpluse cortul întâlnirii. „În clipa când au ieșit preoții din locul sfânt, norul a umplut casa Domnului. Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse casa Domnului.”

Împăratul Solomon a stat pe un postament de aramă în fața altarului și a binecuvântat poporul. Apoi a îngenuncheat și, cu mâinile ridicate, a prezentat înaintea lui Dumnezeu o rugăciune fierbinte și solemnă, în timp ce adunarea se plecase cu fața la pământ. După ce și-a încheiat Solomon rugăciunea, din cer a coborât un foc minunat și a consumat jertfa.

Din cauza păcatelor lui Israel, nenorocirea despre care Dumnezeu a spus că va veni asupra templului, dacă poporul se va depărta de El, s-a îndeplinit la câteva sute de ani după construirea lui. Dumnezeu i-a promis lui Solomon că, dacă va rămâne credincios, iar poporul va asculta de toate poruncile Sale, acel templu măreț și va rămâne pentru totdeauna, în toată splendoarea lui, ca o dovadă a prosperității și a marilor binecuvântări revărsate asupra lui Israel pentru ascultarea lor.

Captivitatea lui Israel

Dumnezeu a îngăduit ca Israel să meargă în robie, ca să-i smerească și să-i pedepsească din cauza călcării poruncilor Lui și din cauza faptelor lor rele. Înainte de distrugerea templului, Dumnezeu a făcut cunoscut soarta acestuia câtorva dintre slujitorii Săi credincioși. Templul era mândria națiunii și era privit cu idolatrie, în timp ce poporul păcătuia împotriva lui Dumnezeu. El le-a descoperit și robia lui Israel. Chiar înainte de distrugerea templului, acești oameni neprihăniți au mutat chivotul sfânt conținând tablele de piatră și, cu jale și întristare, l-au închis într-o peșteră, unde avea să fie ascuns de poporul Israel, din cauza păcatelor lor, și nu avea să le mai fie redat. Acest chivot sacru este încă tăinuit. Nu a fost deranjat niciodată de când a fost ascuns.

Capitolul 25

Prima venire a Domnului Hristos

Am fost dusă înapoi, la timpul când Isus avea să ia asupra Lui natura omului, să Se umilească pe Sine, ca om, și să îndure ispitele lui Satana.

Nașterea Sa a fost lipsită de măreție lumească. S-a născut într-un staul și a fost legănat într-o iesle; totuși nașterea Lui a fost onorată cu mult mai presus decât a oricărui dintre fiii oamenilor. Îngeri din cer i-au anunțat pe păstori despre venirea Lui, iar lumina și slava de la Dumnezeu au însoțit mărturia lor. Oastea cerească și-a atins harpele și a slăvit pe Dumnezeu. Îngerii au vestit în mod triumfător venirea Fiului lui Dumnezeu într-o lume căzută, ca să împlinească lucrarea de mântuire și, prin moartea Lui, să aducă omului pace, fericire și viață veșnică. Dumnezeu a onorat venirea Fiului Său. Îngerii I s-au închinat.

Botezul lui Isus

Îngerii lui Dumnezeu planau deasupra scenei botezului Lui; Duhul Sfânt a coborât în forma unui porumbel și a luminat peste El și, în timp ce oamenii stăteau foarte uimiți, cu ochii ațintiți asupra Lui, din cer s-a auzit glasul Tatălui spunând: Tu ești Fiul Meu prea iubit; În Tine Îmi găsesc plăcerea.

Ioan nu era sigur că Acela care venise să fie botezat de el în Iordan era chiar Mântuitorul. Dumnezeu, însă, îi făgăduise un semn prin care să-L cunoască pe Mielul lui Dumnezeu. Acel semn a fost dat când porumbelul ceresc a coborât asupra Domnului Isus și slava lui Dumnezeu a strălucit în jurul Lui. Ioan și-a întins mâna, arătând către Isus, și a strigat cu glas tare:

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Ioan 1, 29.

Lucrarea lui Ioan

Ioan le-a spus ucenicilor lui că Isus era Mesia cel promis, Mântuitorul lumii. Pe când lucrarea lui se încheia, el și-a învățat ucenicii să privească la Isus și să-L urmeze ca Mare Învățător. Viața lui Ioan a fost plină de suferință și de lepădare de sine. El a vestit prima venire a lui Hristos, dar nu i s-a îngăduit să fie martor la minunile Lui și să se bucure de puterea manifestată de El. Când Isus avea să-și înceapă activitatea ca învățător, Ioan știa că atunci el trebuia să moară. Vocea lui rareori s-a auzit în altă parte decât în pustie. Viața i-a fost singuratică. El nu a rămas alături de familia tatălui său, ca să se bucure de societatea membrilor ei, ci i-a părăsit pentru a-și îndeplini misiunea. Mulțimile plecau din orașele și satele aglomerate și se adunau în pustie ca să asculte cuvintele minunatului profet. El a înfipt securea la rădăcina pomului. A muștrat păcatul, fără frică de urmări, și a pregătit calea pentru Mielul lui Dumnezeu.

Irod a fost afectat de mărturia puternică și tăioasă a lui Ioan și cu un interes profund întreba ce trebuie să facă pentru a deveni ucenicul lui. Ioan știa că Irod era gata să se căsătorească cu soția fratelui lui, în timp ce soțul ei încă trăia, și i-a spus deschis că nu era legal. Irod nu voia să facă vreun sacrificiu. S-a căsătorit cu soția fratelui lui și, influențat de ea, l-a prins pe Ioan și l-a întemnițat, intenționând totuși să-l elibereze mai târziu. În timp ce era închis, Ioan a auzit prin ucenicii lui despre lucrările puternice ale lui Isus. El nu-l putea asculta cuvintele pline de har, dar ucenicii lui îl informau și-l mângâiau cu ceea ce auziseră ei. La scurt timp, Ioan a fost decapitat, prin influența soției lui Irod. Am văzut că ucenicii cei mai umili care L-au urmat pe Domnul Isus, au fost martorii minunilor Sale și I-au ascultat cuvintele de mângâiere, erau mai mari decât Ioan Botezătorul; adică au fost mai înălțați și mai onorați și au avut mai multă bucurie în viața lor.

Ioan a venit în spiritul și puterea lui Ilie ca să proclame prima venire a lui Isus. Am fost îndreptată către zilele din urmă și am văzut că Ioan îi reprezenta pe cei care vor merge, în spiritul și puterea lui Ilie, să vestească ziua mâniei și a doua venire a Domnului Isus.

Ispita

După botezul Său în Iordan, Isus a fost condus de Duhul în pustie, să fie ispitit de diavolul. Duhul Sfânt Îl pregătise pentru acea scenă deosebită a ispitei cumplite. Timp de patruzeci de zile a fost ispitit de Satana și în acest timp nu a mâncat nimic. Totul în jurul Lui era neplăcut. Natura omenească ar fi înclinată să dea înapoi în astfel de circumstanțe. El Se afla cu fiarele sălbatice și cu diavolul, într-un loc pustiu și singuratic. Fiul lui Dumnezeu era palid și slăbise din cauza postului și suferinței, dar calea Îi fusese trasată și El trebuia să îndeplinească lucrarea pe care venise s-o facă.

Satana a profitat de suferințele Fiului lui Dumnezeu și s-a pregătit să-L asalteze cu multe ispite, sperând să-L învingă, pentru că Isus Se smerise devenind om. Satana a venit cu ispita aceasta: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.” L-a ispitit pe Domnul Isus să consimtă a-i dovedi faptul că El era Mesia, prin exercitarea puterii Sale divine. Isus i-a răspuns cu blândețe: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Luca 4, 3.4.

Satana căuta o dispută cu Domnul Isus cu privire la faptul că El era Fiul lui Dumnezeu. S-a referit la condiția Lui slabă și suferindă și a afirmat cu trufie că era mai tare decât Isus. Cuvintele rostite din cer, însă, „Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Luca 3, 22), au fost suficiente pentru a-L susține pe Isus în toate suferințele Lui. Am văzut că Domnul Hristos nu avea ce să facă pentru a-l convinge pe Satana de

puterea Lui sau de faptul că El era Mântuitorul lumii. Satana are suficiente dovezi despre poziția înălțată și autoritatea Fiului lui Dumnezeu. Nesupunerea lui față de autoritatea lui Hristos l-a dat afară din cer.

Ca să-și manifeste puterea, Satana L-a dus pe Isus la Ierusalim, L-a așezat pe vârful templului și acolo L-a ispitit să dovedească faptul că era Fiul lui Dumnezeu, aruncându-Se de la acea înălțime amețitoare. Satana a venit cu cuvintele inspirației: „Căci este scris: El va porunci îngerilor Lui să Te păzească și ei Te vor lua pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Isus a răspuns: «S-a spus: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.»” Luca 4, 10-12. Satana dorea să-L provoace pe Isus să abuzeze de îndurarea Tatălui Său și să-și riște viața înainte de îndeplinirea misiunii Sale. El spera ca Planul de Mântuire să eșueze; dar acesta era prea solid întemeiat pentru a fi răsturnat sau mânjit de Satana.

Hristos este exemplul tuturor creștinilor. Când sunt ispitiți sau drepturile le sunt încălcate, ei trebuie să suporte cu răbdare. Nu trebuie să simtă că au dreptul să-L cheme pe Domnul să-și manifeste puterea ca ei să poată obține biruința asupra vrăjmașilor lor, în afară de cazul că Dumnezeu poate fi în mod direct onorat și slăvit prin aceasta. Dacă Isus S-ar fi aruncat de pe vârful templului, aceasta nu L-ar fi onorat pe Tatăl Lui, pentru că n-ar fi fost nici un martor în afară de Satana și de îngerii lui Dumnezeu. Aceasta ar fi însemnat a-L ispiti pe Domnul să-și manifeste puterea în fața celui mai înverșunat dușman al Său și să arate bunăvoință față de acela pe care El venise să-l biruie.

„Diavolul l-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: «Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.»” Luca 4, 5-8.

Satana I-a prezentat lui Isus împărățiile lumii, în lumina cea mai atractivă. Dacă, Isus i S-ar fi închinat, el promitea să-și retragă pretențiile asupra posesiunilor pământului. Dacă însă, Planul de Mântuire avea să fie dus la îndeplinire și Domnul Isus avea să moară ca să-l salveze pe om, Satana știa că propria-i putere va trebui să-i fie limitată și, până la urmă, luată, iar el va fi nimic. De aceea, planul lui studiat era de a împiedica, dacă era posibil, îndeplinirea măreței lucrări începute de Fiul lui Dumnezeu. Dacă Planul de Mântuire ar fi eșuat, Satana ar fi păstrat împărăția pe care a pretins-o; el se măgulea că, dacă ar izbuti, ar împărăți în opoziție cu Dumnezeul cerului.

Mustrarea ispititorului

Satana a triumfat când Domnul Isus și-a lăsat la o parte puterea și slava și a părăsit cerul. Credea că Fiul lui Dumnezeu a fost atunci lăsat în puterea lui. Ispitirea reușise atât de ușor în Eden cu perechea sfântă, încât el spera ca prin puterea lui satanică și prin vicleșug să-L învingă chiar și pe Fiul lui Dumnezeu și, astfel, să-și salveze viața și împărăția. Dacă L-ar fi putut ispiti pe Isus să Se depărteze de voia Tatălui Său, obiectivul lui ar fi fost atins. Dar Domnul Isus însă, l-a întâmpinat pe ispititor cu mustrarea: „Înapoia Mea, Satano!” El trebuia să Se plece numai înaintea Tatălui Său.

Satana pretindea împărăția pământului ca fiind a lui și I-a sugerat lui Isus ideea că ar putea fi scutit de toate suferințele Sale și că nu trebuia să moară pentru a obține împărățiile acestei lumi; dacă i S-ar închina lui, ar putea avea toate posesiunile pământului și slava de a împărăți peste ele. Domnul Isus, însă, a fost neclintit. știa că va veni timpul când, prin propria-I viață, va răscumpăra împărăția de la Satana și, după o vreme, toți cei din cer și de pe pământ I se vor supune. El și-a ales o viață de suferință și o moarte îngrozitoare, ca fiind calea hotărâtă de Tatăl Său prin care El să poată deveni

moștenitor legal al împărățiilor pământului și să-I fie date ca o posesiune veșnică. și Satana va fi dat în mâinile Sale, să fie nimicrit și să nu-L mai necăjească niciodată pe Isus sau pe sfinți în slavă.

Capitolul 26

Lucrarea Domnului Hristos

După ce și-a sfârșit ispitele, Satana s-a depărtat de Isus pentru un timp, iar îngerii I-au pregătit mâncare în pustiu, L-au întărit și binecuvântarea Tatălui Său se afla asupra Lui. Satana, cu cele mai cumplite ispite ale lui, a eșuat; totuși, el aștepta cu nerăbdare perioada lucrării Domnului Isus, când în diferite ocazii avea să-și încerce viclenia împotriva Lui. El încă spera să-L învingă, stârnindu-i pe cei ce nu voiau să-L primească pe Isus să-L urască și să caute să-L omoare.

Satana a ținut un sfat special cu îngerii lui. Ei erau dezamăgiți și furioși că nu reușiseră nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu. Au hotărât că trebuie să fie mai șireți și să-și folosească la maximum puterea pentru a inspira, chiar în mintea celor din poporul Lui, necredință cu privire la faptul că El era Mântuitorul lumii, iar în felul acesta să-L descurajeze pe Isus în misiunea Lui. Nu conta cât de scrupuloși puteau fi evreii în ceremoniile și jertfele lor; dacă ei puteau fi ținuți în orbire față de profeții și făcuți să creadă că Mesia avea să apară ca un împărat pământesc puternic, atunci era posibil să fie conduși să-L disprețuiască și să-L respingă pe Isus.

Mi s-a arătat că Satana și îngerii lui erau foarte ocupați în timpul lucrării Domnului Hristos, inspirându-le oamenilor necredință, ură și batjocură. Adesea, când Isus rostea unele adevăruri tăioase, muștrându-le păcatele, oamenii se înfuriau. Satana și îngerii lui îi îndemneau să ia viața Fiului lui Dumnezeu. De mai multe ori au luat pietre să arunce în El, dar îngerii L-au păzit și L-au dus departe de mulțimea mânioasă, într-un loc sigur. Din nou, în timp ce adevărul curat era auzit de pe buzele Lui, mulțimea L-a apucat și L-a dus pe vârful unui deal, intenționând să-L arunce. Între ei s-a iscat o ceartă cu privire la ce să facă cu Isus, iar îngerii L-au

ascuns iarăși de ochii mulțimii, apoi El a plecat în drumul Lui, trecând prin mijlocul lor.

Satana încă mai spera ca mărețul Plan de Mântuire să eșueze. El își încorda toate puterile ca să împietrească inima oamenilor și să-i facă să aibă simțăminte amare împotriva lui Isus. Satana spera că atât de puțini Îl vor primi pe Isus ca pe Fiul lui Dumnezeu, încât El va considera suferințele și jertfa Lui prea mari ca să fie făcute pentru un grup atât de mic. Am văzut, însă, că și dacă ar fi fost numai doi care L-ar fi acceptat pe Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și ar fi crezut în El spre mântuirea sufletelor lor, El tot ar fi adus planul la îndeplinire.

Ușurarea celor suferinzi

Isus și-a început lucrarea, zdrobind puterea lui Satana asupra celor suferinzi. El restabilea sănătatea celor bolnavi, dădea vedere orbilor și-i vindeca pe șchiopi, făcându-i să sară de bucurie și să-L slăvească pe Dumnezeu. Domnul Isus a redat sănătatea celor infirmi, care fuseseră legați de puterea crudă a lui Satana timp de mulți ani. Prin cuvinte pline de har i-a mângâiat pe cei slabi, tremurânzi și deznădăjduiți. Pe cei plăpânzi și suferinzi, peste care Satana stăpânise victorios, Isus i-a smuls din strânsoarea lui, aducându-le sănătate trupului, precum și mare bucurie și fericire. El a înviat morții la viață, iar ei Îl slăveau pe Dumnezeu pentru manifestarea măreață a puterii Sale. Isus lucra cu putere pentru toți care credeau în El.

Viața Domnului Hristos a fost plină de cuvinte și fapte de bunăvoință, compasiune și iubire. El era întotdeauna atent să asculte și să ușureze durerile celor care veneau la El. Oamenii purtau în însăși persoana lor dovada puterii Sale divine. Totuși, după ce lucrarea a fost îndeplinită, mulți s-au rușinat de umilul și în același timp puternicul Predicator. Conducătorii nu au crezut în Isus și, din cauza aceasta, oamenii nu erau dispuși să-L

accepte. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Ei nu puteau suporta să fie conduși de viața Lui cumpătată și plină de lepădare de sine. Doreau să se bucure de onorurile pe care le oferă lumea. Totuși, mulți Îl urmau pe Fiul lui Dumnezeu și-I ascultau învățăturile, hrănindu-se cu cuvintele pline de har și de însemnătate, dar totodată atât de simple încât și cel mai slab le putea înțelege.

Opoziție ineficientă

Satana și îngerii lui le-au orbit ochii evreilor, le-au întunecat înțelegerea și i-au stârnit pe mai marii poporului și pe conducători să ia viața Mântuitorului. Alții au fost trimiși să-L aducă pe Domnul Isus, dar, când au ajuns aproape de locul unde se afla El, au fost foarte uimiți. L-au văzut plin de înțelegere și compasiune față de suferința omenească. L-au auzit vorbind încurajator, cu iubire și blândețe, celor slabi și nenorociți. L-au mai auzit muștrându-l pe Satana cu glas autoritar și poruncindu-le captivilor lui să plece, eliberați. Au ascultat cuvintele înțelepte rostite de Isus și au fost captivați; nu au putut pune mâna pe El. S-au întors la preoți și la bătrâni fără Isus.

Când au fost întrebați: „De ce nu L-ați adus?” ei au relatat minunile pe care le văzuseră și cuvintele sfinte de înțelepciune, iubire și înțelegere pe care le auziseră și au sfârșit spunând: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta.” Preoții cei mai de seamă i-au acuzat că au fost și ei înșelați, iar unii dintre ofițeri s-au rușinat că nu L-au adus pe Isus. Preoții au întrebat disprețuitor dacă a crezut în El vreunul din conducători. Am văzut că mulți dintre magistrați și bătrâni au crezut în Domnul Isus, dar Satana i-a împiedicat să recunoască aceasta; ei se temeau de oameni mai mult decât de Dumnezeu.

Până aici, viclenia și ura lui Satana nu zădărniseră Planul de

Mântuire. Se apropia timpul îndeplinirii scopului pentru care venise Isus în lume. Satana și îngerii lui s-au consultat și au hotărât să inspire propria națiune a Domnului Hristos să strige cu vehemență după sângele Său și să îngrămădească asupra Lui cruzime și dispreț. Ei sperau că lui Isus nu-I va plăcea un astfel de tratament și nu va reuși să-și păstreze umilința și blândețea.

În timp ce Satana își desfășura planurile, Domnul Isus le dezvăluia cu grijă ucenicilor Lui suferințele prin care trebuia să treacă, faptul că va fi răstignit și că va învia a treia zi. Dar înțelegerea lor părea întunecată, iar ei nu puteau pricepe ce le spunea.

Schimbarea la față

Credința ucenicilor a fost întărită în mare măsură cu ocazia schimbării la față, când li s-a îngăduit să privească slava Domnului Hristos și să audă glasul din cer mărturisind despre caracterul Său divin. Dumnezeu a ales să le dea urmașilor lui Isus o dovadă puternică a faptului că El era Mesia cel făgăduit, astfel ca în întristarea și dezamăgirea lor amară, la răstignirea Lui, ei să nu-și piardă cu totul credința. Cu ocazia schimbării la față, Domnul a trimis pe Moise și pe Ilie să vorbească cu Isus despre suferințele și moartea Lui. În loc să aleagă îngeri ca să discute cu Fiul Său, Dumnezeu i-a ales pe aceia care experimentaseră ei înșiși încercările de pe pământ.

Ilie umblase cu Dumnezeu. Lucrarea lui fusese dureroasă și chinuitoare, deoarece prin el a mustrat Domnul păcatele lui Israel. Ilie a fost un profet al lui Dumnezeu; totuși a fost silit să fugă din loc în loc pentru a-și scăpa viața. Propriul său popor l-a urmărit ca pe o fiară sălbatică, pentru a-l putea nimici. Dumnezeu, însă, l-a înălțat la cer. Îngerii l-au dus la cer în slavă și triumf.

Moise a fost mai mare decât toți care trăiseră înaintea lui. El a fost mult onorat de Dumnezeu, având privilegiul de a vorbi cu Domnul față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. I s-a îngăduit să vadă lumina strălucitoare și slava minunată care Îl învăluie pe Tatăl. Prin Moise, Domnul i-a eliberat pe copiii lui Israel din robia egipteană. Moise a fost un mijlocitor pentru poporul său și a stat adesea între ei și mânia lui Dumnezeu. Când mânia Domnului s-a aprins împotriva israeliților pentru necredința lor, pentru cântirile și păcatele lor cumplite, dragostea lui Moise pentru ei a fost încercată. Dumnezeu a propus să-i nimicească și să facă din el un neam puternic. Moise și-a arătat dragostea față de Israel prin rugăciunea lui fierbinte în favoarea lor. În durerea lui, l-a rugat pe Dumnezeu să se întoarcă de la mânia Sa aprinsă și să-i ierte sau, dacă nu, să-i șteargă numele din cartea vieții.

Moise a trecut prin moarte, dar Mihail a coborât și i-a dat viață înainte ca trupul lui să vadă putrezirea. Satana a încercat să rețină trupul, pretinzând că-i aparținea. Dar Mihail l-a înviat pe Moise și l-a luat la cer. Satana a pronunțat blesteme amare la adresa lui Dumnezeu, denunțându-L ca nedrept pentru că îngăduise să-i fie luată prada; cu toate acestea, Domnul Hristos nu și-a muștră vrăjmașul, deși tocmai datorită ispitei lui căzuse slujitorul lui Dumnezeu. Cu blândețe, El l-a trimis la Tatăl Său, spunând: „Domnul să te mustre.” Iuda 1, 9.

Domnul Isus le spusese ucenicilor Lui că erau unii care stăteau cu El și care nu vor gusta moartea până nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Această făgăduință s-a împlinit cu ocazia schimbării la față. Înfațișarea lui Isus s-a schimbat și a strălucit ca soarele. Veșmântul Lui era alb și sclipitor. Moise era acolo, reprezentându-i pe cei care vor fi înviați din morți la a doua venire a lui Isus. Ilie, care a fost luat la cer fără să vadă moartea, îi reprezenta pe cei care vor fi schimbați în nemurire la a doua venire a Domnului Hristos și vor fi înălțați la cer fără să guste moartea. Ucenicii priveau cu uimire și teamă maiestatea desăvârșită a Domnului Isus

și norul care-i umbrea și au auzit glasul lui Dumnezeu spunând cu măreție
nemaipomenită: „Acesta este Fiul Meu prea iubit; de El să ascultați.”

Trădarea Domnului Hristos

Am fost dusă la timpul în care Domnul Isus mânca cina Paștelui cu ucenicii Săi. Satana îl înșelase pe Iuda, făcându-l să creadă că era unul din ucenicii adevărați ai Domnului Hristos; dar inima lui fusese întotdeauna firească. El a văzut lucrările pline de putere ale lui Isus, a fost cu El în timpul lucrării Sale, și a cedat dovezilor copleșitoare că El era Mesia, dar Iuda lucra în ascuns, era invidios și iubea banii. El s-a plâns cu mânie de parfumul costisitor turnat pe Isus.

Maria Îl iubea pe Domnul ei. El îi iertase păcatele, care erau multe, și îl înviase din morți pe fratele ei iubit. Ea simțea că nimic nu era prea scump pentru a-I fi oferit lui Isus. Cu cât era mai scump, cu atât putea să-și exprime mai bine recunoștința față de Mântuitorul ei, dedicându-I acest parfum.

Iuda, ca o scuză pentru lăcomia lui, a sugerat că parfumul ar fi putut fi vândut, iar banii dați săracilor. Nu spunea acest lucru pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că era egoist și își însușea adesea, pentru propria-i folosință, ceea ce îi era încredințat pentru a fi dat săracilor. Iuda nu dăduse atenție confortului și nici chiar nevoilor lui Isus, iar pentru a-și scuza lăcomia se referea deseori la săraci. Acest act de generozitate din partea Mariei a fost o mustrare cât se poate de tăioasă pentru înclinația lui de a acapara. Calea era pregătită pentru ca ispita lui Satana să fie primită imediat în inima lui Iuda.

Preoții și conducătorii evreilor Îl urau pe Isus, dar mulțimile se îmbulzeau să-I asculte cuvintele pline de înțelepciune și să-I vadă lucrările pline de putere. Oamenii erau mișcați de un interes profund și Îl urmau pe Domnul Isus cu nerăbdare, ca să asculte instrucțiunile acestui minunat

Învățător. Mulți dintre conducători credeau în El, dar nu îndrăzneau să-și declare credința, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Preoții și bătrânii au hotărât că trebuia făcut ceva pentru a distrage atenția poporului de la Isus. Se temeau că toți oamenii vor crede în El. Nu puteau vedea nici o siguranță pentru ei înșiși. Ei trebuia sau să-și piardă poziția, sau să-L dea pe Isus la moarte; și după ce-L vor fi dat la moarte, vor mai exista totuși aceia care erau monumente vii ale puterii Lui.

Domnul Isus l-a înviat pe Lazăr din morți, iar ei se temeau că, dacă Îl vor omorî pe Isus, Lazăr va mărturisi despre puterea Sa. Oamenii se adunau să-l vadă pe cel care fusese înviat din morți, iar conducătorii au hotărât să-l omoare și pe Lazăr și să stingă entuziasmul. Apoi vor întoarce poporul către tradițiile și doctrinele omenești, să dea zeciuială din izmă și mărar, iar ei vor avea iarăși influență asupra lui. Au căzut de acord să-L ia pe Isus când era singur, căci, dacă ar fi încercat să-L ia din mulțime, când tot interesul era îndreptat asupra Lui, ar fi fost uciși cu pietre.

Iuda știa cât de nerăbdători erau ei să-L obțină pe Isus și s-a oferit să-L vândă preoților celor mai de seamă și bătrânilor, pentru câțiva arginți. Iubirea de bani l-a condus să-L trădeze pe Domnul lui în mâinile celor mai înverșunați dușmani ai Săi. Satana lucra direct prin Iuda și, în mijlocul scenei impresionante de la ultima cină, trădătorul născocea planuri pentru a-și trăda Învățătorul. Isus, plin de întristare, le-a spus ucenicilor că toți vor avea un prilej de poticnire din cauza Lui chiar în noaptea aceea. Dar Petru a afirmat cu înflăcărare că, și dacă toți ceilalți s-ar poticni din cauza Lui, el nu se va poticni. Domnul Isus i-a spus: „Satana a dorit să vă aibă ca să vă poată cerne ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” Luca 22, 31.32.

În grădină

L-am privit pe Isus în grădină cu ucenicii. Cu adâncă durere, i-a implorat să vegheze și să se roage, ca să nu cadă în ispită. El știa că avea să le fie încercată credința și speranțele aveau să le fie dezamăgite, iar ei vor avea nevoie de toată tăria pe care o puteau obține prin veghere strictă și rugăciune fierbinte. Plângând cu strigăte tari, Isus S-a rugat: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta.” Luca 22, 42. Fiul lui Dumnezeu Se ruga în agonie. Picături mari de sânge se adunau pe fața Lui și cădeau la pământ. Îngerii zburau deasupra locului, privind scena, dar numai unul a fost trimis să-L întărească pe Fiul lui Dumnezeu în agonie Lui. În cer nu mai era bucurie. Îngerii și-au aruncat coroanele și harpele și, cu cel mai profund interes, Îl priveau în tăcere pe Isus. Ei doreau să-L înconjoare pe Fiul lui Dumnezeu, dar îngerii comandanți nu le-au permis, ca nu cumva, privind trădarea Lui, să-L elibereze; căci planul fusese întocmit și trebuia îndeplinit.

După ce S-a rugat, Isus a venit la ucenici, dar ei dormeau. În ceasul acela grozav, n-a avut măcar compasiunea și rugăciunile ucenicilor Lui. Petru, care fusese atât de zelos cu puțin timp în urmă, era îngreuiat de somn. Isus i-a amintit declarația lui hotărâtă și i-a spus: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine?” Matei 26, 40. De trei ori S-a rugat în agonie Fiul lui Dumnezeu.

Trădarea

Atunci a apărut Iuda cu grupul de oameni înarmați. S-a apropiat de Maestrul lui ca de obicei, să-L salute. Ceata L-a înconjurat. El, însă, și-a manifestat puterea divină când i-a întrebat: „Pe cine căutați?” „Eu sunt.” Ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ. Isus a pus această întrebare ca ei să poată fi martori ai puterii Lui și să aibă dovada că El putea să Se elibereze

din mâinile lor, dacă ar fi vrut.

Ucenicii au început să spere când au văzut mulțimea cu toiege și săbii căzând atât de ușor. Când s-au ridicat și L-au înconjurat din nou pe Fiul lui Dumnezeu, Petru și-a scos sabia, l-a lovit pe un slujitor al marelui preot și i-a tăiat urechea. Isus i-a poruncit să-și pună sabia la loc, spunând: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngerii?” Matei 26, 53. Am văzut că, atunci când au fost rostite aceste cuvinte, fețele îngerilor au fost însuflețite de speranță. Ei doreau să-L înconjoare chiar atunci pe Comandantul lor și să risipească gloata mânioasă. Din nou însă, tristețea s-a așternut asupra lor, când Isus a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” Matei 26, 54. La fel, și inimile ucenicilor s-au cufundat în disperare și dezamăgire amară când Isus S-a lăsat luat de dușmanii Lui.

Ucenicii se temeau pentru viețile lor și toți L-au părăsit și au fugit. Isus a fost lăsat singur în mâinile gloatei ucigașe. O, ce triumf pe Satana, atunci! și ce tristețe și durere pe îngerii lui Dumnezeu! Multe companii de îngeri sfinți, fiecare cu câte un înger comandant în frunte, au fost trimiși să vadă scena. Îngerii aveau să înregistreze fiecare insultă, fiecare cruzime manifestată asupra Fiului lui Dumnezeu și fiecare spasm de durere pe care Isus avea să-l sufere; pentru că exact aceiași oameni care s-au alăturat acestei scene îngrozitoare vor vedea totul din nou, în imagini clare.

Capitolul 28

Judecarea Domnului Hristos

Când au plecat din cer, îngerii și-au pus deoparte cu mâhnire coroanele lor strălucitoare. Nu le puteau purta în timp ce Comandantul lor suferea și avea să poarte o cunună de spini. În sala de judecată, Satana și îngerii lui erau preocupați să distrugă sentimentele de omenie și compasiunea. Atmosfera era grea și poluată prin influența lor. Preoții cei mai de seamă și bătrânii au fost inspirați de ei să-L insulte pe Isus, să-L umilească și să-L trateze cu violență în modul cel mai dificil de suportat pentru natura omenească. Satana spera că astfel de batjocură și violență vor scoate de la Fiul lui Dumnezeu vreo plângere sau vreun murmur; sau că El Își va manifesta puterea divină ca să se smulgă din strânsoarea mulțimii și, în felul acesta, Planul de Mântuire să eșueze în cele din urmă.

Tăgăduirea lui Petru

Petru l-a urmat pe Domnul Lui după ce a fost trădat. Era îngrijorat să vadă ce se va face cu Isus. Atunci când a fost acuzat, însă, că era unul din ucenicii Lui, frica pentru propria-i siguranță l-a făcut să declare că nu-L cunoștea pe acel Om. Ucenicii erau renumiți pentru puritatea limbajului lor, iar Petru, pentru a-și convinge acuzatorii că nu era unul din ucenicii Domnului Hristos, a tăgăduit acuzația a treia oară cu blestem și jurământ. Isus, care Se afla la o oarecare distanță de Petru, a întors spre el o privire tristă și dojenitoare. Atunci, ucenicul și-a amintit cuvintele pe care i le spusese Isus în camera de sus, precum și propria sa afirmație zeloasă. „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” Matei 26, 33. El se lepădase de Domnul lui, chiar cu blestem și jurământ, dar acea privire a lui Isus i-a topit inima și l-a salvat. Petru a plâns cu amar, s-a pocăit de marele lui păcat, a fost convertit

și apoi pregătit să-i întărească pe frații lui.

În sala de judecată

Mulțimea striga după sângele lui Isus. L-au biciuit cu cruzime, L-au îmbrăcat cu o veche manta regească purpură, iar pe capul Lui sfânt au pus o cunună de spini. I-au pus o trestie în mână, se plecau înaintea Lui și Îl salutau în batjocură: „Plecăciune, Împăratul evreilor!” Ioan 19, 3. Apoi I-au luat trestia din mână și L-au lovit cu ea peste cap, făcând ca spinii să-I intre în tâmpile și sângele să I se prelingă pe față și pe barbă.

Pentru îngerii era greu să îndure priveliștea. Ei L-ar fi eliberat pe Domnul Isus, dar îngerii comandanți le-au interzis, spunând că acesta era un mare preț de răscumpărare care trebuia plătit pentru om; și trebuia să fie complet și să ducă la moartea Aceluia care avea putere asupra morții. Isus știa că îngerii erau martorii umilirii Sale. Cel mai slab înger ar fi putut să facă acea gloată batjocoritoare să cadă fără putere și să-L elibereze pe Isus. El știa că dacă ar fi dorit acest lucru de la Tatăl Lui, îngerii L-ar fi eliberat pe loc. Era necesar, însă, pentru a aduce la îndeplinire Planul de Mântuire, să sufere violența oamenilor răi.

Blând și smerit, Domnul Isus stătea înaintea mulțimii înfuriate, în timp ce aceasta îi oferea cel mai josnic tratament. I-au scuipat fața -- acea față de care vor dori să se ascundă într-o zi, față care va da lumină cetății lui Dumnezeu și va străluci mai tare decât soarele. Domnul Hristos nu le-a aruncat criminalilor o privire mânioasă. Ei I-au acoperit capul și fața cu o haină veche, apoi Îl loveau și strigau: „Proorocește, cine Te-a lovit?” Luca 22, 64. Între îngerii a fost agitație. Ei L-ar fi salvat pe loc, dar îngerii comandanți i-au oprit.

Unii dintre ucenici au căpătat permisiunea să intre unde era Isus și să

vadă judecarea Lui. Ei se așteptau ca El să-și manifeste puterea divină, să Se elibereze din mâinile dușmanilor Lui și să-i pedepsească pentru cruzimea cu care L-au tratat. Speranțele lor se înălțau și coborau, după cum aveau loc diferitele scene. Uneori se îndoiau și se temeau că fuseseră înșelați, dar glasul auzit pe muntele schimbării la față și slava văzută acolo le-au întărit credința că El era Fiul lui Dumnezeu. Își aminteau scenele la care fuseseră martori, minunile pe care le văzuseră înfăptuite de Isus, vindecarea bolnavilor, deschiderea ochilor orbilor și urechilor surzilor, musturarea și scoaterea demonilor, învierea morților și chiar potolirea vântului și mării.

Ei nu puteau crede că El va muri. Sperau că Se va ridica totuși cu putere și, cu voce poruncitoare, va împrăștia mulțimea aceea setoasă de sânge, ca și atunci când intrase în templu și îi alungase pe cei care făceau din casa lui Dumnezeu un loc pentru negoț, iar ei fugiseră dinaintea Lui ca și când ar fi fost urmăriți de o companie de soldați înarmați. Ucenicii sperau că Isus Își va manifesta puterea și-i va convinge pe toți că El era Împăratul lui Israel.

Mărturisirea lui Iuda

Iuda a fost plin de amară remușcare și rușine din cauza faptei lui perfide de a-L trăda pe Domnul Isus. Când a fost martor la tratamentul crud pe care L-a îndurat Mântuitorul, a fost copleșit. El Îl iubise pe Isus, dar iubise și mai mult banii. Nu se gândise că Isus va suporta să fie luat de gloata pe care o condusesse el. Iuda se așteptase ca Isus să facă o minune și să Se elibereze. Când a văzut, însă, mulțimea furioasă în sala de judecată, însetând după sânge, și-a simțit profund vina. În timp ce mulți Îl acuzau pe Isus cu vehemență, Iuda s-a grăbit prin mulțime, mărturisind că păcătuisese vânzând sânge nevinovat. El le-a oferit preoților banii pe care aceștia i-i plătiseră și i-a implorat să-L elibereze, declarând că Isus era complet nevinovat.

Iritarea și confuzia i-au făcut pe preoți să tacă pentru puțin timp. Nu doreau ca lumea să știe că îi plățiseră pe unul din preținșii urmași ai lui Isus să-L dea în mâinile lor. Doreau să ascundă faptul că Îl vânaseră pe Isus ca pe un tâlhar și că Îl prinseseră pe ascuns. Mărturisirea lui Iuda, însă, precum și înfățișarea lui vinovată și sălbatică, i-au expus înaintea mulțimii, arătând că ura fusese cea care îi făcuse să-L prindă pe Domnul Isus. În timp ce Iuda, cu voce tare, Îl declara nevinovat, preoții au răspuns: „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” Matei 27, 4. Îl aveau pe Isus în puterea lor și erau hotărâți să nu le scape. Copleșit de tulburare, Iuda a aruncat banii pe care acum îi disprețuia, la picioarele celor care îl plățiseră și, cu groază și chin sufletesc, a plecat și s-a spânzurat.

Domnul Isus avea mulți simpatizanți în mulțimea din jurul Lui, iar faptul că nu răspundea nimic la întrebările ce Îi erau puse a uimit gloata. Cu toată batjocura și violența oamenilor, pe fața Lui nu s-a văzut nici o expresie de tulburare și nici o privire încruntată. Era demn și liniștit. Spectatorii priveau la El cu mirare. Ei comparau statura Lui perfectă și ținuta Lui hotărâtă și demnă cu înfățișarea celor care stăteau împotriva Lui la judecată și își spuneau unul altuia că El semăna mai mult cu un împărat decât oricare dintre conducători. Nu avea semne de criminal. Ochii îi erau blânzi, limpezi și fără teamă, iar fruntea lată și înaltă. Fiecare trăsătură Îi era puternic marcată de bunăvoință și principii nobile. Răbdarea și stăpânirea Lui de Sine erau atât de diferite de ale omului, încât mulți s-au cutremurat. Chiar Irod și Pilat au fost tulburați de ținuta Lui nobilă și dumnezeiască.

Isus înaintea lui Pilat

Pilat a fost convins de la început că Isus nu era un om obișnuit. El a crezut că este Isus era o persoană remarcabilă și absolut nevinovat de toate acuzațiile aduse împotriva Lui. Îngerii care erau martorii scenei au înregistrat convingerile guvernatorului roman. Pentru a-l împiedica să se angajeze în fapta îngrozitoare de a-L da pe Domnul Isus să fie răstignit, la soția lui Pilat

a fost trimis un înger, care i-a dat printr-un vis informația că Acela pe care Îl judeca soțul ei era Fiul lui Dumnezeu și că suferea nevinovat. Ea i-a trimis imediat lui Pilat o solie, spunându-i că a suferit mult într-un vis din cauza lui Isus și l-a prevenit să nu aibă nimic de-a face cu acel Om sfânt. Solul, înghesuindu-se grăbit prin mulțime, a așezat scrisoarea în mâinile lui Pilat. Când a citit, acesta s-a cutremurat și a pălit. Îndată s-a hotărât să nu aibă nimic de a face cu trimiterea lui Hristos la moarte. Dacă evreii voiau sângele lui Isus, el nu-și va da consimțământul la aceasta, ci se va strădui să-L elibereze.

Trimis la Irod

Când a auzit Pilat că Irod era la Ierusalim, a fost foarte ușurat, deoarece spera să se elibereze de orice responsabilitate în judecarea și condamnarea lui Isus. Imediat L-a trimis la Irod împreună cu acuzatorii Lui. Acest conducător ajunsese împietrit în păcat. Omorârea lui Ioan Botezătorul îi lăsase o pată pe conștiință, de care nu putea să scape. Când a auzit despre Isus și despre lucrările mari făcute de El, s-a înspăimântat și s-a cutremurat, crezând că era Ioan Botezătorul, înviat din morți. Când Isus a fost dat în mâinile lui de către Pilat, Irod a considerat acest act ca o recunoaștere a puterii, autorității și judecății lui. Aceasta i-a făcut prieteni pe cei doi conducători, care mai înainte fuseseră dușmani. Irod a fost încântat să-L vadă pe Isus, deoarece se aștepta ca El să facă vreo minune deosebită, spre satisfacția lui. Lucrarea lui Isus, însă, nu era de a satisface curiozitatea sau de a-și căuta propria siguranță. Puterea Sa divină miraculoasă trebuia folosită pentru salvarea altora, și nu pentru Sine Însuși.

Domnul Isus nu a răspuns nimic la multele întrebări puse de Irod, și nici dușmanilor Săi care Îl acuzau vehement. Irod s-a înfuriat, din cauză că Isus nu părea să se teamă de puterea lui și, împreună cu oamenii lui de război, L-au luat în derâdere, L-au sfidat și L-au umilit pe Fiul lui Dumnezeu. Totuși, Irod a fost uimit de înfățișarea nobilă și dumnezeiască a

lui Isus când era tratat în mod rușinos și, temându-se să-L condamne, L-a trimis iarăși la Pilat.

Satana și îngerii lui îl ispiteau pe Pilat și încercau să-l conducă spre propria-i ruină. I-au sugerat că, dacă nu va lua parte la condamnarea lui Isus, o vor face alții; mulțimea înseta după sângele Lui; și, dacă nu-L dădea pe Isus să fie răstignit, își va pierde puterea și onoarea lumească și va fi denunțat ca unul care crede în acel impostor. De frică să nu-și piardă puterea și autoritatea, Pilat a consimțit la moartea lui Isus. Cu toate că el a așezat sângele lui Isus asupra acuzatorilor Săi, iar mulțimea l-a primit strigând: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” (Matei 27, 25), totuși Pilat nu era curat; el era vinovat de sângele Domnului Hristos. Pentru interesul lui egoist, pentru plăcerea de a primi onoare de la oamenii mari ai pământului, a dat la moarte un om nevinovat. Dacă și-ar fi urmat propriile convingeri, Pilat n-ar fi avut nimic de-a face cu condamnarea lui Isus.

Înfățișarea și cuvintele Domnului Isus în timpul judecății Sale au făcut o impresie adâncă asupra multora din cei prezenți la acea ocazie. Rezultatul influenței astfel exercitate s-a arătat după învierea Lui. Între cei care s-au adăugat atunci bisericii, s-au aflat mulți ale căror convingeri datau de la judecata lui Isus.

Mare a fost mânia lui Satana, când a văzut că toată cruzimea cu care îi inspirase pe evrei să-L trateze pe Isus nu scosese nici cel mai mic murmur de la El. Cu toate că luase asupra Sa natura omului, Isus era susținut de o tărie de caracter dumnezeiască și nu S-a depărtat de voia Tatălui Său nici în cel mai mic lucru.

Capitolul 29

Răstignirea Domnului Hristos

Domnul Hristos, Fiul scump al lui Dumnezeu, a fost dus și predat poporului ca să fie răstignit. Ucenicii și credincioșii din împrejurimi, s-au alăturat mulțimii care-L urma pe Isus la Calvar. Era și mama lui Isus acolo, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit. Inima îi era lovită de un chin de nedescris; totuși, ca și ucenicii, ea spera ca scena dureroasă să se schimbe, iar Isus să-și afirme puterea și să apară înaintea dușmanilor Lui ca Fiul lui Dumnezeu. Apoi inima ei de mamă era iarăși zdrobită, când își amintea cuvintele în care El Se referise pe scurt la lucrurile care se întâmplau în acea zi.

Isus abia trecuse de poarta casei lui Pilat când, a fost adusă crucea pregătită pentru Baraba și pusă pe umerii Lui zdrobiți și însângerați. Tovărășii lui Baraba, care aveau să sufere moartea în același timp cu Isus, au primit și ei câte o cruce. Mântuitorul și-a purtat povara doar câțiva zeci de metri când, din cauza pierderii de sânge, a epuizării și durerii excesive, a căzut la pământ.

Când și-a revenit, crucea I-a fost din nou pusă pe umeri și a fost forțat să meargă înainte. El S-a clătinat câțiva pași, ducându-și povara, apoi a căzut la pământ, parcă fără viață. La început s-a crezut că este mort, dar, până la urmă, și-a revenit. Preoții și conducătorii nu simțeau nici o compasiune pentru victima lor suferindă; dar au văzut că Îi era imposibil să-și ducă mai departe instrumentul de tortură. În timp ce se gândeau ce să facă, Simon, un cirenian care venea din direcție opusă, a întâlnit mulțimea, a fost prins la instigarea preoților și silit să care crucea Domnului Hristos. Fiii lui Simon erau ucenici ai lui Isus, dar el nu avusese niciodată legături cu El.

O mare mulțime Îl urma pe Mântuitorul la Calvar. Mulți din ei Îl sfidau și batjocoreau; însă alții plângeau și povesteau faptele Sale slăvite. Cei pe care îi vindecase de diferite boli și cei pe care îi înviase din morți declarau lucrările Lui minunate cu voce arzătoare, întrebând ce a făcut Isus ca să fie tratat ca un făcător de rele. Numai cu câteva zile în urmă Îl însoțiseră cu osanale voioase, fluturând ramuri de palmier, în timp ce El intra triumfător în Ierusalim. Dar mulți din cei care strigaseră preamărindu-L, pentru că atunci era popular să facă aceasta, acum strigau din ce în ce mai tare: „Răstigniți-L! Răstigniți-L!”

Țintuit pe cruce

Când au ajuns la locul execuției, condamnații au fost legați de instrumentele de tortură. În timp ce cei doi tâlhari se luptau în mâinile celor care îi întindeau pe cruce, Domnul Isus nu a opus nici o rezistență. Mama Lui privea cu încordare dureroasă, sperând că El va face o minune ca să Se salveze. I-a văzut mâinile întinse pe cruce -- acele mâini scumpe care întotdeauna împărțiseră binecuvântare și se întinseseră de atâtea ori să-i vindece pe suferinzi. Au fost aduse ciocanul și cuiele, iar în timp ce piroanele erau bătute prin carnea moale și fixate de cruce, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de priveliștea crudă trupul fără cunoștință al mamei Domnului Hristos.

Isus nu a murmurat nici o plângere; chipul I-a rămas calm și liniștit, dar picături mari de sudoare I-au apărut pe frunte. Nu s-a găsit nici o mână miloasă care să șteargă roua morții de pe fața Lui, nici cuvinte de simpatie și fidelitate neschimbătoare care să stea lângă inima Lui omenească. El a călcat singur în teasc; și din cei prezenți, nici unul n-a fost cu El. În timp ce soldații își făceau lucrarea îngrozitoare, iar El îndura agonia cea mai cumplită, Isus S-a rugat pentru dușmanii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Luca 23, 34. Acea rugăciune a Domnului Hristos a îmbrățișat lumea, cuprinzând pe orice păcătos care va trăi, până la sfârșitul timpului.

După ce Domnul Isus a fost prins în cuie de cruce, aceasta a fost ridicată de câțiva bărbați puternici și împlântată cu mare violență în locul pregătit, producându-I Fiului lui Dumnezeu cea mai chinuitoare agonie. Apoi s-a petrecut o scenă teribilă. Preoții, conducătorii și cărturarii au uitat demnitatea slujbei lor sacre și s-au alăturat gloatei, batjocorind în chip grosolan și luând în derâdere pe muribundul Fiu al lui Dumnezeu. Ei spuneau: „Dacă ești Tu Împăratul evreilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!” Luca 23, 37. „Pe alții i-a mântuit și pe Sine Însuși nu se poate mântui!” Marcu 15, 31. Demnitarii templului, soldații înăspriți, tâlharul netrebnic de pe cruce, precum și cei josnici și cruzi din mulțime, s-au unit cu toții ca să-și bată joc de Domnul Hristos.

Tâlharii răstigniți cu Isus au suferit tortură fizică asemănătoare cu a Lui, dar pe unul din ei durerea n-a făcut decât să-l împietrească, el ajungând astfel disperat și sfidător. Acesta a preluat batjocura preotului și L-a ocărât pe Isus spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe tine Însuși și ne mântuiește și pe noi!” Luca 23, 39. Celălalt făcător de rele nu era un criminal înrăit. Când a auzit cuvintele disprețuitoare ale tovarășului lui de crimă, „l-a înfruntat și i-a zis: Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept pentru că primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău.” Luca 23, 40.41. Apoi, în timp ce el arăta compasiune față de Domnul Hristos, mintea i-a umplut de iluminare cerească. În Isus cel zdrobit, batjocorit și atârnat pe cruce, L-a văzut pe Mântuitorul său, singura lui speranță, și a apelat la El cu credință umilă: „Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta! Isus a răspuns: Adevărat îți spun astăzi [Punând virgula după cuvântul astăzi și nu după cuvântul spun, după cum este folosit în versiunile obișnuite, adevăratul înțeles al textului este mai evident], tu vei fi cu Mine în rai.” Luca 23, 43.

Cu uimire priveau îngerii iubirea infinită a lui Isus care, în timp ce

suferea cea mai chinuitoare agonie a minții și a trupului, Se gândea doar la alții și încuraja sufletul pocăit să creadă. În timp ce Își dădea viața, a manifestat o dragoste față de om mai tare ca moartea. Mulți dintre cei care au fost mai târziu martorii acelor scene ale Calvarului au fost întăriți de ele în credința în Domnul Hristos.

Dușmanii lui Isus Îi așteptau acum moartea cu speranță nerăbdătoare. Își imaginau că acel eveniment va aduce pentru totdeauna la tăcere zvonurile despre puterea Lui divină și despre minunile Sale. Se măguleau că de atunci înainte nu vor mai tremura din cauza influenței Lui. Soldații insensibili, care întinseseră trupul lui Isus pe cruce, și-au împărțit între ei hainele Sale, certându-se pentru un articol de îmbrăcăminte care era țesut fără nici o cusătură. Până la urmă au hotărât ce să facă prin tragere la sorți pentru el. Pana inspirației descrisese cu acuratețe această scenă cu sute de ani înainte de a avea loc: „Căci niște câini Mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele.... Își împart hainele Mele între ei și trag la sorți pentru cămașa Mea.” Psalmii 22, 16.18.

O lecție de dragoste filială

Ochii lui Isus priveau peste mulțimea adunată pentru a fi martoră la moartea Lui. La piciorul crucii l-a văzut pe Ioan, susținând-o pe Maria, mama Domnului Hristos. Ea se întorsese la grozava scenă, nefiind în stare să mai stea departe de Fiul ei. Ultima lecție a lui Isus a fost una de dragoste filială. El S-a uitat la fața lovită de întristare a mamei Sale, apoi la Ioan, și a zis: „Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta!” Ioan 19, 27. Ioan a înțeles foarte bine cuvintele lui Isus și încrederea sacră ce i-a fost acordată. El a luat-o îndată pe mama lui Hristos de la scena înfricoșătoare a Calvarului. Din ceasul acela el a îngrijit-o ca un fiu supus, luând-o acasă la el. Exemplul desăvârșit de dragoste filială al Domnului Hristos strălucește mai departe prin ceața veacurilor fără să pălească. În timp ce îndura tortura cea mai aspră, El nu și-a uitat mama, ci a luat toate măsurile necesare pentru

viitorul ei.

Misiunea vieții pământești a Domnului Hristos era acum aproape îndeplinită. Limba I se uscaseră și a zis: „Mi-e sete.” Ei au înmuiat un burete în oțet și fieră și I-au dat să bea, iar când a gustat din el, l-a refuzat. Domnul vieții și slavei murea, ca preț de răscumpărare pentru omenire. Ceea ce I-a făcut paharul atât de amar și I-a sfâșiat inima Fiului lui Dumnezeu a fost simțul păcatului, care a adus asupra Lui mânia Tatălui, El fiind înlocuitorul omului.

Fărădelegea oamenilor a fost pusă asupra Domnului Hristos, garantul și înlocuitorul omului. El a fost socotit un călcător al Legii, ca să-i mântuiască pe aceia de sub blestemul Legii. Vina fiecărui urmaș al lui Adam din fiecare veac apăsa asupra inimii Lui, iar mânia lui Dumnezeu și manifestarea teribilă a neplăcerii Lui datorită nelegiurii au umplut de groază inima Fiului Său. Faptul că fața divină S-a întors de la Mântuitorul în acest ceas de chin sufletesc suprem I-a străpuns inima cu o întristare ce nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă de om. Fiecare suferință îndurată de Fiul lui Dumnezeu pe cruce, picăturile de sânge care au curs din fruntea, mâinile și picioarele Lui, convulsiile agoniei ce I-au chinuit trupul, precum și nespusa durere ce I-a umplut sufletul când Tatăl și-a ascuns fața de la El, îi vorbesc omului spunând: Din dragoste pentru tine a consimțit Fiul lui Dumnezeu să fie așezate asupra Lui aceste crime odioase; pentru tine distruge El moartea și deschide porțile Paradisului și ale vieții veșnice. Acela care a liniștit valurile furioase prin cuvântul Lui și a umblat pe talazurile înspumate, care a făcut demonii să tremure și boala să fugă prin atingerea Lui, care i-a înviat pe morți, a deschis ochii orbilor, Se dă pe Sine pe cruce, ca ultimă jertfă pentru om. El, purtătorul păcatului, îndură pedeapsa judecării pentru fărădelege și devine păcat pentru om.

Satana apăsa inima lui Isus cu cele mai aprige ispite. Păcatul, atât de urât în ochii Lui, a fost îngrămădit asupra Sa până când El a gemut sub

povară. Nu e de mirare că natura Lui omenească s-a cutremurat în ceasul acela înfricoșător. Îngerii priveau uluiți agonia disperată a Fiului lui Dumnezeu, agonie care era atât de mare în comparație cu durerea fizică, încât aceasta din urmă abia mai era simțită. Oștile cerești și-au acoperit fețele, să nu mai vadă priveliștea aceea grozavă.

Natura neînsuflețită și-a exprimat compasiunea față de Creatorul ei batjocorit și muribund. Soarele a refuzat să privească scena aceea îngrozitoare. Razele sale strălucitoare luminau pământul la miezul zilei, când deodată soarele a părut că dispăre. Bezna adâncă a învăluit crucea și totul în jur ca într-un lințoliu de înmormântare. Întunericul a durat trei ore. La ceasul al nouălea, teribila întunecime s-a ridicat de la oameni, dar încă Îl înfășura ca într-o manta pe Mântuitorul. Fulgere mânioase păreau să fie aruncate asupra Lui, în timp ce atârna pe cruce. Apoi, „Isus a strigat cu glas tare: Eloi, Eloi, lama sabactani? care tâlmăcit înseamnă: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Marcu 15, 34.

S-a sfârșit

Oamenii privesc în tăcere sfârșitul acestor evenimente înfricoșătoare. Soarele strălucește din nou, dar crucea rămâne învăluită în întuneric. Deodată întunecimea se ridică de la cruce, iar Isus strigă pe un ton clar, ca de trâmbiță, ce pare să răsună în întreaga creațiune: „S-a sfârșit!” „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Luca 23, 46. O lumină înconjoară crucea, iar fața Mântuitorului strălucește de o slavă ca a soarelui. Își pleacă apoi capul pe piept și moare.

În clipa când a murit Domnul Hristos, în templu erau preoți care slujeau înaintea perdelei ce despărțea locul sfânt de locul prea sfânt. Deodată, aceștia au simțit pământul cutremurându-se sub ei, iar perdeaua templului, o draperie groasă și bogată care era reînnoită în fiecare an, a fost

ruptă în două de sus până jos de același cap de mână care scrisese cuvintele de osândă pe zidul palatului lui Belșatar.

Isus nu și-a dat viața până când nu a îndeplinit lucrarea pe care venise s-o facă; și cu ultima suflare a strigat: „S-a sfârșit!” Când au fost rostite aceste cuvinte, îngerii s-au bucurat pentru că marele Plan de Mântuire a fost îndeplinit în mod triumfător. În cer a fost bucurie pentru că fiii lui Adam puteau de acum, printr-o viață de ascultare, să fie la urmă înălțați în prezența lui Dumnezeu. Satana a fost înfrânt, iar el știa că își pierduse împărăția.

Îngroparea

Ioan era în încurcătură, neștiind ce măsuri să ia cu privire la trupul iubitului său Învățător. Se înfiora la gândul ca acesta să fie manipulat de soldați aspri și insensibili și pus într-un loc de înmormântare lipsit de cinste. El știa că nu putea obține vreo favoare de la autoritățile iudaice și nu putea spera nimic nici din partea lui Pilat. În această criză, au pășit în față Iosif și Nicodim. Amândoi erau membri ai Sinedriului și îl cunoșteau pe Pilat. Amândoi erau bogați și cu influență. Erau hotărâți ca trupul lui Isus să fie îngropat într-un loc de cinste.

Iosif s-a dus cu îndrăzneală la Pilat și i-a cerut trupul Domnului Isus, să-L îngroape. Atunci Pilat a dat un ordin oficial ca trupul să-i fie dat lui Iosif. În timp ce ucenicul Ioan era îngrijorat și tulburat cu privire la rămășițele sacre ale Maestrului său iubit, Iosif din Arimatea s-a întors cu împuternicirea de la guvernator; iar Nicodim, anticipând rezultatul întrevederii lui Iosif cu Pilat, a venit cu un amestec scump de mir și aloe în greutate de vreo sută de livre (45, 46 kg. n.t.). Nici la moartea celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu se putea arăta un respect mai mare.

Cu gingășie și respect, ei au luat cu mâinile lor trupul lui Isus de pe

instrumentul de tortură, iar lacrimi de compasiune le curgeau repede când priveau la trupul zdrobit și sfârtecat, pe care l-au îmbăiat și curățit cu grijă de petele de sânge. Iosif avea un mormânt nou, săpat în piatră, pe care îl păstra pentru sine; acest cavou se afla aproape de Calvar, iar el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, împreună cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost înfășurat cu grijă într-o pânză de in și cei trei ucenici au dus prețioasa povară la cavoul cel nou, în care nu mai fusese pus nici un om. Acolo, au îndreptat picioarele acelea sfârtecate și au încrucișat mâinile zdrobite pe pieptul fără viață. Femeile galileene s-au apropiat să vadă dacă se făcuse tot ce se putea pentru trupul fără viață al Învățătorului lor iubit. Au văzut apoi piatra grea rostogolită la intrarea mormântului. Fiul lui Dumnezeu a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele la cruce, precum și la mormântul Domnului Hristos.

Deși conducătorii evrei își aduseseră la îndeplinire scopul lor diavolesc dându-L pe Fiul lui Dumnezeu la moarte, temerile nu li s-au stins și nici gelozia față de Hristos cel mort. Cu bucuria răzbunării satisfăcute era amestecată o frică permanentă că trupul Lui mort, întins în mormântul lui Iosif, va reveni la viață. De aceea, „preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: După trei zile voi învia. Dă poruncă dar ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-I fure trupul și să spună norodului: A înviat din morți! Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.»” Matei 27, 63.64. Pilat, la fel ca și evreii, nu voia ca Isus să Se ridice cu putere să pedepsească vina celor care Îl omorâseră, și a așezat sub comanda preoților o grupă de soldați romani. El a spus: „«Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.» Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.” Matei 27, 65, 66.

Evreii au realizat avantajul faptului de a avea o asemenea strajă în jurul mormântului lui Isus. Ei au pus un sigiliu pe piatra de la intrarea

mormântului, ca să nu poată fi deranjată fără să se cunoască, și au luat toate măsurile ca nu cumva ucenicii să facă vreo înșelătorie cu privire la trupul lui Isus. Dar toate planurile și precauția lor au ajutat doar să facă desăvârșit triumful învierii și să-i stabilească mai pe deplin adevărul.

Capitolul 30

Învierea Domnului Hristos

Ucenicii s-au odihnit în Sabat, îndurerăți de moartea Domnului lor, în timp ce Isus, Împăratul slavei, zăcea în mormânt. Pe înserate, au fost aduși soldați, să păzească locul de odihnă al Mântuitorului, în timp ce îngeri nevăzuți zburau deasupra aceluia loc sacru. Noaptea trecea încet și, pe când era încă întuneric, îngerii care vegheau au știut că aproape sosise timpul pentru eliberarea Fiului scump al lui Dumnezeu, Comandantul lor iubit. În timp ce așteptau cu cea mai profundă emoție ceasul triumfului Său, un înger puternic a venit zburând iute din cer. Fața îi era ca fulgerul, iar hainele albe ca zăpada. Lumina lui risipea întunericul din cale și i-a făcut pe îngerii cei răi, care ceruseră triumfători trupul lui Isus, să fugă cu groază de strălucirea și slava lui. Unul din îngerii care fuseseră martori la umilirea Domnului Hristos, și care veghea la locul Lui de odihnă, s-a alăturat îngerului din cer și au coborât împreună la mormânt. La apropierea lor, pământul s-a cutremurat și s-a zguduit și a fost un mare cutremur.

Garda romană a fost cuprinsă de groază. Unde era acum puterea lor de a reține trupul lui Isus? Ei nu se mai gândeau în acele momente la datoria lor sau la ucenicii care L-ar fi putut fura. Lumina îngerilor strălucea mai tare ca soarele, iar soldații romani au căzut la pământ ca morți. Unul din îngeri a apucat piatra cea mare, a rostogolit-o la o parte din fața intrării mormântului și s-a așezat pe ea. Celălalt a intrat în mormânt și a dezlegat ștergarul de pe capul lui Isus.

„Tatăl Tău Te cheamă”

Îngerul din cer a strigat apoi cu o voce care a făcut să se cutremure

pământul: „Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă! Vino afară!” Moartea nu-L mai putea ține în stăpânirea ei. Domnul Isus a înviat biruitor din morți. Oastea cerească privea scena cu uimire solemnă. Cum a ieșit Isus din mormânt, acei îngeri strălucitori s-au aruncat cu fața la pământ ca să I se închine și L-au întâmpinat cu cântări de biruință.

Îngerii lui Satana fuseseră constrânși să fugă dinaintea luminii strălucitoare și pătrunzătoare a îngerilor cerești și s-au plâns cu amărăciune împăratului lor că prada le-a fost luată cu violență, iar Acela pe care Îl urau atât de mult a înviat din morți. Satana și oștirea lui jubilară că puterea lor asupra omului căzut Îl făcuse pe Domnul vieții să fie pus în mormânt; dar triumful lor diavolesc a fost scurt deoarece, când a ieșit Isus din închisoarea Lui ca un biruitor maiestuos, Satana a știut că după o vreme el însuși va trebui să moară, iar împărăția Îi va fi dată Aceluia căruia Îi aparținea de drept. El s-a tânguit și s-a înfuriat că, în ciuda tuturor eforturilor lui, Isus nu fusese înfrânt, ci deschisese o cale de salvare pentru om, și oricine dorea putea să meargă pe ea și să fie mântuit.

Îngerii cei răi împreună cu comandantul lor au ținut sfat ca să vadă cum ar putea totuși lucra împotriva guvernării lui Dumnezeu. Satana le-a poruncit slujitorilor lui să meargă la preoții cei mai de seamă și la bătrâni. El a spus: „Am avut succes înșelându-i, orbindu-le ochii și împietrindu-le inimile împotriva lui Isus. I-am făcut să creadă că El era un impostor. Garda romană va duce vestea nesuferită că Hristos a înviat. Noi i-am făcut pe preoți și pe bătrâni să-L urască pe Isus și să-L omoare. Acum puneți-le în față gândul că, dacă se va afla că Isus este viu, ei vor fi omorâți cu pietre de popor pentru că au dat la moarte un om nevinovat.”

Raportul gărzii romane

Când oastea îngerilor cerești s-a depărtat de la mormânt, iar lumina și

slava au trecut, soldații romani au îndrăznit să-și ridice capul și să privească în jur. Au fost uluiți când au văzut că piatra cea mare fusese rostogolită de la intrarea mormântului și că trupul lui Isus nu mai era acolo. S-au grăbit spre cetate ca să dea de știre preoților și bătrânilor ce văzuseră. Când acei criminali au ascultat raportul minunat, toate fețele au îngălbenit. I-a cuprins groaza la gândul celor ce făcuseră. Dacă raportul era corect, ei erau pierduți. Pentru o vreme au stat în tăcere, privind unii la alții, neștiind ce să facă sau să spună. Să accepte raportul ar însemna să se condamne pe ei înșiși. S-au dus la o parte să se consulte cu privire la ce trebuia făcut. Ei s-au gândit că, dacă raportul adus de garda romană ar circula printre oameni, cei care Îl dăduseră pe Hristos la moarte vor fi omorâți, ca ucigași ai Lui.

S-a hotărât ca soldații să fie plătiți pentru a păstra secret acest lucru. Preoții și bătrânii le-au oferit o sumă mare spunând: „Spuneți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.” Matei 28, 13. Când soldații au întrebat ce li se va face pentru că au dormit în post, conducătorii evrei au promis să-l convingă pe guvernator și să le asigure protecție. De dragul banilor, garda romană și-a vândut cinstea și a fost de acord să urmeze sfatul preoților și bătrânilor.

Primele roade ale mântuirii

Când Isus, atârând pe cruce, a strigat: „S-a sfârșit”, stâncile s-au despiciat, pământul s-a zguduit, iar unele morminte s-au deschis. Când a înviat ca biruitor asupra morții și mormântului, în timp ce pământul se cutremura, iar slava cerului strălucea în jurul locului sacru, mulți morți neprihăniți I-au ascultat chemarea și au ieșit din morminte ca martori ai faptului că El înviase. Acești sfinți favorizați au înviat proslăviți. Ei au fost aleși din fiecare veac, de la creațiune până în zilele Domnului Hristos. Astfel că, în timp ce conducătorii evrei căutau să ascundă învierea lui Hristos, Dumnezeu a ales să scoată o grupă din mormintele lor pentru a mărturisi despre faptul că Isus înviase și a proclama slava Lui.

Cei înviați erau diferiți unii de alții ca statură și înfățișare, unii arătând mai nobili decât alții. Am fost informată că locuitorii pământului au degenerat, pierzându-și tăria și frumusețea. Cu trecerea timpului, puterea pe care o are Satana asupra bolii și morții s-a văzut tot mai clar, iar efectele blestemului au fost tot mai vizibile. Aceia care au trăit pe vremea lui Noe și a lui Avraam se asemănau la statură, frumusețe și tărie cu îngerii. Dar fiecare generație care a urmat a fost mai slabă, mai supusă bolii, iar viața i-a fost de mai scurtă durată. Satana a învățat cum să chinuiască și slăbească neamul omenesc.

Cei care au ieșit din morminte după învierea lui Isus s-au arătat multora, spunându-le că s-a adus jertfa pentru om, că Isus pe care L-au răstignit evreii a înviat din morți; și ca dovadă a spuselor lor declarau: „Noi am înviat cu El.” Ei aduceau mărturie că prin puterea Lui fuseseră chemați afară din morminte. Cu toate că circulau rapoarte mincinoase, învierea Domnului Hristos n-a putut fi ascunsă de Satana, de îngerii lui sau de preoții cei mai de seamă, deoarece această grupă sfântă scoasă afară din mormânt a răspândit vestea minunată și fericită. Totodată, Isus S-a arătat ucenicilor Lui întristați și cu inimile zdrobite, risipindu-le temerile și aducându-le bucurie și încântare.

Femeile la mormânt

În prima zi a săptămânii, dimineața devreme, înainte de a se lumina, femeile sfinte au venit la mormânt și au adus mirodenii ca să ungă trupul lui Isus. Ele au văzut că piatra grea de la intrarea mormântului fusese rostogolită la o parte, iar trupul Lui nu mai era acolo. Li s-a strâns inima în piept și s-au temut că vrăjmașii luaseră trupul. Deodată au văzut doi îngeri în haine albe și cu înfățișare luminoasă și strălucitoare. Aceste ființe cerești au înțeles misiunea femeilor și imediat le-au spus că Isus nu mai era acolo, ci înviase;

și că puteau privi locul unde zăcuse El. Îngerii le-au cerut să meargă la ucenicii Lui și să le spună că El va merge înaintea lor în Galilea. Cu frică și cu mare bucurie, femeile s-au grăbit înapoi la ucenicii întristați și le-au povestit cele văzute și auzite.

Ucenicilor nu le-a venit să creadă că Domnul Hristos înviase, dar au alergat repede la mormânt împreună cu femeile care aduseseră vestea. Au văzut că Isus nu era acolo; I-au văzut învelitorile de in, dar tot nu puteau crede vestea bună că El înviase din morți. Ucenicii s-au întors acasă, minunându-se de ceea ce văzuseră și de raportul femeilor.

Maria, însă, a ales să mai zăbovească la mormânt, gândindu-se la ceea ce văzuse și frământată de gândul că ar fi putut fi înșelată. Simțea că o așteaptă noi încercări. S-a întristat iarăși și a izbucnit într-un plâns plin de amărăciune. S-a aplecat să privească din nou în mormânt și a văzut doi îngeri îmbrăcați în alb. Unul stătea în locul în care se aflase capul lui Isus, iar celălalt în locul în care se aflaseră picioarele Lui. Ei i-au vorbit cu blândețe și au întrebat-o de ce plângea. Maria a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” Ioan 20, 13.

„Nu Mă atinge”

Pe când se întorcea de la mormânt, L-a văzut pe Isus stând în apropiere, dar nu L-a cunoscut. El i-a vorbit blând, întrebând-o despre motivul întristării ei și pe cine căuta. Crezând că era grădinarul, L-a rugat ca, dacă Îl luase pe Domnul ei, să-i spună unde L-a pus, ca să-L poată lua ea. Domnul Isus i-a vorbit cu propria-I voce cerească, zicând: „Marie!”. Ea era familiarizată cu tonurile acelu glas scump și a răspuns repede: „Învățătorule!”. În bucuria ei era gata să-L îmbrățișeze, dar Isus i-a zis: „Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și la

Dumnezeul vostru.” Ioan 20, 17. Plină de bucurie, Maria s-a grăbit la ucenici cu vestea cea bună. Domnul Isus S-a înălțat repede la Tatăl Lui, ca să audă de la El că a acceptat jertfa și ca să primească toată puterea în cer și pe pământ.

Îngerii L-au înconjurat pe Fiul lui Dumnezeu ca un nor și le-au cerut porților veșnice să se ridice, ca să intre Împăratul slavei. Am văzut că, în timp ce Isus Se afla cu acea oaste cerească strălucitoare în prezența lui Dumnezeu și învăluit în slava Lui, El nu și-a uitat ucenicii de pe pământ, ci a primit putere de la Tatăl Lui să Se întoarcă și să le împartă și lor putere. În aceeași zi S-a întors și li S-a arătat ucenicilor. De data aceasta le-a permis să-L atingă, întrucât Se înălțase la Tatăl Său și primise putere.

Toma necredinciosul

Toma n-a fost prezent la această ocazie. El n-a vrut să primească raportul ucenicilor cu umilință, ci a afirmat cu hotărâre și încredere în sine că nu va crede până nu-și va pune degetele pe semnele cuielor și pe coasta în care a fost înfiptă sulița nemiloasă. Prin aceasta el a arătat lipsă de încredere în frații lui. Dacă toți ar cere aceeași dovadă, nimeni nu L-ar primi astăzi pe Isus și n-ar crede în învierea Lui. Dar voia lui Dumnezeu era ca raportul ucenicilor să fie acceptat de cei care nu-L pot vedea și auzi ei înșiși pe Mântuitorul înviat.

Dumnezeu n-a privit cu plăcere necredința lui Toma. Când Isus S-a întâlnit din nou cu ucenicii Lui, Toma era cu ei și când L-a văzut pe Domnul a crezut. Dar el declarase că nu va fi mulțumit fără dovada pipăitului, pe lângă cea a văzului, iar Isus i-a dat ceea ce-și dorise. Toma a strigat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Dar Isus l-a muștră pentru necredința lui, zicând: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.” Ioan 20, 28.29.

Sfârșitul ucigașului lui Hristos

Pe măsură ce vestea învierii Domnului Isus se răspândea din cetate în cetate și din sat în sat, evreii, la rândul lor, se temeau pentru viața lor și își ascundeau ura față de ucenici. Singura lor speranță era să-și răspândească raportul lor mincinos, iar cei care doreau ca acea minciună să fie adevărată o acceptau. Pilat s-a cutremurat când a auzit că Domnul Hristos înviase. Nu se putea îndoii de mărturia ce i-a fost dată, iar din ceasul acela pacea l-a părăsit pentru totdeauna. Pentru onoare lumească și de frică să nu-și piardă autoritatea și viața, Îl dăduse pe Isus la moarte. El s-a convins pe deplin că Acela de al cărui sânge era vinovat n-a fost doar un om nevinovat, ci Însuși Fiul lui Dumnezeu. Viața lui Pilat a fost nenorocită până la sfârșit. Disperarea și chinul sufletesc i-au zdrobit orice simțământ de speranță și de bucurie. El a refuzat să fie mângâiat și a murit de cea mai mizerabilă moarte.

Patruzeci de zile cu ucenicii

Isus a rămas cu ucenicii Lui patruzeci de zile, aducându-le încântare și bucurie pe măsură ce le desfășura mai deplin realitățile împărăției lui Dumnezeu. El i-a însărcinat să poarte mărturia despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră cu privire la suferințele, moartea și învierea Sa, despre faptul că El Se jertfise pentru păcat și că toți cei care vor pot veni la El și găsi viață. Cu multă blândețe, le-a spus că vor fi prigoniți și chinuiți, dar vor găsi ușurare amintindu-și de experiențele lor și de cuvintele rostite de El. Le-a spus că El biruise ispitele lui Satana și obținuse biruința prin încercări și suferință. Satana nu mai putea avea nici o putere asupra Lui, dar își va îndrepta ispitele și mai mult asupra lor și asupra tuturor care vor crede în Numele Lui. Ei puteau birui, însă, așa cum biruise El. Isus și-a înzestrat ucenicii cu putere să facă minuni și le-a spus că, deși vor fi persecutați de oameni răi, El Își va trimite din când în când îngerii ca să-i elibereze; viața

nu le putea fi luată până când nu aveau să-și îndeplinească misiunea; atunci putea să li se ceară să sigileze cu sângele lor mărturia pe care o dăduseră.

Urmașii Domnului Hristos Îi ascultau cu bucurie învățăturile, hrănindu-se cu nesaț cu fiecare cuvânt ce ieșea de pe buzele Lui sfinte. Acum știau cu siguranță că El era Mântuitorul lumii. Cuvintele Lui pătrundeau adânc în inimile lor și le părea rău că trebuia să se despartă curând de Învățătorul lor ceresc și să nu mai audă de pe buzele Sale cuvinte pline de mângâiere și de har. Însă inimile le erau iarăși încălzite de iubire și mare bucurie când Isus le spunea că se va duce să le pregătească locașuri și Se va întoarce să-i ia, ca să poată fi pentru totdeauna cu El. Le-a mai făgăduit să le trimită Mângâietorul, Duhul Sfânt, ca să-i călăuzească în tot adevărul. Apoi „și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat.” Luca 24, 50.

Capitolul 31

Înălțarea Domnului Hristos

Cerul întreg aștepta ceasul glorios când Domnul Isus Se va înălța la Tatăl Lui. Îngerii au venit să-L întâmpine pe Împăratul slavei și să-L escorteze triumfal spre cer. După ce și-a binecuvântat ucenicii, Isus S-a despărțit de ei și S-a înălțat. Mulțimea celor care înviaseră odată cu el Îl urma, în timp ce El le deschidea calea. O mare oștire cerească îi însoțea, în timp ce în cer o mulțime de îngeri ce nu se putea număra aștepta sosirea lui Isus.

Când au ajuns la cetatea sfântă, îngerii care Îl escortau pe Isus au strigat: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice ca să între Împăratul slavei!”. Îngerii din cetate au strigat în extaz: „Cine este acest Împărat al slavei?”. Îngerii însoțitori au răspuns în triumf: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!”. Îngerii care așteptau au întrebat iarăși: „Cine este acest Împărat al slavei?” și îngerii însoțitori au răspuns pe tonuri melodioase: „Domnul oștirilor, El este Împăratul slavei.” Psalmii 24, 7-10. Apoi, alaiul ceresc a intrat în cetatea lui Dumnezeu.

Toate oștile cerului L-au înconjurat apoi pe Comandantul lor maiestuos și s-au închinat înaintea Sa cu adorația cea mai profundă; și-au aruncat la picioarele Lui coroanele lor sclipitoare. și-au atins apoi harpele de aur și tonuri dulci și melodioase au umplut cerul întreg cu muzică și cântări pentru Mielul care a fost junghiat, dar trăiește iarăși în măreție și slavă.

Făgăduința revenirii

În timp ce ucenicii priveau spre cer cu tristețe, să-L mai vadă pentru ultima oară pe Mântuitorul lor care Se înălța, doi îngeri îmbrăcați în alb au stat lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Faptele Apostolilor 1, 11. Ucenicii și mama lui Isus care, împreună cu ei, fusese martoră la înălțarea Fiului lui Dumnezeu, au petrecut noaptea următoare vorbind despre faptele Sale minunate și despre evenimentele ciudate și mărețe care avuseseră loc într-un timp scurt.

Mânia lui Satana

Satana s-a sfătuit din nou cu îngerii lui și, cu ură înverșunată împotriva guvernării lui Dumnezeu, le-a spus că atâta timp cât își păstra puterea și autoritatea asupra pământului eforturile lor împotriva urmașilor lui Isus trebuia să fie de zece ori mai puternice. Nu le izbutise nimic împotriva lui Hristos, dar trebuie să-i înfrângă pe urmașii Lui, dacă este posibil. În toate generațiile, ei trebuie să caute să-i prindă în capcană pe cei care vor crede în Isus. Satana le-a spus îngerilor lui că Domnul Isus le-a dat ucenicilor putere să-i mustre, să-i scoată afară și să-i vindece pe cei pe care ei îi vor chinui. După aceea îngerii lui Satana au plecat ca niște lei care răcnesc, căutând să-i distrugă pe urmașii lui Isus.

Capitolul 32

Cincizecimea

Când Domnul Isus le-a deschis ucenicilor înțelegerea însemnătății profețiilor cu privire la El, i-a asigurat că toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ și le-a poruncit să meargă și să predice Evanghelia la orice faptură. Deodată li s-a redeșteptat ucenicilor vechea speranță că Domnul Isus Se va așeza pe tronul lui David la Ierusalim și L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?” Faptele Apostolilor 1, 6. Mântuitorul a așternut peste mintea lor o incertitudine în privința acestui subiect și le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.” Faptele Apostolilor 1, 7.

Ucenicii au început să spera că minunata coborâre a Duhului Sfânt va influența poporul evreu să-L accepte pe Isus. Mântuitorul S-a abținut de la alte explicații, deoarece știa că, atunci când Duhul Sfânt va veni peste ei în măsură deplină, mintea le va fi iluminată și ei vor înțelege mai bine lucrarea ce le stătea în față și o vor continua chiar de acolo de unde o lăsase El.

Ucenicii s-au adunat în camera de sus, unindu-se în rugăciune cu femeile credincioase, cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui. Acești frați, care fuseseră necredincioși, erau acum pe deplin statorniciți în credința lor de cele petrecute la răstignire, de învierea și înălțarea Domnului. Numărul celor adunați era de aproape o sută douăzeci.

Coborârea Duhului Sfânt

„În ziua Cincizecimii, erau toți cu o inimă adunați în același loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” Duhul Sfânt, sub forma unor limbi de foc despărțite la vârf și așezându-Se peste cei adunați, era un simbol al darului făcut lor, de a vorbi fluent câteva limbi diferite, pe care ei nu le cunoscuseră mai înainte. Aspectul de foc semnifica zelul fierbinte cu care vor lucra și puterea ce le va însoți cuvintele.

Sub această iluminare cerească, Scripturile pe care li le explicase Domnul Hristos le-au venit în minte cu strălucirea și frumusețea vie a adevărului clar și plin de putere. Vălul care îi împiedicase să vadă sfârșitul lucrurilor care au fost desființate a fost dat la o parte, iar ei au înțeles cu desăvârșită claritate obiectul misiunii lui Hristos și natura împărăției Sale.

Puterea Cincizecimii

Evreii se răspândiseră prin aproape toate națiunile și vorbeau diferite limbi. Ei au venit de la distanțe mari la Ierusalim și, pentru un timp, au rămas să locuiască acolo, ca să poată participa la sărbătorile religioase aflate atunci în desfășurare și să respecte cerințele lor. Când se adunau, fiecare vorbea limba pe care o cunoștea. Această diversitate de limbi era un mare obstacol pentru lucrarea servilor lui Dumnezeu de a vesti doctrina Domnului Hristos până la marginile pământului. Pentru oameni, desăvârșita confirmare a mărturiei pe care o dădeau apostolii pentru Hristos a fost aceea că Dumnezeu le-a suplinat lipsurile în chip minunat. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei n-ar fi putut face singuri într-o viață întreagă; de-acum puteau să răspândească adevărul evangheliei peste hotare, vorbind cu acuratețe limba celor pentru care lucrau. Acest dar miraculos era cea mai puternică dovadă pe care o puteau prezenta lumii că însărcinarea lor purta sigiliul cerului.

„Și se aflau atunci în Ierusalim evrei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: «Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră în care ne-am născut?»»

Preoții și conducătorii s-au înfuriat tare din cauza acestei manifestări minunate, care a fost raportată peste tot în Ierusalim și în împrejurimi, dar n-au îndrăznit să dea frâu liber răutății lor, de frică să nu se expună urii poporului. Ei Îl dăduseră pe Învățător la moarte, dar iată că slujitorii Lui, oameni needucați din Galileea, arătau împlinirea minunată a profeției și învățau doctrina lui Isus în toate limbile vorbite pe atunci. Aceștia vorbeau cu putere despre minunile Mântuitorului și le desfășurau ascultătorilor lor Planul de Mântuire cuprins în îndurarea și jertfa Fiului lui Dumnezeu. Cuvintele lor au convins și au convertit mii dintre cei care ascultau. Tradițiile și superstițiile insuflate de preoți au fost date la o parte din mintea oamenilor, iar ei au acceptat învățăturile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Predica lui Petru

Petru le-a arătat că această manifestare era împlinirea exactă a profeției lui Ioel, în care el prezisese că o astfel de putere va veni peste oamenii lui Dumnezeu ca să-i facă potriviți pentru o lucrare specială.

Petru a trasat ascendența Domnului Hristos până la casa onorabilă a lui David. El nu a folosit nici una din învățăturile lui Isus pentru a-și dovedi adevărata poziție; știa că acestea nu vor avea nici un efect, din cauza prejudecăților puternice ale poporului. Însă le-a îndreptat gândurile către David, care era privit de evrei ca un patriarh venerabil al neamului lor. Petru

a spus:

„Căci David zice despre El: «Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea ca să nu mă clatin. De aceea mi se bucură inima și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa trupul în locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.»”

Petru arată aici că David nu putea vorbi referindu-se la sine, ci la Domnul Isus Hristos. David a murit de moarte naturală ca toți oamenii; mormântul lui, cu țărâna onorată pe care o conținea, fusese păstrat cu mare grijă până în vremea aceea. David, ca împărat al lui Israel, precum și ca profet, fusese onorat de Dumnezeu în mod deosebit. I s-au arătat în viziune profetică viața și lucrarea Domnului Hristos. L-a văzut cum a fost respins, a văzut judecata Lui, răstignirea, îngroparea, învierea și înălțarea Lui.

David a mărturisit că sufletul lui Hristos nu avea să rămână în locuința morților (în mormânt) și trupul Lui nu avea să vadă putrezirea. Petru arată împlinirea acestei profeții cu Isus din Nazaret. Dumnezeu într-adevăr L-a ridicat din mormânt înainte ca trupul Lui să vadă putrezirea. La data aceea, El era Cel înălțat în cerul cerurilor.

Cu acea ocazie memorabilă, un mare număr de oameni, care până atunci luaseră în răsăd idea ca o persoană atât de modestă ca Isus să fie Fiul lui Dumnezeu, s-au convins pe deplin de adevăr și L-au recunoscut ca Mântuitor al lor. Trei mii de suflete au fost adăugate bisericii. Apostolii vorbeau prin puterea Duhului Sfânt, iar cuvintele lor nu puteau fi contrazise pentru că erau confirmate de mari minuni făcute de ei prin revărsarea Duhului Sfânt. Înșiși ucenicii erau uimiți de rezultatele acestora și de secerișul rapid și abundent de suflete. Toți oamenii erau plini de mirare. Cei care nu au renunțat la prejudecata și bigotismul lor erau atât de copleșiți de

respect amestecat cu teamă și uimire, încât nu au îndrăznit să încerce a opri, prin glas sau violență, acea lucrare minunată și pentru un timp opoziția lor a încetat.

Numai argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, n-ar fi îndepărtat prejudecata evreilor care rezistase la atâtea dovezi. Dar Duhul Sfânt a adus acele argumente la inima lor, cu putere divină. Ele erau ca niște săgeți ascuțite ale Celui atotputernic, convingându-i de vina lor teribilă de a-L fi respins și răstignit pe Domnul slavei. „După ce au auzit aceste cuvinte ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»»

«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.»” Petru i-a făcut pe oamenii convertiți să înțeleagă faptul că Îl respinseseră pe Hristos din cauză că fuseseră înșelați de preoți și de conducători; și, dacă aveau să continue să urmeze sfatul acestora și să aștepte ca acei conducători să-L accepte pe Hristos înainte să îndrăznească ei înșiși s-o facă, nu-L vor accepta niciodată. Acei oameni puternici, deși pretindeau că sunt sfinți, erau ambițioși și plini de zel să acumuleze bogății și slavă pământească. Ei nu voiau să vină la Hristos ca să primească lumină. Domnul Isus prezisese că asupra aceluia popor va veni o teribilă răsplată pentru necredința lui încăpățânată, în ciuda faptului că li se dăduseră cele mai puternice dovezi că El era Fiul lui Dumnezeu.

Din ziua aceea, limbajul ucenicilor a fost curat, simplu și corect în exprimare și în accent, fie că vorbeau limba lor natală, fie o limbă străină. Acești bărbați umili, care nu învățaseră niciodată la școlile profesilor, prezentau adevăruri atât de înalte și de pure încât îi uimeau pe toți care ascultau. Ei nu puteau să meargă personal la marginile cele mai îndepărtate ale pământului, dar la sărbătoare erau oameni din toate părțile lumii și adevărurile primite de ei au fost duse la casele lor și vestite poporului lor,

câștigând suflete la Hristos.

O lecție pentru zilele noastre

Mărturia aceasta referitoare la întemeierea bisericii creștine ne este dată nu numai ca o parte importantă a istoriei sacre, ci și ca o lecție. Toți care iau asupra lor numele lui Hristos trebuie să aștepte, să vegheze și să se roage cu o singură inimă. Toate diferențele să fie lăsate deoparte, iar unitatea și iubirea gingașă a unuia față de celălalt să-i umple pe toți. Atunci rugăciunile noastre se pot înălța împreună la Tatăl nostru ceresc, cu o credință puternică și arzătoare. Atunci putem aștepta cu răbdare și speranță împlinirea făgăduinței.

Răspunsul poate veni imediat și cu putere copleșitoare sau poate fi amânat zile și săptămâni, iar credința să ne fie pusă la încercare. Dar Dumnezeu știe cum și când să ne răspundă la rugăciune. Partea noastră de lucrare este să ne punem în legătură cu canalul divin. Dumnezeu este răspunzător pentru partea Lui de lucrare. Cel care a făcut făgăduința este credincios. Pentru noi, cel mai important este să fim o inimă și un gând, dând la o parte orice invidie și răutate și, rugându-ne cu umilință, să veghem și să așteptăm. Isus, Reprezentantul și Capul nostru, este gata să facă pentru noi ce a făcut în ziua Cincizecimii pentru cei care s-au rugat și au vegheat.

Capitolul 33

Vindecarea ologului

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 3 și 4.

La scurt timp după coborârea Duhului Sfânt și îndată după un timp petrecut în rugăciune stăruitoare, Petru și Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut un olog de patruzeci de ani, abătut și lovit de sărăcie, care nu cunoscuse în viață decât durerea și infirmitatea. Acest om nenorocit, dorise demult să meargă la Isus să fie vindecat, dar, fiind neajutorat, a fost îndepărtat din locul unde lucra Marele Medic. Până la urmă, rugămințile lui stăruitoare au determinat pe niște persoane amabile să-l ducă la poarta templului. Când a ajuns acolo, însă, a descoperit că Tămăduitorul în care își pusese toate speranțele fusese dat la o moarte crudă.

Dezamăgirea lui a stârnit mila celor care știau cât de mult sperase și așteptase să fie vindecat de Isus, așa că îl aduceau în fiecare zi la templu ca trecătorii să fie mișcați și să-i dea câte ceva pentru a-și putea ușura trebuințele prezente. Când au trecut Petru și Ioan, el le-a cerut milostenie. Ucenicii l-au privit cu compasiune. „Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: «Uită-te la noi!» «Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»”

Chipul bietului om s-a întristat când Petru și-a declarat sărăcia, dar s-a luminat de speranță și credință când ucenicul a continuat să vorbească. „L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu. Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu. Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta

Frumoasă a templului și s-au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.”

Evreii au fost uimiți că ucenicii puteau face minuni la fel ca Isus. Ei presupuneau că El era mort și se așteptau ca toate aceste manifestări minunate să fi încetat odată cu El. Totuși, iată că omul acesta, care fusese timp de patruzeci de ani un olog neputincios, se bucura acum să-și folosească din plin picioarele, fiind eliberat de durere și fericit să creadă în Isus.

Apostolii au văzut uimirea poporului și i-au întrebat de ce erau mirați de minunea la care fuseseră martori și-i priveau cu respect și uimire, ca și cum prin propria lor putere ar fi făcut acest lucru. Petru i-a asigurat că vindecarea fusese făcută prin meritele lui Isus din Nazaret, pe care Îl lepădaseră și Îl răstigniseră, dar pe care Dumnezeu Îl înviase a treia zi. „Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-L vedeți și-L cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții. și acum, fraților, știu că din necunoștință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura proorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.”

După îmfăptuirea acestei minuni, oamenii s-au strâns laolaltă în templu. Petru le vorbea într-o parte, iar Ioan în altă parte a templului. Vorbindu-le deschis despre marea crimă a evreilor de a-L respinge și a-L da la moarte pe Prințul vieții, apostolii au fost atenți să nu-i ducă la mânie sau disperare. Petru voia să micșoreze atrocitatea vinei lor atât cât era posibil, admitând că făcuseră totul din neștiință. El le-a declarat că Duhul Sfânt îi chema să se pocăiască de păcatele lor și să fie convertiți; că nu era nici o speranță pentru ei, decât prin harul lui Hristos pe care ei Îl răstigniseră; numai prin credința în El le puteau fi șterse păcatele, cu sângele Lui.

Arestarea și judecarea apostolilor

Saduceii au fost foarte agitați din cauza acestei predicări despre învierea lui Hristos și despre faptul că, prin moartea și învierea Lui, îi va învia până la urmă pe toți cei din morminte. Au simțit că doctrina lor preferată era în primejdie și reputația le era în joc. Căpitanul templului și unii din slujbași erau saducei. Căpitanul, cu ajutorul unor saducei, i-a arestat pe cei doi apostoli și i-a aruncat în temniță, pentru că era prea târziu să le cerceteze cazurile în seara aceea.

În ziua următoare, Ana, Caiafa și alți demnitari ai templului s-au adunat pentru judecarea celor prinși, care au fost aduși înaintea lor. Exact în aceeași sală și în fața aceluiași oameni, se lepădase Petru în mod rușinos de Domnul lui. Toate acestea i-au venit în minte ucenicului cu claritate, când a fost adus acolo la propria-i judecată. Avea acum ocazia să-și răscumpere lașitatea de mai înainte.

Cei prezenți și-au amintit rolul jucat de Petru la judecata Învățătorului lui și se măguleau că-l vor putea intimida amenințându-l cu închisoarea și moartea. Dar acel Petru care se lepădase de Hristos în ceasul mării Lui nevoi era ucenicul impulsiv, încrezător în sine, mult diferit de cel care se afla în ziua aceea în fața Sinedriului pentru examinare. El se convertise; nu se mai încredea în sine și nu mai era un lăudăros mândru. Fusese umplut cu Duhul Sfânt și prin puterea Lui devenise tare ca stânca, plin de curaj și, totuși, modest în a-L înălța pe Hristos. Era gata să îndepărteze pata apostaziei lui, onorând Numele pe care odată refuzase să-L recunoască.

Apărarea cutezătoare a lui Petru

Până atunci, preoții evitaseră să se menționeze răstignirea sau învierea lui Isus; dar acum, ca să-și împlinescă scopul, au fost forțați să-i întrebe pe

acuzati cu ce putere infaptuisera remarcabila vindecare a omului handicapat. Atunci, Petru, plin de Duhul Sfânt, li s-a adresat cu respect preoților și bătrânilor și a declarat: „S-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se infățisează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este «piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.» În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Sigiliul lui Hristos era pe cuvintele lui Petru, iar fața lui era luminată de Duhul Sfânt. Chiar lângă el, ca un martor convingător, stătea omul care fusese vindecat într-un chip așa de minunat. Infățșarea acestui om, care cu doar câteva ore în urmă fusese un olog neputincios, dar cu sănătatea restabilită acum și iluminat cu privire la Isus din Nazaret, adăuga o mărturie puternică la cuvintele lui Petru. Preoții, conducătorii și poporul erau tăcuți. Conducătorii nu aveau putere să-i respingă cuvintele. Fuseseră obligați să asculte ceea ce nu doreau deloc să audă: despre învierea lui Isus Hristos și despre puterea Lui din cer de a face minuni, prin intermediul apostolilor Lui de pe pământ.

Apărarea lui Petru, în care el a recunoscut cu îndrăzneală de unde îi venea puterea, i-a înspăimântat. El se referise la piatra lepădată de zidari -- însemnând autoritățile bisericii, care ar fi trebuit să înțeleagă valoarea Aceluia pe care L-au lepădat -- dar care totuși a fost pusă în capul unghiului. În acele cuvinte, Petru se referea la Domnul Hristos, care era piatra de temelie a bisericii.

Oamenii erau uimiți de îndrăzneala ucenicilor. Credeau că, din cauză că aceștia erau niște pescari ignoranți, vor fi biruiți de rușine când se vor confrunța cu preoții, cărturarii și bătrânii. Dar au priceput că ei fuseseră cu Isus. Apostolii vorbeau așa cum vorbise El, cu o putere convingătoare care-i aducea la tăcere pe adversari. Ca să-și ascundă încurcătura, preoții și

conducătorii au poruncit ca apostolii să fie duși de acolo, ca ei să se poată sfătui.

Au căzut cu toții de acord că ar fi fost inutil să nege faptul că omul acela fusese vindecat prin puterea dată apostolilor în Numele lui Isus cel răstignit. Bucuroși ar fi acoperit minunea cu minciuni, dar aceasta fusese înfăptuită în plină zi, în fața unei mulțimi, și deja ajunsese la cunoștința a mii de oameni. Ei simțeau că această lucrare trebuia imediat oprită, altfel Isus va câștiga mulți credincioși, apoi va urma ocară lor și vor fi socotiți vinovați de omorârea Fiului lui Dumnezeu.

În ciuda dispoziției lor de a-i nimici pe ucenici, nu au îndrăznit decât să-i amenințe cu cea mai severă pedeapsă, dacă mai continuau să învețe sau să lucreze în Numele lui Isus. La aceasta, Petru și Ioan au declarat cu îndrăzneală că lucrarea le fusese dată de Dumnezeu și că nu puteau decât să vorbească despre lucrurile pe care le văzuseră și le auziseră. Preoții i-ar fi pedepsit bucuroși pe acești bărbați nobili pentru loialitatea lor neclintită față de chemarea lor sacră, dar se temeau de popor, „căci toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate.” Așa că, după ce li s-au repetat amenințări și porunci, apostolii au fost puși în libertate.

Capitolul 34

Credincioși lui Dumnezeu în vremuri de persecuție

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 5,12-42.

Apostolii și-au continuat lucrarea harului, vindecând bolnavii și vestind cu putere mare pe Mântuitorul răstignit și înviat. Mulți erau adăugați întruna bisericii prin botez, dar nici unul care nu era o inimă și un gând cu credincioșii lui Hristos nu îndrăznea să li se alăture. Mulțimi se adunau la Ierusalim, aducându-și bolnavii și pe cei chinuți de duhuri necurate. Mulți suferinzi erau așezați pe străzi, ca atunci când treceau Petru și Ioan umbra acestora să poată cădea asupra lor și să-i vindece. Puterea Mântuitorului înviat se afla cu adevărat asupra apostolilor, iar ei făceau semne și minuni ce sporeau în fiecare zi numărul credincioșilor.

Aceste lucruri i-au dezorientat foarte mult pe preoți și pe conducători, mai ales pe cei care erau saducheii. Ei vedeau că, dacă li se permitea apostolilor să predice un Mântuitor înviat și să facă minuni în Numele Lui, doctrina lor cum că nu ar exista înviere a morților avea să fie lepădată de toți, iar secta lor va dispărea curând. Fariseii vedeau că tendința predicării lor era să submineze ceremoniile iudaice și să facă fără efect aducerea jertfelor. Eforturile lor anterioare de a-i aduce la tăcere pe acești predicatori fuseseră zadarnice, dar de această dată erau hotărâți să stingă entuziasmul.

Eliberat de un înger

În consecință, apostolii au fost arestați și închiși, iar Sinedriul a fost chemat să le judece cazurile. Un mare număr de oameni învățați, care nu aparțineau Sinedriului, au fost și ei convocați și cu toții s-au sfătuit ce era de

făcut cu acești tulburători ai păcii. „Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: «Duceți-vă, stați în templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.» Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis-de-dimineată în templu și au început să învețe pe norod.”

Când apostolii au apărut în mijlocul credincioșilor și le-au povestit cum i-a condus îngerul drept prin mijlocul trupei de soldați care făceau de gardă la temniță și le-a poruncit să reînceapă lucrarea întreruptă de preoți și conducători, frații au fost plini de bucurie și uimire.

În sfatul lor, preoții și conducătorii au hotărât să-i acuze de răscoală și de uciderea lui Anania și Safira (Faptele Apostolilor 5, 1-11), precum și de a fi conspirat pentru a-i lipsi pe preoți de autoritatea lor, iar apoi să-i condamne la moarte. Ei aveau încredere că mulțimea va fi atunci provocată să ia situația în propriile mâini și să se poarte cu apostolii așa cum se purtasera cu Isus. Erau conștienți că mulți din cei care nu au acceptaseră doctrina lui Hristos erau sătui de regulile arbitrare ale autorităților iudaice și așteptau cu nerăbdare o schimbare hotărâtă. Se temeau că, dacă aceste persoane deveneau interesate de doctrina apostolilor și o adoptau, recunoscându-L pe Isus ca Mesia, mânia întregului popor va fi stârnită împotriva preoților, care vor fi trași la răspundere pentru uciderea lui Hristos. S-au hotărât să ia măsuri drastice pentru a preveni acest lucru. În cele din urmă, au trimis după presupușii arestați ca să fie aduși înaintea lor. Mare le-a fost uimirea când li s-a adus raportul că porțile închisorii erau încuiate cu toată grija și gărzile erau neclintite în fața lor, dar prizonierii nu se aflau nicăieri.

Curând a fost adusă vestea: „Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în templu și învață norodul.” Cu toate că apostolii au fost eliberați din închisoare printr-o minune, nu au fost scutiți de judecată și de pedeapsă. Domnul Hristos le spusese când era cu ei: „Luați seama la voi înșivă; căci vă vor da pe mâna soboarelor.” Trimițându-le îngerul, Dumnezeu le-a dat o dovadă a grijii Lui și o asigurare a prezenței Sale; dar era partea lor

să sufere pentru acel Isus pe care Îl predicau. Poporul era atât de impresionat de ceea ce văzuse și auzise, încât preoții și conducătorii știau că va fi imposibil să-i stârneasă împotriva apostolilor.

A doua judecată

„Atunci căpitanul templului a plecat cu aprozii și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod. După ce i-au adus, i-au pus înaintea soborului. și marele preot i-a întrebat astfel: «Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om.»” Acum nu mai erau la fel de dispuși să poarte blamul uciderii lui Isus ca atunci când strigau împreună cu mulțimea decăzută: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri.”

Petru, împreună cu ceilalți apostoli, a adoptat aceeași cale de apărare pe care o urmărea și la primul său proces.

„Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.»” Îngerul lui Dumnezeu a fost acela care i-a eliberat din închisoare și le-a poruncit să învețe mulțimea în templu. Urmând instrucțiunile lui, ei ascultau porunca divină, ceea ce trebuia să facă și în continuare, oricât i-ar fi costat. Petru a continuat: „Dumnezeul părinților noștri L-a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

Spiritul inspirației era asupra apostolilor, iar acuzații au devenit acuzatori, învinuindu-i de uciderea Domnului Hristos pe preoții și

conducătorii care alcătuiau soborul. Evreii au fost atât de înfuriați din cauza aceasta, încât au hotărât, fără vreo altă judecată și fără autoritatea ofițerilor romani, să ia legea în propriile mâini și să-i omoare pe arestați. Fiind deja vinovați de sângele Domnului Hristos, doreau acum să-și păteze și mâinile cu sângele apostolilor Lui. Acolo se afla, însă, un om învățat și cu poziție înaltă, a cărui minte clară a văzut că acest pas violent va duce la consecințe teribile. Dumnezeu a înălțat un bărbat din propriul lor sobor, care să oprească violența preoților și a conducătorilor.

Gamaliel, doctor și fariseu învățat, un bărbat cu o reputație deosebită, era o persoană foarte precaută care, înainte de a vorbi în favoarea arestaților, a cerut ca aceștia să fie scoși afară. Apoi a vorbit cu calm și fără grabă: „Bărbați israeliți, luați seama bine ce aveți de gând să faceți oamenilor acestora. Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva și la care s-au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorât și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți și nimiciți. După el s-a ivit Iuda Galileanul, pe vremea înscrierii și a tras mult norod de partea lui: a pierit și el și toți cei ce-l urmaseră au fost risipiți. și acum eu vă spun: Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.”

Preoții nu puteau să nu vadă justetea vederilor lui Gamaliel; ei au fost nevoiți să cadă de acord cu el și, fără tragere de inimă, i-au eliberat pe prizonieri, după ce i-au bătut cu nuiiele și i-au somat în repetate rânduri să nu mai predice în Numele lui Isus, căci altfel vor plăti cu viața pentru îndrăzneala lor. „Ei au plecat dinaintea soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui. și în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

Prigonitorii apostolilor au fost tulburați când au văzut că nu-i puteau

înfrânge pe acești martori ai lui Hristos, care au avut credința și curajul să-și transforme rușinea în slavă și durerea în bucurie, de dragul Învățătorului lor care îndurase umilința și agonia înaintea lor. Astfel, acești ucenici curajoși au continuat să învețe în public, precum și în taină în case particulare, la cererea celor care nu îndrăzneau să-și mărturisească deschis credința, de frica evreilor.

Capitolul 35

Rânduiala Evangheliei

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 6, 1-7.

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele.” Acești greci erau locuitori ai altor țări, unde se vorbea limba greacă. Numărul evreilor convertiți care vorbeau evreiește era cu mult mai mare, dar acei greci locuiseră în Imperiul Roman și vorbeau numai grecește. În mijlocul lor au început să apară murmurări, că văduvelor grecilor nu li se asigurau ajutoare cu tot atâta generozitate ca nevoiașilor evrei. Orice părtinire de felul acesta ar fi întristat pe Dumnezeu; și au fost luate măsuri prompte pentru a restaura pacea și armonia credincioșilor.

Duhul Sfânt a sugerat o metodă prin care apostolii să poată fi ușurați de sarcina distribuirii ajutoarelor pentru săraci și de alte poveri similare, așa încât să poată fi lăsați liberi, să-L predice pe Hristos. „Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: «Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.»”

În consecință biserica a ales șapte bărbați plini de credință și de înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu, ca să se ocupe de unele aspecte ale lucrării. Mai întâi a fost ales Ștefan; el era evreu prin naștere și religie, dar vorbea grecește și era un bun cunoscător al obiceiurilor și manierelor

grecilor. Din acest motiv, el a fost considerat persoana cea mai potrivită să stea în frunte și să supravegheze distribuirea fondurilor alocate văduvelor, orfanilor și săracilor cinstiți. Această alegere a plăcut tuturor, iar nemulțumirea și cărtirea au încetat.

Acești șapte bărbați aleși au fost în mod solemn puși deoparte pentru datoriile lor, prin rugăciune și punerea mâinilor. Cei care au fost hirotoniți în felul acesta nu au fost excluși prin aceasta de la învățarea credinței. Dimpotrivă, este scris că „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod.” Ei erau deplin calificați să învețe adevărul. Erau totodată bărbați cu judecată calmă și înțelepciune, potriviți să lucreze cu cazuri dificile de încercare, cărtire sau gelozie.

Această alegere a bărbaților care să se ocupe de treburile bisericii, așa ca apostolii să poată fi liberi pentru lucrarea lor deosebită de a învăța adevărul, a fost mult binecuvântată de Dumnezeu. Biserica a sporit în număr și putere. „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți venea la credință.”

Este necesar ca aceeași rânduială și același sistem ca în zilele apostolilor să fie menținute și astăzi în biserică. Prosperitatea cauzei depinde foarte mult de faptul ca departamentele sale diferite să fie conduse de oameni capabili, calificați pentru pozițiile lor. Cei aleși de Dumnezeu să fie conducători în lucrarea Lui, răspunzând de supravegherea generală a interesului spiritual al bisericii, trebuie ușurați, pe cât posibil, de grijile și încurcăturile de natură vremelnică. Cei pe care Dumnezeu i-a chemat să slujească în cuvânt și doctrină trebuie să aibă timp pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor. Discernământul spiritual le este slăbit, dacă intră în detaliile afacerilor și dacă au de-a face cu diferitele temperamente ale celor care compun biserica. Este bine ca toate chestiunile vremelnice să vină înaintea slujbașilor potriviți, pentru a fi rezolvate de aceștia. Dacă acestea,

însă, sunt atât de dificile încât să nu poată fi rezolvate prin înțelepciunea lor, trebuie aduse înaintea celor care au în supravegherea lor întreaga biserică.

Capitolul 36

Moartea lui Ștefan

Ștefan era foarte activ în lucrarea lui Dumnezeu și își mărturisea credința cu îndrăzneală. „Unii din sinagoga numită a Izbăviților, a Cirienilor și a Alexandrinilor, împreună cu niște evrei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan; dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.” Acești învățăcei ai marilor rabini fuseseră siguri că într-o discuție publică puteau obține o victorie desăvârșită asupra lui Ștefan, din cauza presupusei lui ignoranțe. El, însă, nu numai că a vorbit cu puterea Duhului Sfânt, dar a fost clar pentru toată acea mare mulțime că și studiasse profețiile și era un învățat în toate aspectele legii. El a apărat cu pricepere adevărurile pe care le susținea și i-a învins cu desăvârșire pe adversarii lui.

Preoții și conducătorii care au fost martori la manifestarea minunată a puterii ce însoțea lucrarea lui Ștefan, s-au umplut de ură amară. În loc de a ceda în fața greutății dovezilor prezentate de el, ei au hotărât să-i aducă glasul la tăcere, omorându-l.

Așadar, l-au prins pe Ștefan și l-au adus înaintea Sinedriului, pentru judecată.

Evrei învățați din țările vecine au fost convocați cu scopul de a combate argumentele acuzatului. Era prezent și Saul, care se distinsese ca un oponent plin de zel al învățaturii lui Hristos și ca un persecutor al tuturor care credeau în El. Acest om învățat a avut un rol de frunte împotriva lui Ștefan. El a adus greutatea elocvenței și a logicii rabinilor, pentru a convinge poporul că Ștefan predica doctrine amăgitoare și periculoase.

Dar Saul a găsit în Ștefan pe unul cu o educație la fel de înaltă, ca și el și care avea o înțelegere deplină a scopului lui Dumnezeu de a vesti Evanghelia la alte popoare. El credea în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov și cunoștea bine privilegiile evreilor, dar credința lui era cuprinzătoare și știa că sosise vremea când adevărații credincioși să nu se închine singuri în temple făcute de mâini omenești, ci, peste tot în lume, oamenii să se poată închina lui Dumnezeu în spirit și în adevăr. Perdeaua de pe ochii lui Ștefan a căzut, iar el a văzut până la capăt ceea ce fusese desființat prin moartea Domnului Hristos.

Preoții și conducătorii nu au izbutit nimic împotriva înțelepciunii lui limpezi și calme, deși se opuneau cu vehemență. Ei au hotărât să dea un exemplu prin Ștefan și, odată cu satisfacerea urii lor răzbunătoare în felul acesta, să-i împiedice și pe alții, prin frică, să adopte credința lui. Au fost înaintate acuzații împotriva lui, în modul cel mai impresionant. Martori mincinoși au fost plătiți să spună că îl auziseră rostind cuvinte de hulă împotriva templului și a legii. Ei au zis: „L-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise.”

Pe când stătea față în față cu judecătorii lui, pentru a răspunde acuzației de blasfemie, o aureolă sfântă a strălucit pe chipul lui Ștefan. „Toți cei ce ședeau în sobor s-au uitat țintă la Ștefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.” Mulți care au văzut fața lui Ștefan s-au cutremurat și și-au acoperit fețele, dar necredința încăpățânată și prejudecata le-au rămas neclintite.

Apărarea lui Ștefan

Ștefan a fost chestionat dacă erau adevărate acuzațiile aduse împotriva lui, iar el s-a apărat cu o voce clară și mișcătoare, ce a răsunat în sala

soborului. A repetat istoria poporului ales al lui Dumnezeu în cuvinte ce au fermecat adunarea. A dat pe față o cunoaștere amănunțită a organizării societății iudaice, precum și interpretarea spirituală a acesteia, așa cum fusese manifestată prin Domnul Hristos. El a început cu Avraam, parcurgând istoria generație după generație, trecând prin toate evenimentele naționale ale lui Israel, până la Solomon, subliniind punctele cele mai importante pentru a-și apăra cauza.

Ștefan și-a prezentat în mod clar loialitatea față de Dumnezeu și față de credința iudaică, arătând în același timp că Legea în care se încredeau ei pentru mântuire nu fusese în stare să-l păzească pe Israel de idolatrie. El a făcut o legătură între Domnul Isus Hristos și întreaga istorie iudaică. A făcut referire la construirea templului de către Solomon și la cuvintele acestuia și ale lui Isaia: „Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice proorocul: Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Cel fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?...” Locul celei mai înalte forme de închinare la Dumnezeu era în cer.

Când Ștefan a atins acest punct, s-a iscat un freamăt printre oameni. Arestatul și-a citit soarta pe chipurile din fața lui. El a înțeles rezistența cu care i-au fost întâmpinate cuvintele, pe care le rostea după cum îi dicta Duhul Sfânt. A știut că-și dădea ultima mărturie. Puțini care citesc cuvântarea lui Ștefan o apreciază cum se cuvine. Ar trebui ținut seama de ocazia, timpul și locul respectiv, pentru a face ca aceste cuvinte ale lui să ne transmită semnificația lor deplină.

Când a făcut legătura între Isus Hristos și profeții și a vorbit în felul acela despre templu, preotul, simulând că este cuprins de groază, și-a sfâșiat veșmântul. Acest fapt a fost pentru Ștefan semnalul că glasul îi va fi curând adus la tăcere pentru totdeauna. Deși se afla chiar în mijlocul predicii, a

încheiat pe neașteptate, lăsând dintr-o dată la o parte lanțul istoriei și, întorcându-se către judecătorii lui înfuriați, le-a zis: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din prooroci nu i-au prigunit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât: voi, care ați primit legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o.”

O moarte de martir

La auzul acestor lucruri, preoții și conducătorii și-au ieșit din fire de mânie. Ei semănau mai mult cu niște fiare sălbatice de pradă, decât cu niște ființe omenești. S-au năpustit asupra lui Ștefan, scrâșnind din dinți. El, însă, nu s-a intimidat; se aștepta la asta. Fața îi era calmă și strălucea de o lumină îngerească. Nu s-a speriat de preoții furioși și de mulțimea agitată. „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.»”

Priveliștea din jur s-a șters din fața ochilor lui;

porțile cerului erau întredeschise, iar Ștefan, privind prin ele, a văzut slava curților lui Dumnezeu și pe Domnul Hristos, ca și când tocmai s-ar fi ridicat de pe tron, gata să-și sprijine slujitorul care avea să sufere moarte de martir pentru Numele Său. Când Ștefan a prezentat scena slăvită deschisă înaintea lui, persecutorii lui n-au mai putut îndura. Și-au astupat urechile să nu-i mai poată auzi cuvintele și, scoțând strigăte tari, s-au năpustit cu furie asupra lui, cu un singur gând. „Și ei au aruncat cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!» Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!» și după

aceste vorbe, a adormit.”

În mijlocul agoniei acestei morți crude, credinciosul martir, ca și Învățătorul lui divin, s-a rugat pentru ucigașii lui. Martorilor care îl acuzaseră pe Ștefan li s-a cerut să arunce primele pietre. Aceste persoane și-au pus hainele la picioarele lui Saul, care luase parte activă la dispută și consimțise la moartea arestatului.

Martiriul lui Ștefan a făcut o impresie profundă asupra tuturor care l-au văzut murind. A fost o încercare dureroasă pentru biserică, dar a avut ca rezultat convertirea lui Saul. Credința, hotărârea și proslăvirea martirului n-au putut fi șterse din amintirea acestuia. Sigiliul lui Dumnezeu de pe fața lui Ștefan și cuvintele lui, care atingeau sufletul tuturor care îl ascultau, cu excepția celor împietriți din cauză că opuneau rezistență luminii, au rămas în memoria privitorilor și au mărturisit în favoarea adevărului celor proclamate de el.

Lui Ștefan nu i s-a dat o sentință legală, dar autoritățile romane au fost mituite cu sume mari de bani ca să nu investigheze cazul. Saul părea plin de un zel frenetic în timpul judecării și uciderii lui Ștefan. Părea să fie supărat pe propria lui convingere secretă că Ștefan a fost onorat de Dumnezeu chiar atunci când oamenii l-au dezonorat.

El a continuat să persecute biserica lui Dumnezeu, hăituindu-i pe credincioși, prinzându-i în casele lor și dându-i în mâinile preoților și conducătorilor pentru a fi întemnițați și uciși. Zelul lui de a continua prigoana era o teroare pentru creștinii din Ierusalim. Autoritățile romane nu au făcut nici un efort pentru a opri această lucrare nemiloasă, ci, în secret i-au ajutat pe evrei pentru a le câștiga respectul și a se asigura de favoarea lor.

Învățătorul Saul era un instrument puternic în mâinile lui Satana, prin

care acesta își manifesta răzvrătirea împotriva Fiului lui Dumnezeu; dar Unul mai puternic decât Satana îl alesese pe Saul ca să ia locul martirului Ștefan, să lucreze și să sufere pentru Numele Lui. Saul era un bărbat foarte respectat de evrei, atât pentru faptul că era învățat, cât și pentru zelul lui în prigonirea credincioșilor. El nu era membru în consiliul Sinedriului. După moartea lui Ștefan, însă, s-a luat în considerare rolul pe care îl îndeplinise el cu acea ocazie și Saul a fost ales în acel consiliu.

Capitolul 37

Convertirea lui Saul

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 9, 1-22.

Mintea lui Saul a fost foarte frământată de moartea triumfătoare a lui ștefan. Prejudecățile i-au fost zguduite, dar părerile și argumentele preoților și conducătorilor l-au convins până la urmă că ștefan fusese un hulitor; că Isus Hristos pe care Îl predica fusese un înșelător și că aceia care îndeplineau slujbele sfinte trebuia să aibă dreptate. Saul era un om hotărât și cu convingeri puternice. Odată ce s-a fixat pe deplin în mintea lui faptul că vederile preoților și cărturarilor erau corecte, el a devenit foarte înverșunat împotriva creștinismului. Zelul lui l-a determinat să se angajeze de bună voie în prigonirea credincioșilor. El a făcut ca oameni sfinți să fie târâți înaintea consiliilor, să fie închiși sau condamnați la moarte, fără dovada vreunui delict, cu excepția credinței lor în Isus. Zelul lui Iacov și Ioan avea un caracter asemănător, dar o orientare diferită, atunci când doriseră să coboare foc din cer ca să-i consume pe cei care l-au luat în râs și l-au disprețuit pe Învățătorul lor.

Saul urma să călătorească la Damasc pentru afacerile lui, dar era hotărât să atingă un dublu obiectiv, căutându-i pe toți care credeau în Hristos. Pentru aceasta, el a obținut scrisori de la marele preot, ca să le citească în sinagogi, scrisori care îl autorizau să-i prindă pe toți cei suspectați a crede în Isus și să-i trimită la Ierusalim prin soli, ca să fie judecați și pedepsiți. El a pornit la drum plin de tăria și vigoarea bărbăției și de focul zelului său greșit orientat.

Pe când călătorii obosiți se apropiau de Damasc, ochii lui Saul priveau

cu plăcere ținutul fertil, grădinile frumoase, livezile roditoare și pâraurile reci care curgeau clipocind printre arbuștii de un verde viu. Era foarte reconfortant să vadă asemenea priveliște după o călătorie lungă și obositoare prin pustietate. În timp ce Saul și tovarășii lui priveau peisajul cu admirație, o lumină mai puternică decât a soarelui a strălucit deodată în jurul lui. „El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?» «Cine ești Tu, Doamne?» a răspuns el. și Domnul a zis: «Eu sunt Isus pe care-L prigonești. ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.»”

Viziunea despre Hristos

S-a produs o mare confuzie. Tovarășii lui Saul au fost cuprinși de groază și aproape orbiți de intensitatea luminii. Ei au auzit glasul, dar nu au văzut pe nimeni și, pentru ei, totul era misterios și de neînțeles. Saul, însă, culcat cu fața la pământ, a înțeles cuvintele rostite și L-a văzut clar înaintea lui pe Fiul lui Dumnezeu. O singură privire asupra acelei Ființe slăvite a imprimat pentru totdeauna imaginea Sa pe sufletul iudeului copleșit. Cuvintele i-au lovit inima cu o forță înfricoșătoare. Un potop de lumină s-a revărsat în camerele întunecate ale minții lui, descoperindu-i ignoranța și greșeala. El a văzut că, în timp ce-și imagina că-L slujea cu zel pe Dumnezeu persecutându-i pe urmașii lui Hristos, în realitate făcea lucrarea lui Satana.

Saul și-a văzut nechibzuința în faptul că își pusese încrederea în asigurările preoților și conducătorilor, ale căror slujbe sacre îi făcuseră să aibă o influență mare asupra lui și îl făcuseră să creadă că învierea Domnului Hristos era o născocire vicleană a ucenicilor Săi. După ce I s-a descoperit Domnul Hristos, predica lui Ștefan a revenit cu o putere convingătoare în mintea lui Saul. Acele cuvinte pe care preoții le declaraseră blasfemie i-au apărut acum ca adevăr și realitate. În acel timp de iluminare minunată, mintea lui a lucrat cu o rapiditate remarcabilă. Parcurgând istoria profetică, a văzut că respingerea lui Isus de către evrei, răstignirea, învierea și înălțarea

Lui fuseseră prezise de profeți și dovediseră că El era Mesia cel făgăduit. și-a amintit cuvintele lui Ștefan: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7, 56) și a știut că sfântul muribund zărise împărăția slavei.

Ce revelație a fost aceasta pentru prigonitorul credincioșilor! O lumină clară, dar teribilă, pătrunsese în sufletul lui. Hristos i-a fost revelat ca venind pe pământ pentru îndeplinirea misiunii Sale, fiind respins, tratat cu violență, condamnat și răstignit de cei pe care a venit să-i salveze și apoi fiind înviat din morți și înălțat la cer. În clipa aceea cutremurătoare, Saul și-a amintit că sfântul Ștefan fusese jertfit cu consimțământul lui și că prin intermediul lui mulți alți sfinți demni își găsiseră moartea prin persecuție crudă.

„Tremurând și plin de frică, el a zis: «Doamne, ce trebuie să fac? Domnul i-a zis: „Scoală-te, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.»” În mintea lui Saul nu încăpea nici o îndoială că cel care îi vorbea era cu adevărat Isus din Nazaret, Mesia cel mult așteptat, Mângâierea și Mântuitorul lui Israel.

După ce s-a retras lumina strălucitoare, Saul s-a ridicat de la pământ cu totul lipsit de vedere. Strălucirea slavei lui Hristos fusese prea intensă pentru vederea lui de muritor, iar, când aceasta s-a retras, asupra ochilor lui s-a așternut o întunecime ca a nopții. El a crezut că această orbire era pedeapsa lui Dumnezeu pentru prigonirea nemiloasă a urmașilor lui Isus. Bâjbâia în jur într-un întuneric teribil, iar tovarășii lui, cu frică și uimire, l-au condus de mână la Damasc.

Îndrumat către Biserică

Răspunsul la întrebarea lui Saul este: „Scoală-te, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.” Domnul Isus îl trimite pe iudeul care întreabă la

biserica Sa pentru a-și afla datoria. Domnul Hristos săvârșise lucrarea de descoperire și de convingere, iar păcătosul pocăit era acum dispus să învețe de la cei pe care Dumnezeu îi rânduisese să propovăduiască adevărul Lui. În felul acesta, Domnul Isus a confirmat autoritatea bisericii Lui organizate și l-a pus pe Saul în legătură cu reprezentanții Săi de pe pământ. Lumina cerească l-a lipsit pe Saul de vedere, iar Isus, marele Vindecător, nu i-a redat-o îndată. Toate binecuvântările vin de la Hristos, dar El și-a înființat pe pământ o biserică, reprezentanta Lui, și ei îi aparține lucrarea de a-l îndruma pe păcătosul pocăit pe calea vieții. Aceiași oameni pe care Saul își propusese să-i nimicească, aveau să-l instruiască în religia pe care el o disprețuise și o persecutase.

Credința lui Saul a fost sever încercată în timpul celor trei zile de post și rugăciune acasă la Iuda din Damasc. El era complet orb și în totală necunoștință cu privire la ce i se cerea. Fusesse instruit să meargă la Damasc, unde i se va spune ce să facă. În nesiguranța și tulburarea lui, a strigat stăruiitor către Dumnezeu: „În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: «Anania!» «Iată-mă, Doamne», a răspuns el. și Domnul i-a zis: «Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă Dreaptă și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el ca să-și capete iarăși vederea.»”

Lui Anania nu-i venea să creadă cuvintele îngerului mesager, deoarece prigonirea aprigă a sfinților din Ierusalim de către Saul se întinsese peste tot, departe și aproape. El și-a permis să protesteze: „Doamne, am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău.” Porunca dată lui Anania a fost imperativă: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel.”

Ucenicul, ascultător de instrucțiunile îngerului, l-a căutat pe omul care până nu de mult sufla amenințări împotriva tuturor care credeau în Numele lui Isus. El i s-a adresat: „«Frate Saule, Domnul Isus care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.» Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat.»

Aici, Domnul Hristos dă un exemplu despre modul în care lucrează El pentru salvarea omului. El ar fi putut să facă toate acestea pentru Saul în mod direct, dar aceasta nu ar fi fost în concordanță cu planul Său. Bindecuvântările Lui trebuia să vină prin agenții pe care îi rânduisese. Saul avea ceva de făcut în legătură cu mărturisirea față de cei a căror nimicire o planificase; iar Dumnezeu avea o lucrare de răspundere pentru cei pe care îi autorizase să lucreze în locul Său.

Saul învață de la ucenici. În lumina Legii, se vede un păcătos. Vede că Isus, pe care în ignoranța lui Îl socotise un impostor, este autorul și temelia religiei poporului lui Dumnezeu încă din zilele lui Adam și desăvârșitorul credinței acum atât de clară pentru înțelegerea lui iluminată; susținătorul adevărului și împlinitorul profețiilor. El Îl privise pe Isus ca desființând Legea lui Dumnezeu, dar când vederea spirituală i-a fost atinsă de degetul lui Dumnezeu a învățat că Domnul Hristos era autorul întregului sistem de jertfe evreiesc; că venise în lume cu scopul precis de a apăra Legea Tatălui Său; și că, prin moartea Lui, legea tipică își întâlnise antitipul. În lumina Legii Morale, pe care crezuse că o păzea cu zel, Saul s-a văzut păcătosul păcătoșilor.

Din prigonitor, apostol

Pavel a fost botezat de Anania în râul Damascului. Apoi a mâncat și a fost întărit. Îndată a început să-L predice pe Isus credincioșilor din oraș,

aceiași pe care, la plecarea din Ierusalim, plănuise să-i nimicească. El mai învăța în sinagogi că Isus, care fusese dat la moarte, era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Argumentele aduse de el din profeții erau atât de convingătoare, iar eforturile lui erau însoțite de puterea lui Dumnezeu în așa măsură, încât evreii care se opuneau erau încurcați și neînstare să-i răspundă. Educația rabinică și fariseică a lui Pavel avea să fie folosită acum cu succes în predicarea Evangheliei și în susținerea cauzei pe care altădată depusese toate eforturile s-o distrugă.

Evreii erau cu totul surprinși și încurcați de convertirea lui Pavel. Ei cunoșteau poziția lui la Ierusalim și știau scopul principal pentru care plecase la Damasc, precum și că era înarmat cu o însărcinare din partea marelui preot, care îl autoriza să-i aresteze pe cei care credeau în Isus și să-i trimită la Ierusalim; cu toate acestea, îl vedeau acum predicând Evanghelia lui Isus, întărindu-i pe cei care erau deja ucenici ai acestei Evanghelii și convertind mereu noi persoane la credința împotriva căreia luptase cândva atât de zelos. Pavel le demonstra tuturor care-l ascultau că își schimbase credința nu din impuls sau din fanatism, ci datorită dovezilor copleșitoare.

Pe măsură ce lucra în sinagogi, credința i se întărea; zelul lui în a susține faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu a crescut în fața opoziției înverșunate a evreilor. El nu a putut rămâne multă vreme în Damasc, deoarece evreii, după ce și-au revenit din uimirea pricinuită de convertirea lui minunată și de lucrarea lui ulterioară, au respins cu hotărâre dovezile copleșitoare aduse în favoarea doctrinei Domnului Hristos. Mirarea lor față de convertirea lui Pavel s-a transformat într-o ură intensă împotriva lui, asemănătoare cu cea pe care o manifestaseră împotriva Domnului Isus.

Pregătire pentru slujire

Viața lui Pavel era în primejdie, iar el a primit de la Dumnezeu

însărcinarea să părăsească Damascul pentru o vreme. A plecat în Arabia; și acolo, în relativă singurătate, a avut din belșug ocazii de comuniune cu Dumnezeu și meditație. El a dorit să fie singur cu Dumnezeu, să-și cerceteze inima, să-și adâncească pocăința și să se pregătească prin studiu și rugăciune pentru a se angaja într-o lucrare care-i părea prea măreață și prea importantă pentru a se apuca de ea. El era un apostol ales nu de om, ci de Dumnezeu, și i s-a spus clar că lucrarea lui avea să fie între neamuri.

În timp ce se afla în Arabia, Pavel nu a comunicat cu apostolii. El l-a căutat pe Dumnezeu, cu stăruință și din toată inima, hotărât să nu înceteze până când nu va ști sigur că pocăința lui a fost primită și marele lui păcat, iertat. Nu voia să renunțe la luptă până când nu avea asigurarea că Domnul Isus va fi cu el în lucrarea lui viitoare. El avea să poarte mereu în trup, în ochii lui care fuseseră orbiți de lumina cerească, semnele slavei Domnului Hristos, și dorea să poarte și asigurarea permanentă a harului Lui susținător. Paul a ajuns în strânsă legătură cu cerul, iar Isus a intrat în comuniune cu el și l-a întărit în credință, revărsând asupra lui înțelepciunea și harul Său dumnezeiesc.

Capitolul 38

Începutul lucrării lui Pavel

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 9, 23-31 și 22, 17-21.

Pavel s-a întors la Damasc și a predicat cu îndrăzneală în Numele lui Isus. Evreii nu puteau face față înțelepciunii argumentelor lui, de aceea s-au sfătuit să-i aducă glasul la tăcere cu forța -- singurul argument al unei cauze pierdute. Au hotărât să-l asasineze. Apostolul a fost înștiințat de planurile lor. Porțile cetății erau păzite cu vigilență zi și noapte, ca să i se împiedice fuga. Îngrijorarea ucenicilor i-a îndreptat către Dumnezeu în rugăciune. Nici nu mai prea dormeau, căci erau ocupați să găsească mijloace pentru scăparea apostolului ales. Până la urmă, au conceput un plan după care el a fost coborât noaptea peste zid, printr-o fereastră, într-un coș. În felul acesta umilitor, a fugit Pavel din Damasc.

El a pornit apoi spre Ierusalim, dorind să-i cunoască pe apostolii de acolo, în special pe Petru. Era nerăbdător să-i întâlnească pe pescarii galileeni care trăiseră, se rugaseră și vorbiseră cu Domnul Hristos pe pământ. Dorea fierbinte, din toată inima, să-l cunoască pe cel mai mare dintre apostoli. Când a intrat în Ierusalim, Pavel a privit cu alți ochi cetatea și templul. Știa acum că asupra lor atârnau judecata și pedeapsa lui Dumnezeu.

Supărarea și mânia evreilor din cauza convertirii lui Pavel nu cunoștea margini. El, însă, era ferm ca o stâncă și credea că atunci când le va relata prietenilor săi experiența lui minunată, ei își vor schimba credința cum făcuse și el și vor crede în Isus. El fusese foarte conștiincios în opoziția sa față de Hristos și urmașii Lui, iar atunci când a fost oprit și convins de păcatul său, și-a părăsit îndată căile rele și a mărturisit credința lui Isus.

Credea acum pe deplin că prietenii și foștii lui asociați se vor convinge și ei de greșeala lor și li se vor alătura credincioșilor când vor auzi împraturările convertirii lui minunate și vor vedea cât se schimbare, din fariseul mândru care-i persecuta și-i dădea la moarte pe cei care credeau în Isus ca Fiul lui Dumnezeu.

Pavel a încercat să se alătore fraților lui, ucenicii, dar mare i-au fost întristarea și dezamăgirea când a aflat că nu voiau să-l primească între ei, ca pe unul de-ai lor. Ei își aminteau persecuțiile din trecut și-l suspectau că joacă un rol, ca să-i înșele și să-i nimicească. Într-adevăr auziseră de convertirea lui minunată, dar pentru că el se retrăsese apoi în Arabia și ei nu mai auziseră nimic precis despre el, nu dădeau crezare zvonurilor despre marea lui schimbare.

Întâlnirea cu Petru și Iacov

Barnaba, care contribuia generos cu banii lui la susținerea cauzei Domnului Hristos și la ușurarea nevoilor celor săraci, îl cunoscuse pe Pavel pe când acesta era împotriva credincioșilor. El și-a reînnoit acea cunoștință, a ascultat mărturia lui Pavel cu privire la minunata lui convertire și la experiența lui de după aceea. L-a crezut pe deplin și l-a primit pe Pavel, l-a luat de mână și l-a condus la apostoli. Le-a povestit experiența pe care tocmai o auzise: că Domnul Isus îi apăruse personal lui Pavel pe drumul spre Damasc, că îi vorbise, că el și-a recăpătat vederea ca răspuns la rugăciunile lui Anania și că de atunci a susținut în sinagogile acelei cetăți că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Ucenicii n-au mai ezitat; ei nu puteau să I se opună lui Dumnezeu. Petru și Iacov, care pe vremea aceea erau singurii apostoli în Ierusalim, i-au întins mâna dreaptă a părtășiei aceluia care odinioară fusese prigonitorul nemilos al credinței lor, iar Pavel a devenit tot atât de iubit și de respectat pe

cât fusese de temut și de ocolit în trecut. Aici s-au întâlnit cele două figuri mărețe ale noii credințe: Petru, unul din tovarășii aleși ai lui Hristos când era pe pământ și Pavel, fariseul, care după înălțarea lui Isus L-a întâlnit față în față, a vorbit cu El și L-a văzut și în viziune atât pe El, cât și natura lucrării Lui în cer.

Această primă întrevvedere a avut mare însemnătate pentru amândoi apostolii, dar a fost de scurtă durată, deoarece Pavel era nerăbdător să plece la lucru pentru Maestrul lui. Curând, glasul care îl contrazisese atât de zelos pe Ștefan s-a auzit în aceeași sinagogă, declarând fără teamă că Isus era Fiul lui Dumnezeu, apărând aceeași cauză pentru care murise Ștefan. El și-a relatat propria experiență minunată și, cu inima plină de o dorință arzătoare pentru frații și foștii lui asociați, a prezentat dovezile din profeție, cum făcuse și Ștefan, că Domnul Isus care fusese răstignit era Fiul lui Dumnezeu.

Dar Pavel a socotit greșit spiritul fraților săi evrei. Aceeași furie care izbucnise împotriva lui Ștefan s-a abătut de data aceasta împotriva lui. El a văzut că trebuia să se despartă de frații lui și întristarea i-a umplut inima. Bucuros și-ar fi dat și viața, dacă ei ar fi putut să fie astfel aduși la cunoașterea adevărului. Evreii au început să facă planuri ca să-i ia viața, iar ucenicii l-au îndemnat să părăsească Ierusalimul; dar el a întârziat, nedorind să plece și fiind nerăbdător să mai lucreze puțin pentru frații săi evrei. Pavel participase activ la martirizarea lui Ștefan și dorea foarte mult să șteargă această pată apărând cu îndrăzneală adevărul care îl costase viața pe Ștefan. I se părea o lașitate să fugă din Ierusalim.

Fuga din Ierusalim

În timp ce Pavel, înfruntând consecințele unui asemenea pas, se ruga fierbinte lui Dumnezeu în templu, Mântuitorul i S-a arătat într-o viziune, spunând: „Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea

ta despre Mine.” Chiar și atunci a ezitat Pavel să părăsească Ierusalimul înainte de a-i convinge pe evreii încăpățânați de adevărul credinței lui. El gândea că, chiar dacă viața i-ar fi jertfită pentru adevăr, aceasta n-ar însemna nimic mai mult decât plata pentru cumplita vină ce și-o imputa sieși: moartea lui Ștefan. El a răspuns: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce credeau în Tine: și că atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martirul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.” Replica pe care a primit-o, însă, a fost mai hotărâtă decât înainte: „Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri.”

Când au auzit frații despre viziunea lui Pavel și despre grija pe care i-o purta Dumnezeu, neliniștea lor pentru el a crescut, deoarece își dădeau seama că era cu adevărat un vas ales de Domnul pentru a duce adevărul la neamuri. Ei au grăbit fuga lui secretă din Ierusalim, de frică să nu fie omorât de evrei. Plecarea lui Pavel a suspendat pentru un timp opoziția violentă a evreilor, iar biserica a avut o perioadă de odihnă, timp în care mulți au fost adăugați la numărul credincioșilor.

Capitolul 39

Lucrarea lui Petru

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 9, 32 până la 11, 18.

Petru, ca parte a lucrării lui, i-a vizitat pe sfinții din Lida. Acolo l-a vindecat pe Enea, care zăcea în pat paralizat de opt ani de zile. „Petru i-a zis: «Enea, Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți patul.» și Enea s-a sculat îndată. Toți locuitorii din Lida și din Saronă l-au văzut și s-au întors la Domnul.”

Iope se afla în apropiere de Lida și, la data aceea, Tabita, care în traducere înseamnă Dorca, a murit. Ea fusese urmașă vrednică a lui Isus Hristos, iar viața îi fusese caracterizată de fapte bune și milostenii pentru cei săraci și întristați și de zel pentru cauza adevărului. Moartea ei însemna o mare pierdere. Tânăra biserică nu se putea lipsi de eforturile sale nobile. Când au auzit credincioșii de vindecările minunate pe care le săvârșise Petru în Lida, au dorit foarte mult ca el să vină la Iope. Au fost trimiși soli care să solicite prezența lui acolo.

„Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când au sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele.” Petru i-a trimis afară pe prietenii care plâneau și se văitau. A îngenuncheat și s-a rugat cu râvnă lui Dumnezeu să-i redea viața și sănătatea trupului încremenit al Dorcăi, „apoi s-a întors spre trup și a zis: «Tabita, scoală-te!» Ea a deschis ochii și când a văzut pe Petru a stat în capul oaselor. El i-a dat mâna și a ridicat-o în sus. A chemat îndată pe sfinți și pe văduve și le-a pus-o înaintea vie.” Această măreață lucrare de a scula morții la viață a fost mijlocul de convertire la

credința lui Isus a multora în Iope.

Sutașul

„În Cezarea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită Italiana. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu.” Deși era roman, Corneliu Îl cunoscuse pe adevăratul Dumnezeu și renunțase la idolatrie. Era ascultător de voia lui Dumnezeu și I se închina cu o inimă sinceră. El nu intrase în legătură cu evreii, dar cunoștea și asculta de Legea Morală. Nu fusese circumcis și nici nu lua parte la aducerea jertfelor, de aceea evreii îl socoteau necurat. Cu toate acestea, el susținea cauza evreilor prin donații generoase și era peste tot cunoscut pentru milosteniile și faptele sale bune. Viața lui cinstită i-a adus o reputație bună atât printre evrei, cât și printre neamuri.

Corneliu nu înțelegea deplin credința în Hristos, deși credea profețiile și aștepta venirea lui Mesia. Prin dragostea și ascultarea lui de Dumnezeu, a fost adus aproape de El și pregătit să-L primească pe Mântuitorul, când avea să i Se descopere. Condamnarea vine prin respingerea luminii date. Sutașul era dintr-o familie nobilă și deținea o poziție de mare încredere și cinste, dar aceste împrejurări nu au avut tendința să-i submineze calitățile nobile ale caracterului. Adevărata bunătate și măreție s-au unit ca să-l facă un bărbat de valoare morală. Influența lui era binefăcătoare pentru toți cu care venea în contact.

El credea în singurul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Îl venera, Îi recunoștea autoritatea și-I căuta sfatul în toate aspectele vieții. Era credincios în datoriile căminului, ca și în responsabilitățile lui oficiale, și înălțase altarul lui Dumnezeu în familia sa. El nu îndrăznea să se aventureze în îndeplinirea planurilor sale și să-și care povara de răspunderi grele fără

ajutorul lui Dumnezeu; de aceea, se ruga mult și cu stăruință pentru acel ajutor. Toate lucrările lui purtau semnul credinței, iar Dumnezeu a privit la curăția faptelor și la generozitatea lui și S-a apropiat de el în cuvânt și în Duh.

Îngerul îl vizitează pe Corneliu

În timp ce Corneliu se ruga, Dumnezeu a trimis la el un sol ceresc care i s-a adresat pe nume. Sutașul s-a speriat, totuși știa că îngerul a fost trimis de Dumnezeu să-l instruiască și a zis: „«Ce este, Doamne?»» Și îngerul i-a zis: «Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu și El și-a adus aminte de ele. Trimite acum pe niște oameni la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci.»»

Din nou, Dumnezeu și-a arătat interesul pentru lucrarea Evangheliei și pentru biserica Lui organizată. Nu îngerul Lui era cel care să-i spună lui Corneliu istoria crucii. Tot un om, supus ca și el slăbiciunilor omenești, avea să-l instruiască în privința Mântuitorului răstignit, înviat și înălțat. Mesagerul ceresc a fost trimis cu scopul special de a-l pune pe Corneliu în legătură cu slujitorul lui Dumnezeu, care să-l învețe cum putea să fie mântuit, el și casa lui.

Corneliu a ascultat cu bucurie solia și a trimis imediat oameni să-l caute pe Petru, potrivit cu sfaturile îngerului. Claritatea acestor instrucțiuni, în care era numită chiar și ocupația bărbatului în casa căruia stătea Petru, dovedește că Cerul cunoaște bine istoria și ocupația oamenilor de la orice nivel al vieții. Dumnezeu cunoaște ocupația zilnică a truditului umil, ca și pe aceea a împăratului pe tronul său. Avariția, cruzimea, crimele ascunse și egoismul oamenilor Îi sunt cunoscute la fel de bine ca și faptele lor bune, dragostea, generozitatea și bunătatea lor. Nimic nu este ascuns de

Dumnezeu.

Viziunea lui Petru

Imediat după această întrevvedere cu Corneliu, îngerul s-a dus la Petru care, foarte obosit și flămând după călătorie, se ruga pe acoperișul casei. Pe când se ruga i s-a arătat o viziune, „a văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și așezându-se jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târâtoare de pe pământ și păsările cerului.

Și un glas i-a zis: «Petre, scoală-te, taie și mănâncă.» Petru a răspuns: «Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat.» Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: «Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat.» Lucrul acesta s-a făcut de trei ori și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer.”

Prin aceasta putem înțelege cum lucrează planul lui Dumnezeu pentru a pune în mișcare mașinăria prin care voia Lui să poată fi împlinită pe pământ așa cum este în cer. Petru încă nu le predicase neamurilor Evanghelia. Mulți dintre ei ascultaseră cu interes adevărurile pe care le învăța el, dar zidul de despărțire dintre ei, pe care moartea Domnului Hristos îl dărâmasese, încă mai exista în mintea apostolilor, iar ei excludeau neamurile de la privilegiile Evangheliei. Evreii greci primiseră lucrarea apostolilor și mulți dintre ei răspuseseră acelor eforturi îmbrățișând credința lui Isus, dar convertirea lui Corneliu avea să fie prima de importanță printre neamuri.

Prin viziunea cu fața de masă și conținutul ei, coborâte din cer, Petru avea să fie eliberat de prejudecățile lui împotriva neamurilor și avea să înțeleagă faptul că prin Hristos națiunile păgâne erau făcute părtașe la binecuvântările și privilegiile evreilor și trebuia așadar să beneficieze de ele

în mod egal. Unii au interpretat că această viziune semnifică faptul că Dumnezeu a îndepărtat interdicția folosirii cărnii animalelor pe care le declarase necurate mai înainte; și, de aceea, carnea de porc ar fi bună de mâncat. Aceasta este o interpretare foarte îngustă și cu totul eronată, contrazisă clar în raportul biblic al viziunii și al consecințelor ei.

Viziunea despre tot felul de dobitoace pe care le conținea fața de masă și din care i s-a poruncit lui Petru să taie și să mănânce, fiind asigurat că ceea ce a curățit Dumnezeu el n-ar trebui să numească spurcat sau necurat, a fost o simplă ilustrație pentru a i se arăta adevărata poziție a neamurilor; și anume că, prin moartea Domnului Hristos, ele au fost făcute împreună moștenitoare cu Israelul lui Dumnezeu. Aceasta i-a transmis lui Petru atât mustrare, cât și învățătură. Până atunci, lucrarea lui se limitase în întregime la evrei. El privise neamurile ca fiind necurate și excluse de la făgăduința lui Dumnezeu. Minteia lui a fost acum condusă să priceapă că planul lui Dumnezeu cuprinde întreaga lume.

Chiar în timp ce Petru cugeta la viziune, aceasta i-a fost explicată. „Pe când Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei pe care o avusese, iată că oamenii trimiși de Corneliu, întrebând de casa lui Simon, au stat la poartă și au întrebat cu glas tare dacă Simon, zis și Petru, găzduiește acolo. Și, pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis.»”

Aceasta a fost o poruncă stânjenitoare pentru Petru, dar n-a îndrăznit să acționeze potrivit cu propriile-i simțăminte, de aceea a coborât din camera lui și i-a primit pe solii trimiși la el de Corneliu. Ei i-au comunicat apostolului însărcinarea lor neobișnuită și, conform instrucțiunilor primite de la Dumnezeu, el a căzut imediat de acord să plece cu ei în dimineața următoare. În seara aceea i-a tratat în mod curtenitor, iar dimineața a pornit cu ei spre Cezarea, fiind însoțit de șase frați de-ai lui, care aveau să fie martori la tot ce

avea să spună și să facă el în timp ce vizita neamurile; deoarece Petru știa că va fi tras la răspundere pentru o astfel de opoziție directă față de credința și învățăturile iudaice.

Călătoria a durat aproape două zile și Corneliu a avut fericitul privilegiu de a deschide ușa unui slujitor al Evangheliei care, potrivit cu asigurarea lui Dumnezeu, avea să-i învețe pe el și pe cei din casa lui cum puteau fi mântuiți. În timp ce solii fuseseră plecați în misiunea lor, sutașul a adunat cât de multe rude a reușit, ca și ele să poată învăța adevărul. Când a sosit Petru, o mare grupă se afla laolaltă, așteptând cu nerăbdare să-i asculte cuvintele.

Vizita la Corneliu

Când Petru a intrat în casa lui Corneliu, acesta nu l-a salutat ca pe un musafir obișnuit, ci ca pe unul onorat de cer și trimis la el de Dumnezeu. Este un obicei oriental de a face plecăciune înaintea unui prinț sau altui demnitar înalt, iar pentru copii, de a se pleca înaintea părinților lor care sunt onorați cu poziții de încredere. Corneliu, însă, plin de venerație pentru apostolul delegat de Dumnezeu, i-a căzut la picioare și i s-a închinat. Petru s-a dat înapoi cu groază din fața faptei sutașului și l-a ridicat în picioare spunând: „Scoală-te, și eu sunt om!” Apoi a început să converseze cu el într-un mod familiar, pentru a-i îndepărta sentimentul de teamă amestecat cu uimire și respect exagerat, cu care îl privea sutașul.

Dacă Petru ar fi fost investit cu autoritatea și poziția pe care i-a acordat-o biserica romano-catolică, el ar fi încurajat mai degrabă venerația lui Corneliu, decât s-o împiedice. Așa numiții succesori ai lui Petru cer ca împărații să se plece la picioarele lor, dar Petru însuși s-a considerat a fi doar un om supus greșelilor și căderilor.

Petru a vorbit cu Corneliu și cu cei adunați în casa lui cu privire la obiceiul evreilor: că se considera împotriva legii ca ei să aibă relații de prietenie cu neamurile, aceasta implicând profanare ceremonială. Acest lucru nu era interzis de Legea lui Dumnezeu, dar tradiția oamenilor făcuse din el un obicei obligatoriu. Petru a zis: „Știți că nu este îngăduit de lege unui evreu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el, dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m-ați chemat; vă întreb dar, cu ce gând ați trimis după mine?”

După aceea, Corneliu și-a relatat experiența și cuvintele îngerului care i se arătase în viziune. În încheiere a spus: „«Am trimis îndată la tine și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui.» Atunci Petru a început să vorbească și a zis: «În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.»” Deși Dumnezeu îi favorizase pe evrei față de toate celelalte popoare, totuși, dacă ei respingeau lumina și nu trăiau în conformitate cu credința lor, nu erau mai înălțați în ochii Lui decât celelalte națiuni. Aceia dintre neamuri care, ca și Corneliu, se temeau de Dumnezeu și lucrau neprihănire, trăind lumina pe care o aveau, erau priviți cu bunăvoință de Dumnezeu, iar slujirea lor sinceră era primită.

Credința și neprihănirea lui Corneliu însă, nu puteau fi desăvârșite fără o cunoaștere a lui Hristos; de aceea Dumnezeu i-a trimis acea lumină și cunoaștere pentru dezvoltarea în continuare a caracterului lui neprihănit. Mulți refuză să primească lumina pe care le-o trimite providența lui Dumnezeu și, ca o scuză pentru că fac astfel, citează cuvintele spuse de Petru lui Corneliu și prietenilor lui: „Ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.” Ei susțin că nu contează ceea ce crede omul atâta timp cât faptele lui sunt bune. Este greșit; credința trebuie unită cu faptele. Oamenii trebuie să înainteze odată cu lumina care le este

dată. Dacă Dumnezeu îi aduce în legătură cu slujitorii Lui care au primit un adevăr nou, confirmat de Cuvântul lui Dumnezeu, ei ar trebui să primească acest adevăr cu bucurie. Adevărul merge înainte. Adevărul merge în sus. Pe de altă parte, aceia care pretind că doar credința lor îi va mântui se încred într-o funie de nisip, deoarece credința este întărită și făcută desăvârșită numai prin fapte.

Neamurile primesc Duhul Sfânt

Petru L-a predicat pe Isus acelei grupe de ascultători atenți: viața Sa, lucrarea, minunile, trădarea, răstignirea, învierea și înălțarea Lui, precum și lucrarea Sa în cer, ca Reprezentant și Avocat al omului, de a pleda în favoarea păcătosului. În timp ce apostolul vorbea, inima i s-a înflăcărat de Spiritul adevărului lui Dumnezeu pe care-l prezenta oamenilor. Ascultătorii lui erau încântați de doctrina pe care o auzeau, întrucât inimile le fuseseră pregătite ca să primească adevărul. Apostolul a fost întrerupt de coborârea Duhului Sfânt, în același fel în care Se manifestase în ziua Cincizecimii. „Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărturisind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: «Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?» Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.”

Coborârea Duhului Sfânt peste neamuri nu era un echivalent pentru botez. Pașii necesari în convertire, în toate cazurile, sunt: credința, pocăința și botezul. În felul acesta, adevărata biserică creștină este unită într-un singur Domn, o credință și un botez. Diferitele temperamente sunt transformate de harul sfințitor și aceleași principii înobilatoare conduc viețile tuturor. Petru a cedat rugămintelor celor credincioși dintre neamuri și a rămas cu ei un timp, predicându-L pe Isus tuturor neamurilor de prin împrejurimi.

Când frații din Iudea au auzit că Petru le-a predicat neamurilor, s-a întâlnit cu ei și a mâncat cu ei în casele lor, au fost foarte surprinși și jigniți de asemenea acțiuni ciudate din partea lui. Ei se temeau că, dacă Petru mergea pe calea aceasta, care lor le părea încumetare, ea avea să-i contrazică propriile învățături. De îndată ce Petru s-a întors, l-au întâmpinat cu critică severă, zicând: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.”

Viziunea Bisericii mărite

Atunci Petru le-a pus înainte, în mod sincer, întreaga situație. Le-a povestit experiența cu privire la viziune și le-a explicat că aceasta i-a atras atenția să nu mai țină la deosebirile ceremoniale ale circumciziunii, nici să nu mai privească neamurile ca fiind necurate, deoarece Dumnezeu nu face deosebire între persoane. Petru i-a informat despre porunca lui Dumnezeu de a merge la neamuri, despre sosirea solilor, despre călătoria lui la Cezarea și întâlnirea cu Corneliu și grupa strânsă în casa lui. Frații lui și-au dat seama că el fusese precaut prin faptul că, deși Dumnezeu i-a poruncit să meargă la casa unuia dintre neamuri, a luat cu el șase dintre ucenicii prezenți atunci, ca martori a tot ceea ce el va spune sau va face acolo. Petru a povestit esența întrevederii sale cu Corneliu, în care acesta i-a istorisit despre viziunea lui, prin care fusese instruit să trimită soli la Iope să-l aducă pe Petru, ca să-i spună cuvinte prin care el și casa lui să poată fi mântuiți.

El a relatat evenimentele primei lui întâlniri cu neamurile, spunând: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului cum a zis: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.» Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?”

După ce au auzit acest raport, ucenicii au fost aduși la tăcere, fiind convinși că Petru lucrase pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu și că vechile lor prejudecăți și exclusivismul lor trebuiau distruse complet de Evanghelia lui Hristos. „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: «Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viața.»”

Capitolul 40

Petru eliberat din închisoare

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 12, 1-23.

Irod era un pretins prozelit al credinței iudaice și, în aparență, foarte zelos în a păstrarea ceremoniilor legii. El guverna Iudea și era supus împăratului roman Claudius; mai era și tetrarh al Galileii. Irod era nerăbdător să intre în grațiile evreilor, sperând să-și asigure în felul acesta poziția și onorurile. De aceea, a continuat să îndeplinească dorințele evreilor, persecutând biserica lui Hristos. Și-a început lucrarea jefuindu-i pe credincioși de casele și bunurile lor; apoi a început să-i închidă pe conducători. L-a prins pe Iacov, l-a aruncat în închisoare și a trimis un călău ca să-lucidă cu sabia, la fel cum făcuse celălalt Irod cu profetul Ioan. Văzând că faptele lui plăceau evreilor, el a devenit apoi și mai îndrăzneț și l-a închis pe Petru. Aceste cruzimi erau săvârșite în timpul ocaziei sacre a Paștelui.

Poporul a primit cu bucurie fapta lui Irod, de a-l ucide pe Iacov, deși unii au fost nemulțumiți de felul tainic în care fusese îndeplinită aceasta, susținând că o execuție publică ar fi avut un efect mai puternic de a-i intimida pe toți credincioșii și simpatizanții. De aceea, Irod l-a ținut pe Petru sub arest, cu scopul de a-i satisface pe evrei printr-un spectacol public al morții sale. Dar i s-a sugerat că n-ar fi o cale sigură să-l scoată afară pe bătrânul apostol pentru execuție, în fața tuturor oamenilor adunați la Ierusalim pentru Paște. Se temeau că persoana lui venerabilă le-ar putea stârni mila și respectul; și se mai temeau ca nu cumva el să facă unul din acele apeluri pline de putere care adesea îi treziseră pe oameni să investigheze viața și caracterul lui Isus Hristos și pe care, cu toate sîretlicurile lor, nu erau în stare să le contrazică. Evreii presimțeau că, în

cazul acesta, oamenii vor cere eliberarea lui Petru din mâna împăratului.

În timp ce execuția lui Petru a fost amânată, sub diferite pretexte, până după Paște, biserica lui Hristos a avut timp pentru cercetare profundă a inimii și pentru rugăciuni fierbinți. Cereri stăruitoare erau amestecate cu lacrimi și post. Ei s-au rugat fără încetare pentru Petru; simțeau că lucrarea creștină nu se putea lipsi de el și că ajunseseră la un punct în care, fără ajutorul special al lui Dumnezeu, biserica lui Hristos s-ar stinge.

Ziua execuției lui Petru a fost în sfârșit stabilită, dar rugăciunile credincioșilor continuau să se înalțe spre cer. În timp ce toată energia și mila le erau angajate în apeluri fierbinți, îngerii lui Dumnezeu îl păzeau pe apostolul închis. Nevoia cea mai mare a omului este ocazia lui Dumnezeu. Petru a fost așezat între doi soldați și legat cu lanțuri de câte un braț al fiecăruia din ei. Prin urmare nu putea să se miște fără ca ei să știe. Porțile închisorii au fost bine închise și o gardă puternică a fost pusă înaintea lor. Astfel a fost tăiată orice șansă de scăpare sau fugă, prin mijloace omenești.

Apostolul nu era intimidat de situația lui. De la reabilitarea lui, în urma lepădării de Hristos, înfruntase primejdia fără șovăială și manifestase un curaj și o cutezanță nobilă în predicarea Mântuitorului răstignit, înviat și înălțat. El credea că sosise timpul să-și dea viața de dragul lui Hristos.

În noaptea dinaintea zilei stabilite pentru execuție, Petru, legat cu lanțuri, dormea între cei doi soldați, ca de obicei. Irod, amintindu-și de fuga lui Petru și Ioan din temnița în care fuseseră închiși din cauza credinței, a dublat măsurile de precauție cu această ocazie. Pentru a fi mai vigilenți, soldații de gardă au fost făcuți răspunzători pentru păzirea sigură a arestatului. El era legat, așa cum s-a descris, într-o celulă de piatră masivă ale cărei uși erau întărite și zăvorâte. șaisprezece oameni au fost însărcinați să păzească această celulă, făcând de gardă câte patru și schimbându-se la

intervale regulate. Dar lacătele, gratiile și garda romană, care îi tăiau prizonierului orice posibilitate de ajutor omenesc, nu aveau decât să facă și mai deplin triumful lui Dumnezeu în eliberarea lui Petru din închisoare. Irod își ridică mâna împotriva Atotputerniciei și avea să fie umilit și înfrânt cu desăvârșire în atentatul lui la viața slujitorului lui Dumnezeu.

Eliberat de un înger

În această ultimă noapte înainte de execuția lui, un înger puternic trimis de cer, a coborât să-L scape pe Petru. Porțile cele tari, care-l țineau închis pe sfântul lui Dumnezeu, se deschid fără ajutorul vreunei mâini omenești. Îngerul Celui Prea Înalt intră, iar ele se închid din nou fără zgomot în urma lui. El intră în celula săpată în piatră și îl găsește pe Petru dormind somnul binecuvântat și plin de pace al nevinovăției și încrederii totale în Dumnezeu, în timp ce se află legat între două gărzi puternice. Lumina care-l înconjoară pe înger luminează închisoarea, dar nu-l trezește pe apostol. El are odihna care înviorează și reface și care vine dintr-o conștiință împăcată.

Petru nu se trezește decât atunci când simte atingerea mâinii îngerului și-i aude glasul spunând: „Scoală-te, iute!” El vede celula, care niciodată nu fusese binecuvântată de o rază de soare, luminată de lumina cerului și un înger plin de slavă stând înaintea lui. Petru ascultă în mod mecanic de vocea îngerului. Când își ridică mâinile, vede că lanțurile i-au fost rupte. Din nou se aude glasul îngerului: „Încinge-te și leagă-ți încălțămintele.”

Petru se supune iarăși mecanic, ținându-și privirea uluită ațintită asupra acestui vizitator ceresc, crezând că visează sau că se află în viziune. Soldații înarmați sunt nemișcați, ca niște statui de marmură, în timp ce îngerul poruncește: „Îmbracă-te cu haina și vino după mine.” Apoi ființa cerească se îndreaptă spre ușă, iar Petru, de obicei vorbăreț, îl urmează mut de uimire. Pășesc peste gărzile nemișcate și ajung la ușa încuiată cu bare și lacăte grele,

care se deschide singură și se închide repede la loc. În acest timp, gărzile dinăuntru, precum și cele de afară, stau nemișcate la posturile lor.

Ei ajung la a doua ușă, care este păzită la fel, în interior și în exterior. Aceasta se deschide la fel ca și prima, fără a-i scârțâi balamalele sau a-i zăngăni zăvoarele de fier. După ce ies, ușa se închide la fel, fără nici un sunet. Trec și de a treia poartă în același chip și, în sfârșit, se află afară, în stradă. Nu este rostit nici un cuvânt; nu se aude nici un zgomot de pași; îngerul alunecă ușor înainte, înconjurat de o lumină orbitoare, iar Petru își urmează vrăjit eliberatorul, crezându-se în vis. Ei străbat astfel o uliță după alta, apoi, misiunea îngerului fiind îndeplinită, acesta dispare dintr-o dată.

După ce lumina cerească s-a stins, Petru a rămas în întuneric dens. Acesta părea să se risipească treptat, pe măsură ce ochii lui se obișnuiau cu el. Aflându-se singur pe ulița liniștită, cu aerul rece al nopții peste fruntea lui, Petru a realizat că ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis sau o viziune. Era liber, într-o parte cunoscută a cetății; recunoștea locul, pe care îl frecventase adesea și pe unde se aștepta să treacă pentru ultima oară în acea dimineață în drum spre locul execuției. A încercat să recapituleze evenimentele ultimelor câteva minute. și-a amintit că adormise legat între doi soldați, cu sandalele și haina scoase. S-a verificat și a văzut că era îmbrăcat și încins.

Încheieturile mâinilor, umflate din cauza fierului nemilos, erau fără cătușe, iar Petru și-a dat seama că libertatea lui nu era o iluzie, ci o realitate binecuvântată. În dimineața aceea ar fi urmat să fie condus să moară, dar iată că un înger îl salvase din închisoare și de la moarte. „Când și-a venit Petru în fire, a zis: «Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.»”

Răspunsul la rugăciune

Apostolul s-a dus drept la casa unde erau adunați pentru rugăciune frații lui; i-a găsit angajați în rugăciune stăruitoare pentru el în acel moment. „A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică numită Roda a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții. «Ești nebună!» i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: «Este îngerul lui.» Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță și a zis: «Spuneți lucrul acesta lui Iacov și fraților.» Apoi a ieșit și s-a dus într-alt loc.”

Inimile credincioșilor care postiseră și se rugaseră s-au umplut de bucurie și de laudă că Dumnezeu le-a auzit rugăciunile și le-a răspuns, eliberându-l pe Petru din mâna lui Irod. În dimineața aceea, lumea s-a strâns ca să vadă execuția apostolului. Irod a trimis ofițeri ca să-l aducă pe Petru din închisoare, cu o mare etalare de arme și gărzi, pentru a fi sigur că nu scapă, pentru a-i intimida pe simpatizanți și pentru a face paradă de puterea lui. Au găsit gărzile de la ușa temniței, lacătele și barele rezistente și solide, gărzile dinăuntru, lanțurile prinse de încheieturile mâinilor celor doi soldați; dar prizonierul nu mai era.

Răsplata lui Irod

Când a primit raportul celor întâmplare, Irod a fost exasperat și i-a acuzat pe paznicii închisorii de neloialitate. Prin urmare, ei au fost dați la moarte pentru crima neconfirmată de a fi dormit în post. În același timp, Irod știa că pe Petru nu-l salvase nici o putere omenească, dar era hotărât să nu recunoască faptul că o putere divină era la lucru ca să-i zădărnicească planurile josnice. El n-a vrut să se umilească astfel, ci a pornit cu îndrăzneală

să-l sfideze pe Dumnezeu.

Nu la mult timp după eliberarea lui Petru din închisoare, Irod a plecat din Iudea la Cezarea, unde a și rămas să locuiască. Acolo a ținut o mare sărbătoare, destinată să stârnească admirația și aplauzele poporului. S-au adunat iubitori de plăceri din toate părțile, au mâncat mult și au băut mult vin. Irod și-a făcut o apariție splendidă înaintea poporului. Era îmbrăcat într-un veșmânt strălucitor de aur și argint, în ale cărui falduri se reflectau razele soarelui, orbind ochii privitorilor. Cu mare pompă și ceremonie el a stat în fața oamenilor și le-a adresat un discurs meșteșugit.

Felul maiestuos în care a apărut, precum și puterea limbajului său bine ales, au avut o influență puternică asupra mulțimii. Simțurile le erau deja pervertite din cauza ospățului și vinului. Ei erau orbiți de podoabele sclipitoare și vrăjiți de purtarea grandioasă și de cuvintele sale iscusite; înnebuniți de entuziasm, l-au inundat cu adulații și l-au proclamat zeu, declarând că omul muritor nu putea să arate astfel sau să stăpânească o asemenea uimitoare elocință a limbajului. Apoi, au declarat că îl respectaseră întotdeauna ca pe un conducător, dar de atunci înainte i se vor închina ca unui zeu.

Irod știa că nu merita nici una din aceste laude și omagii, dar n-a muștră idolatria poporului, ci a acceptat-o ca fiindu-i datorată. Când a auzit înălțându-se strigătul: „Glas de Dumnezeu, nu de om!”, fața i s-a luminat de mândrie satisfăcută. Aceleași glasuri, care slăveau acum un păcătos de rând, doar cu câțiva ani mai înainte înălțaseră strigătul turbat: La o parte cu Isus! Răstignește-L! Răstignește-L! Irod a primit cu mare plăcere flatarea și omagiul și inima îi sălta în triumf, când, deodată, o schimbare iute și teribilă a avut loc cu el. Fața i s-a făcut palidă ca de mort și deformată din cauza agoniei și stropi mari de sudoare i-au ieșit prin pori. El a rămas o clipă ca țintuit de durere și groază; apoi, întorcându-și fața lividă înspre prietenii săi îngroziți, a strigat în tonuri seci și desperate: Acela pe care l-ați înălțat ca zeu

este lovit de moarte!

În chinuri grozave, Irod a fost dus de la locul petrecerii imorale, al veseliei, pompei și etalării pe care acum sufletul său le detesta. Cu o clipă mai înainte, primise lauda și închinarea acelei mari mulțimi, iar acum se simțea în mâinile unui Conducător mai puternic decât el. A fost cuprins de remușcare; și-a amintit de porunca lui nemiloasă de a-l omorî pe Iacov cel nevinovat; și-a amintit de prigonirea necruțătoare a urmașilor lui Hristos și de planul său de a-l da la moarte pe apostolul Petru, pe care Dumnezeu l-a eliberat din mâna lui; și-a amintit cum, în furia lui, din cauză că fusese înjosit și dezamăgit, s-a răzbunat în mod necugetat pe păzitorii închisorii și i-a executat fără milă. Prigonitorul neîndurător simțea că avea de a face cu Dumnezeu, Cel care îl scăpase pe apostol de la moarte. Nu găsea nici o ușurare pentru durerea fizică sau pentru chinul sufletesc și nici nu aștepta vreuna. Irod cunoștea Legea lui Dumnezeu care spune: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” și știa că, acceptând închinarea poporului, umpluse măsura nelegiurii și își atrăsese asupra-și mânia îndreptățită a lui Dumnezeu.

Același înger care venise din curțile regești ale cerului pentru a-l salva pe Petru de sub puterea persecutorului său a fost mesagerul mâniei și judecății pentru Irod. Îngerul l-a atins pe Petru ca să-l trezească din somn; dar, pe împăratul cel rău l-a lovit cu o atingere diferită, aducând asupra lui o boală fatală. Dumnezeu a turnat dispreț peste mândria lui Irod, iar trupul lui, care și-l etalase, împodobit cu veșminte strălucitoare, în fața privirilor admiratoare ale poporului, a fost mâncat de viermi și a putrezit în timp ce încă trăia. Irod a murit în mari chinuri sufletești și trupești, sub judecata lui Dumnezeu.

Această demonstrare a judecății divine a avut o puternică influență asupra poporului. În timp ce apostolul Domnului Hristos fusese scăpat în chip minunat de la închisoare și moarte, prigonitorul lui a fost lovit de blestemul lui Dumnezeu. Vestea s-a dus în toate ținuturile și a fost mijlocul

de a-i conduce pe mulți să creadă în Hristos.

Capitolul 41

În regiunile din jur

Capitol bazat pe textele din Faptele Apostolilor 13, 1-4 și 15, 1-31.

Apostolii și ucenicii, care au părăsit Ierusalimul în timpul persecuției crude ce a făcut ravagii acolo în urma morții de martir a lui Ștefan, L-au predicat pe Hristos în cetățile din jur, limitându-și lucrarea la evrei și la evreii greci. „Mâna Domnului era cu ei și un mare număr a crezut și s-a întors la Domnul.” Faptele Apostolilor 11, 21.

Când au auzit vestea bună, credincioșii din Ierusalim s-au bucurat; iar Barnaba, „un om bun, plin de Duhul Sfânt și de credință,” a fost trimis în Antiohia, capitala Siriei, pentru a ajuta biserica de acolo. El a lucrat acolo cu un mare succes. Când lucrarea a crescut, a solicitat și a obținut ajutorul lui Pavel. Cei doi ucenici au lucrat împreună în cetatea aceea, un an de zile, învățându-i pe oameni și adăugând la numărul bisericii lui Hristos.

Antiohia avea o populație numeroasă, compusă atât din evrei, cât și din neamuri; locul era ca o stațiune pentru iubitorii de tihnă și de plăcere, datorită condițiilor sănătoase ale așezării sale, a peisajului frumos, precum și datorită bogăției, culturii și rafinamentului acumulate acolo. Comerțul său întins l-a făcut un loc de mare importanță, în care se găseau oameni de toate naționalitățile. Prin urmare, era o cetate a luxului și viciului. Pedepsa lui Dumnezeu a căzut până la urmă asupra Antiohiei, din cauza răutății locuitorilor ei.

Aici a fost locul în care ucenicii au fost numiți pentru prima oară creștini. Li s-a dat acest nume deoarece Hristos era subiectul principal al

predicării, învățaturii și conversației lor. Fără încetare, povesteau întâmplări din viața Lui din timpul când ucenicii fuseseră binecuvântați de compania Lui. Ei zăboveau mereu asupra învățăturilor Sale, asupra minunilor de vindecare a bolnavilor, de scoatere a demonilor și de înviere a morților. Cu buze tremurânde și cu ochi înlăcrimați, vorbeau despre agonia Lui în grădină, despre trădarea, judecarea și executarea Lui, despre răbdarea și umilința cu care îndurase insulta și tortura vrăjmașilor Săi și despre mila dumnezeiască cu care S-a rugat pentru aceia care L-au persecutat. Învierea Domnului Isus, înălțarea și lucrarea Lui în cer ca Mijlocitor pentru omul căzut erau pentru ei subiecte pline de bucurie. Păgânii puteau foarte bine să le dea numele de creștini, deoarece ei Îl predicau pe Hristos și-și adresau rugăciunile lui Dumnezeu, prin El.

În cetatea dens populată a Antiohiei, Pavel a găsit un câmp de lucru excelent, în care învățătura lui cea mare, asociată cu înțelepciunea și zelul lui, a exercitat o influență puternică asupra locuitorilor și vizitatorilor acelei cetăți a culturii.

În acest timp, lucrarea apostolilor era centrată la Ierusalim, unde veneau să se închine la templu evrei de toate limbile și din toate țările, în timpul sărbătorilor stabilite. Cu aceste ocazii, apostolii Îl predicau pe Hristos cu un curaj neabătut, deși știau că, făcând așa, viețile le erau mereu în primejdie. Mulți au fost convertiți la noua credință. Aceștia, risipiți apoi la casele lor din diferite părți ale țării, au împrăștiat semințele adevărului în toate popoarele și în toate clasele societății.

Petru, Iacov și Ioan credeau că Dumnezeu îi numise să-L predice pe Domnul Hristos printre concetățenii lor, acasă. Pavel, însă, și-a primit însărcinarea de la Dumnezeu, în timp ce se ruga în templu, și câmpul său misionar i-a fost prezentat cu o claritate remarcabilă. Ca să-l pregătească pentru lucrarea lui importantă și întinsă, Dumnezeu l-a adus pe Pavel într-o strânsă legătură cu El și a prezentat vederii sale fermecate, licăriri ale

frumuseții și slavei cerului.

Hirotonirea lui Pavel și Barnaba

Dumnezeu le-a vorbit profeților și învățătorilor evlavioși ai bisericii din Antiohia. „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.»” Faptele Apostolilor 13, 2. Prin urmare, acești apostoli au fost dedicați lui Dumnezeu în modul cel mai solemn, prin post și rugăciune și prin punerea mâinilor; și au fost trimiși la câmpul lor, să lucreze printre neamuri.

Atât Pavel cât și Barnaba lucraseră ca slujitori ai lui Hristos, iar Dumnezeu binecuvântase din abundență eforturile lor, dar nici unul din ei nu mai fusese hirotonit înainte în slujba Evangheliei, în mod oficial, prin rugăciune și punerea mâinilor. Ei erau acum autorizați de biserică nu numai să învețe adevărul, dar să și boteze și să organizeze biserici, fiind investiți cu autoritate ecleziastică deplină. Aceasta era o epocă importantă pentru biserică. Deși zidul de despărțire dintre evrei și neamuri fusese dărâmat prin moartea Domnului Hristos, lăsând neamurile să intre în privilegiile depline ale Evangheliei, vâlul de pe ochii multor credincioși evrei încă nu fusese dat la o parte, iar ei nu puteau discerne clar până la capăt ceea ce fusese abolit de Fiul lui Dumnezeu. Lucrarea trebuia acum dusă printre neamuri cu vigoare, iar rezultatul trebuia să fie întărirea bisericii printr-o mare recoltă de suflete.

În această lucrare specială, apostolii aveau să fie expuși suspiciunii, prejudecății și geloziei. Ca o consecință naturală a îndepărtării lor de exclusivismul evreilor, învățătura și vederile aveau să le fie expuse acuzației de erezie; iar acreditarea lor ca slujitori ai Evangheliei avea să fie pusă sub semnul întrebării de mulți credincioși evrei zeloși. Dumnezeu a prevăzut toate aceste dificultăți prin care vor trece slujitorii Lui și, în providența Lui înțeleaptă, a făcut ca ei să fie investiți cu autoritate incontestabilă din partea

bisericii stabilite a lui Dumnezeu, ca lucrarea lor să fie mai pe sus de orice acuzație.

Mai târziu, s-a făcut abuz de hirotonirea prin punerea mâinilor; i s-a atașat o importanță nejustificată, ca și când asupra celor care primeau această hirotonire ar fi venit dintr-o dată o putere, care să-i califice imediat pentru orice fel și pentru toate felurile de lucrări de slujire, ca și când ar exista vreun merit în actul punerii mâinilor. În istoria acestor doi apostoli avem doar un simplu raport al punerii mâinilor și al legăturii acestui fapt cu lucrarea lor. Atât Pavel cât și Barnaba își primiseră deja însărcinarea de la Însuși Dumnezeu, iar ceremonia punerii mâinilor nu a adăugat nici un har nou sau vreo calificare efectivă. Aceasta a fost doar punerea sigiliului bisericii pe lucrarea lui Dumnezeu -- o formă recunoscută de a desemna pe cineva pentru o anumită slujbă.

Prima Conferință Generală

Unii evrei din Iudea au stârnit o consternare generală printre credincioșii dintre neamuri cu privire la circumcizie. Ei afirmau cu putere că nimeni nu poate fi mântuit fără să fie tăiat împrejur și să țină întreaga lege ceremonială.

Aceasta era o chestiune importantă, care afecta biserica într-un grad foarte mare. Pavel și Barnaba au întâmpinat-o cu promptitudine și s-au opus prezentării acestui subiect neamurilor. Credincioșii evrei din Antiohia, care favorizau poziția celor din Iudea, s-au opus lui Pavel și Barnaba. Au rezultat multe discuții și lipsă de armonie în biserică, până când în final biserica din Antiohia, presimțind că între ei va avea loc o divizare dacă vor continua discuțiile pe această temă, a hotărât să trimită pe Pavel și Barnaba împreună cu niște bărbați cu răspundere din Antiohia la Ierusalim, ca să prezinte situația înaintea apostolilor și prezbiterilor. Acolo, ei trebuiau să se

întâlnească cu delegați din diferite biserici și cu aceia care veneau pentru sărbătorile anuale care se apropiau. Între timp, toate controversile trebuiau să înceteze, până când bărbații cu răspundere ai bisericii aveau să ia o hotărâre finală. Această decizie trebuia atunci acceptată în mod universal de diferitele comunități din țară.

Când au ajuns la Ierusalim, delegații din Antiohia au prezentat înaintea adunării bisericilor succesul care însoțise lucrarea lor și confuzia rezultată din faptul că anumiți farisei convertiți afirmă că neamurile trebuie să fie circumcise și să țină legea lui Moise, pentru a fi mântuite.

Evreii se mândreau cu serviciile lor stabilite în mod divin și au dedus că, odată ce Dumnezeu a precizat modul de închinare evreiesc, era imposibil ca El să autorizeze vreodată vreo schimbare în vreuna din indicațiile legate de aceasta. Creștinătatea, au hotărât ei, trebuie să se adapteze la legile și ceremoniile iudaice. Le era greu să înțeleagă pe deplin ce fusese desființat prin moartea Domnului Hristos.

Le era greu să priceapă că toate jertfele lor prefiguraseră moartea Fiului lui Dumnezeu, în care tipul s-a întâlnit cu antitipul, făcând ca toate ceremoniile și jertfele religiei iudaice, hotărâte în chip divin, să nu mai aibă nici o valoare.

Pavel fusese mândru de strictețea lui ca fariseu, dar, după ce Domnul Hristos i s-a descoperit în drum spre Damasc, în mintea lui s-a clarificat misiunea Mântuitorului, precum și propria-i lucrare în convertirea neamurilor, și a înțeles pe deplin diferența dintre credința vie și formalismul mort. Pavel încă se pretindea un fiu al lui Avraam și ținea cele Zece Porunci în literă și în spirit, cu tot atâta loialitate ca și înainte de convertirea lui la creștinism. El știa, însă, că ceremoniile tipice trebuiau, în curând, să înceteze cu totul, de vreme ce lucrurile spre care acestea arătaseră se împliniseră, iar

lumina Evangheliei își revărsa slava peste religia iudaică, dând o semnificație nouă vechilor sale ritualuri.

Dovezile experienței lui Corneliu

Privită din orice unghi, situația adusă astfel în atenția comitetului părea să prezinte dificultăți de neînvins. În realitate, însă, Duhul Sfânt deja rezolvase această problemă, de care depindea prosperitatea și chiar existența bisericii creștine. Apostolilor li s-a dat har, înțelepciune și judecată sfințită pentru a hotărî răspunsul la chestiunea dezbătută.

Petru considera că Duhul Sfânt clarificase deja lucrurile, coborând cu putere egală atât asupra neamurilor netăiate împrejur, cât și asupra evreilor tăiați împrejur. El a povestit din nou viziunea în care Dumnezeu îi prezentase o față de masă plină cu tot felul de dobitoace cu patru picioare și îi poruncise să taie și să mănânce. Atunci când a refuzat, zicând că n-a mâncat niciodată nimic spurcat sau necurat, Dumnezeu i-a spus: „Să nu numești necurat ceea ce a curățit Dumnezeu.”

Petru a zis: „și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?”

Acest jug nu era Legea celor Zece Porunci, cum susțin cei care se opun cerințelor ei obligatorii, ci Petru se referea la legea ceremoniilor, care a fost făcută nulă și neavenită prin răstignirea lui Hristos. Această cuvântare a lui Petru a adus adunarea la punctul în care puteau să-i asculte cu înțelegere pe Pavel și Barnaba, care și-au relatat experiența în lucrarea printre neamuri.

Decizia

Iacov și-a prezentat cu hotărâre mărturia că Dumnezeu a plănuit să aducă neamurile în biserică pentru a se bucura de toate privilegiile evreilor. Duhul Sfânt a găsit că este bine să nu impună legea ceremonială neamurilor convertite. După investigarea atentă a subiectului, apostolii și bătrânii au văzut chestiunea în aceeași lumină și au avut același gând ca și Duhul lui Dumnezeu. Iacov a prezidat consiliul și hotărârea lui finală a fost: „De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu.”

El a spus ca legea ceremonială și în special circumcizia să nu fie impuse în nici un fel și nici măcar recomandate neamurilor. Iacov a căutat să-i impresioneze pe frații lui cu faptul că, întorcându-se la Dumnezeu de la idolatrie, neamurile făceau o mare schimbare în credința lor; și că era nevoie de multă precauție pentru a nu le tulbura mintea cu întrebări încurcate și îndoielnice, pentru a nu fi descurajate în urma pe Hristos.

Oricum, neamurile nu trebuiau să apuce nici o cale care ar fi venit în conflict cu vederile fraților lor evrei sau care ar fi creat în mintea acestora prejudecăți împotriva lor. De aceea, apostolii și bătrânii au căzut de acord să-i instruiască printr-o epistolă pe credincioșii dintre neamuri să se ferească de alimentele jertfite idolilor, de desfrânare, de animale sugrumate și de sânge. Li s-a cerut să păzească poruncile și să trăiască în sfințenie. Au fost asigurați că oamenii care le impuseseră tăierea împrejur nu erau autorizați de apostoli să o facă.

Pavel și Barnaba le-au fost recomandați ca bărbați care și-au riscat viața pentru Domnul. Iuda și Sila au fost trimiși împreună cu acești apostoli ca să le comunice neamurilor prin viu grai hotărârea consiliului. Cei patru slujitori ai lui Dumnezeu au fost trimiși în Antiohia cu epistola și solia care

au pus capăt întregii controverse, deoarece era glasul celei mai înalte autorități de pe pământ.

Consiliul care a hotărât acest caz era alcătuit din întemeietorii bisericilor creștine iudaice și dintre neamuri. Erau prezenți bătrâni din Ierusalim și deputați din Antiohia, precum și reprezentanți ai bisericilor celor mai cu influență. Consiliul nu a pretins infailibilitatea hotărârilor sale, ci a acționat după îndemnul unei judecăți iluminate și cu demnitatea unei biserici stabilite prin voința divină. Ei au văzut că Însuși Dumnezeu hotărâse acest lucru, binecuvântând neamurile cu Duhul Sfânt, iar lor nu le rămânea decât să urmeze călăuzirea Duhului.

Nu a fost chemat întregul corp al creștinilor ca să voteze cu privire la problema în discuție. Apostolii și bătrânii -- bărbați cu influență și judecată -- au formulat și au emis hotărârea, care a fost acceptată îndeobște de bisericile creștine. Oricum, nu toți au fost satisfăcuți de această hotărâre; exista o fracțiune de frați falși care pretindeau că se angajează în lucrare pe răspunderea lor. Ei se complăceau în cărtiri și găsire de greșeli, propunând planuri noi și căutând să tragă în jos lucrarea bărbaților experimentați pe care îi hirotonise Dumnezeu ca să învețe doctrina lui Hristos. Biserica a avut de la început astfel de obstacole și le va avea până la încheierea timpului.

Anii de lucrare ai lui Pavel

Pavel era un lucrător neobosit. El a călătorit mereu din loc în loc, uneori prin regiuni neospitaliere, uneori pe apă, prin furtuni. Dar nu a lăsat să-l împiedice nimic de la înfăptuirea lucrării lui. Era slujitorul lui Dumnezeu și trebuia să îndeplinească voia Sa. Prin viu grai și prin scris a dus o solie care, de atunci, a adus mereu ajutor și tărie bisericii lui Dumnezeu. Nouă, celor care trăim la încheierea istoriei acestui pământ, solia lui ne vorbește clar despre pericolele care vor amenința biserica și despre doctrinele false pe care le va avea de întâmpinat poporul lui Dumnezeu.

Pavel a mers din țară în țară și din oraș în oraș, predicându-L pe Hristos și înființând biserici. Oriunde putea găsi ascultători, se străduia să contracareze rătăcirile și să întoarcă picioarele bărbaților și femeilor pe calea dreptății. În orice loc, cei care, prin truda lui, erau conduși să-L primească pe Hristos, erau organizați în biserici, indiferent cât de puțini erau la număr. Pavel nu uita bisericile pe care le întemeia în felul acesta. Oricât de mică ar fi fost o biserică, ea era obiectul grijii și interesului său.

Chemarea lui Pavel îi solicita diferite feluri de servicii: să lucreze cu mâinile lui pentru a-și câștiga existența, să înființeze biserici, să scrie bisericilor deja fondate. Totuși, în mijlocul acestor lucrări variate, el declara: „Fac un singur lucru.” (Filipeni 3, 13.) În întreaga sa lucrare, avea înaintea o singură țintă neclintită: să fie credincios Domnului Hristos, care i Se descoperise atunci când el Îi hulea Numele și folosea orice mijloc îi stătea în putere ca să-i facă și pe alții să-L hulească. Marele și singurul scop al vieții lui a fost de a-L sluji și a-L onora pe Acela al cărui Nume Îl disprețuise cândva. Unica lui dorință era de a câștiga suflete la Mântuitorul. Evreii și neamurile puteau să i se opună și să-l prigonească, dar nimic nu-l putea abate

de la țelul lui.

Pavel își recapitulează experiența

Scriindu-le filipenilor, Pavel își descrie experiența de dinainte și de după convertire. „Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă legea, fără prihană.” Filipeni 3, 4-6.

Mărturia lui după convertire a fost:

„Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.” Filipeni 3, 8.9.

Neprihănirea pe care înainte o credea atât de prețioasă acum nu mai avea nici o valoare în ochii lui. Dorința sufletului lui era: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” Filipeni 3, 10-14.

Un lucrător care se adaptează

Priviți-l pe Pavel în temnița din Filipi unde, în ciuda durerii care-i chinuia trupul, cântecul său de laudă sparge tăcerea nopții. După ce cutremurul a deschis ușile închisorii, glasul său este iarăși auzit, în cuvinte de voioșie pentru temnicerul păgân: „Să nu-ți faci nici un rău, căci noi suntem toți aici.” Fiecare om era la locul lui, reținut de prezența unui tovarăș de temniță. Temnicerul, convins de realitatea acelei credințe care îl susține pe Pavel, întreabă despre calea mântuirii și, împreună cu toată casa lui, se unește cu grupa persecutată a ucenicilor lui Hristos.

Priviți-l pe Pavel la Atena, înaintea sfatului Areopagului, întâmpinând știința cu știință, logica cu logică și filozofia cu filozofie. Observați cum, cu tactul născut din dragostea divină, el arată către Iehova ca fiind „Dumnezeul necunoscut” căruia I se închinau fără să știe ascultătorii lui; folosindu-se de cuvintele unui poet de-al lor, Pavel Îl descrie ca Tată ai cărui copii sunt ei. În acea epocă a castelor sociale, când drepturile omului erau total nerecunoscute, ascultați-l cum prezintă marele adevăr al frăției omenești, declarând că Dumnezeu dorește „ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului.” Apoi arată cum modul în care îi trataseră Dumnezeu pe oameni este străbătut, ca de un fir de aur, de planurile Sale pline de har și îndurare. El „le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi.”

Ascultați-l pe Pavel în sala de judecată a lui Festus, când împăratul Agripa, convins de adevărul Evangheliei, exclamă: „Aproape m-ai convins să fiu creștin.” Pavel răspunde cu politețe prietenoasă, arătând spre lanțurile sale: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci și toți cei ce mă ascultă astăzi să fiți așa cum sunt și eu, afară de lanțurile acestea.”

Și-a petrecut viața așa cum o descrie în propriile-i cuvinte: „Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații falși; în osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte.” 2 Corinteni 11, 26.27.

„Când suntem ocărăți,” spunea Pavel, „binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm”; „ca niște întristați și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile.” 1 Corinteni 4, 12.13; 2 Corinteni 6, 10.

Slujire în lanțuri

Deși Pavel a fost închis pentru o lungă perioadă de timp, Domnul și-a împlinit prin el lucrarea Sa deosebită. Lanțurile lui aveau să fie mijlocul de a răspândi cunoașterea lui Hristos și de a slăvi în felul acesta pe Dumnezeu. Când a fost trimis din cetate în cetate pentru judecată, mărturia lui cu privire la Isus și evenimentele interesante ale convertirii sale au fost relatate înaintea împăraților și guvernatorilor, ca ei să poată fi lăsați fără scuză cu privire la Isus. Mii au crezut în El și s-au bucurat în Numele Lui.

Am văzut că planul special al lui Dumnezeu a fost îndeplinit în călătoria lui Pavel pe mare; El a plănuit ca echipajul vasului să fie martor la puterea lui Dumnezeu, prin Pavel, ca și păgânii să poată auzi Numele lui Isus și, astfel, mulți să poată fi convertiți prin învățăturile lui Pavel și văzând minunile pe care le făcea. Împărații și guvernatorii au fost încântați de logica lui. Când Pavel, plin de zel și de puterea Duhului Sfânt, Îl predica pe Isus și le relata evenimentele interesante ale experienței lui, aceștia se convingeau

că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Martirajul lui Pavel și Petru

Apostolii Pavel și Petru au fost despărțiți pentru mulți ani de zile datorită lucrării lor. În timp ce Petru a trudit în special pentru evrei, lucrarea lui Pavel a fost să ducă Evanghelia la neamuri. În providența lui Dumnezeu, însă, amândoi aveau să dea mărturie pentru Hristos în metropolele lumii, în a căror țărână aveau să-și verse amândoi sângele ca o sămânță care avea să dea o bogată recoltă de sfinți și martiri.

Cam în timpul celei de-a doua arestări a lui Pavel, Petru a fost și el prins și aruncat în temniță. El se făcuse neplăcut autorităților în special prin zelul și succesul lui în expunerea înșelătoriilor și în stricarea planurilor lui Simon Magul, vrăjitorul care l-a urmărit la Roma pentru a se opune și a împiedica lucrarea Evangheliei. Nero credea în magie și-l patrona pe Simon. De aceea el s-a mâniat teribil pe apostolul și s-a hotărât să poruncească arestarea lui.

Pica ce i-o purta împăratul lui Pavel a atins punctul culminant datorită faptului că unii membri ai familiei imperiale și alte persoane distinse s-au convertit la creștinism în timpul primei sale întemnițări. Din această cauză, i-a făcut a doua întemnițare mult mai severă decât prima, fără să-i mai dea ocazia de a predica Evanghelia; Nero a hotărât să-i scurteze viața lui Pavel imediat ce ar fi găsit un pretext plauzibil pentru a o face. Nero a fost atât de impresionat de puterea cuvintelor apostolului cu ocazia ultimului său proces, încât a amânat sentința cazului, fără să-l achite sau să-l condamne. Dar sentința a fost doar amânată. Nu la mult timp, s-a pronunțat hotărârea care l-a trimis pe Pavel într-un mormânt de martir. Fiind cetățean roman, el n-a putut fi supus torturii, de aceea a fost condamnat la moarte prin decapitare.

Petru, ca evreu și străin, a fost condamnat la biciuire și crucificare. În perspectiva acestei morți înfricoșătoare, apostolul și-a amintit de marele lui păcat, când Îl lepădase pe Domnul Isus în ceasul judecării Sale, și singurul său gând a fost că el nu era vrednic de o cinste așa de mare ca să moară în același fel ca și Învățătorul lui. Petru se pocăise în mod sincer de acel păcat și fusese iertat de Domnul Hristos, așa cum arată înalta însărcinare ce i-a fost încredințată, de a paște oile și mieii turmei. El, însă, nu se putea ierta. Nici chiar gândul agoniei ultimelor clipe îngrozitoare nu i-au putut micșora amărăciunea întristării și pocăinței. Ca ultimă favoare, i-a rugat pe călăii săi să fie răstignit cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită și în felul acesta a murit marele apostol Petru.

Ultima mărturie a lui Pavel

Pavel a fost dus la locul execuției în mod secret. Persecutorii, alarmați de proporțiile influenței lui, se temeau că ar putea fi câștigați la creștinism noi convertiți, chiar prin scena morții lui. Prin urmare, doar câtorva spectatori li s-a îngăduit să fie prezenți. Dar soldații înăspriți numiți să-l însoțească i-au ascultat cuvintele și, uluiți, l-au văzut voios și chiar bucuros în așteptarea unei asemenea morți. Spiritul său de iertare față de ucigașii lui și încrederea sa neclintită în Hristos până la sfârșit s-au dovedit o mireasmă de viață spre viață pentru unii dintre cei care au fost martori la moartea lui de martir. În scurt timp, mai mulți L-au primit pe Mântuitorul pe care-L predica Pavel și, neînfricați, și-au sigilat credința cu sângele lor.

Până în cel din urmă ceas, viața lui Pavel a mărturisit adevărul cuvintelor sale din a doua epistolă către corinteni: „Căci Dumnezeu care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric» ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această

putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părășiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața Lui să se arate în trupul nostru.” 2 Corinteni 4, 6-19. Puterea lui nu se afla în el însuși, ci în prezența și lucrarea Spiritului divin care îi umplea sufletul și aducea orice gând în supunere față de voința lui Hristos. Faptul că propria-i viață era un exemplu al adevărului pe care îl proclama dădea putere de convingere atât predicării, cât și purtării sale. Profetul spune: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășluești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” Isaia 26, 3. Tocmai această pace cerească, exprimată prin înfățișare, a fost cea care a câștigat multe suflete la Evanghelie.

Apostolul privea spre cele nevăzute, nu cu nesiguranță sau cu frică, ci cu speranță plină de bucurie și cu așteptare plină de dor. În timp ce stătea la locul execuției, el nu vedea sabia lucitoare a călăului sau pământul verde care avea să-i primească sângele curând; el privea în sus, prin cerul albastru și calm al acelei zile de vară, spre tronul Celui Veșnic. Cuvintele lui erau: O, Doamne, Tu ești mângâierea și partea mea. Când te voi îmbrățișa? Când Te voi privi cu ochii mei, neacoperiți de vălul întunecat?

În timpul vieții sale pământești, Pavel a purtat cu el chiar atmosfera cerului. Toți care s-au întovărășit cu el simțeau influența legăturii lui cu Hristos și a tovarășiei îngerilor. Aici stă puterea adevărului. Influența nestudiată și inconștientă a unei vieți sfinte este cea mai convingătoare predică ce se poate ține în favoarea creștinismului. Argumentele, chiar când sunt incontestabile, pot provoca numai împotrivire; dar un exemplu evlavios are o putere căreia e imposibil să i se reziste cu totul.

În timp ce apostolul pierduse din vedere apropiata-i suferință, el simțea o grijă profundă pentru ucenicii pe care era gata să-i părăsească, lăsându-i să facă față prejudecăților, urii și prigoanei. El a încercat să-i întărească și să-i

încurajeze pe cei câțiva creștini care l-au însoțit la locul execuției, repetându-le făgăduințele nespuse de prețioase făcute celor persecutați pentru neprihănire. El i-a asigurat că nimic nu va rămâne neîmplinit din tot ce a spus Domnul cu privire la cei încercați și credincioși ai Lui. Ei se vor ridica și vor lumina; căci lumina Domnului va răsări peste ei. Își vor îmbrăca frumoasele lor veșminte când se va arăta slava Domnului. S-ar putea ca pentru scurtă vreme ei să treacă prin greutăți, datorită multelor ispite, și să fie lipsiți de confortul pământesc; dar trebuie să-și îmbărbăteze inimile spunând: știu în cine am crezut. El poate să păstreze ce I-am încredințat. Mustrarea Lui se va sfârși, iar dimineața fericită a păcii și ziua desăvârșită vor veni.

Căpetenia mântuirii noastre și-a pregătit slujitorul pentru ultima mare luptă. Răscumpărat prin jertfa lui Hristos, spălat de păcat în sângele Lui și îmbrăcat în neprihănirea Lui, Pavel are în el însuși mărturia că sufletul lui este scump în ochii Mântuitorului său. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iar el este convins că Acela care a biruit moartea poate să păstreze ceea ce I s-a încredințat. Cu mintea, el apucă făgăduința Mântuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Ioan 6, 40. Gândurile și speranțele lui se îndreaptă către a doua venire a Domnului său; iar când sabia călăului coboară și umbrele morții se adună în jurul sufletului martirului, ultimul lui gând, la fel ca și primul lui gând la marea deșteptare, este de a-L întâlni pe Dătătorul vieții care îl va primi în bucuria celor binecuvântați.

Au trecut multe secole de când bătrânul Pavel și-a vărsat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Hristos. Nici o mână credincioasă nu a înregistrat pentru generațiile următoare ultimele scene din viața acestui om sfânt; dar inspirația ne-a păstrat mărturia lui dinainte de moarte. Vocea lui a răsunat ca o trâmbiță, prin veacuri, întărind cu propriu-i curaj mii de martori pentru Hristos și trezind în mii de inimi lovite de întristare ecoul propriei sale bucurii triumfătoare: „Sunt gata acum să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum

mă așteaptă cununa neprihănitii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti venirea Lui.” 2 Timotei 4, 6-8.

Marea apostazie

Când Domnul Isus le-a descoperit ucenicilor soarta Ierusalimului și evenimentele revenirii Sale, El a prevestit și experiența poporului Său din momentul când avea să fie luat din mijlocul lui, până la revenirea Sa cu putere și slavă, pentru a-l elibera. De pe muntele Măslinilor, Mântuitorul privea furtunile ce erau gata să cadă asupra bisericii apostolice și, pătrunzând mai departe în viitor, ochiul Său deslușea uraganele cumplite și pustiitoare ce aveau să sufle asupra urmașilor Săi în zilele de întuneric și persecuție ce urmau să vină. În câteva enunțuri scurte cu o semnificație grozavă, El a prezis partea ce avea să fie hotărâtă bisericii lui Dumnezeu de către conducătorii acestei lumi. Urmașii lui Hristos trebuie să meargă pe aceeași cărare a umilinței, reproșului și suferinței, pe care a mers și Maestrul lor. Vrăjmășia ce a izbucnit împotriva Răscumpărătorului lumii se va manifesta împotriva tuturor acelor care vor crede în Numele Lui.

Istoria bisericii primare confirmă împlinirea cuvintelor Mântuitorului. Puterile pământului și ale iadului s-au așezat în linie de bătaie împotriva lui Hristos în persoana urmașilor Săi. Păgânătatea a prevăzut că templele și altarele îi vor fi date la o parte, dacă Evanghelia avea să triumfe; de aceea și-a convocat forțele ca să distrugă creștinismul. Focurile persecuției s-au aprins. Creștinii au fost deposedați de bunuri și alungați din casele lor. Au „dus o mare luptă de suferințe.” „Au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare.” Evrei 11, 36.

Un mare număr și-a pecetluit mărturia cu propriul sânge. Nobili și sclavi, bogați și săraci, învățați și ignoranți erau deopotrivă omorâți, fără milă.

Eforturile lui Satana de a distruge prin violență biserica lui Dumnezeu au fost zadarnice. Marea luptă în care și-au dat viața ucenicii lui Isus nu a încetat când acești credincioși purtători de stindard au căzut la posturile lor. Prin înfrângere, ei au biruit. Lucrătorii lui Dumnezeu au fost omorâți, dar lucrarea mergea neabătut înainte. Evanghelia a continuat să se răspândească și numărul susținătorilor ei să crească. Ea a pătruns în regiuni inaccesibile chiar și vulturilor Romei. Un creștin a spus protestând înaintea conducătorilor păgâni care făceau să înainteze persecuția: Puteți „să ne omorâți, să ne torturați, să ne condamnați.... Nedreptatea voastră este dovada că suntem nevinovați.... Nici cruzimea ... nu vă folosește la nimic.” Dimpotrivă, era o invitație și mai puternică de a-i aduce și pe alții la convingerea lor. „Noi ne înmulțim cu atât mai mult, cu cât ne cosiți voi mai des; sângele creștinilor este o sămânță.”

Mii au fost închiși și omorâți, dar alții s-au ridicat să le ia locul. Cei martirizați pentru credința lor erau acceptați de Hristos și socotiți de El ca biruitori. Ei s-au luptat lupta cea bună și vor primi o cunună de slavă când va veni Domnul Hristos. Suferințele pe care le-au îndurat creștinii i-au apropiat mai mult pe unii de alții și de Mântuitorul lor. Exemplul vieții și mărturia dată prin moartea lor vorbeau mereu în favoarea adevărului și, când era mai puțin de așteptat, supușii lui Satana păraseau slujirea lui și se înrolau sub steagul lui Hristos.

Compromisul cu păgânismul

Prin urmare, pentru a avea mai mult succes în lupta împotriva conducerii lui Dumnezeu, Satana a plănuit să-și arboreze steagul în biserica creștină. Dacă îi putea amăgi și conduce pe urmașii lui Hristos să producă neplăcere lui Dumnezeu, atunci tăria, curajul și statornicia lor ar fi slăbit, iar ei ar fi căzut ușor pradă.

Marele vrăjmaș urmărea acum să câștige prin viclenie ceea ce nu reușise să obțină prin forță. Persecuția a încetat și locul i-a fost luat de ademenirile periculoase ale prosperității materiale și ale onorurilor lumești. Idolatrii au fost conduși să primească o parte a credinței creștine, în timp ce respingeau alte adevăruri esențiale. Ei pretindeau că-L acceptă pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu și cred în moartea și învierea Lui, dar nu erau convinși cu privire la păcat și nu simțeau nevoia de pocăință sau de schimbare a inimii. Cu unele concesii din partea lor, au propus ca și creștinii să facă unele concesii, ca toți să se poată uni pe platforma credinței în Hristos.

Abia acum se afla biserica într-o primejdie înfricoșătoare. Închisoarea, torturile, focul și sabia erau binecuvântări în comparație cu aceasta. Unii creștini au stat neclintiți, declarând că nu pot face nici un compromis. Alții s-au gândit că, dacă ar renunța la unele aspecte ale credinței lor sau le-ar modifica și s-ar uni cu cei care primiseră o parte a creștinismului, acesta ar putea fi mijlocul prin care ei să fie conduși la convertirea deplină. Acesta a fost un timp de mare chin sufletească pentru urmașii credincioși ai lui Hristos. Sub acoperirea unui pretins creștinism, Satana se strecura în biserică pentru a corupe credința și a întoarce mintea oamenilor de la cuvântul adevărului.

În cele din urmă, cea mai mare parte a creștinilor a coborât standardul și s-a format o uniune între creștinism și păgânism. Închinătorii la idoli, deși se pretindeau convertiți și se uneau cu biserica, rămâneau totuși atașați de idolatrie, schimbând doar obiectele închinării lor cu chipuri ale lui Isus și chiar ale Mariei și ale sfinților. Aluatul stricat al idolatriei, introdus astfel în biserică, și-a continuat lucrarea lui otrăvitoare. Învățăături nesănătoase, ritualuri superstițioase și ceremonii idolatre au fost încorporate în credința și închinarea bisericii. Când urmașii lui Hristos s-au unit cu idolatrii, religia creștină a decăzut, iar biserica și-a pierdut puritatea și puterea. Au fost totuși unii creștini care nu au fost duși în rătăcire de aceste înșelătorii. Ei au rămas credincioși Autorului adevărului și s-au închinat numai lui Dumnezeu.

Între cei ce se pretind urmași ai Domnului Hristos au existat întotdeauna două clase. În timp ce una din ele studiază viața Mântuitorului și caută cu stăruință să-și îndrepte defectele și să se conformeze Modelului, cealaltă evită adevărurile simple și practice care le demască greșelile. Chiar în starea ei cea mai bună, biserica nu a fost compusă în întregime din oameni cinstiți, curați și sinceri. Mântuitorul a învățat că aceia care în mod voit se complac în păcat nu trebuie să fie primiți în biserică; dar El S-a pus în legătură cu oameni care aveau defecte de caracter și le-a oferit avantajele învățăturilor și exemplului Lui, ca ei să-și poată vedea și îndrepta greșelile.

Nu există, însă, nici o unire între Prințul luminii și prințul întunericului și nu poate exista nici o unire între urmașii lor. Când au consimțit să se unească cu păgânii pe jumătate convertiți, creștinii au pornit pe un drum ce se îndepărta din ce în ce mai mult de adevăr. Satana jubila că a reușit să înșele un număr atât de mare de urmași ai lui Hristos. Apoi a pus mai deplin stăpânire pe ei și i-a inspirat să-i persecute pe cei care Îi rămâneau credincioși lui Dumnezeu. Nimeni nu putea înțelege mai bine cum să se opună adevăratei credințe creștine decât aceia care fuseseră odată apărătorii ei. Acești creștini apostaziați, împreună cu tovarășii lor pe jumătate păgâni, și-au îndreptat lupta împotriva trăsăturilor fundamentale ale învățăturilor Domnului Hristos.

Aceia care voiau să fie credincioși aveau de dus o luptă disperată pentru a rămâne neclintiți împotriva înșelătoriilor și urâciunilor deghizate în haine preoțești, introduse în biserică. Biblia nu a fost acceptată ca standard al credinței. Doctrina libertății religioase a fost numită erezie, iar susținătorii ei erau urâți și proscrisi.

Retragerea celor credincioși

După o luptă lungă și aspră, cei câțiva credincioși s-au hotărât să rupă toate legăturile cu biserica apostată, dacă ea continua să refuze să se elibereze de falsuri și de idolatrie. Ei au văzut că separarea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu îndrăzneau să tolereze greșeli fatale sufletelor lor și să dea un exemplu ce ar fi primejduit credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credincioșia față de Dumnezeu; dar simțeau că pacea ar fi plătită prea scump, dacă prețul ar fi sacrificarea principiilor. Dacă unitatea putea fi asigurată numai prin compromiterea adevărului și neprihănirii, atunci să existe deosebire și chiar război. Ar fi spre binele bisericii și al lumii ca principiile care impulsionează acele suflete statornice să reînvie în inima celor care se declară poporul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel spune că „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoaniți.” 2 Timotei 3, 12. Cum se face, însă că în mare măsură, persecuția pare că doarme? Singurul motiv este că biserica s-a conformat standardelor lumii, de aceea nu trezește nici o opoziție. Religia zilelor noastre nu are caracterul curat și sfânt ce caracteriza credința creștină din zilele Domnului Hristos și ale apostolilor. Creștinismul pare să se bucure de așa multă popularitate în lume numai și numai datorită spiritului de compromis cu păcatul, datorită faptului că marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt privite cu atâta indiferență, din cauză că există atât de puțină evlavie vitală în biserică. Să reînvie credința și puterea bisericii primare și atunci va reînvia și spiritul prigoanei, iar focurile persecuției se vor aprinde din nou.

Capitolul 45

Taina fărădelegii

În a doua lui epistolă către tesaloniceni, apostolul Pavel a prezis marea apostazie ce va avea ca rezultat instaurarea puterii papale. El spunea că ziua lui Hristos nu va veni „înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai pe sus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Apostolul îi avertizează mai departe pe frații lui că „taina fărădelegii a și început să lucreze.” 2 Tesaloniceni 2; 3, 4.7. Chiar la acea dată timpurie, el a văzut strecurându-se în biserică rătăcirii ce urmau să pregătească o cale pentru dezvoltarea papalității.

Puțin câte puțin, mai întâi pe furiș și în liniște, apoi din ce în ce mai pe față, pe măsură ce creștea în putere și câștiga controlul asupra minții oamenilor, taina fărădelegii și-a continuat lucrarea înșelătoare și blasfemiatoare. Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgâne și-au croit drum în biserica creștină. Spiritul de compromis și de asemănare cu lumea a fost ținut în frâu pentru un timp de persecuțiile crude îndurate de biserică din partea păgânilor. Dar, când persecuția a încetat și creștinismul a intrat în curțile și palatele împăraților, biserica și-a lăsat la o parte simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor pentru pompa și mândria preoților și conducătorilor păgâni, iar cerințele lui Dumnezeu au fost înlocuite cu teorii și tradiții omenești. Convertirea numai cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului al patrulea, a produs mare bucurie, iar lumea a intrat în biserică, îmbrăcată cu o formă de evlavie. Atunci corupția a progresat rapid. Păgânismul, în aparență înfrânt, devenise biruitor. Spiritul lui stăpânea biserica. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile sale au fost integrate în credința și închinarea așa zișilor urmași ai lui Hristos.

Acest compromis între creștinism și păgânism a avut ca rezultat dezvoltarea omului fărădelegii prezis în profeție, ca împotrivindu-se și înălțându-se mai pe sus de Dumnezeu. Acest sistem uriaș al religiei false este o capodoperă a puterii lui Satana, un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a conduce lumea după voia lui.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost condusă să caute favoarea și sprijinul oamenilor de seamă ai pământului și, respingându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului lui Satana -- episcopul Romei.

Una din doctrinele principale ale catolicismului spune că papa este capul vizibil al bisericii universale a lui Hristos, investit cu autoritate supremă asupra episcopilor și pastorilor din toate părțile lumii. Mai mult decât atât, papa și-a atribuit chiar titlurile Dumnezeirii.

Satana știa foarte bine că Sfintele Scripturi îi vor face pe oameni în stare să-i discearnă înșelăciunile și să reziste puterii lui. Pe temeiul acestui Cuvânt, chiar Mântuitorul lumii a rezistat atacurilor sale. La fiecare asalt, Domnul Hristos a prezentat scutul adevărului veșnic, spunând: „Stă scris.” El s-a opus fiecărei sugestii a adversarului, cu înțelepciunea și puterea Cuvântului. Pentru a-și păstra influența asupra oamenilor și a întări autoritatea uzurpatorului papal, Satana trebuie să țină omenirea în ignoranță în privința Scripturilor. Biblia L-ar înălța pe Dumnezeu și i-ar așeza pe oamenii mărginiți în adevărata lor poziție; prin urmare, adevărurile ei sacre trebuie ascunse și interzise. Această tactică a fost adoptată de biserica romană. Timp de sute de ani, circulația Bibliei a fost interzisă. Oamenii nu aveau voie s-o citească sau s-o aibă în casele lor, iar preoți și prelați lipsiți de principii îi interpretau învățăturile pentru a-și susține pretențiile. În felul acesta, papa a ajuns să fie recunoscut aproape peste tot ca locțiitorul lui

Dumnezeu pe pământ, dotat cu autoritate supremă asupra bisericii și statului.

Vremurile și Legea schimbate

Odată îndepărtată Biblia, descoperitoarea erorii, Satana a lucrat după voia lui. Profetia declarase că papalitatea avea să se gândească „să schimbe timpurile și Legea.” Daniel 7, 25. Încercarea de a face acest lucru nu a întârziat mult. Închinarea la chipuri și moaște a fost introdusă în creștinism în mod treptat, cu scopul de a le oferi convertiților de la păgânism un înlocuitor pentru închinarea la idoli și a înlesni astfel primirea creștinismului cu numele. În cele din urmă, decretul unui conciliu general a recunoscut oficial acest sistem al idolatriei papale. Ca să ducă până la capăt lucrarea profanatoare, Roma s-a încumetat să înlăture din Legea lui Dumnezeu porunca a doua, care interzice închinarea la chipuri, și să împartă porunca a zecea în două, pentru a se păstra numărul.

Spiritul de compromis cu păgânismul a deschis calea ca disprețul față de autoritatea cerului să meargă și mai departe. Satana s-a atins și de porunca a patra și a încercat să dea la o parte Sabatul din vechime, pe care Dumnezeu îl binecuvântase și îl sfințise, iar în locul lui a înălțat sărbătoarea ținută de păgâni ca „venerabila zi a soarelui.” Schimbarea aceasta n-a fost încercată pe față de la început. În primele secole, Sabatul adevărat a fost păzit de toți creștinii. Ei erau geloși pentru onoarea lui Dumnezeu și, crezând că Legea Lui este de neschimbat, au păzit cu zel sfințenia preceptelor ei. Cu mare subtilitate, însă, Satana a lucrat prin agenții săi ca să-și aducă scopul la îndeplinire. Pentru ca atenția oamenilor să fie atrasă asupra duminicii, ea a fost făcută o sărbătoare în cinstea învierii lui Hristos. În această zi se țineau servicii religioase; totuși, era privită ca o zi de recreere, iar Sabatul era încă ținut cu sfințenie.

Constantin, pe când era încă păgân, a dat un decret poruncind ținerea

generală a duminicii ca sărbătoare publică, în tot Imperiul Roman. După convertire, el a rămas un susținător credincios al duminicii și a impus atunci și edictul lui păgân în interesul noii sale credințe. Cinstea arătată acestei zile, însă, nu era încă de ajuns pentru a-i împiedica pe creștini să privească adevăratul Sabat ca ziua sfântă a Domnului. Trebuia făcut încă un pas; sabbatul fals trebuia înălțat la egalitate cu cel adevărat. La câțiva ani după decretul lui Constantin, episcopul Romei a conferit duminicii titlul de ziua Domnului. În felul acesta, oamenii au fost conduși treptat să privească această zi ca având un grad de sfințenie. Sabbatul original era încă păstrat.

Arhiînșelătorul nu-și terminase însă lucrarea. El era hotărât să adune întreaga lume creștină sub steagul lui și să-și exercite puterea prin locțiitorul său, semețul pontif care se pretindea reprezentantul lui Hristos. și-a atins scopul prin păgâni numai pe jumătate convertiți, prelați ambițioși și fețe bisericești iubitoare de lume. Din când în când se țineau sinoade grandioase, la care erau convocați demnitarii bisericii din toată lumea. Aproape la fiecare sinod, Sabbatul instituit de Dumnezeu era tot mai înjosit, în timp ce duminica era în aceeași măsură înălțată. Astfel, în cele din urmă, sărbătoarea păgână a ajuns să fie onorată ca o instituție divină, în timp ce Sabbatul biblic a fost declarat o reminiscență a iudaismului, iar păzitorii săi au fost anatemizați.

Marele apostat reușise să se înalțe „mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare.” 2 Tesaloniceni 2, 4. El a îndrăznit să schimbe singura poruncă a legii divine care îndreaptă omenirea spre Dumnezeu cel viu și adevărat, fără posibilitate de confuzie. În porunca a patra Dumnezeu este descoperit ca fiind Creatorul cerului și al pământului, deosebindu-se astfel de toți dumnezeii falși. Ziua a șaptea a fost sfințită ca zi de odihnă pentru om, ca un memorial al lucrării de creațiune. Ea a fost destinată să le amintească întotdeauna oamenilor că viul Dumnezeu este izvorul existenței lor, precum și obiectul reverenței și închinării lor. Satana se străduiește să-i împiedice pe oameni să-I fie loiali lui Dumnezeu și să asculte de legea Lui; prin urmare, el își îndreaptă eforturile în special

împotriva poruncii care arată că Dumnezeu este Creatorul.

Protestanții susțin acum cu insistență că învierea Domnului Hristos a făcut ca duminica să fie sabbatul creștin. Lipsesc, însă, dovezile biblice. Nici Domnul Hristos, nici apostolii nu au dat acestei zile o asemenea onoare. Ținerea duminicii ca instituție creștină își are originea în acea „taină a fărădelegii” care era la lucru chiar în zilele lui Pavel. Unde și când a adoptat Domnul acest copil al papalității? Ce motiv bine întemeiat poate fi dat în favoarea unei schimbări despre care Scripturile nu au nimic de spus?

În secolul al șaselea, papalitatea și-a întărit pe deplin poziția. Scaunul puterii sale a fost stabilit în cetatea împărătească, iar episcopul Romei a fost declarat capul întregii biserici. Păgânismul făcuse loc papalității. Balaurul i-a dat fiarei „puterea lui, scaunul lui de domnie și o putere mare.” Apocalipsa 13, 2. La această dată a început perioada celor 1260 de ani de asuprire papală prezisă în profețiile lui Daniel și Ioan. (Daniel 7, 25; Apocalipsa 13, 5-7.) Creștinii erau forțați să aleagă fie să renunțe la integritatea lor și să accepte ceremoniile și închinarea papală, fie să-și distrugă viața în celulele temniței sau să sufere moartea pe scaunul de tortură, arși pe rug sau decapitați. Atunci s-au împlinit cuvintele Domnului Isus din Luca 21, 16.17: „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu.” Persecuția s-a pornit împotriva celor credincioși cu o furie mai mare decât oricând înainte, iar lumea a devenit un mare câmp de luptă. Timp de sute de ani biserica lui Hristos și-a găsit refugiul în izolare și obscuritate. Profetul Ioan spune în Apocalipsa 12, 6: „Femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.”

Evul întunecat

Ascensiunea la putere a bisericii romane a marcat începutul Evului

întunecat. Pe măsură ce puterea ei creștea, întunericul se adâncea. Credința a fost transferată de la Hristos, adevărata temelie, asupra papei din Roma. În loc să se încreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și pentru salvarea veșnică, oamenii priveau la papa și la preoții și prelații împuterniciți de el. Oamenii erau învățați că papa era mijlocitorul lor și că nimeni nu putea să se apropie de Dumnezeu decât prin el, ba mai mult, că el ținea locul lui Dumnezeu pentru ei și de aceea trebuia ascultat fără nici o rezervă. Orice abatere de la cerințele lui era suficientă ca să aducă pedeapsa cea mai severă asupra trupurilor și sufletelor celor vinovați.

Cugetul poporului a fost astfel întors de la Dumnezeu către oamenii căzuți, greșiți și cruzi și, mai mult decât atât, către însuși prințul întunericului, care-și exercita puterea prin ei. Păcatul era deghezizat într-o haină de sfințenie. Când Scripturile sunt interzise și omul ajunge să se privească pe sine ca suprem, trebuie să ne așteptăm numai la înșelătorie, vicleșug și fărădelege josnică. Prin înălțarea legilor și tradițiilor omenești s-a manifestat corupția ce vine întotdeauna ca rezultat al lepădării Legii lui Dumnezeu.

Zile de primejdie

Acelea au fost zile de primejdie pentru biserica lui Hristos. Purtătorii credincioși ai stindardului erau cu adevărat puțini. Deși adevărul nu a fost lăsat fără martori, părea uneori că rătăcirea și superstiția vor birui pe deplin, iar adevărata religie va fi alungată de pe pământ. Evanghelia a fost pierdută din vedere, dar s-au înmulțit formele religiei, iar poporul a fost împovărat cu mari și grele pretenții.

Oamenii nu numai că erau învățați să privească la papă ca la mijlocitorul lor, ci și să se încreadă în faptele lor pentru ispășirea păcatelor. Lungi pelerinaje, penitențe, închinarea la moaște, înălțarea de biserică,

locașuri sfinte și altare, plătirea unor sume mari către biserică și multe alte fapte asemănătoare erau poruncite pentru a potoli mânia lui Dumnezeu sau pentru a-I câștiga favoarea; ca și când Dumnezeu ar fi fost ca oamenii, să se mânie pentru nimicuri sau să fie împăcat prin daruri și acte de penitență!

Secolele următoare au cunoscut o creștere continuă a rătăcirilor în doctrinele emise de Roma. Chiar înainte de întemeierea papalității, se acordase atenție învățăturilor filozofilor păgâni, care au exercitat o influență în biserică. Mulți dintre preținșii convertiți încă adevrau la dogmele filozofiei lor păgâne și nu numai că ei înșiși continuau să le studieze, dar le și impuneau asupra altora ca un mijloc de a-și extinde influența printre păgâni. Erori serioase au fost astfel introduse în credința creștină. Între ele se evidențiază credința în nemurirea naturală a omului și conștiința lui în moarte. Această doctrină a pus temelia pe care Roma a stabilit invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. Tot din aceasta a încolțit erezia chinului veșnic pentru cei nepocăiți, care a fost inclusă de timpuriu în credința papală.

Atunci s-a pregătit calea și pentru introducerea unei alte invenții a păgânismului, pe care Roma a numit-o purgatoriu, folosind-o pentru a îngrozi mulțimile credule și superstițioase. Această erezie afirmă existența unui loc de tortură, în care sufletele celor care nu au meritat osânda veșnică trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor, fiind apoi admiși în cer, după ce au fost eliberați de necurăție.

Era nevoie de încă o născocire ca Roma să poată profita de temerile și viciile susținătorilor săi. Aceasta a fost doctrina indulgențelor. Tuturor celor care se înrolau în războaiele pontifului, pentru a-și extinde stăpânirea pământescă, pentru a-și pedepsi dușmanii sau pentru a-i extermina pe cei care îndrăzneau să-i nege supremația spirituală, i se făgăduia iertarea deplină de păcatele trecute, prezente și viitoare precum și absolvirea de toate suferințele și pedepsele din purgatoriu. Oamenii mai erau învățați că plătind bani la biserică se puteau elibera de păcat și puteau elibera și sufletele

prietenilor lor morți condamnați să se chinuiască în flăcări. Prin astfel de mijloace și-a umplut Roma vistieriile și și-a susținut splendoarea, luxul și viciul preinșilor reprezentanți ai Aceluia care nu avea unde să-și plece capul.

Serviciul biblic al cinei Domnului a fost înlocuit de jertfa idolatră a liturghiei. Preoții catolici au pretins că schimbă, prin ritualul lor lipsit de sens, pâinea și vinul în sângele și trupul real al Domnului Hristos. În încumetarea lor blasfemiatoare, ei au susținut pe față că au puterea de a-L „crea pe Creatorul lor.” Tuturor creștinilor li s-a cerut, sub pedeapsa cu moartea, să declare credință acestei erezii odioase care insultă cerul. Cei care refuzau erau predați flăcărilor.

Miezul zilei papalității a fost miezul nopții morale a lumii. Sfintele Scripturi erau aproape necunoscute, nu numai poporului, ci și preoților. Ca și fariseii din vechime, conducătorii papali urau lumina ce le descoperea păcatele. Legea lui Dumnezeu, standardul neprihănirii, fiind îndepărtată, ei exercitau o putere nelimitată și practicau viciul fără nici o reținere. Înșelătoria, avariția și imoralitatea domneau. Oamenii nu se dădeau înapoi de la nici o crimă prin care ar fi putut obține bogăție sau o poziție înaltă. Palatele papilor și prelaților erau scena celor mai sălbatice orgii. Unii pontifi s-au făcut vinovați de crime atât de revoltătoare, încât conducătorii pământești au căutat să-i detroneze pe acești demnitari ai bisericii, ca fiind niște monștri prea josnici pentru a fi tolerați pe tron. Timp de secole, nu s-a realizat nici un progres în învățământ, arte sau civilizație. O paralizie morală și intelectuală lovise creștinătatea.

Capitolul 46

Primii reformatori

În mijlocul întunecimii ce s-a lăsat asupra pământului în timpul supremației papale, lumina adevărului n-a putut fi stinsă în întregime. În fiecare secol au existat martori pentru Dumnezeu -- bărbați care au nutrit credința în Domnul Hristos ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și om, care au privit Biblia ca singura regulă de viață și care au sfințit adevăratul Sabat. Posteritatea nu va ști niciodată cât le datorează lumea acestor bărbați. Au fost categorisiți ca eretici, motivele le-au fost puse la îndoială, caracterele calomniate, scrierile interzise, interpretate greșit sau mutilate. Totuși, ei au stat hotărâți și și-au menținut credința curată, secol după secol, ca o moștenire sacră pentru generațiile următoare.

Războiul dus împotriva Bibliei a fost atât de crunt, încât uneori n-au mai rămas decât foarte puține copii ale sale; dar Dumnezeu nu a îngăduit să fie cu totul distrus Cuvântul Lui. Adevărurile lui nu aveau să fie ascunse pentru totdeauna. Dumnezeu putea să descătușeze cuvintele vieții tot atât de ușor cum putea să deschidă ușile închisorii și să descuie porțile de fier ca să-și elibereze slujitorii. În diferite țări ale Europei, oamenii au fost mișcați de Duhul lui Dumnezeu să caute adevărul ca pe o comoară ascunsă. Îndrumați în mod providențial către Sfintele Scripturi, ei studiau paginile sfinte cu un profund interes. Doreau să primească lumina cu orice preț. Deși nu vedeau clar toate lucrurile, au fost făcuți în stare să înțeleagă multe adevăruri care fuseseră îngropate timp îndelungat. Ca soli trimiși de cer, ei au mers înainte, rupând lanțurile rătăcirii și superstiției și chemându-i pe cei care fuseseră înrobiți așa de multă vreme să se ridice și să-și apere libertatea.

A venit timpul ca Scripturile să fie traduse și date oamenilor din diferite țări, în limba lor natală. Lumea trecuse de miezul nopții ei. Orele de

întuneric erau pe sfârșite și în multe țări au apărut dovezile apropierei zorilor.

Luceafărul de dimineață al Reformațiunii

În secolul al paisprezecelea, în Anglia a răsărit „luceafărul de dimineață al Reformațiunii.” John Wycliffe a fost vestitorul reformei, nu numai pentru Anglia, ci și pentru întreaga creștinătate. El a fost înaintașul puritanilor; epoca lui a fost o oază în pustiu.

Domnul a găsit cu cale să încredințeze lucrarea de reformă unuia a cărui capacitate intelectuală avea să confere caracter și demnitate eforturilor sale. Aceasta a adus la tăcere glasul disprețului și i-a împiedicat pe dușmanii adevărului să-i discrediteze lucrarea, ridiculizându-i ignoranța. După ce a dobândit învățătura școlilor, Wycliffe a început studiul Scripturilor. Aici a găsit ceea ce căutase zadarnic mai înainte. Aici a văzut Planul de Mântuire descoperit și pe Domnul Hristos ca singurul Avocat al omului. A văzut că Roma părăsise căile Bibliei pentru tradițiile omenești. El s-a predat în serviciul lui Hristos și s-a hotărât să proclame adevărurile pe care le descoperise.

Cea mai mare lucrare a vieții lui a fost traducerea Scripturilor în limba engleză. Aceasta a fost prima traducere engleză completă făcută vreodată. Arta tipăritului fiind încă necunoscută, copiile lucrării puteau fi multiplicare doar prin trudă înceată și obositoare; totuși lucrarea aceasta a fost făcută, iar poporul englez a primit Biblia în propria-i limbă. Lumina Cuvântului lui Dumnezeu a început astfel să-și reverse razele strălucitoare asupra întunericului. O mână divină pregătea calea pentru Marea Reformă.

Apelul la judecata omenească a trezit poporul din supunerea pasivă față de dogmele papale. Scripturile au fost primite favorabil de clasele înalte, care în acel timp erau singurele ce știau să citească. Wycliffe a învățat doctrinele

distincte ale protestantismului: mântuirea prin credința în Hristos și infailibilitatea aparținând numai Scripturilor. Mulți preoți i s-au alăturat, punând Biblia în circulație și predicând Evanghelia; iar efectul acestei lucrări, precum și al scrierilor lui Wycliffe, a fost atât de puternic, încât aproape jumătate din populația Angliei a primit noua credință. Împărăția întunericului tremura.

Eforturile dușmanilor lui de a-i opri lucrarea și de a-i lua viața n-au avut succes, iar el a murit în pace, la vârsta de șaiszeci și unu de ani, în timp ce slujea la altar.

Răspândirea Reformei

Prin scrierile lui Wycliffe, Ian Huss din Boemia a fost condus să renunțe la multe din rătăcirile catolicismului și să înceapă lucrarea de reformă. Ca și Wycliffe, Huss a fost un creștin nobil, un om învățat, devotat cu statornicie adevărului. Faptul că el apela la Scripturi și că denunța cu îndrăzneală traiul scandalos și imoral al preoților a trezit un interes larg și mii de oameni au primit cu bucurie o credință mai curată. Aceasta a stârnit mânia papei, a prelaților, preoților și călugărilor, iar Huss a fost somat să apară înaintea Conciliului de la Konstanz pentru a răspunde acuzației de erezie. Împăratul german i-a dat un bilet de liberă trecere, iar la sosirea în Konstanz a fost asigurat personal de către papă că nu i se va face nici o nedreptate.

După un proces lung, în care a susținut adevărul, lui Huss i s-a cerut să aleagă fie să-și retracteze doctrinele, fie să sufere moartea. El a ales soarta martirului și, după ce și-a văzut cărțile date flăcărilor, el însuși a fost ars pe rug. În prezența adunării demnitarilor bisericii și statului, slujitorul lui Dumnezeu a rostit un protest solemn și cinstit împotriva ierarhiei papale. Execuția lui, o violare fără rușine a celor mai solemne promisiuni publice de

protecție, a expus lumii întregi cruzimea perfidă a Romei. Dușmanii adevărului, fără să știe, făceau să înainteze cauza pe care căutau zadarnic să-o nimicească.

În ciuda furiei persecuției, după moartea lui Wycliffe a continuat protestul calm, pios, stăruitor și răbdător împotriva coruperii credinței creștine. Ca și credincioșii din zilele apostolilor, mulți și-au sacrificat posesiunile pământești pentru cauza lui Hristos.

S-au făcut eforturi intense pentru a întări și a extinde puterea papalității, dar, în timp ce papii se pretindeau reprezentanții lui Hristos, viețile le erau atât de corupte încât dezgustau poporul. Cu ajutorul invenției tiparului, Scripturile au ajuns mai accesibile și mulți au fost conduși să vadă că dogmele papale nu erau susținute de Cuvântul lui Dumnezeu.

Când un martor al lui Hristos era forțat să lase torța adevărului să cadă, un altul o lua din mâna lui și, cu un curaj neînfricat, o ținea sus. Lupta aceasta avea să ducă la emanciparea nu numai a indivizilor și a bisericilor, ci și a națiunilor. Peste prăpastia a o sută de ani, oamenii și-au întins mâinile ca să le prindă pe ale lolarzilor din timpul lui Wycliffe. În Germania, Reforma a început cu Luther; Calvin a predicat evanghelia în Franța, iar Zwingli în Elveția. Lumea a fost trezită din somnul veacurilor, la sunetul cuvintelor magice „Libertate Religioasă”, care treceau dintr-o țară în alta.

Luther și marea reformă

În fruntea celor chemați să conducă biserica din întunericul papalității la lumina unei credințe mai curate stă Martin Luther. Plin de zel, înflăcărat și evlavios, necunoscând nici o altă frică decât frica de Dumnezeu și nerecunoscând nici o altă temelie pentru credința creștină decât Sfintele Scripturi, Martin Luther a fost omul timpului său. Prin el, Dumnezeu a îndeplinit o lucrare mare pentru reformarea bisericii și pentru iluminarea lumii.

Într-o zi, în timp ce examina cărțile din biblioteca universității, Luther a descoperit o Biblie în limba latină. El mai auzise înainte fragmente din Evanghelii și epistole la serviciile divine și credea că acestea erau întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Pentru prima dată vedea acum Biblia întreagă. Cu un amestec de uimire și teamă întorcea paginile sacre; cu inima palpitând de emoție, citea cuvintele vieții, oprindu-se din când în când să exclame: „O, dacă Dumnezeu mi-ar da și mie o astfel de carte!” Îngerii cerului erau lângă el și raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu descopereau înțelegerea sale comorile adevărului. El se temuse întotdeauna să nu-L ofenseze pe Dumnezeu, dar acum, ca niciodată mai înainte, l-a luat în stăpânire convingerea profundă a condiției lui de păcătos. O dorință fierbinte de a fi eliberat de păcat și de a găsi pacea cu Dumnezeu l-a determinat până la urmă să intre într-o mănăstire și să se dedice vieții monastice.

Luther folosea pentru studiu orice clipă liberă, după îndeplinirea datoriilor zilnice, lipsindu-se de somn și renunțând chiar și la timpul petrecut cu mesele lui umile. Cea mai mare plăcere a lui era studiul Cuvântului lui Dumnezeu. El găsisse o Biblie prinsă cu un lanț de peretele mănăstirii și se ducea adesea s-o citească.

Luther a fost hirotonit preot și chemat de la mănăstire să predea ca profesor la universitatea din Wittenberg. Aici s-a ocupat de studiul Scripturilor în limbile originale. A început să predea Biblia, iar cartea Psalmilor, Evangheliile și epistolele au fost deschise înțelegerii mulțimilor de ascultători încântați. El era tare în Scripturi și harul lui Dumnezeu era asupra lui. Elocvența sa îi captiva pe ascultători. Claritatea și puterea cu care prezenta adevărul îi convingea, iar râvna lui le atingeă inimile.

Un conducător reformator

În providența lui Dumnezeu, Luther s-a hotărât să viziteze Roma. Papa promisesse o indulgență tuturor celor care urcau pe genunchi așa numita scară a lui Petru. Într-o zi, Luther îndeplinea acest lucru când, deodată, o voce ca de tunet a părut să-i spună: „Cel neprihănit va trăi prin credință!” El a sărit în picioare cu rușine și groază și a fugit de la locul nesocotinței lui. Acel text nu și-a pierdut niciodată puterea asupra sufletului său. De la data aceea, el a văzut mai clar decât oricând înainte aberația încrederii în faptele omenești pentru mântuire și necesitatea unei credințe statornice în meritele lui Hristos. I se deschiseseră ochii și nu aveau să li se mai închidă față de înșelătoriile satanice ale papalității. Când și-a întors fața de la Roma, el și-a întors și inima, iar de la data aceea separarea s-a adâncit până când el a rupt orice legătură cu biserica papală.

După ce s-a întors de la Roma, Luther a primit la universitatea din Wittenberg titlul de doctor în teologie. Avea acum libertatea să se dedice, ca niciodată mai înainte, Scripturii pe care o iubea. El se angajase solemn să studieze cu atenție și să predice cu fidelitate Cuvântul lui Dumnezeu în toate zilele vieții lui și nu spusele și învățăturile papilor. El nu mai era un simplu călugăr sau profesor, ci vestitorul autorizat al Bibliei. El a fost chemat ca păstor, să hrănească turma lui Dumnezeu care flămânzea și înseta după

adevăr. Luther a declarat cu hotărâre că nici o altă doctrină n-ar trebui primită de creștini decât cele întemeiate pe autoritatea Sfintelor Scripturi. Aceste cuvinte loveau chiar temelia supremației papale. Ele conțineau principiile vitale ale Reformei.

Cu îndrăzneală, Luther și-a început lucrarea ca un erou al adevărului. Glasul i se auzea la amvon într-o avertizare solemnă și stăruitoare. El prezenta înaintea poporului caracterul ofensator al păcatului și învăța că este imposibil ca omul să-și micșoreze vina sau să scape de pedeapsa ei prin faptele proprii. Nimic nu-l poate salva pe păcătos decât pocăința înaintea lui Dumnezeu și credința în Hristos. Harul Domnului Hristos nu poate fi cumpărat; este un dar fără plată. Luther îi învăța pe oameni să nu cumpere indulgențe, ci să privească prin credință la Mântuitorul răstignit. El își relata propria experiență dureroasă din vremea când încerca zadarnic să-și asigure mântuirea prin umilire și penitență și îi asigura pe ascultătorii săi că a găsit pace și bucurie doar luându-și privirea de la sine și crezând în Hristos.

Învățăturile lui Luther au atras atenția minților gânditoare din întreaga Germanie. Din predicile și scrierile sale ieșeau raze de lumină care trezeau și iluminau mii de oameni. O credință vie lua locul formalismului mort în care fusese ținută biserica un timp așa de îndelungat. Zilnic, poporul își pierdea încrederea în superstițiile catolicismului. Barierele prejudecăților erau date la o parte. Cuvântul lui Dumnezeu, prin care Luther încerca orice doctrină și orice pretenție, era ca o sabie cu două tăișuri, care-și tăia drum spre inima oamenilor. Pretutindeni se deștepta dorința de progres spiritual. Pretutindeni exista o astfel de foame și sete după neprihănire, cum nu mai fusese cunoscută timp de secole. Ochii oamenilor, așa de multă vreme îndreptați spre rituri și mijlocitori omenești, se întorceau acum cu pocăință și credință către Domnul Hristos și răstignirea Lui.

Scrierile și învățătura reformatorului au ajuns la toate popoarele creștinătății. Lucrarea s-a răspândit în Elveția și Olanda. Copii ale scrierilor

sale și-au croit drum spre Franța și Spania. În Anglia, învățăturile lui au fost primite ca și cuvântul vieții. Adevărul a ajuns și în Belgia și Italia. Mii se deșteptau din amorțeala lor de moarte, la bucuria și speranța unei vieți de credință.

Despărțirea lui Luther de Roma

Roma era pornită să-l distrugă pe Luther, dar apărarea lui era Dumnezeu. Învățăturile lui se auzeau peste tot: în mănăstiri, în casele oamenilor, în castelele nobililor, în universități și în palatele împăraților. Pretutindeni se ridicau bărbați nobili care să-i susțină eforturile.

Într-un apel către împăratul și nobilimea Germaniei pentru reformarea creștinătății, Luther scria cu privire la papă: „Este un lucru îngrozitor să-l vezi pe omul care se supranumește locțiitorul lui Hristos etalând o splendoare pe care n-o poate egala nici un împărat. Aceasta înseamnă a fi ca Isus cel sărac sau ca Petru cel umil? Se spune că el este domnul lumii! Hristos, însă, al cărui locțiitor se laudă că este, a spus: «Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.» Se poate ca stăpânirea unui locțiitor să se extindă dincolo de cea a superiorului lui?”

Iată ce le scria universităților: „Mă tem foarte mult că universitățile se vor dovedi a fi marile porți ale iadului, dacă nu lucrează cu stăruință să explice Sfintele Scripturi și să le întipărească în inima tinerilor. Nu sfătuiesc pe nimeni să-și lase copilul acolo unde Scripturile nu domnesc în mod suprem. Orice instituție în care oamenii nu se ocupă fără încetare de Cuvântul lui Dumnezeu devine coruptă.”

Acest apel a circulat repede prin toată Germania și a exercitat o puternică influență asupra poporului. Întreaga națiune s-a ridicat pentru a se aduna în jurul stindardului reformei. Oponenții lui Luther, arzând de dorința

răzbunării, l-au îndemnat pe papă să ia măsuri hotărâte împotriva lui. S-a dat un decret ca învățăturile lui să fie condamnate imediat. Reformatorului și partizanilor lui li s-au dat șaiszeci de zile după care, dacă nu retractau, aveau să fie excomunicați.

Când bula papală a ajuns la Luther, el a spus: „O disprețuiesc și o atac ca nelegiuită și falsă.... Hristos Însuși este cel condamnat în ea.... Mă bucur că am de suportat astfel de rău pentru cea mai bună dintre cauze. Deja simt o libertate mai mare în inimă; pentru că știu în sfârșit că papa este anticrist și că tronul lui este chiar tronul lui Satana.”

Dar cuvântul pontifului Romei încă avea putere. Închisoarea, tortura și sabia erau arme puternice pentru a impune supunerea. Totul părea să arate că lucrarea reformatorului se apropia de încheiere. Cei slabi și superstițioși tremurau înaintea decretului papei, iar, în timp ce exista o simpatie generală față de Luther, mulți simțeau că viața era prea scumpă pentru a fi riscată pentru cauza reformei.

Înaintarea Reformei

Pe tronul Germaniei a urcat un nou împărat, Carol al V-lea, iar emisarii Romei s-au grăbit să-și prezinte felicitările și să-l convingă pe monarh să-și folosească puterea împotriva Reformei. Pe de altă parte, electorul de Saxonia, căruia Carol îi era îndatorat în mare măsură pentru coroana lui, l-a rugat fierbinte să nu facă nici un pas împotriva lui Luther înainte de a-l asculta.

Atenția tuturor părților era acum îndreptată asupra adunării statelor germane convocate la Worms, la scurt timp după întronarea lui Carol. Această adunare națională avea de luat în considerare multe chestiuni și interese politice importante; dar acestea păreau mărunte în contrast cu cauza călugărului din Wittenberg.

Carol i-a cerut inițial electorului să-l aducă pe Luther cu el la Dietă, asigurându-l că reformatorul va fi ferit de orice violență și i se va permite o discuție liberă cu o persoană competentă, ca să discute punctele disputate. Luther era nerăbdător să apară înaintea împăratului.

Prietenii lui erau îngroziți și tulburați. Cunoscând prejudecata și vrăjmășia împotriva lui, ei se temeau că făgăduința de liberă trecere și siguranță nu va fi respectată și l-au implorat să nu-și primejduiască viața. El a răspuns: „Papistașii nu doresc venirea mea la Worms, ci condamnarea și moartea mea. Nu contează. Rugați-vă, nu pentru mine, ci pentru Cuvântul lui Dumnezeu.”

Luther înaintea conciliului

Până la urmă Luther a stat înaintea conciliului. Împăratul era așezat pe tron și înconjurat de personaje ilustre ale imperiului. Niciodată nu se mai înfățișase vreun om în prezența unei adunări mai impunătoare decât aceea înaintea căreia Luther trebuia să răspundă pentru credința lui.

Însăși apariția lui la această adunare a fost o biruință remarcabilă a adevărului. Ca un om pe care papa îl condamnase să fie totuși judecat și de un alt tribunal era, de fapt, o negare a autorității supreme a pontifului. Reformatorul, osândit de papă și exclus de la părtășia cu oamenii, i s-a asigurat protecție și i s-a oferit să fie ascultat de către cei mai înalți demnitari ai națiunii. Roma îi poruncise să tacă, dar el era gata să vorbească în prezența a mii de oameni din toate părțile lumii creștine. Calm și plin de pace, totuși foarte curajos și nobil, el a stat ca martor al lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor de seamă ai pământului. Luther a răspuns pe un ton blând și umil, fără violență sau patimă. Comportamentul lui a fost modest și plin de respect; totuși el a manifestat o încredere și o bucurie ce au surprins adunarea.

Cei care și-au închis cu încăpățănare ochii față de lumină și s-au hotărât să nu se lase convinși de adevăr s-au înfuriat din cauza cuvintelor pline de putere ale lui Luther. Când acesta a terminat de vorbit, purtătorul de cuvânt al Dietei a spus cu mânie: „Nu ai răspuns la întrebarea ce ți-a fost pusă.... Ți se cere să dai un răspuns clar și precis.... Vrei sau nu vrei să retractezi?”

Reformatorul a răspuns: „Întrucât maiestatea voastră serenă și înălțimile voastre cer de la mine un răspuns clar, simplu și precis, iată răspunsul meu: Nu-mi pot supune credința nici papei, nici conciliilor, pentru că e clar ca lumina zilei că ei au greșit adesea și s-au contrazis unii pe alții. Dacă nu sunt convins de mărturia Scripturii sau de raționamentele cele mai

lămurite, dacă nu sunt înduplecat prin pasajele pe care le-am citat, ca astfel conștiința mea să se lase condusă de Cuvântul lui Dumnezeu, nu pot și nu vreau să retractez, deoarece un creștin nu este în siguranță dacă vorbește împotriva conștiinței lui. Aici stau și nu pot face altfel; Dumnezeu să-mi ajute. Amin.”

Așa a stat acest om neprihănit pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu. Lumina cerului strălucea pe fața lui. Măreția și curăția caracterului său, pacea și bucuria inimii au fost vizibile înaintea tuturor, în timp ce el mărturisea împotriva puterii erorii și în favoarea superiorității acelei credințe care biruie lumea.

Neclintit ca o stâncă a stat Luther, în timp ce valurile cele mai furioase ale puterii lumești loveau asupra lui fără să-i facă vreun rău. Simpla putere a cuvintelor lui, atitudinea sa neînfricată, ochii calmi și grăitori și fermitatea neschimbătoare exprimată în fiecare cuvânt și faptă au făcut o impresie profundă asupra adunării. Era evident că nu putea fi determinat să se supună mandatului Romei, nici prin promisiuni, nici prin amenințări.

Hristos a vorbit prin mărturia lui Luther cu o măreție și putere ce le-a insuflat teamă și uimire la data aceea, atât prietenilor, cât și dușmanilor. Spiritul lui Dumnezeu a fost prezent la acel conciliu, impresionând inima conducătorilor imperiului. Câțiva dintre prinți au recunoscut în mod deschis justetea cauzei lui Luther. Mulți au fost convinși de adevăr, dar impresiile făcute asupra unora n-au fost de durată. A mai fost și o altă categorie de oameni, care nu și-a exprimat atunci convingerile, dar care, cercetând Scripturile pentru ei înșiși, după un timp au stat cu îndrăzneală de partea Reformei.

Electorul Frederick așteptase cu nerăbdare ca Luther să se înfățișeze înaintea Dietei și, cu emoție profundă, i-a ascultat cuvântarea. El s-a bucurat

de curajul, hotărârea și stăpânirea de sine a doctorului și se mândrea că era protectorul acestuia. A pus în contrast părțile implicate în dispută și a văzut că înțelepciunea papilor, împăraților și prelaților fusese redusă la zero de puterea adevărului. Papalitatea a suferit o înfrângere ce avea să fie resimțită în toate popoarele și în toate timpurile după aceea.

Dacă reformatorul ar fi cedat într-un singur punct, Satana și oștirile sale ar fi câștigat o mare victorie; însă fermitatea lui neclintită a fost mijlocul de emancipare a bisericii și de începere a unei ere noi mai bune. Influența acestui bărbat, care a îndrăznit să gândească și să acționeze pe cont propriu în chestiuni religioase, avea să afecteze biserica și lumea nu doar pe timpul său, ci în timpul tuturor generațiilor viitoare. Hotărârea și credințioșia lui îi va întări, până la sfârșitul timpului, pe toți cei care vor trece prin experiențe asemănătoare. Puterea și maiestatea lui Dumnezeu au stat mai presus de sfatul oamenilor și mai presus de puterea lui Satana.

Am văzut că Luther era înflăcărat, zelos, îndrăzneț și neînfricat, atunci când mustra păcatul și apăra adevărul. Nu-i păsa de oamenii răi sau de demoni; știa că avea cu el pe Unul mai puternic decât toți aceștia. Luther avea zel, curaj și îndrăzneală, iar uneori se afla în primejdia de a merge la extreme. Dumnezeu, însă, l-a ridicat pe Melancton, care avea un caracter exact opus, ca să-l ajute pe Luther să ducă mai departe lucrarea de Reformă. Melancton era timid, temător, precaut și avea o mare răbdare. El era mult iubit de Dumnezeu. Cunoștea foarte bine Scripturile și poseda o putere de judecată și o înțelepciune extraordinare. Dragostea lui pentru cauza lui Dumnezeu era egală cu a lui Luther. Domnul le-a legat inimile; erau prieteni nedespărțiți. Luther îi era de mare ajutor lui Melancton când acesta era în pericol de a fi fricos sau încet, iar Melancton la rândul lui îi era de mare ajutor lui Luther când acesta era în primejdie de a acționa pripit.

Prevederea lui Melancton a evitat adesea necazul ce ar fi venit asupra lucrării, dacă aceasta ar fi fost lăsată doar pe seama lui Luther; și de multe ori

lucrarea n-ar fi fost împinsă înainte, dacă ar fi fost lăsată numai pe seama lui Melancton. Mi s-a arătat înțelepciunea lui Dumnezeu în alegerea acestor doi bărbați pentru a duce înainte lucrarea de Reformă.

Iluminarea Angliei și Scoției

În timp ce Luther deschidea o Biblie închisă pentru poporul Germaniei, Tyndale a fost impulsionat de Duhul lui Dumnezeu să facă același lucru pentru Anglia. studia cu sârguință Scripturile și predica fără teamă convingerile sale despre adevăr, îndemnând ca toate doctrinele să fie puse la proba Cuvântului lui Dumnezeu. Zelul său nu putea decât să stârnească opoziția papistașilor. Un doctor catolic învățat, care s-a angajat într-o dispută cu el, a exclamat: „Ar fi mai bine pentru noi să fi fost fără Legea lui Dumnezeu, decât fără a papei.” Tyndale a răspuns: „Îl disprețuiesc pe papă și toate legile lui; și, dacă Dumnezeu îmi cruță viața, nu după mulți ani voi face ca un băiat de la plug să cunoască mai mult din Scripturi decât tine.”

Astfel a fost confirmat țelul pe care începuse să-l nutrească, de a da poporului Noul Testament în limba lui, iar el s-a dedicat imediat acestei lucrări. Întreaga Anglie părea împotriva lui și Tyndale s-a hotărât să caute adăpost în Germania. Aici a început tipărirea Noului Testament în limba engleză. Curând au fost terminate trei mii de copii ale Noului Testament, urmate în același an de o altă ediție.

În cele din urmă, el a dat mărturie pentru credința lui printr-o moarte de martir, dar armele pregătite de el le-au dat altor soldați posibilitatea să lupte, de-a lungul secolelor, chiar până în vremea noastră.

În Scoția, Evanghelia a găsit un erou în persoana lui John Knox. Acest reformator devotat nu se temea de oameni. Focurile martiriului, care izbucneau în jur, nu făceau decât să-i însuflețească zelul cu o intensitate mai

mare. Cu secura despotică atârând amenințătoare deasupra capului său, și-a păstrat poziția lovind cu putere în stânga și în dreapta, ca să nimicească idolatria. Astfel și-a menținut el obiectivul, rugându-se și luptând luptele Domnului, până când Scoția a fost liberă.

În Anglia, Latimer susținea de la amvon că Biblia trebuie citită în limba poporului. El spunea că Autorul Sfintei Scripturi „este Însuși Dumnezeu;” și această Scriptură se împărtășește de puterea și de veșnicia Autorului ei. „Nu există rege, împărat, magistrat și conducător ... care să nu fie obligat să asculte... Cuvântul Lui sfânt.” „Să nu mergem pe vreo cale lăaturalnică, ci să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne conducă: să nu mergem după ... străbunii noștri, nici să nu căutăm ceea ce au căutat ei, ci ceea ce ar fi trebuit ei să facă.”

Barnes și Frith, prietenii credincioși ai lui Tyndale, s-au ridicat în apărarea adevărului. Au urmat Cranmer și frații Ridley. Acești conducători ai Reformei engleze erau bărbați învățați, iar cei mai mulți dintre ei fuseseră foarte respectați pentru zelul sau evlavia lor în credința Romei. Opoziția lor față de papalitate a fost rezultatul faptului că ei cunoșteau erorile Sfântului Scaun. Cunoașterea tainelor Babilonului a dat putere mai mare mărturisirii lor împotriva acestuia.

Mărețul principiu susținut de Tyndale, Frith, Latimer și frații Ridley era autoritatea divină și suficiența Sfintelor Scripturi. Ei au respins autoritatea pretinsă de papi, concilii, părinți bisericești și împărați de a stăpâni asupra conștiinței în chestiuni de credință. Biblia era standardul lor și cu Biblia testau ei toate învățăturile și toate pretențiile. Credința în Dumnezeu și în Cuvântul Lui i-a susținut pe acești bărbați sfinți când și-au dat viața pe rug.

Capitolul 49

Nereușita de a înainta

Reforma nu s-a încheiat cu Luther, așa cum cred mulți. Ea va fi continuată până la încheierea istoriei acestei lumi. Luther a avut de făcut o mare lucrare: aceea de a reflecta și asupra altora lumina care Dumnezeu îngăduise să strălucească asupra lui; totuși el nu a primit toată lumina ce avea să fie dată lumii. Din timpul lui și până astăzi, a strălucit continuu lumină nouă asupra Scripturilor și au fost mereu descoperite adevăruri noi.

Luther, împreună cu colaboratorii lui, a îndeplinit o lucrare nobilă pentru Dumnezeu; dar, deoarece ei veneau din biserica romană ale cărei doctrine le crezuseră și le apăraseră cândva, nu era de așteptat ca ei să discearnă toate aceste rătăciri. Lucrarea lor a fost aceea de a rupe cătușele Romei și de a da lumii Biblia; totuși existau adevăruri importante pe care ei nu au reușit să le descopere și rătăciri grave la care ei nu au renunțat. Cei mai mulți dintre ei au continuat să țină duminica, împreună cu celelalte sărbători papale. Este adevărat că ei nu priveau la această zi ca având autoritate divină, dar credeau că ar trebui ținută ca o zi de închinare general acceptată. Oricum, între ei erau unii care au onorat Sabatul poruncii a patra. Un loc de cinste între reformatorii bisericii ar trebui dat acelora care au stat în apărarea unui adevăr în general ignorat chiar de protestanți -- acelora care au susținut validitatea poruncii a patra și caracterul obligatoriu al Sabatului biblic. Când Reforma a dat la o parte întunericul ce apăsase asupra întregii creștinătăți, în multe țări au fost aduși la lumină păzitori ai Sabatului.

Cei care au primit marile binecuvântări ale Reformei nu au mers înainte pe calea pe care pornise în mod atât de nobil Luther. Câțiva bărbați credincioși s-au ridicat din când în când ca să proclame un nou adevăr și să arate rătăcirile nutrite timp îndelungat, dar majoritatea, ca și evreii din timpul

Domnului Hristos sau ca papistașii din timpul lui Luther, se mulțumea să creadă cum crezuseră și părinții lor și să trăiască la fel cum trăiseră ei. Din cauza aceasta, religia a degenerat iarăși în formalism. Au fost păstrate și nutrite rătăcirii și superstiții care ar fi fost aruncate la o parte dacă biserica ar fi continuat să meargă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Spiritul inspirat de Reformă s-a stins astfel în mod treptat, până când în bisericile protestante nevoia de reformă a ajuns aproape tot atât de mare ca nevoia de reformă în biserica romană din timpul lui Luther. Exista aceeași somnolență spirituală, același respect față de părerile oamenilor, același spirit lumesc și aceeași înlocuire a învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu cu teorii omenești. Sub masca religiei se cultivau mândria și extravaganta. Bisericile au ajuns corupte din cauza alipirii de lume. În felul acesta, principiile mărețe pentru care truseră și suferiseră atât de mult Luther și colaboratorii săi, au fost degradate.

Când Satana a văzut că nu reușise să zdrobească adevărul prin persecuție, a recurs din nou la același plan al compromisului ce dusese la marea apostazie și la formarea bisericii Romei. El i-a influențat pe creștini să se unească de data aceasta nu cu păgânii, ci cu aceia care, prin închinarea la dumnezeul acestei lumi, se dovedeau la fel de idolatri.

Satana nu mai putea ține Biblia departe de oameni. Ea fusese pusă la îndemâna tuturor. El, însă, a condus mii de oameni să accepte interpretări false și teorii nesănătoase, fără a cerceta Scripturile pentru a învăța adevărul ei înșiși. El a stricat învățăturile Bibliei, iar tradițiile ce aveau să distrugă milioane de oameni prindeau rădăcini adânci. Biserica susținea și apăra aceste tradiții, în loc să lupte pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna. În timp ce erau cu totul inconștiente de situația lor și de primejdia în care se aflau biserica și lumea se apropiau cu repeziciune de perioada cea mai solemnă și mai importantă din istoria pământului: perioada revelării Fiului omului.

Capitolul 50

Prima solie îngerească

Profeția primei solii îngerești, prezentată în Apocalipsa 14, și-a găsit împlinirea în mișcarea adventă din anii 1840 -- 1844. Atât în Europa cât și în America, bărbați ai credinței și rugăciunii au fost profund mișcați în timp ce acordau atenție profețiilor și, urmărind Rapoartele Inspirate, au găsit dovezi convingătoare că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. Duhul lui Dumnezeu i-a îndemnat pe slujitorii Lui să dea avertizarea. Solia Evangheliei veșnice s-a răspândit peste tot: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui.” Apocalipsa 14, 7.

Oriunde pătrundeau misionari, era trimisă vestea bună a revenirii lui Hristos în curând. În diferite țări, s-au găsit grupuri izolate de creștini care, doar prin studiul Scripturilor, ajunseseră la credința că venirea Mântuitorului era aproape. În unele părți ale Europei, unde legile erau despotice, încât interziceau predicarea doctrinei advente, copii mici au fost impulsionați s-o proclame și mulți au ascultat avertizarea solemnă.

În America, predicarea soliei i-a fost încredințată lui William Miller și colaboratorilor săi, iar lumina aprinsă prin truda lor a strălucit până în ținuturi depărtate. Dumnezeu a trimis pe îngerul Său să miște inima unui fermier ce nu crezuse în Biblie, ca să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe cel ales, ca să-i călăuzească mintea și să deschidă înțelegerii sale profețiile care fuseseră până atunci închise pentru poporul lui Dumnezeu. Lui i-a fost arătat începutul lanțului adevărului și a fost condus să cerceteze verigă după verigă, până când a ajuns să privească la Cuvântul lui Dumnezeu cu uimire și admirație. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt, pe care îl considerase neinspirat, își deschidea acum frumusețea și slava înaintea ochilor lui. A

văzut că un pasaj al Scripturilor îl explică pe altul, iar atunci când nu putea înțelege un text îi găsea explicația în alt text al Cuvântului. El privea cu bucurie, cu interes profund și uimire Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Urmărind profețiile, Miller a văzut că locuitorii pământului trăiau scenele de încheiere a istoriei acestei lumi și totuși nu știau. A văzut că bisericile erau corupte. Ele își retrăseseră dragostea de la Isus, îndreptându-și-o asupra lumii; căutau onoare lumească în locul aceleia care vine de sus și umblau să apuce bogățiile lumii, în loc să-și strângă comori în cer. El putea vedea pretutindeni ipocrizie, întuneric și moarte. S-a tulburat în duhul său. Dumnezeu l-a chemat să-și părăsească ferma, după cum îl chemase pe Elisei să-și lase boii și ogorul în care lucra, ca să-l urmeze pe Ilie.

Tremurând, William Miller a început să le desfășoare oamenilor tainele împărăției lui Dumnezeu, purtându-i pe ascultători prin profeții până la a doua venire a lui Hristos. Mărturia Scripturilor arătând către venirea Domnului Hristos în 1843 a trezit un larg interes. Mulți au fost convinși că dovezile din perioadele profetice erau corecte și, sacrificându-și mândria propriei păreri, au primit adevărul cu bucurie. Unii pastori, lăsându-și deoparte vederile și sentimentele sectare, și-au părăsit salariile și bisericile, unindu-se în proclamarea venirii Domnului Isus.

Totuși, pastorii care acceptau această solie erau puțini și, prin urmare, ea a fost încredințată în mare măsură laicilor umili. Fermierii își părăseau ogoarele, mecanicii sculele, negustorii mărfurile, cei cu diferite profesii își părăseau poziția și totuși numărul lucrătorilor era mic în comparație cu lucrarea ce trebuia îndeplinită. Condiția unei biserici lipsite de evlavie și a unei lumi zăcând în ticăloșie împovăra sufletele străjerilor sinceri, iar ei îndurau de bună voie truda, lipsurile și suferința, ca să-i poată chema pe oameni pocăință pentru a fi mântuiți. Deși Satana s-a opus, lucrarea a mers statornic înainte și multe mii de oameni au primit adevărul advent.

O mare redeșteptare religioasă

Solia cercetătoare se auzea pretutindeni, avertizându-i pe păcătoși, atât din lume cât și din biserică, să fugă de mânia viitoare. Ca și Ioan Botezătorul, înainte mergătorul Domnului Hristos, predicatorii înfigeau toporul la rădăcina pomului și-i îndemneau pe toți să aducă roade vrednice de pocăință. Apelurile lor tulburătoare erau în contrast evident cu asigurările de pace și siguranță care se auzeau de la amvoanele renumite și, oriunde ajungea, solia îi mișca pe oameni.

Mărturia simplă și directă a Scripturii, pătrunzând în inimi prin puterea Duhului Sfânt, aducea o convingere atât de mare, că puțini reușeau să-i reziste în întregime. Pretinșii credincioși erau treziți din siguranța lor falsă. Ei își vedeau căderile, spiritul lumesc și necredința, mândria și egoismul. Mulți Îl căutau pe Domnul cu pocăință și umilință. Își îndreptau acum spre ceruri afecțiunea pe care și-o concentraseră atât de multă vreme asupra lucrurilor. Duhul lui Dumnezeu îi însoțea și, cu inimile înmuiate și supuse, ei se uneau în proclamarea strigării: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui.” Apocalipsa 14, 7.

Păcătoșii întrebau plângând „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Aceia care trăiseră în necinste erau nerăbdători să repare pagubele. Toți care găseau pacea în Hristos doreau să-i vadă și pe alții împărtășindu-se de binecuvântare. Inimile părinților erau întoarse către copii și ale copiilor către părinți. Barierele mândriei și reținerii erau date la o parte. Se făceau mărturisiri din inimă, iar membrii familiilor lucrau pentru mântuirea celor apropiați și dragi.

Adesea se auzea rugăciunea de mijlocire. Peste tot erau suflete rugându-se lui Dumnezeu, în agonie profundă. Mulți se luptau toată noaptea

în rugăciune pentru a primi asigurarea că păcatele le erau iertate și pentru convertirea rudelor sau vecinilor lor. Această credință fierbinte și hotărâtă își atingea obiectivul. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi continuat astfel să stăruiască în rugăciune, aducându-și cu insistență cererile la tronul harului, ar fi avut o experiență mult mai bogată decât aceea pe care o au acum. Există prea puțină rugăciune și prea puțină convingere de păcat, iar lipsa de credință vie îi lasă pe mulți fără harul pe care Mântuitorul nostru milos îl asigură în măsură așa de bogată.

La adunările adventiste veneau toate categoriile de oameni. Bogați și săraci, de sus și de jos, din diferite motive, erau nerăbdători să asculte doctrina celei de-a doua veniri. Domnul ținea în frâu spiritul de împotrivire în timp ce slujitorii Lui explicau motivele credinței lor. Uneori instrumentul era slab, dar Duhul lui Dumnezeu dădea putere adevărului Lui. În aceste adunări se simțea prezența îngerilor sfinți, mulți fiind zilnic adăugați credincioșilor. În timp ce se reaminteau dovezile revenirii lui Hristos în curând, mari mulțimi ascultau în tăcere cuvintele solemne. Părea că cerul și pământul se apropie unul de altul. Puterea lui Dumnezeu era simțită de bătrâni, de tineri și de cei de vârstă mijlocie. Mulți mergeau acasă cu laude pe buze, ce răsunau pline de bucurie în aerul liniștit al nopții. Nici unul din participanții la acele adunări nu a putut uita vreodată scenele acelea de interes profund.

Împotrivirea

Proclamarea unui timp precis pentru venirea Domnului Hristos a stârnit o mare opoziție din partea multora, din toate categoriile sociale: de la pastorul de la amvon, până la păcătosul cel mai decăzut și mai sfidător la adresa cerului. „Nimeni nu știe ziua, nici ceasul!” se putea auzi atât de la pastorul ipocrit, cât și de la batjocoritorul obraznic. Ei își astupau urechile ca să nu audă explicația clară și armonioasă a textului, pe care o dădeau cei care arătau spre încheierea perioadelor profetice și către semnele pe care Însuși

Domnul Hristos le prezisese ca semne ale venirii Sale.

Mulți care pretindeau că-L iubesc pe Mântuitorul declarau că nu se împotrivesc predicării venirii Lui, ci doar obiectează cu privire la timpul precis. Ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, le-a citit inimile. Ei nu doreau să audă că Hristos vine să judece lumea cu dreptate. Fuseseră servitori necredincioși. Faptele lor nu ar fi suportat inspecția cercetătoare de inimă a lui Dumnezeu și se temeau să-L întâlnească pe Domnul lor. Ca și evreii din timpul primei veniri a lui Hristos, ei nu erau pregătiți să-L întâmpine pe Domnul Isus. Satana și îngerii lui triumfau și aruncau batjocura în fața lui Hristos și a îngerilor sfinți, pentru că poporul care se pretindea al Lui avea atât de puțină iubire pentru El, încât nu-I dorea venirea.

Străjeri necredincioși împiedicau înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Când poporul era mișcat și începea să întrebe despre calea mântuirii, acești conducători pășeau între ei și adevăr, căutând să le liniștească temerile prin interpretări false ale Cuvântului lui Dumnezeu. În această lucrare, Satana, împreună cu pastorii neconsacrați, striga: „Pace, pace!” -- când Dumnezeu nu spusese pace. Ca și fariseii din timpul Domnului Hristos, mulți au refuzat să intre în împărăția cerului și i-au împiedicau și pe cei care intrau. Sângele acestor suflete va fi cerut din mâna lor.

Oriunde era proclamată solia adevărului, era primită mai întâi de cei mai umili și mai consacrați din biserică. Cei care studiau Biblia pentru ei înșiși nu puteau să nu vadă că felul în care erau privite profețiile de cei mai mulți nu era în concordanță cu Scripturile. Acolo unde oamenii nu erau înșelați de eforturile păstorilor lor de a interpreta greșit și a perverti credința, acolo unde ei înșiși cercetau Cuvântul lui Dumnezeu, învățătura adventă trebuia doar să fie comparată cu Scriptura pentru a i se recunoaște autoritatea divină.

Mulți erau persecutați de frații lor necredincioși. Pentru a-și păstra poziția în biserică, unii au consimțit să nu vorbească despre speranța lor, în timp ce alții simțeau că loialitatea față de Dumnezeu le interzicea să ascundă astfel adevărurile pe care El li le încredințase. Multora li s-a tăiat părtășia cu biserica doar pentru motivul că și-au exprimat credința în venirea lui Hristos. Cuvintele profetului le erau foarte scumpe celor care au suportat încercarea credinței: „Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui Meu: «Să-și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!» Dar ei vor rămâne de rușine.” Isaia 66, 5.

Îngerii lui Dumnezeu urmăreau cu cel mai mare interes rezultatele avertizării. Când bisericile, ca un singur tot, au respins solia, îngerii s-au întors de la ele întristați. Totuși, în biserici existau mulți care încă nu fuseseră testați cu privire la adevărul advent. Mulți au fost înșelați de soți, soții, părinți sau copii și au fost făcuți să creadă că era un păcat chiar să asculte asemenea erezii, cum erau cele învățate de adventiști. Îngerilor li s-a poruncit să vegheze cu credincioșie asupra acestor suflete, căci o altă lumină de la tronul lui Dumnezeu avea să mai lumineze asupra lor.

Pregătiri pentru întâlnirea cu Domnul

Cu o dorință de nespus au așteptat cei care au primit solia venirea Mântuitorului lor. Timpul când se așteptau să-L întâmpine era aproape. Ei așteptau ceasul cu o solemnitate calmă și se odihneau în dulcea părtășie cu Dumnezeu, garanția păcii de care aveau să se bucure în slava viitoare. Nici unul care a experimentat această speranță și încredere nu poate uita acele ceasuri prețioase de așteptare. Ocupațiile lumești au fost lăsate în cea mai mare măsură la o parte, timp de câteva săptămâni. Credincioșii își examinau cu atenție fiecare gând și sentiment al inimii, ca și când s-ar fi aflat pe patul de moarte și ar mai fi avut doar câteva ceasuri până să închidă ochii asupra scenelor pământești. Nu s-au confecționat nici un fel de „veșminte de înălțare”, dar toți simțeau nevoia unei dovezi interioare că erau pregătiți să-L

întâmpine pe Mântuitorul; hainele lor albe erau curăția sufletului și caracterele spălate de păcat prin sângele ispășitor al Domnului Hristos.

Dumnezeu a plănuit să-și încerce poporul. Mâna Lui a acoperit o greșeală în calcularea perioadelor profetice. Adventiștii nu au descoperit greșeala, și nici cei mai învățați dintre împotrivorii lor. Aceștia din urmă spuneau: „Ați calculat corect perioadele profetice. Un eveniment mareț este aproape să se producă, dar nu este ceea ce prezice domnul Miller; este convertirea lumii, și nu a doua venire a lui Hristos.”

Timpul așteptat a trecut, iar Domnul Hristos nu a venit să-și elibereze poporul. Aceia care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor cu credință și dragoste sincere au experimentat o dezamăgire amară. Totuși, Domnul și-a îndeplinit planul: a probat inimile celor care pretindeau că-L așteaptă. Între aceștia erau mulți care nu fuseseră impulsionați de motive înalte, ci de frică. Pretinsa lor credință nu le influențase nici inima, nici viața. Când evenimentul așteptat nu a avut loc, aceste persoane au declarat că nu erau dezamăgite; căci nu crezuseră niciodată că Hristos va veni. Aceștia au fost printre primii care au ridiculizat întristarea adevăraților credincioși.

Dar Domnul Isus și toată oștirea cerească au privit cu dragoste și simpatie la cei încercați și credincioși, care fuseseră dezamăgiți. Dacă s-ar fi dat la o parte cortina ce separă lumea văzută de cea nevăzută, s-ar fi putut observa cum îngerii veneau aproape de aceste suflete statornice și le protejau de săgețile lui Satana.

Capitolul 51

A doua solie îngerească

Bisericile care au refuzat să primească prima solie îngerească au respins lumina din cer. Această solie le-a fost trimisă în milă, ca să le trezească să-și vadă adevărata condiție a spiritului lumesc și a căderii de la credință și să caute să se pregătească pentru întâlnirea cu Domnul lor.

Prima solie îngerească a fost dată tocmai pentru a despărți biserica lui Hristos de influențele degradante ale lumii; dar legăturile cu care oamenii, chiar preținșii creștini, erau prinși de pământ au fost mai puternice decât atracția spre cer. Ei au ales să asculte de glasul înțelepciunii omenești și au întors spatele soliei cercetătoare de inimă a adevărului.

Dumnezeu dă lumina ca să fie apreciată și ascultată, nu disprețuită și respinsă. Lumina pe care El o trimite devine întuneric pentru cei care o neglijează. Când Duhul lui Dumnezeu nu mai impresionează inimile oamenilor cu adevărul, toată auzirea și toată predicarea sunt zadarnice.

Când bisericile au nesocotit sfatul lui Dumnezeu, respingând solia adventă, și Domnul le-a respins pe ele. Primul înger a fost urmat de un al doilea, proclamând: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.” Apocalipsa 14, 8. Adventiștii au înțeles această solie ca fiind anunțul decăderii morale a bisericilor, rezultată în urma respingerii primei solii. Strigarea: „A căzut Babilonul” a fost dată în vara anului 1844 și în consecință din aceste biserici s-au retras vreo cincizeci de mii de persoane.

Cei care au predicat prima solie nu au avut ca scop și nici nu s-au

așteptat să provoace divizări în biserici sau să formeze organizații separate. William Miller spunea: „În toate eforturile mele, nu am avut niciodată dorința sau gândul să întemeiez vreo denominațiune separată de cele existente sau să aduc vreun beneficiu uneia pe seama alteia. M-am gândit să aduc beneficii tuturor. Crezând că toți creștinii se vor bucura de perspectiva venirii lui Hristos și că aceia care nu văd lucrurile cum le văd eu nu-i vor iubi mai puțin pe cei care vor îmbrățișa această doctrină, nu mi-am închipuit că vor fi necesare vreodată întâlniri separate. Întreaga mea preocupare a fost dorința de a converti sufletele la Dumnezeu, de a anunța lumea despre judecata ce vine și de a-i convinge pe semenii mei să caute acea pregătire a inimii care îi va face în stare să-L întâmpine în pace pe Dumnezeul lor. Marea majoritate a celor convertiți datorită lucrării mele s-a unit cu diferitele biserici existente. Când oamenii veneau să mă întrebe cu privire la datoria lor, le spuneam întotdeauna să meargă acolo unde se simt acasă și nu am favorizat niciodată vreo denominațiune în sfaturile pe care le-am dat.”

Pentru un timp, multe biserici i-au primit bine lucrarea, dar pe măsură ce se hotărau împotriva adevărului advent, doreau să înăbușe orice propovăduire a subiectului. Cei care primiseră această doctrină au fost astfel așezați într-o poziție de mare încercare și confuzie. Ei își iubeau bisericile lor și nu voiau de fel să se despartă de ele; dar, pentru că erau ridiculizați și oprimați și li se interzicea privilegiul de a vorbi despre speranța lor sau despre participarea la adunări unde se predica despre venirea Domnului, până la urmă ei s-au ridicat și au scuturat jugul care li se impusese.

Advențiștii, văzând că bisericile au respins mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, nu le-au mai putut privi ca fiind biserica lui Hristos, „stâlpul și temelie adevărului”; iar când a început să fie proclamată solia „A căzut Babilonul” ei s-au simțit îndreptățiți să se despartă de legăturile lor de mai înainte.

De la respingerea primei solii îngerești, în biserici a avut loc o tristă

schimbare. Când adevărul este disprețuit, rătăcirea este în schimb primită și apreciată. Dragostea pentru Dumnezeu și credința în Cuvântul Lui s-au răcit. Bisericele au întristat Duhul Domnului și, în mare măsură, acesta S-a retras.

Timpul de zăbovire

Când anul 1843 s-a scurs în întregime, fără să aibă loc venirea Domnului Isus, cei care Îl așteptaseră cu credință au fost lăsați în nesiguranță și confuzie pentru o vreme. Fără să țină seamă de dezamăgirea lor, mulți au continuat să cerceteze Scripturile, examinând din nou dovezile pentru credința lor și studiind cu atenție profețiile, pentru mai multă lumină. Mărturia Bibliei în sprijinul poziției lor li s-a părut clară și convingătoare. Semnele ce nu puteau fi înțelese greșit arătau că venirea Domnului Hristos era aproape. Credincioșii nu-și puteau explica dezamăgirea; totuși se simțeau siguri că Dumnezeu îi condusese în experiențele lor trecute.

Credința le-a fost foarte mult întărită prin aplicarea directă și convingătoare a acelor versete care vorbeau despre un timp de întârziere. Încă din anul 1842, Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat pe Charles Fitch să facă o hartă profetică. Acest lucru era privit în general de adventiști ca împlinirea poruncii date de profetul Habacuc: „Scrie prorocia și sap-o pe table.” Totuși, nimeni n-a văzut atunci timpul de întârziere prezentat în aceeași profecie. După dezamăgire, înțelesul deplin a acestui verset a devenit clar. Astfel vorbește profetul: „Scrie prorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor! Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.” Habacuc 2, 2.3.

Așteptătorii se bucurau că Acela care cunoaște sfârșitul de la început privise prin veacuri și, prevăzând dezamăgirea lor, le-a dat cuvinte de încurajare și de speranță. Dacă n-ar fi existat astfel de pasaje în Scripturi,

arătându-le că erau pe drumul cel bun, credința lor ar fi eșuat în ceasul acela de încercare.

În parabola celor zece fecioare din Matei 25, experiența adventiștilor este ilustrată prin evenimentele unei nunți orientale. „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui.” „Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.”

Mișcarea larg răspândită sub proclamarea primei solii îngeresti corespundea ieșirii fecioarelor în întâmpinarea mirelui, iar timpul de așteptare, dezamăgire și întârziere era reprezentat de zăbovirea mirelui. După ce a trecut timpul exact, adevărații credincioși au rămas totuși uniți în credința că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape; dar curând a devenit evident că își pierdeau, într-o oarecare măsură, zelul și consacrarea și cădeau într-o stare indicată în parabolă prin adormirea fecioarelor în timpul de zăbovire a mirelui.

Cam în acel timp a început să apară fanatismul. Unii dintre cei care se pretindeau credincioși zeloși ai soliei au respins Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul ghid infailibil și, susținând că sunt conduși de Duhul, s-au lăsat în stăpânirea propriilor sentimente, impresii și imaginații. Erau unii care manifestau un zel orb și fanatic, acuzându-i pe toți care nu le aprobau calea. Ideile și manifestările lor fanatice nu au găsit nici o simpatie din partea corpului majoritar al adventiștilor; în schimb au adus asupra cauzei adevărului reproșul.

Predicarea primei solii îngeresti în anul 1843 și a strigătului de la miezul nopții în anul 1844 au avut tendința de a reprima fanatismul și disensiunea. Cei care participaseră la aceste mișcări solemne erau în armonie; inimile le erau pline de dragoste unul pentru altul și pentru Domnul

Isus, pe care așteptau să-L vadă curând. Credința și fericita nădejde pe care le împărtășeau cu toții, singurele adevărate, i-au înălțat deasupra controlului oricărei influențe omenești și s-au dovedit un scut împotriva atacurilor lui Satana.

Strigătul de la miezul nopții

„Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!» Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile.” Matei 25, 5-8.

În vara anului 1844, adventiștii au descoperit greșeala făcută în calculul perioadelor profetice și au adus corecturile necesare. Cele 2300 de zile din Daniel 8, 14 se crezuse că se vor încheia în primăvara anului 1844 cu a doua venire a lui Hristos; dar s-a văzut acum că această perioadă se extindea până în toamna aceluiași an, iar mințile adventiștilor s-au concentrat asupra acelei date ca fiind timpul venirii Domnului. Proclamarea soliei acestui timp a fost un alt pas în împlinirea parabolei fecioarelor, a cărei aplicație la experiența adventiștilor se văzuse deja clar.

După cum, în parabolă, strigarea s-a auzit la miezul nopții, anunțând apropierea mirelui, tot la fel și în împlinirea parabolei, între primăvara anului 1844, când s-a crezut la început că se vor încheia cele 2300 de zile, și toamna anului 1844, dată la care s-a aflat mai târziu că acestea se vor încheia cu adevărat, s-a înălțat strigarea cu înseși cuvintele Scripturii: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”

Ca și un val în timpul fluxului, mișcarea a măturat ținutul. A mers din oraș în oraș, din sat în sat și în locuri, până ce poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin deșteptat. În fața acestei proclamații, fanatismul dispărea ca și bruma la răsăritul soarelui. Credincioșii și-au găsit încă o dată poziția, iar speranța și curajul le-au însuflețit inimile.

Lucrarea era liberă de acele extreme manifestate ori de câte ori există agitație omenească fără controlul influenței Cuvântului și Duhului lui Dumnezeu. Avea un caracter asemănător cu acele perioade de umilință și întoarcere la Domnul a vechiului Israel, în urma soliilor de mustrare din partea slujitorilor Lui. Ea avea trăsăturile lucrării lui Dumnezeu din orice epocă. Nu exista bucurie extatică, ci, mai degrabă, cercetare profundă a inimii, mărturisire a păcatelor și părăsire a lumii. Povara sufletelor în agonie era pregătirea pentru a-L întâlni pe Domnul. Exista rugăciune stăruitoare și consacrare fără rezerve lui Dumnezeu.

Strigătul de la miezul nopții nu a fost dus prin argument, deși dovezile Scripturii erau clare și convingătoare. El a fost însoțit de o putere ce impulsiona și mișca sufletul. Nu exista nici o îndoială, nici un semn de întrebare. Cu ocazia intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii veniți la sărbătoare din toate părțile țării s-au adunat la Muntele Măslinilor și, alăturându-se mulțimii care Îl însoțea pe Domnul Isus, au prins inspirația momentului și au ajutat la întărirea strigătului: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului.” Matei 21, 9. În același fel, necredincioșii care veneau la adunările adventiste -- unii din curiozitate, alții doar ca să ia în răs -- au simțit puterea convingătoare ce însoțea solia: „Iată, Mirele vine!”

În timpul acela exista credință care aducea răspunsuri la rugăciune -- credință care avea în vedere o dreaptă răsplătire. Ca și ploaia peste pământul însetat, Duhul harului a coborât asupra căutătorilor sânguincioși. Cei care așteptau să stea curând față în față cu Răscumpărătorul lor simțeau o bucurie solemnă, de negrăit. Puterea liniștitoare și cuceritoare a Duhului Sfânt înmuia inimile, în timp ce slava lui Dumnezeu se revărsa val după val peste cei credincioși și loiali.

Cu grijă și solemnitate, cei care au primit solia au ajuns la timpul când sperau să-L întâmpine pe Domnul. În fiecare dimineață simțeau că prima lor datorie era să-și asigure dovada că Dumnezeu i-a primit. Inimile le erau

strâns unite și se rugau mult, atât împreună, cât și unul pentru altul. Deseori se adunau în locuri retrase pentru comuniune cu Dumnezeu, iar glasul mijlocirii se înălța spre cer din câmpii și păduri. Asigurarea aprobării Mântuitorului le era mai necesară decât hrana zilnică, iar dacă vreun nor le umbrea mintea, ei nu se odihneau până ce acesta nu era îndepărtat. Pe măsură ce simțeau mărturia harului iertător, ei tânjeau să-L vadă pe Acela pe care Îl iubea sufletul lor.

Dezamăgiți, dar nu părăsiți

Dar ei au fost iarăși dezamăgiți. Timpul așteptării a trecut, iar Mântuitorul nu a venit. Ei Îi așteptaseră venirea cu o încredere neclintită, iar acum simțeau ceea ce a simțit și Maria când, venind la mormânt și găsindu-l gol, a exclamat plângând: „Au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.” Ioan 20, 13.

Un sentiment de uimire, o teamă că solia ar putea fi adevărată, reținuse pentru un timp lumea necredincioasă. După trecerea timpului, acest sentiment nu a dispărut deodată; ei nu îndrăzneau să triumfe asupra celor dezamăgiți, dar, pentru că nu se vedeau dovezile mâniei lui Dumnezeu, și-au revenit din frică și și-au reluat reproșurile și bătaia de joc. O mare parte din cei care pretinseseră a crede în venirea Domnului în curând a renunțat la credință. Unii care fuseseră foarte încrezători au fost atât de adânc răniți în mândria lor, încât au simțit nevoia să fugă de lume. Ca și Iona, ei erau nemulțumiți de Dumnezeu și ar fi ales mai degrabă moartea decât viața. Cei care își bazaseră credința pe părerile altora, și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau acum gata să-și schimbe din nou vederile. Batjocoritorii i-au câștigat de partea lor pe cei slabi și pe cei lași și s-au unit cu toții să declare că de-acum nu mai aveau de ce să se teamă și nici ce să mai aștepte. Timpul trecuse, Domnul nu venise, iar lumea se putea să rămână la fel alte mii de ani.

Credincioșii stăruitori și sinceri renunțaseră la tot pentru Hristos și se împărtășiseră de prezența Lui ca niciodată mai înainte. Ei dăduseră lumii ultima avertizare, după cum credeau, așteptând să fie primiți curând în prezența Învățătorului lor divin și a îngerilor cerești, și s-au retras în mare măsură din mulțimea necredincioșilor. Ei se rugaseră cu dorință fierbinte: „Vino, Doamne Isuse, vino curând.” Dar El n-a venit. Să ia din nou povara grijilor și greutatea vieții și să îndure disprețul și ocară unei lumi batjocoritoare -- aceasta era într-adevăr o încercare teribilă a credinței și răbdării.

Totuși această dezamăgire nu a fost la fel de mare ca a ucenicilor la prima venire a lui Hristos. Când Domnul Isus a intrat triumfător în Ierusalim, urmașii Lui credeau că El era gata să se urce pe tronul lui David și să elibereze Israelul de asupritorii săi. Cu mari speranțe și cu așteptări pline de bucurie, se întreceau în a da cinste Împăratului lor. Mulți și-au așternut hainele ca un covor în calea Lui sau au presărat frunze de palmier. În bucuria lor entuziastă, s-au unit în aclamații pline de bucurie: „Osana, Fiul lui David!”

Când fariseii, deranjați și mâniați din cauza acestei izbucniri de bucurie, au dorit ca Isus să-și mustre ucenicii, El le-a răspuns: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.” Luca 19, 40. Profetia trebuia să se împlinească. Ucenicii îndeplineau scopul lui Dumnezeu; totuși erau sortiți unei dezamăgiri amare. După numai câteva zile au fost martori la moartea în agonie a Mântuitorului și L-au așezat în mormânt. Nici una din așteptările lor nu s-a împlinit, iar speranțele lor au murit odată cu Isus. Ei nu au putut înțelege, decât după ce Domnul a ieșit biruitor din mormânt, că totul fusese prezis în profetie și „că Hristosul trebuia să pătimească și să învie din morți.” Faptele Apostolilor 17, 3. În același mod s-a împlinit profetia la prima și a doua solie îngerească. Ele au fost date la timpul potrivit și au îndeplinit lucrarea pe care o plănuise Dumnezeu prin ele.

Lumea urmărise totul cu atenție, așteptându-se, dacă timpul trecea, iar Hristos nu ar fi venit, ca întreg sistemul adventismului să fie lepădat iar în timp ce mulți, fiind puternic ispitiți, au renunțat la credință, totuși unii au rămas neclintiți. Ei nu puteau descoperi nici o greșeală în calculul perioadelor profetice. Cei mai dotați dintre adversarii lor nu reușiseră să le răstoarne poziția. Adevărat, evenimentul așteptat nu avusese loc, dar aceasta nu le-a putut clătina credința în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu și-a părăsit poporul. Duhul Lui încă a rămas cu cei care nu s-au grăbit să nege lumina pe care o primiseră și nu au condamnat mișcarea adventă. Apostolul Pavel, privind peste veacuri, a scris cuvinte de încurajare și avertizare pentru așteptătorii încercați în această criză: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme» și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.» Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”

Singura cale sigură era să prețuiască lumina pe care deja o primiseră de la Dumnezeu, să se țină tare de făgăduințele Sale, să continue să cerceteze Scripturile, să aștepte și să vegheze cu răbdare pentru a primi mai multă lumină.

Capitolul 53

Sanctuarul

Temelia și stâlpul credinței advente a fost versetul din Daniel 8, 14, mai presus de toate celelalte: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sanctuarul va fi curățit.” Aceste cuvinte erau bine cunoscute de toți cei ce credeau că Domnul venea curând. Această profeție a fost repetată cu bucurie de mii de oameni, ca lozincă a credinței lor. Toți simțeau că de evenimentele aduse astfel în atenție depindeau așteptările lor cele mai strălucite și speranțele lor cele mai de preț. S-a arătat că aceste zile profetice se terminau în toamna anului 1844. Ca și restul lumii creștine, adventiștii credeau pe atunci că pământul, sau o parte a lui, era sanctuarul, iar curățirea sanctuarului nu putea să însemne decât purificarea pământului prin foc în marea zi din urmă. Ei înțelegeau că acest lucru va avea loc la a doua venire a Domnului Hristos. De aici au tras concluzia că Hristos avea să se întoarcă pe pământ în anul 1844.

Dar timpul arătat a trecut și Hristos n-a venit. Credincioșii știau că nu se putea să dea greș Cuvântul lui Dumnezeu; trebuie că felul în care interpretaseră ei profeția era greșit; dar unde era greșeala? Mulți s-au grăbit să taie nodul dificultății negând că perioada celor 2300 de zile se termina în anul 1844. Nu putea fi dat nici un motiv pentru această poziție, decât faptul că Hristos nu a venit la timpul așteptat. Ei argumentau că, dacă zilele profetice s-ar fi terminat în anul 1844, Hristos ar fi venit atunci să curețe sanctuarul, purificând pământul prin foc; și că, de vreme ce El n-a venit, nu se poate ca perioada să se fi încheiat.

Deși majoritatea adventiștilor a abandonat calculul perioadelor profetice făcut anterior, și în consecință a negat corectitudinea mișcării bazate pe el, câțiva n-au vrut să renunțe la punctele de credință și experiență

care erau susținute de Scripturi și de mărturia specială a Duhului lui Dumnezeu. Ei credeau că adoptaseră principii sănătoase de interpretare în studiul Scripturilor și că era de datoria lor să se țină tare de adevărurile deja câștigate și să urmeze în continuare aceeași cale de cercetare a Bibliei. Cu rugăciune fierbinte, ei și-au revizuit poziția și au studiat Scripturile ca să-și descopere greșeala. Neputând să vadă nici o eroare în explicația perioadelor profetice, au fost conduși să examineze mai îndeaproape subiectul sanctuarului.

Sanctuarul pământesc și sanctuarul ceresc

În investigațiile lor, au aflat că sanctuarul pământesc, construit de Moise la porunca lui Dumnezeu potrivit cu modelul ce i-a fost arătat pe munte, era „o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe”; că cele două locuri sfinte ale sale erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”; că Hristos, Marele nostru Preot, este „slujitor al locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”; că „Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” Evrei 9, 9, 23; 8, 2; 9, 24.

Sanctuarul din cer, în care Domnul Isus slujește în favoarea noastră, este marele original, iar sanctuarul construit de Moise era o copie a acestuia. După cum sanctuarul de pe pământ avea două încăperi, sfânta și sfânta sfintelor, există două locuri sfinte și în sanctuarul din cer. Chivotul ce conținea legea lui Dumnezeu, altarul tămâierii și alte instrumente de slujire care se găseau în sanctuarul pământesc erau duplicate ale celor din sanctuarul de sus. Într-o viziune sfântă, apostolului Ioan i s-a permis să intre în cer și să vadă sfeșnicul și altarul tămâierii și, când „templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis,” a mai văzut și „chivotul legământului Său.” Apocalipsa 4, 5; 8, 3; 11, 19.

Cei care căutau adevărul au găsit dovezi incontestabile ale existenței unui sanctuar în cer. Moise a făcut sanctuarul pământesc după un model ce i-a fost arătat. Pavel a declarat că acel model era adevăratul sanctuar care este în cer. (Evrei 8, 2.5). Ioan a mărturisit că l-a văzut în cer.

La încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole nici un sanctuar; de aceea, sanctuarul din cer trebuie să fie acela despre care se vorbește în declarația: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Dar cum poate sanctuarul ceresc să aibă nevoie de curățire? Întorcându-se iarăși la Scripturi, cercetătorii profeției au aflat că această curățire nu însemna îndepărtarea impurităților fizice, deoarece trebuia făcută cu sânge și, prin urmare, trebuie să fie o curățire de păcat. Apostolul spune: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta [cu sângele animalelor], trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea [chiar sângele scump al lui Hristos].” Evrei 9, 23.

Pentru a obține o cunoaștere mai profundă a curățirii despre care vorbește profeția, a fost necesară înțelegerea serviciului din sanctuarul ceresc. Acest lucru putea fi învățat numai din slujba sanctuarului pământesc; deoarece Pavel declară că preoții care slujeau acolo reprezentau „chipul și umbra lucrurilor cerești.” Evrei 8, 5.

Curățirea sanctuarului

După cum în vechime păcatele poporului erau transferate simbolic asupra sanctuarului pământesc, prin sângele jertfei pentru păcat, și păcatele noastre sunt transferate, în fapt, asupra sanctuarului ceresc, prin sângele lui Hristos. După cum curățirea tipică a celui pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor cu care fusese mânjit, la fel și curățirea antitipică celui

ceresc trebuie îndeplinită prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor înregistrate acolo. Aceasta necesită o examinare a cărților de aducere aminte pentru a determina cine, prin căința de păcat și credința în Hristos, este îndreptățit să beneficieze de ispășirea Lui. Așadar, curățirea sanctuarului implică o judecată de cercetare. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos ca să-și mântuiască poporul, deoarece, atunci când vine, răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui. (Apocalipsa 22, 11.)

Astfel, cei care au urmărit lumina crescândă a cuvântului profetic au văzut că, în loc de a veni pe pământ la încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, Domnul Hristos a intrat în locul prea sfânt al sanctuarului ceresc, în prezența lui Dumnezeu pentru a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii, pregătitoare pentru venirea Lui.

A treia solie îngerească

Când Hristos a intrat în sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc, pentru a săvârși încheierea lucrării de ispășire, le-a încredințat slujitorilor Lui ultima solie de har ce trebuia dată lumii. Aceasta este avertizarea îngerului al treilea din Apocalipsa 14. Imediat după proclamarea ei, profetul Îl vede pe Fiul omului venind în slavă ca să recolteze secerișul pământului.

După cum a fost prezis în Scripturi, slujba lui Hristos în locul prea sfânt a început la încheierea perioadei profetice, în anul 1844. Cuvintele lui Ioan din Apocalipsa 11, 19 se aplică tocmai la acest timp: „Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său.” Chivotul legământului lui Dumnezeu se află în al doilea compartiment al sanctuarului. Când Domnul Hristos a intrat acolo să slujească în favoarea păcătosului, această parte din interiorul templului a fost deschisă și s-a văzut chivotul lui Dumnezeu. Maiestatea și puterea lui Dumnezeu s-au descoperit aceluia care, prin credință, Îl vedeau pe Mântuitorul în lucrarea Lui de mijlocire. Când poalele slavei au umplut templul, lumina din sfânta sfintelor s-a revărsat asupra poporului Său așteptător de pe pământ.

Ei Îl urmăseră prin credință pe Marele lor Preot din sfânta în sfânta sfintelor și L-au văzut mijlocind cu sângele Său înaintea chivotului lui Dumnezeu. În acel chivot sfânt se află Legea Tatălui, aceeași Lege care a fost rostită de Însuși Dumnezeu, în mijlocul tunetelor, la Sinai și scrisă cu propriu-I deget pe tablele de piatră. Nici o poruncă nu a fost anulată; nici o iotă sau frântură nu a fost schimbată. Când i-a dat lui Moise o copie a Legii Lui, Dumnezeu a păstrat mărețul original în sanctuarul de sus. Cercetând preceptele sfinte, căutătorii adevărului au găsit, chiar în sânul Decalogului, porunca a patra, așa cum a fost proclamată pentru prima oară: „Adu-ți aminte

de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exod 20:8-11.

Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile acestor cercetători ai Cuvântului Său. Ei s-au convins că încălcase ră din neștiință porunca a patra, nerespectând ziua de odihnă a Creatorului. Au început să examineze motivele pentru care este ținută ziua întâi a săptămânii în locul zilei sfințite de Dumnezeu. Nu au putut găsi în Scripturi nici o dovadă că porunca a patra ar fi fost desființată sau că Sabatul ar fi fost schimbat; binecuvântarea care a sfințit la început ziua a șaptea nu a fost niciodată îndepărtată. Ei căutaseră cu sinceritate să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu, iar acum, când se vedeau călcători ai Legii Sale, întristarea le-a umplut inimile. Îndată și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu, sfințind Sabatul Lui.

Multe și stăruitoare au fost eforturile depuse pentru a le răsturna credința. Toți puteau să vadă că, dacă sanctuarul pământesc era un chip sau o copie a celui ceresc, Legea depozitată în chivotul de pe pământ era o transcriere exactă a Legii din chivotul din cer, iar acceptarea adevărului cu privire la sanctuarul ceresc implica recunoașterea pretențiilor Legii lui Dumnezeu și a caracterului obligatoriu al Sabatului poruncii a patra.

Cei care au acceptat lumina cu privire la mijlocirea lui Hristos și la caracterul veșnic al Legii lui Dumnezeu au văzut că tocmai acestea erau adevărurile scoase în evidență în solia îngerului al treilea. Îngerul declară: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14, 12. Acest text este precedat de o avertizare solemnă și grozavă: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei

pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Apocalipsa 14, 9.10. Pentru înțelegerea acestei solii era necesară o interpretare a simbolurilor folosite. Ce reprezentau fiara, icoana și semnul? Din nou, cei care căutau adevărul s-au întors la studiul profețiilor.

Fiara și icoana ei

Prin această primă fiară este reprezentată biserica romano-catolică, un corp ecleziastic îmbrăcat cu putere civilă, având autoritatea să-i pedepsească pe toți dizidenții. Chipul fiarei reprezintă un alt corp religios îmbrăcat cu puteri asemănătoare. Formarea acestui chip este lucrarea acelei fiare care s-a ridicat în pace și pretindea a fi blândă și care este un simbol frapant al Statelor Unite ale Americii. Aici trebuie găsită icoana papalității. Când bisericile din țara noastră, unindu-se cu privire la punctele de credință comune, vor influența statul să impună decretele lor și să susțină instituțiile lor, atunci America protestantă va forma un chip al ierarhiei romane. Atunci biserica adevărată va fi asaltată prin persecuție, la fel ca poporul lui Dumnezeu de altădată.

Fiara cu coarne ca de miel poruncește ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13, 16.17. Acesta este semnul despre care ne avertizează al treilea înger -- semnul fiarei dintâi, adică papalitatea; de aceea trebuie căutat între trăsăturile caracteristice ale acelei puteri. Profetul Daniel a declarat că biserica romană, simbolizată prin cornul cel mic, avea să se gândească să schimbe vremurile și Legea (Daniel 7, 25), iar Pavel o descrie ca omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3.4), care avea să se înalțe mai presus de Dumnezeu. Numai schimbând Legea lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine înțelege acest lucru și totuși păzește Legea astfel schimbată dă cinste

supremă puterii care a făcut schimbarea.

Porunca a patra, pe care Roma s-a străduit s-o înlăture, este singura poruncă din Decalog care arată către Dumnezeu ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului, deosebindu-l astfel pe adevăratul Dumnezeu de dumnezeii falși. Sabatul a fost instituit pentru a comemora lucrarea creației și a îndrepta astfel mintea oamenilor către Dumnezeul cel viu și adevărat. Puterea Sa creatoare este menționată peste tot în Scripturi, ca dovadă că Dumnezeul lui Israel este superior zeităților păgâne. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat gândurile și afecțiunea omului s-ar fi îndreptat către Făcătorul lui ca subiect al venerației și închinării și n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios.

Acea instituție care arată către Dumnezeu ca fiind Creatorul este un semn al autorității Sale de drept asupra ființelor pe care le-a întocmit. Schimbarea Sabatului este semnul autorității bisericii Romane. Cei care înțeleg cerințele poruncii a patra și totuși aleg să țină sabbatul fals în locul celui adevărat aduc, prin aceasta, un omagiu tocmai acelei puteri care a introdus falsul sabbat.

O solie solemnă

Cea mai înfricoșătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în solia îngerului al treilea. Păcatul care provoacă mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă trebuie să fie unul teribil. Oamenii nu trebuie lăsați în întuneric cu privire la această chestiune; avertizarea împotriva acestui păcat trebuie dată lumii înainte să cadă pedeapsa judecăților lui Dumnezeu, ca toți să poată ști de ce va veni aceasta și să aibă ocazia să scape de ea.

În cadrul mării lupte se diferențiază două clase distincte și opuse. Una

„se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei”, aducând astfel asupra sa judecățile grozave cu care amenință îngerul al treilea. Oamenii din cealaltă categorie, în puternic contrast cu lumea, „țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14, 9.12.

Acestea au fost adevărurile importante descoperite înaintea celor care au primit solia îngerului al treilea. Când și-au revizuit experiența, de la prima proclamare a celei de a doua veniri a Domnului Hristos și până la trecerea timpului așteptat în 1844, ei au văzut explicația dezamăgirii lor, iar speranța și bucuria le-au însuflețit iarăși inimile. Lumina de la sanctuar strălucea asupra trecutului, prezentului și viitorului, iar ei au cunoscut că Dumnezeu îi condusese prin providența Lui care nu greșește niciodată. Cu un nou curaj și o credință mai fermă, ei s-au alăturat vestirii soliei de avertizare a celui de-al treilea înger. Din anul 1844, ca împlinire a profeției îngerului al treilea, atenția lumii a fost atrasă către adevăratul Sabat și un număr tot mai mare de oameni se întorc la ținerea zilei sfinte a lui Dumnezeu.

Capitolul 55

O platformă neclintită

Am văzut o grupă care stătea neclintită și bine păzită și nu-i sprijinea pe cei care voiau să tulbure credința stabilită a întregului corp. Dumnezeu privea la ei aprobator. Mi s-au arătat trei trepte: prima, a doua și a treia solie îngerească. Îngerul meu însoțitor a zis: „Vai de acela care va mișca vreo cărămidă sau vreun cui al acestor solii. Înțelegerea adevărată a acestor solii este de importanță vitală. Destinul sufletelor atârână de modul în care sunt primite.”

Mi-a fost iarăși atrasă atenția la aceste solii și am văzut cât de scump a plătit poporul lui Dumnezeu pentru experiența sa. Ea a fost obținută prin multă suferință și prin luptă aspră. Dumnezeu i-a condus pas cu pas, până i-a așezat pe o platformă solidă, de neclintit. Am văzut niște persoane apropiindu-se de platformă și examinându-i temelia. Unii urcau imediat pe platformă, cu bucurie. Alții începeau să-i critice temelia. Ei doreau să se aducă îmbunătățiri, socotind că numai atunci platforma ar fi perfectă, iar oamenii mult mai fericiți.

Unii au coborât de pe ea ca s-o examineze și au declarat că a fost așezată greșit. Am văzut, însă, că aproape toți au rămas neclintiți pe platformă și i-au îndemnat pe cei care coborâseră să înceteze cu plângerile lor; căci Dumnezeu era Meșterul Zidar, așa că luptau de fapt împotriva Lui. Au recapitulat lucrarea minunată a lui Dumnezeu, care îi condusesese la platforma neclintită, și și-au ridicat împreună ochii spre cer și au slăvit pe Dumnezeu cu glas tare. Acest lucru i-a impresionat pe unii dintre cei care se plânseseră și părăsiseră platforma, iar ei au urcat din nou pe ea, cu umilință.

Repetarea experienței evreilor

Mi s-a arătat proclamarea primei veniri a Domnului Hristos. Ioan a fost trimis în spiritul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de pe urma învățăturilor Domnului Isus. Împotrivirea lor față de solia care prezicea venirea Lui i-a așezat în poziția de a nu putea primi nici chiar cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând aceasta, ei s-au așezat acolo unde nu puteau primi, în ziua Cincizecimii, binecuvântarea care i-ar fi învățat calea spre sanctuarul ceresc.

Prin sfâșiarea perdelei templului s-a arătat că jertfele și slujbele iudaice nu vor mai fi acceptate. Marea Jertfă fusese oferită și acceptată, iar Duhul Sfânt care a coborât în ziua Cincizecimii a îndreptat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, unde Domnul Isus intrase cu propriu-I sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor binecuvântările ispășirii Sale. Evreii, însă, au fost lăsați în întuneric deplin. Ei au pierdut toată lumina pe care ar fi putut s-o aibă cu privire la Planul de Mântuire; și încă se mai încredeau în jertfele lor inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, dar ei nu aveau cunoștința de această schimbare. De aceea, nu puteau beneficia de mijlocirea Domnului Hristos în locul sfânt.

Mulți privesc cu oroare la calea pe care au urmat-o evreii, respingându-L și răstignindu-L pe Hristos. Când citesc istoria acestui abuz rușinos, ei cred că-L iubesc și că nu s-ar fi lepădat de El, cum a făcut Petru, și nu L-ar fi răstignit, ca evreii; dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la încercare acea dragoste pentru Isus pe care ei pretindeau să o aibă.

Cerul întreg privea cu cel mai profund interes primirea primei solii îngerești, dar mulți dintre cei care pretindeau că-L iubesc pe Isus și vărsau

lacrimi când citeau istoria crucii au luat în râs vestea bună a venirii Lui. În loc de a primi cu bucurie solia, ei au declarat că era o iluzie. Îi urau pe cei care iubeau venirea Lui și-i dădeau afară din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut beneficia de a doua; nici de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus, prin credință, în locul prea sfânt al sanctuarului ceresc. Respingând cele două solii de mai înainte, ei și-au întunecat înțelegerea într-atât încât nu pot vedea nici o lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea spre Sfânta Sfintelor.

Capitolul 56

Amăgirile lui Satana

Satana și-a început înșelătoria în Eden. El i-a spus Evei: „Hotărât, că nu veți muri.” Aceasta a fost prima lui lecție cu privire la nemurirea sufletului; el și-a continuat această înșelătorie de atunci și până în prezent și o va susține mai departe până la sfârșitul captivității copiilor lui Dumnezeu. Mi s-au arătat Adam și Eva în Eden. Ei au luat din pomul oprit, după care în jurul pomului vieții a fost așezată sabia de foc, iar ei au fost izgoniți din grădină ca să nu ia din fructul lui și să devină păcătoși nemuritori. Fructul acestui pom perpetua nemurirea. Am auzit pe un înger întrebând: „Cine din familia lui Adam a trecut de sabia aceea de foc și a luat din pomul vieții?” Am auzit un alt înger răspunzând: „Nimeni din familia lui Adam nu a trecut de acea sabie de foc ca să ia din pomul acela: de aceea nu există păcătos nemuritor.” Sufletul care păcătuiește, acela va muri de o moarte veșnică -- o moarte din care nu va mai exista speranță de înviere; atunci mânia lui Dumnezeu se va potoli.

Pentru mine a fost uimitor faptul că Satana a putut avea atâta succes în a-l face pe om să creadă că declarația lui Dumnezeu din Ezechiel 18, 4, „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”, înseamnă că sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi veșnic în suferință. Îngerul a zis: „Viața este viață, fie că este trăită în durere, fie în fericire. Moartea este fără durere, fără bucurie, fără ură.”

Satana le-a spus îngerilor lui să facă un efort deosebit spre a răspândi minciuna spusă pentru prima oară Evei în Eden: „Hotărât, că nu veți muri.” Pe măsură ce rătăcirea era primită de oameni, iar ei erau făcuți să creadă că omul este nemuritor, Satana i-a condus mai departe să creadă că păcătosul va trăi în suferință veșnică. Apoi, a fost pregătită calea ca Satana să lucreze prin

reprezentanții lui și să-L prezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor ca pe un tiran răzbunător, care îi aruncă în iad pe toți cei ce nu-I sunt pe plac, iar ei vor simți mânia Lui pentru veșnicie; și, în timp ce aceștia îndură chinuri de nespus și se zvârcolesc în flăcările veșnice, El privește în jos la ei cu satisfacție. Satana știa că dacă această rătăcire va fi primită Dumnezeu, în loc să fie iubit și adorat, va fi urât de mulți și mulți vor fi conduși să creadă că amenințările Cuvântului lui Dumnezeu nu se vor împlini în mod literal, deoarece ar fi împotriva caracterului Său binevoitor și iubitor să cufunde în chinuri veșnice ființele pe care le-a creat.

O altă extremă la care i-a condus Satana pe oameni este aceea de a trece complet cu vederea dreptatea lui Dumnezeu și amenințările din Cuvântul Său, prezentându-L ca neavând decât milă, așa încât nimeni nu va pieri, ci atât sfinții cât și păcătoșii vor fi în cele din urmă mântuiți în împărăția Lui.

Ca urmare a rătăcirilor populare cu privire la nemuirea sufletului și la chinul fără sfârșit, Satana profită de o altă clasă și-i determină să privească Biblia ca pe o carte neinspirată. Ei cred că ea învață multe lucruri bune, dar că nu se pot bizui pe ea și n-o pot iubi, din cauză că au fost învățați că Biblia susține doctrina chinului veșnic.

Există încă o categorie de oameni pe care Satana îi conduce încă și mai departe, chiar până acolo încât să nege existența lui Dumnezeu. Ei nu pot vedea nici o consecvență în caracterul Dumnezeului Bibliei, dacă El va aplica torturi oribile unei părți a familiei omenești, pentru toată veșnicia. Prin urmare, ei neagă Biblia și pe Autorul ei și privesc moartea ca pe un somn veșnic.

Mai există încă o clasă a celor fricoși și timizi. Pe aceștia, Satana îi ispitește să comită păcatul, iar după ce au păcătuit le prezintă faptul că plata

păcatului nu ar fi moartea, ci viața în chinuri groaznice, pe care le vor îndura de-a lungul veacurilor veșnice. Exagerând astfel înaintea minții lor slabe grozăviile unui iad veșnic, el le ia mintea în stăpânire și ei își pierd judecata. Apoi Satana și îngerii lui jubilează, iar necredincioșii și ateii se unesc în a arunca reproșuri asupra creștinismului. Ei pretind că aceste rele sunt rezultatul natural al credinței în Biblie și în Autorul ei când, de fapt, ele sunt rezultatul acceptării ereziei populare.

Scripturile, temelie sigură

Am văzut că oștile cerești s-au umplut de indignare din cauza acestei lucrări sfidătoare a lui Satana. Am întrebat de ce trebuia îngăduită influența acestor înșelătorii asupra minții oamenilor, când îngerii lui Dumnezeu erau puternici și puteau cu ușurință să zdrobească puterea vrăjmașului, dacă ar fi însărcinați s-o facă. Am văzut apoi că Dumnezeu știa că Satana avea să încerce orice vicleșug pentru a-l nimici pe om; de aceea, El a hotărât să se scrie Cuvântul Lui și și-a prezentat în mod atât de clar planurile pe care le are pentru omenire, încât nici cel mai slab să nu greșească. După ce i-a dat omului Cuvântul Său, l-a păzit cu atenție ca să nu fie distrus de Satana și de îngerii lui sau de vreunul din agenții sau reprezentanții acestuia. În timp ce alte cărți pot fi distruse, Biblia avea să rămână nemuritoare. Aproape de încheierea timpului, când înșelăciunile lui Satana se vor înmulți, ea avea să fie multiplicată astfel încât toți care vor dori să poată avea o copie și, dacă vor vrea, să se poată înarma împotriva înșelătoriilor și minunilor lui mincinoase.

Am văzut că Dumnezeu a ocrotit Biblia în chip deosebit; cu toate acestea, pe vremea când existau doar puține copii ale ei, oameni învățați au schimbat în unele situații cuvintele, crezând că o simplifică, deși în realitate complicau ceea ce era clar, făcând-o să depindă de vederile lor, care erau stăpânite de tradiție. În ciuda acestui fapt, am văzut că, luat ca întreg, Cuvântul lui Dumnezeu este un lanț perfect, cu verigile legate una de alta și

explicându-se una pe alta. Cercetătorii sinceri după adevăr nu trebuie să greșească, deoarece nu numai că Scriptura este simplă și clară, arătând calea vieții, dar și Duhul Sfânt este dat ca un ghid în înțelegerea acestei căi spre viață, descoperite în Biblie.

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu nu controlează niciodată voința. Dumnezeu pune înaintea omului viața și moartea. Omul poate să aleagă. Mulți doresc viața, dar continuă să meargă pe calea cea largă. Ei aleg să se răzvrătească împotriva guvernării lui Dumnezeu, în ciuda milei și îndurării Lui nespus de mari, manifestate în faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru ei. Cei care nu aleg să primească mântuirea atât de scump plătită, trebuie pedepsiți. Am văzut, însă, că Dumnezeu nu-i va arunca în iad, să îndure chinuri fără sfârșit, și nici nu-i va lua în cer; pentru că a-i aduce în compania celor curați și sfinți i-ar face peste măsură de nefericiți. Dar El îi va distruge, cu desăvârșire, și-i va face ca și cum n-ar fi existat niciodată; atunci dreptatea Lui va fi satisfăcută. Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, iar cei neascultători și nesfinți vor fi consumați de foc și se vor întoarce în țărână. Am văzut că bunăvoința și îndurarea Lui Dumnezeu astfel arătate ar trebui să-i conducă pe toți să-I admire caracterul și să-I adore Numele cel sfânt. După nimicirea celor răi de pe întregul pământ, toate oștile cerești vor spune: „Amin!”

Satana privește cu mare satisfacție la cei care se pretind creștini, deși aderă la înșelătoriile pe care el însuși le-a conceput. Lucrarea lui este încă să inventeze noi înșelăciuni, iar puterea și viclenia lui în această direcție cresc mereu. El i-a condus pe reprezentanții lui, papii și preoții, să se înalțe pe sine și să agite oamenii ca să-i persecute cu cruzime și să-i omoare pe cei care nu voiau să-i accepte înșelătoriile. O, câtă suferință și agonie au fost făcuți să îndure urmașii scumpi ai lui Hristos! Îngerii au înregistrat totul cu exactitate. Satana și îngerii lui răi le spuneau triumfători îngerilor care slujeau acelor sfinți suferinzi că toți vor fi omorâți, așa că nu va mai fi lăsat nici un creștin adevărat pe întregul pământ. Am văzut că biserica lui Dumnezeu era curată

pe atunci. Nu exista primejdia să intre în ea oameni cu inima stricată, deoarece creștinul sincer care îndrăznește să-și declare credința accepta pericolul de a suferi roata, rugul și orice altă tortură pe care o puteau inventa sau inspira minții omenești Satana și îngerii lui răi.

Capitolul 57

Spiritismul

Doctrina nemuririi naturale a pregătit calea spiritismului actual. Dacă morții sunt admiși în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți și dacă au privilegiul să cunoască mult mai mult decât înainte, de ce nu s-ar întoarce pe pământ ca să-i ilumineze și să-i instruiască pe cei vii? Cum ar putea cei care cred în conștiința omului în moarte să respingă ceea ce le este comunicat de spiritele proslăvite, ca lumină divină? Iată un canal privit ca sacru, prin care Satana lucrează pentru îndeplinirea scopurilor lui. Îngerii căzuți care îi împlinesc poruncile apar ca mesageri din lumea spiritelor. În timp ce pretinde a-i pune pe cei vii în legătură cu morții, Satana își exercită asupra lor influența ce le vrăjește mintea.

El are putere chiar să aducă înaintea oamenilor apariții asemănătoare cu prietenii lor morți. Contrafacerea este perfectă; înfățișarea cunoscută, cuvintele și tonul vocii sunt reproduse cu o claritate uimitoare. Mulți sunt mângâiați de asigurarea că cei dragi ai lor se bucură de fericirea cerului și, fără să bănuiască primejdia, își pleacă urechea la spusele duhurilor înșelătoare și la învățăturile demonilor.

După ce oamenii au fost făcuți să creadă că morții într-adevăr se întorc să comunice cu ei, Satana face să apară cei ce au coborât nepregățiți în mormânt. Aceștia pretind că sunt fericiți în cer și chiar ocupă acolo poziții înalte. În felul acesta este învățată rătăcirea că nu se face nici o deosebire între cel neprihănit și cel rău. Pretinșii vizitatori din lumea spiritelor rostesc uneori avertizări și dau semnale de alarmă ce se dovedesc corecte. Apoi, pe măsură ce câștigă încrederea oamenilor, ei prezintă învățături ce subminează direct credința în Scripturi. Dând impresia de profund interes pentru binele prietenilor de pe pământ, ei strecoară cele mai primejdioase erori. Faptul că

spun unele adevăruri și sunt uneori în stare să prezică evenimente viitoare dă o aparență de temeinicie spuselor lor, iar învățăturile lor false sunt acceptate de mulțimi cu atâta ușurință și crezute fără nici o rezervă, ca și cum ar fi adevărurile sacre ale Bibliei. Legea lui Dumnezeu este dată la o parte, Duhul harului disprețuit și sângele legământului socotit ca un lucru nesfânt. Spiritele neagă divinitatea Domnului Hristos și-L plasează chiar pe Creator la același nivel cu ele. Astfel, sub o mască nouă, marele rebel încă își continuă războiul împotriva lui Dumnezeu, lupta începută în cer și continuată de aproape șase mii de ani pe pământ.

Mulți încearcă să explice manifestările spiritiste atribuindu-le în întregime înșelăciunii și iuțelii de mână a mediumului. Cu toate că este adevărat că deseori trucurile au fost făcute să treacă drept manifestări reale, totuși au existat și demonstrații evidente ale unor puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase, cu care a început spiritismul modern, nu au fost rezultatul înșelătoriei sau abilității omenești, ci lucrarea directă a îngerilor răi, care au introdus astfel una din cele mai eficace amăgiri pentru distrugerea sufletelor. Mulți vor fi prinși în capcană din cauza credinței că spiritismul este doar o înșelătorie omenească. Când sunt puși față în față cu manifestări pe care nu pot să nu le vadă ca supranaturale, ei vor fi amăgiți și vor fi conduși să le accepte ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu.

Aceste persoane trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile făcute de Satana și de agenții lui. Cu ajutor satanic au fost făcuți în stare magicienii lui Faraon să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu. Apostolul Ioan descrie astfel puterea făcătoare de minuni ce se va manifesta în ultimele zile: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor, și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă.” Apocalipsa 13, 13.14. Aici nu sunt prezentate doar simple șarlatanii. Oamenii sunt înșelați de minunile pe care agenții lui Satana au putere să le săvârșească și nu doar se prefac că le săvârșesc.

Vrăjitoria modernă

Astăzi, chiar numele vrăjitoriei este disprețuit. Pretenția că oamenii pot avea relații cu spirite rele este privită ca o invenție a Evului Mediu, dar spiritismul, care-și numără adepții cu sutele de mii și chiar cu milioanele, care și-a făcut drum în cercurile științifice, care a invadat bisericile și este favorizat de corpurile legislative și chiar de curțile împăraților -- această înșelătorie colosală nu este decât o redeșteptare, sub o nouă mască, a vrăjitoriei condamnate și interzise în vechime.

Satana îi încântă pe oameni astăzi, cum a încântat-o pe Eva în Eden, incitându-le dorința de a obține cunoaștere interzisă. „Veți fi ca dumnezeii,” declară el, „cunoscând binele și răul.” Geneza 3, 5. Dar înțelepciunea pe care o dă spiritismul este aceea descrisă de apostolul Iacov: ea „nu vine de sus, ci este pământească, firească, diavolească.” Iacov 3, 15.

Prințul întunericului are o minte iscusită și își adaptează cu pricepere ispitele la oameni de diferite condiții și culturi. El lucrează cu „toată amăgirea nelegiurii” ca să câștige controlul asupra copiilor oamenilor, dar își poate atinge obiectivul numai dacă ei se supun de bună voie ispitelor lui. Cei care își îngăduie trăsături rele de caracter se așează sub puterea lui și nu își dau seama unde va sfârși calea lor. Ispititorul îi distruge și apoi îi folosește pentru a-i distruge și pe alții.

Nimeni nu trebuie să fie amăgit

Nimeni, însă, nu trebuie să fie amăgit de pretențiile mincinoase ale spiritismului. Dumnezeu a dat lumii suficientă lumină ca s-o facă în stare să descopere capcana. Dacă nu ar exista alte dovezi, ar trebui să fie destul pentru creștin faptul că spiritele nu fac nici o deosebire între neprihănire și

păcat, între cei mai curați și nobili apostoli ai lui Hristos și cei mai decăzuți slujitori ai lui Satana. Prezentându-i pe cei mai decăzuți dintre oameni ca fiind în cer, în poziții înalte, Satana spune, de fapt, lumii: Nu contează cât ești de rău; nu contează dacă vei crede sau nu în Dumnezeu și în Biblie. Trăiește cum îți place; cerul este oricum căminul tău.

Mai mult decât atât, apostolii, așa cum sunt personificați de aceste spirite mincinoase, sunt făcuți să contrazică ceea ce au scris sub inspirația Duhului Sfânt, atunci când trăiau pe pământ. Ei neagă originea divină a Bibliei, surpând astfel temelia speranței creștine și stingând lumina ce descoperă calea spre cer.

Satana face lumea să creadă că Biblia este doar o ficțiune sau cel mult o carte potrivită pentru pruncia omenirii, dar care ar trebui acum privită cu ușurătate sau aruncată la o parte ca fiind demodată. El oferă manifestații spiritiste care să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu. Aici este un canal aflat în întregime sub stăpânirea lui, iar prin acest mijloc poate face lumea să creadă ce vrea el. Satana pune în umbră Cartea care îl va judeca atât pe el cât și pe urmașii lui, fiindcă acesta este scopul lui. Pe Mântuitorul lumii îl face să fie doar un om obișnuit. După cum străjerii romani, care au păzit mormântul lui Isus, au răspândit raportul mincinos pe care l-au pus în gura lor preoții și bătrânii pentru a discredita învierea Lui, tot așa și cei care cred în manifestări spiritiste încearcă să facă să pară că nu există nimic miraculos în viața Mântuitorului nostru. După ce caută în felul acesta să-L dea la o parte pe Domnul Isus, atrag atenția oamenilor către propriile lor minuni, declarând că acestea întrec cu mult lucrările lui Hristos.

Profetul Isaia spune: „Dacă vi se va zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc,» răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeu său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!» Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” Isaia 8, 19.20. Dacă oamenii

ar fi fost dispuși să primească adevărul prezentat atât de clar în Scripturi, că morții nu știu nimic, ei ar vedea în pretențiile și manifestările spiritismului lucrarea lui Satana cu putere, semne și minuni mincinoase. Dar, decât să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii firești și la păcatele pe care le iubesc, mulțimile își închid mai degrabă ochii la lumină și merg drept înainte, neținând seama de avertizări, în timp ce Satana își aruncă lațul asupra lor, iar ei devin prada lui. „Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți, din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” 2 Tesaloniceni 2, 10.11.

Cei care se opun învățăturilor spiritismului, nu-i înfruntă numai pe oameni, ci pe Satana și îngerii lui. Ei au intrat într-o luptă împotriva domniilor și stăpânilor și împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile înalte. Satana nu va ceda nici un centimetru de teren decât dacă este alungat de puterea solilor cerești. Poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie în stare să-l întâmpine cu cuvintele „Stă scris,” așa cum a făcut și Mântuitorul nostru. Satana poate cita Scriptura astăzi ca și în zilele lui Hristos și-i va perverti învățăturile pentru a-și susține înșelătoriile, dar versetele clare ale Bibliei vor oferi în orice luptă arme puternice.

Cei care vor să stea în picioare în timp de primejdie trebuie să înțeleagă mărturia Scripturilor cu privire la natura omului și la starea morților, deoarece în viitorul apropiat mulți se vor confrunta cu spirite ale demonilor întruchipând rude sau prieteni iubiți și susținând cele mai periculoase erezii. Acești vizitatori vor apela la simțămintele noastre cele mai gingașe și vor face minuni pentru a-și susține pretențiile. Noi trebuie să fim pregătiți să le facem față cu adevărul Bibliei că morții nu știu nimic și că aceia care apar astfel sunt spiritele demonilor.

Multă vreme s-a pregătit Satana pentru efortul lui final de a înșela lumea. Temelia lucrării lui a fost așezată prin asigurarea dată Evei în Eden: „Hotărât, că nu veți muri ... în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide

ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Geneza 3, 4.5. Puțin câte puțin, el a pregătit calea pentru capodopera amăgirii lui în dezvoltarea spiritismului. Încă nu și-a atins realizarea deplină a planurilor lui, dar și-o va atinge în ultima perioadă de timp rămasă, iar lumea va fi atrasă de partea înșelătoriei lui. Oamenii se lasă repede adormiți, legănați într-o siguranță fatală, pentru a nu se mai trezi decât la revărsarea mâniei lui Dumnezeu.

Capitolul 58

Marea strigare

Am văzut îngerii grăbindu-se încolo și încioace în cer, coborând pe pământ și urcând din nou în cer, făcând pregătiri pentru împlinirea unui eveniment important. Apoi am văzut un alt înger puternic însărcinat să coboare pe pământ, pentru a-și uni vocea cu cel de-al treilea înger și a da putere și forță soliei lui. Acestui înger i s-au dat mare putere și slavă și, când a coborât, pământul a fost luminat de slava lui. Lumina care-l însoțea pătrundea peste tot, în timp ce el striga tare, cu glas puternic: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.” Apocalipsa 18, 2.

Solia căderii Babilonului, dată de al doilea înger, este repetată, menționându-se în plus decăderea morală intrat în biserici după anul 1844. Lucrarea acestui înger vine la timpul potrivit pentru a se uni cu ultima mare lucrare a soliei îngerului al treilea, pe măsură ce aceasta crește într-o mare strigare. Poporul lui Dumnezeu este astfel pregătit să stea în picioare în ceasul ispitei cu care se vor confrunta în curând. Am văzut o mare lumină strălucind asupra copiilor lui Dumnezeu, iar ei s-au unit să proclame fără teamă solia îngerului al treilea.

Alți îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul puternic din cer și am auzit glasuri ce păreau să răsune pretutindeni: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” Apocalipsa 18, 4.5. Această solie pare să se adauge soliei îngerului al treilea, unindu-se cu aceasta, după cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia îngerului al doilea în anul 1844. Slava lui

Dumnezeu era asupra sfinților care așteptau răbdători, iar ei dădeau fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din mijlocul lui, ca să poată scăpa de soarta lui îngrozitoare.

Lumina revărsată asupra așteptătorilor a pătruns pretutindeni, iar cei din biserici care aveau oarecare lumină, și care nu auziseră și nu respinseseră soliile celor trei îngeri, au ascultat chemarea și au părăsit bisericile decăzute. Trecuseră ani de zile de la vestirea celor trei solii, dar lumina a strălucit din nou asupra multora, iar ei au avut privilegiul de a alege între viață și moarte. Unii au ales viața și au luat poziție de partea celor care Îl așteptau pe Domnul lor și păzeau toate poruncile Lui. Solia îngerului al treilea avea să-și facă lucrarea. Toți aveau să fie testați cu privire la ea, iar cei consacrați aveau să fie chemați afară din organizațiile religioase.

O putere constrângătoare îi puna în mișcare pe cei sinceri, în timp ce manifestarea puterii lui Dumnezeu aducea frică și reținere în inima rudelor și prietenilor lor necredincioși, așa că aceștia nu îndrăzneau și nici nu aveau putere să-i împiedice pe aceia care simțeau lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra lor. Ultima chemare a fost dusă chiar și la bieții sclavi, iar cei evlavioși din rândurile lor cântau cântări de bucurie nespusă la perspectiva fericitei lor eliberări [Profetul Ioan arată clar în Apocalipsa 6, 15.16 faptul că va exista sclavie în timpul celei de-a doua veniri a Domnului Hristos și-i descrie în mod viu pe „toți robii și pe toți oamenii liberi” care strigă la munți și la stânci să cadă peste ei și să-i ascundă „de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie”. -- Compilatorii]. Stăpânii lor nu-i puteau opri. Frica și uimirea îi țineau tăcuți. Se făceau minuni, bolnavii erau vindecați, iar semnele și minunile îi urmau pe credincioși. Dumnezeu era la lucru și fiecare sfânt, fără frică de urmări, își urma convingerile proprii conștiințe și se unea cu cei care păzeau toate poruncile lui Dumnezeu; și împreună vesteau solia îngerului al treilea cu putere peste tot. Am văzut că această solie se va încheia cu putere și tărie mult mai mari decât ale strigătului de la miezul

noptii.

Slujitorii lui Dumnezeu, îmbrăcați cu putere de sus, cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare, mergeau înainte ca să proclame solia din cer. Sufletele răspândite în toate organizațiile religioase răspundeau chemării, iar cei cu inima curată erau grăbiți să iasă din bisericile osândite, după cum Lot a fost scos în grabă din Sodoma înainte de distrugerea ei. Poporul lui Dumnezeu era întărit de slava extraordinară revărsată din abundență asupra lor pentru a-i pregăti să îndure ceasul ispitei. Am auzit pretutindeni o mulțime de glasuri spunând: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14, 12.

Închiderea harului

Mi s-a arătat timpul încheierii soliei îngerului al treilea. Puterea lui Dumnezeu fusese asupra poporului Lui, care își îndeplinise lucrarea și se pregătise pentru ceasul încercării ce-i stătea în față. El primise ploaia târzie sau reînvierea de la fața Domnului, iar mărturia vie reînviase. Pretutindeni răsunase ultima mare avertizare, tulburându-i și înfuriindu-i pe locuitorii pământului care nu voiau să primească solia.

Am văzut îngerii grăbindu-se înapoi și încolo în cer. Un înger cu o călămară la brâu s-a întors de pe pământ și l-a raportat lui Isus că și-a terminat lucrarea și că sfinții erau numărați și sigilați. L-am văzut apoi pe Domnul Isus, care slujea înaintea chivotului ce conținea cele Zece Porunci, aruncând jos cădelnița. Apoi și-a ridicat mâinile și a zis cu glas tare: „S-a sfârșit”. Toți îngerii și-au scos coroanele când Isus a făcut solemnă declarație: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” Apocalipsa 22, 11.

Fiecare caz fusese hotărât pentru viață sau pentru moarte. În timp ce Domnul Isus slujea în sanctuar, judecata neprihăniților morți și apoi a celor vii continuase. Hristos și-a primit împărăția, căci făcuse ispășirea pentru poporul Lui și le ștersese păcatele. Fiii împărăției erau pregătiți. Nunta Mielului a avut loc, iar împărăția și mărirea ei sub cerul întreg au fost date lui Isus și moștenitorilor mântuirii și El avea să domnească în calitate de Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor.

Am auzit sunetul clopoțelilor de pe veșmintele Domnului Isus când a ieșit din sfânta sfintelor și un nor de întuneric i-a acoperit atunci pe locuitorii pământului. Nu mai exista nici un mijlocitor între omul vinovat și un Dumnezeu insultat. Câtă vreme Isus stătuse între Dumnezeu și cei vinovați, oamenii au fost ținuti sub control într-o măsură, dar când El S-a dat la o parte dintre om și Tatăl, această constrângere a fost îndepărtată și Satana a avut stăpânire deplină asupra celor care nu s-au pocăit până la sfârșit.

Era imposibil ca plăgile să fie revărsate în timp ce Isus slujea în sanctuar. Dar când lucrarea Sa acolo se încheie și mijlocirea Lui încetează, nu mai există nimic care să oprească mânia lui Dumnezeu, iar aceasta izbucnește cu furie asupra capului neadăpostit al păcătosului vinovat, care a disprețuit mântuirea și a urât mustrarea. În acel timp înfricoșător, după încheierea mijlocirii Domnului Isus, sfinții trăiau în fața unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Fiecare caz fusese hotărât, fiecare piatră prețioasă numărată. Isus a întârziat o clipă în curtea de afară a sanctuarului ceresc, iar păcatele mărturisite în timp ce El Se aflase în sfânta sfintelor au fost așezate asupra lui Satana, generatorul păcatului, care trebuie să sufere pedeapsa pentru ele. [Notă: Această suferință a lui Satana nu este nicidecum o ispășire a vinei altuia. Așa cum s-a arătat anterior, „Fărădelegea omului a fost așezată asupra Domnului Hristos, înlocuitorul și garantul omului.” (Vezi p. 174). După ce aceia care au primit jertfa lui Hristos au fost răscumpărați, desigur că este drept ca Satana, generatorul păcatului, să sufere pedeapsa finală. „Când în sanctuarul ceresc s-a încheiat lucrarea de ispășire, atunci, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor cerești și a celor răscumpărați, păcatele poporului lui Dumnezeu vor fi puse asupra lui Satana; el va fi declarat vinovat de tot răul pe care i-a determinat să-l facă.” Marea luptă, 658. -- Compilatorii.]

Prea târziu! Prea târziu!

Apoi L-am văzut pe Isus punându-și deoparte hainele preoțești și

îmbrăcându-se cu veșmintele Lui împărătești. Pe cap avea multe coroane, una în alta. Înconjurat de oastea îngerească, a părăsit cerul. Plăgile cădeau asupra locuitorilor pământului. Unii Îl acuzau și-L blestemau pe Dumnezeu. Alții se grăbeau către poporul lui Dumnezeu și-l implorau să-i învețe cum să scape de judecățile Sale. Dar sfinții nu mai aveau nimic pentru ei. Ultima lacrimă pentru păcătoși fusese vărsată, ultima rugăciune în agonie fusese oferită, ultima povară purtată, ultima avertizare dată. Glasul dulce al harului nu avea să-i mai invite. Atunci când sfinții și cerul întreg fuseseră interesați de salvarea lor, ei înșiși nu fuseseră interesați. Viața și moartea le fuseseră puse înainte. Mulți doreau viața, dar nu au făcut nici un efort ca s-o obțină. Nu au ales viața, iar acum nu mai exista sânge ispășitor care să-l curețe pe vinovat și nici un Mântuitor plin de îndurare care să pledeze pentru ei strigând: „Cruță-l, mai cruță-l puțin pe păcătos.” Cerul întreg se unise cu Isus la auzul cuvintelor grozave: „S-a sfârșit.” Planul de Mântuire fusese adus la îndeplinire, dar puțini aleseseră să-l accepte. Pe măsură ce vocea dulce a harului se stingea, pe cei răi îi cuprindeau frica și groaza. Cu o claritate înfricoșătoare, ei au auzit cuvintele: „Prea târziu! Prea târziu!”

Cei care nu prețuiseră Cuvântul lui Dumnezeu se grăbeau înapoi și încolo, rătăcind de la o mare la alta și de la miazănoapte la răsărit în căutarea lui. Îngerul a zis: „Nu-l vor găsi. În țară este o foamete; nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor Domnului. Ce n-ar da ei pentru un cuvânt de aprobare din partea lui Dumnezeu! Dar nu; trebuie să flămânzească și să înseteze mai departe. Zi de zi au neglijat mântuirea, prețuind bogățiile și plăcerile pământești mai presus de orice comoară sau îndemn ceresc. Ei L-au respins pe Isus și i-au disprețuit pe sfinții Lui. Cei necurați trebuie să rămână necurați pe veci.”

Pe când sufereau efectele plăgilor, mulți dintre cei răi s-au înfuriat teribil. Era o priveliște de agonie înfiorătoare. Părinții își ocărau cu amărăciune copiii și copiii, părinții, frații, surorile și surorile, frații. Din toate părțile se auzeau strigăte puternice și tânguitoare: „Tu ai fost acela care m-ai

împiedicat să primesc adevărul, care m-ar fi salvat de ceasul acesta îngrozitor!” Poporul se întorcea cu ură înverșunată împotriva păstorilor lor și le reproșa: „Voi nu ne-ați avertizat! Ne-ați spus că toată lumea avea să fie convertită și ați strigat: Pace, pace, ca să liniștiți orice temere care apărea. Nu ne-ați spus despre ceasul acesta, iar despre cei care ne avertizau spuneți că erau oameni răi și fanatici ce voiau să ne piardă.” Am văzut că păstorii aceștia nu au scăpat de mânia lui Dumnezeu. Suferința lor era de zece ori mai mare decât a poporului lor.

Timpul strâmtorării lui Iacov

I-am văzut pe sfinți părăsind orașele și satele, adunându-se în grupuri și trăind în cele mai izolate locuri. Îngerii le asigurau hrana și apa, în timp ce oamenii răi sufereau de foame și de sete. Apoi i-am văzut pe conducătorii pământului consultându-se și pe Satana și îngerii lui, preocupați, în jurul lor. Am văzut un document scris, ale cărui copii au fost răspândite în diferite părți ale țării, poruncind ca, dacă sfinții nu vor renunța la credința lor deosebită și la Sabat și nu vor păzi prima zi a săptămânii, după un timp anumit oamenii să aibă libertatea de a-i ucide. Dar, în acest ceas al încercării, sfinții erau calmi și liniștiți, încrezându-se în Dumnezeu și sprijinindu-se pe făgăduințele Lui că le va deschide o cale de scăpare.

În unele locuri, înainte de timpul intrării în vigoare a decretului, cei răi s-au năpustit asupra sfinților ca să-i omoare, dar îngerii, sub înfățișarea unor războinici, au luptat pentru ei. Satana dorea să aibă privilegiul de a-i nimici pe sfinții Celui Prea Înalt, dar Domnul Isus le-a poruncit îngerilor Lui să vegheze asupra lor. Dumnezeu va fi onorat în fața păgânilor din jur, prin încheierea unui legământ cu aceia care au păzit Legea Lui, iar Isus va fi onorat prin înălțarea la cer, fără să vadă moartea, a celor credincioși care L-au așteptat timp atât de îndelungat.

Curând i-am văzut pe sfinți suferind un mare chin sufletesc. Ei păreau înconjurați de locuitorii răi ai pământului. Totul părea împotriva lor. Unii au început să se teamă că Dumnezeu îi lăsase în cele din urmă să fie omorâți de mâna celor răi. Dacă, însă, li s-ar fi deschis ochii, s-ar fi văzut înconjurați de îngerii lui Dumnezeu. După ei venea mulțimea celor răi înfuriată și apoi o mulțime de îngeri răi, grăbindu-i pe oamenii răi să-i omoare pe sfinți. Dar înainte de a se putea apropia de poporul lui Dumnezeu, cei răi trebuie să

treacă mai întâi de acești îngeri sfinți și puternici. Aceasta era imposibil. Îngerii lui Dumnezeu îi făceau să se retragă și-i determinau pe îngerii răi care se înghesuiau în jurul lor să dea înapoi.

Strigătul pentru eliberare

Pentru sfinți era un ceas de agonie înfricoșătoare și teribilă. Ei strigau zi și noapte la Dumnezeu pentru eliberare. După aparențe, nu exista nici o posibilitate de scăpare pentru ei. Cei răi începuseră deja să triumfe, strigând: „De ce nu vă scapă Dumnezeul vostru din mâinile noastre? De ce nu vă înălțați și nu vă salvați viața?” Dar sfinții nu luau aminte la ei. Ca și Iacov, ei se luptau cu Dumnezeu. Îngerii tânjeau să-i elibereze, dar trebuiau să mai aștepte puțin. Poporul lui Dumnezeu trebuia să bea paharul și să fie botezat cu botezul. Îngerii, credincioși însărcinării lor, își continuau paza. Dumnezeu nu va îngădui ca Numele Lui să fie batjocorit între păgâni. Aproape sosise timpul ca El să-și manifeste puterea Lui cea mare și să-i elibereze pe sfinți în chip glorios. Pentru slava Numelui Său, îi va elibera pe toți aceia care L-au așteptat cu răbdare și ale căror nume erau scrise în carte.

Am fost îndemnată să privesc la credinciosul Noe. Când a căzut ploaia și a venit potopul, Noe și familia lui intraseră în corabie, iar Dumnezeu închisese ușa după ei. Cu credincioșie, Noe îi avertizase pe locuitorii lumii antediluviene, în timp ce ei îl sfidau și râdeau de el. În timp ce apele se revărsau pe pământ, iar ei se înecau unul câte unul, priveau acea corabie de care își bătuseră joc, plutind în siguranță pe ape, adăpostindu-i pe credinciosul Noe și familia lui. Așa am văzut că va fi eliberat poporul lui Dumnezeu, care a avertizat cu credincioșie lumea despre venirea mâniei Lui. Dumnezeu nu le va îngădui celor răi să-i distrugă pe cei care au așteptat înălțarea la cer și care n-au vrut să se plece decretului fiarei și nici să primească semnul ei. Am văzut că, dacă li s-ar permite celor răi să-i omoare pe sfinți, Satana și îngerii lui răi și toți care Îl urăsc pe Dumnezeu ar fi satisfăcuți. O, ce triumf ar fi pentru maiestatea lui satanică să aibă putere, în

ultima luptă, asupra celor care au așteptat atât de mult să-L vadă pe Acela pe care Îl iubeau! Cei care au batjocorit ideea înălțării la cer a sfinților vor fi martorii grijii lui Dumnezeu pentru poporul Lui și vor vedea slăvita lor eliberare.

Când sfinții au părăsit orașele și satele, au fost urmăriți de cei răi, care căutau să-i ucidă, dar săbiile ridicate pentru a-i omorî se rupeau și cădeau fără putere, ca niște paie. Îngerii lui Dumnezeu îi ocroteau pe sfinți. Cum strigau zi și noapte pentru eliberare, strigătul lor se înălța înaintea Domnului.

Capitolul 61

Eliberarea sfinților

Dumnezeu a ales să-și salveze poporul la miezul nopții. În timp ce oamenii nelegiuți îi ridiculizau, deodată a apărut soarele, în toată strălucirea lui, iar luna a stat pe loc. Cei răi priveau scena cu uimire, în timp ce sfinții vedeau cu o bucurie solemnă dovezile eliberării lor. Semne și minuni se desfășurau în rapidă succesiune. Totul părea ieșit din cursul normal. Râurile au încetat să mai curgă. Nori întunecați și grei se înălțau și se ciocneau unii de alții. Exista, însă, un loc senin de slavă plină de pace, de unde venea glasul lui Dumnezeu ca multe ape, zguduind cerurile și pământul. A fost un mare cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis, iar cei care muriseră în credința soliei îngerului al treilea și păzind Sabatul au ieșit din paturile lor de țărână, proslăviți, ca să audă legământul de pace pe care avea să-l facă Dumnezeu cu cei care au păzit Legea Lui.

Cerul se deschidea și se închidea, fiind în agitație. Munții se zguduiau ca papura în vânt și aruncau stânci colțuroase peste tot în jur. Marea fierbea ca o oală și arunca pe uscat bolovani. Când Dumnezeu a anunțat ziua și ceasul venirii lui Isus și a rostit legământul veșnic cu poporul Său, spunea o propoziție și apoi aștepta, în timp ce cuvintele se rostogoleau peste tot pământul. Israelul lui Dumnezeu stătea în picioare cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele ce veneau din gura lui Iehova și se rostogoleau pe pământ ca bubuiturile celui mai tare tunet. Era grozav de solemn. La sfârșitul fiecărei propoziții, sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele le erau luminate de slava lui Dumnezeu, ca fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Din cauza aceasta, cei răi nu puteau privi la ei. Când a fost rostită binecuvântarea veșnică asupra celor care L-au onorat pe Dumnezeu păzind Sabatul Lui sfânt, s-a auzit un puternic strigăt de biruință asupra fiarei și asupra icoanei ei.

Apoi a început jubileul, când țara trebuia să se odihnească. L-am văzut pe sclavul evlavios ridicându-se în biruință și triumf, și scuturându-și lanțurile ce-l legaseră, în timp ce stăpânul lui rău era confuz, neștiind ce să facă, întrucât cei răi nu puteau înțelege cuvintele rostite de glasul lui Dumnezeu.

A doua venire a lui Hristos

Îndată după aceea a apărut marele nor alb pe care stătea Fiul omului. La început, când a apărut în depărtare, acest nor părea foarte mic. Îngerul a spus că era semnul Fiului omului. Pe măsură ce se apropia de pământ, noi am putut vedea slava și maiestatea fără seamăn a lui Isus, care venea să biruie. Îl însoțea o suită de îngeri sfinți, cu cununi strălucitoare pe cap.

Nici o limbă nu poate descrie slava acelei priveliști. Norul viu al maiestății și slavei neîntrecute se apropia, iar noi puteam vedea clar persoana minunată a lui Isus. El nu purta o cunună de spini, ci pe frunte avea o coroană de slavă. Pe haina și pe coapsa Lui era scris un nume: Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Înfățișarea Îi era strălucitoare ca soarele la amiază. Ochii Lui erau ca o flacără de foc, iar picioarele păreau ca arama fină. Vocea Lui suna ca multe instrumente muzicale. Pământul se cutremura înaintea Lui, cerul se dădea la o parte ca un sul care se strânge, fiecare munte și fiecare insulă se mutau din locul lor. „Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.»” Apocalipsa 6, 15-17.

Cei care cu puțin timp înainte voiau să-i nimicească pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ vedeau acum slava Sa odihnindu-se asupra sfinților. În groaza lor, auzeau vocile acestora spunând în tonuri

voioase: „Iată, Acesta este Dumnezeu nostru, în care aveam încredere că ne va mântui.” Isaia 25, 9.

Prima înviere

Când Fiul lui Dumnezeu i-a chemat afară pe sfinții adormiți, pământul s-a zguduit cu putere. Ei au răspuns chemării și au ieșit îmbrăcați cu nemurire slăvită, strigând: „Biruință, biruință asupra morții și a mormântului! O, moarte, unde îți este boldul? O, mormânt, unde îți este biruința?” (Vezi 1 Corinteni 15, 55.) Apoi, sfinții vii, împreună cu cei înviați, și-au înălțat glasul într-un lung strigăt de biruință. Trupurile care coborâseră în mormânt purtând semnele bolii și ale morții au ieșit cu sănătate și vigoare nemuritoare. Sfinții vii sunt schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, apoi înălțați cu cei înviați și împreună Îl întâmpină pe Domnul în văzduh. O, ce întâlnire slăvită! Prieteni pe care moartea i-a despărțit erau uniți ca să nu se mai despartă niciodată.

De fiecare parte a carului de nor erau aripi, iar sub ele, roți vii; carul se înălța și roțile strigau: „Sfânt”, iar aripile răspundeau în timp ce se mișcau: „Sfânt”. Alaiul de îngeri sfinți din jurul norului striga: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeu Atotputernic!” Sfinții din nor strigau și ei: „Slavă! Aleluia!” Carul mergea în sus, spre cetatea sfântă. Înainte de a intra în cetate, sfinții au fost aranjați într-un pătrat perfect, cu Domnul Isus în mijloc. Capul și umerii Lui se înălțau mai sus de sfinți și de îngeri. Statura Lui maiestuoasă și înfățișarea-I plăcută puteau fi văzute de toți cei adunați în acel careu.

Capitolul 62

Răsplata sfinților

Apoi am văzut un foarte mare număr de îngeri aducând din cetate cununi strălucitoare -- o cunună pentru fiecare sfânt, cu numele lui scris pe ea. Când Isus a cerut cununile, îngerii I le-au adus și, cu mâna Sa dreaptă, iubitul Domn Isus le-a așezat pe capul sfinților. În același fel, îngerii au adus harpele, iar Isus le-a dat de asemenea sfinților. Îngerii comandanți au dat mai întâi tonul și atunci toate glasurile s-au înălțat în laude recunoscătoare și pline de bucurie. Fiecare mână atingea cu măiestrie coardele harpei, făcând să răsunе o muzică melodioasă, în acorduri bogate și desăvârșite.

L-am văzut apoi pe Isus conducându-i pe cei răscumparați spre poarta cetății. El a pus mâna pe poartă, a deschis-o și le-a spus popoarelor care păziseră adevărul să intre. În cetate era tot ce putea să încante ochiul. Peste tot vedeau slavă din abundență. Apoi, Domnul Isus a privit la sfinții Lui răscumparați; fețele lor radiau de slavă. Când și-a îndreptat privirile iubitoare asupra lor, le-a spus cu vocea Sa muzicală bogată: „Văd truda sufletului Meu și sunt mulțumit. Această slavă bogată este a voastră ca să vă bucurați veșnic de ea. Întristările voastre s-au sfârșit. Nu va mai fi moarte, nici întristare, nici plâns și nici vreo durere.” Am văzut oștirea răscumparaților aruncându-și cununile strălucitoare la picioarele lui Isus, apoi, în timp ce mâna Lui iubitoare le ridica de jos, ei își atingeau harpele de aur și umpleau tot cerul cu muzica lor bogată și cu cântări pentru Miel.

L-am văzut apoi pe Isus conducându-și poporul la pomul vieții și I-am auzit iarăși glasul plăcut, mai bogat decât orice muzică auzită vreodată de vreo ureche muritoare, zicând: „Frunzele acestui pom sunt pentru vindecarea neamurilor. Mâncați toți din el.” În pom erau fructe foarte frumoase, din care sfinții puteau să ia după dorință. În cetate se afla un tron foarte slăvit, din

care curgea un râu curat cu apa vieții, limpede ca și cristalul. De fiecare parte a acestui râu se afla pomul vieții și pe malurile lui erau alți pomi frumoși cu fructe bune de mâncat.

Limbajul este întrutotul mult prea slab pentru a încerca o descriere a cerului. Când priveliștea se înalță în fața mea, sunt pierdută în uimire. Transportată de splendoarea neîntrecută și de slava minunată, las tocul jos și exclam: „O, ce iubire! Ce iubire minunată!” Limbajul cel mai înalt nu reușește să descrie slava cerului sau adâncimile fără seamăn ale iubirii Mântuitorului.

Capitolul 63

Mileniul

Atenția mi-a fost iarăși îndreptată asupra pământului. Cei răi fuseseră distruși, iar trupurile lor moarte zăceau pe suprafața lui. Mânia lui Dumnezeu îi pedepsise pe locuitorii pământului prin ultimele șapte plăgi, făcându-i să-și muște limba de durere și să-L blesteme pe Dumnezeu. Păstorii falși au fost obiectul principal al mâniei lui Dumnezeu. Ochii le-au putrezit în orbite și limba în gură, în timp ce ei erau încă pe picioare. După ce sfinții au fost eliberați de glasul lui Dumnezeu, mulțimea celor răi și-a întors furia unul împotriva altuia. Pământul părea inundat de sânge și de la un capăt la altul se aflau trupuri moarte.

Pământul arăta ca o pustie părăsită. Orașele și satele, dărâmate de cutremur, zac în grămezi. Munți s-au mutat din loc, lăsând în urmă caverne mari. Stânci colțuroase, aruncate afară din mare sau smulse din pământ, erau răspândite pe toată suprafața lui. Copaci mari fuseseră smulși din rădăcină și presărați peste tot. Aici va fi locuința lui Satana și a îngerilor răi timp de o mie de ani. Aici va fi limitat să cutreiere suprafața distrusă a pământului și să vadă rezultatele răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. Timp de o mie de ani poate să se bucure de rodul blestemului pe care l-a produs.

Limitat doar la pământ, Satana nu va avea privilegiul să călătorească pe alte planete ca să-i ispitească și să-i necăjească pe cei care nu au căzut. În acest timp, el suferă în cel mai înalt grad. De la căderea lui, și-a exercitat fără încetare trăsăturile rele. Atunci, însă, i se va lua puterea și va fi lăsat să mediteze la rolul pe care l-a jucat în tot acest timp și să aștepte cu frică și cutremur viitorul îngrozitor, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut și să fie pedepsit pentru toate păcatele săvârșite din cauza lui.

Am auzit strigătele de triumf ale îngerilor și sfinților răscumparați, ce sunau ca zece mii de instrumente muzicale, pentru că nu aveau să mai fie chinuiți și ispitiți de Satana și pentru că locuitorii altor lumi erau eliberați de prezența și de ispitele lui.

Apoi am văzut tronuri și pe Isus și sfinții răscumparați stând pe ele, iar sfinții împărăteau ca împărați și ca preoți ai lui Dumnezeu. Hristos, împreună cu poporul Său, îi judeca pe cei răi morți, comparându-le faptele cu Cartea Statut, Cuvântul lui Dumnezeu, și judecând fiecare caz potrivit cu faptele făcute în trup. Apoi le distribuia celor răi porția pe care trebuiau s-o sufere, în conformitate cu faptele lor. Aceasta se scria în dreptul numelui lor din cartea morții. Satana și îngerii lui erau judecați și ei de Domnul Isus și de sfinți. Pedepsa lui Satana avea să fie mult mai mare decât a celor pe care îi înșelase. Suferința lui o va întrece atât de mult pe a lor, încât nu se va putea compara cu ea. După ce vor fi pierit toți cei pe care i-a înșelat, Satana avea să trăiască și să sufere încă multă, multă vreme.

După ce s-a încheiat judecata celor răi morți, la sfârșitul celor o mie de ani, Isus a părăsit cetatea, urmat de sfinți și de o suită de îngeri. El a coborât pe un munte mare ce s-a despicat la atingerea piciorului Său, devenind o câmpie întinsă. Ne-am uitat apoi în sus și am văzut cetatea cea măreață și frumoasă, cu douăsprezece temelii și douăsprezece porți -- câte trei pe fiecare latură și cu câte un înger la fiecare poartă. Noi am strigat: „Cetatea! Cetatea cea măreață! Se coboară din cer, de la Dumnezeu!” Ea a coborât cu toată splendoarea și slava ei orbitoare și s-a așezat pe câmpia cea întinsă pe care o pregătise Isus pentru ea.

Capitolul 64

A doua înviere

Isus a părăsit apoi cetatea, împreună cu întreaga suită îngerească și toți sfinții răscumparați. Îngerii L-au înconjurat pe Comandantul lor și l-au escortat pe drum, iar suita sfinților mântuiți îi urma. Apoi, cu o maiestate înfricoșătoare și teribilă, Isus i-a chemat afară pe cei răi morți, iar ei au ieșit cu aceleași trupuri slabe și bolnave cu care coborâseră în mormânt. Ce spectacol! Ce priveliște! La prima înviere, toți au ieșit cu prospețime nemuritoare, dar la a doua, semnele blestemului se văd asupra tuturor. Împărații și nobilimea pământului, cei răi și cei decăzuți, cei învățați și cei neînvățați, ies împreună. Toți Îl văd pe Fiul omului. Aceiași oameni care L-au disprețuit și batjocorit, care I-au pus pe fruntea sfântă cununa de spini și L-au lovit cu trestia, Îl priveau acum în toată maiestatea Lui împărătească. Cei care L-au scuipat în ceasul încercării Sale își întorc fața de la privirea Lui pătrunzătoare și de la slava înfățișării Sale. Cei care I-au bătut piroanele în mâini și picioare văd acum semnele răstignirii Lui. Cei care L-au străpuns cu sulița în coastă privesc semnele cruzimii pe care au manifestat-o față de trupul Său. Toți știu că El este Acela pe care L-au răstignit și de care și-au bătut joc în timp ce se afla în chinurile morții. Apoi, se înalță un bocet prelung de agonie, în timp ce ei fug să se ascundă de prezența Împăratului împăraților și Domnului domnilor.

Toți caută să se ascundă în stânci și să se adăpostească de slava grozavă a Aceluia pe care altădată L-au disprețuit. Copleșiți și suferinzi din cauza maiestății și slavei Sale nemărginite, ei își înalță împreună glasurile și exclamă cu o claritate înfricoșătoare: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!”

Isus și îngerii, însoțiți de toți sfinții, intră iarăși în cetate, iar bocetele și

jeluirile pline de amărăciune ale osândiților umplu văzduhul. Apoi am văzut că Satana și-a început din nou lucrarea. A trecut printre supușii lui și i-a întărit pe cei slabi și neputincioși și le-a spus că el și îngerii lui erau puternici. A arătat către milioanele fără număr care înviaseră. Acolo erau luptători puternici și împărați foarte iscusiți în luptă și care cuceriseră împărății. Mai erau și uriași și oameni voinici care niciodată nu pierduseră vreo bătălie. Se afla acolo mândrul și ambițiosul Napoleon, a cărui apropiere făcuse împărățiile să tremure. Se mai aflau bărbați cu statură înaltă și înfățișare nobilă, care căzuseră în luptă însetând după cucerire.

Când au ieșit din morminte, ei și-au reluat cursul gândurilor de unde fusese întrerupt de moarte. Ei aveau aceeași dorință de a cuceri care îi stăpânea când și-au pierdut viața. Satana se consultă cu îngerii lui, apoi cu acei împărați, cuceritori și bărbați puternici. Apoi, privește la uriașa armată și le spune că grupa din cetate este mică și slabă, că ei pot merge împotriva ei și o pot cuceri, că-i pot alunga pe locuitorii ei și pot intra în posesia bogăției și slavei sale.

Satana reușește să-i amăgească și toți încep să se pregătească imediat de luptă. În acea armată se află mulți bărbați iscusiți care confecționează tot felul de arme și echipamente de luptă. Apoi, cu Satana în frunte, mulțimile pornesc. Împărați și luptători îl urmează îndeaproape, iar după ei, mulțimile, în companii. Fiecare companie își are conducătorul ei și toți mășăluiesc în ordine pe suprafața zdrobită a pământului, spre cetatea sfântă. Domnul Isus închide porțile, iar această armată numeroasă înconjoară cetatea și se așează în linie de bătaie, așteptându-se la o luptă crâncenă.

Încoronarea lui Hristos

Domnul Hristos se arată din nou dușmanilor Lui. Mult deasupra cetății, pe o temelie de aur strălucitor, se află un tron înalt și plin de slavă. Pe el stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jur sunt supușii împărăției Sale. Nici o limbă nu poate descrie și nici o pană nu poate zugrăvi puterea și maiestatea Domnului Hristos. Slava Tatălui veșnic Îl înfășoară pe Fiul Lui. Strălucirea prezenței Sale umple cetatea lui Dumnezeu și se revarsă dincolo de porți, inundând întregul pământ cu aureola ei.

Cel mai aproape de tron se află cei care odinioară erau zeloși pentru cauza lui Satana, dar care, smulși ca niște cărbuni din foc, L-au urmat pe Mântuitorul lor cu mare devotament. Următorii sunt aceia care și-au desăvârșit caracterul creștin în mijlocul minciunii și necredinței, cei care au onorat Legea lui Dumnezeu în timp ce lumea creștină o declara fără valoare și milioanele din toate veacurile care au fost martirizați pentru credința lor. După aceștia urmează „gloata cea mare pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, ... înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini.” Apocalipsa 7, 9. Lupta lor s-a terminat și biruința a fost câștigată. Ei și-au alergat alergarea și au căpătat premiul. Ramura de palmier din mâna lor este simbolul triumfului, iar haina albă reprezintă neprihănirea Domnului Hristos, care este acum a lor.

Răscumpărării înalță un cântec de laudă al cărui ecou răsună în bolțile cerului: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului.” Îngerii și serafimii își unesc glasurile în adorare. Când mântuiții au văzut puterea și răutatea lui Satana, și-au dat seama, ca niciodată mai înainte, că nici o putere în afară de aceea a lui Hristos nu i-ar fi

putut face biruitori. În toată acea mulțime strălucitoare nu există nimeni care să-și atribuie sieși mântuirea, ca și cum ar fi biruit prin propria putere și bunătate. Nu se spune nimic despre ce au făcut sau au suferit ei. Tema fiecărui cântec și nota fundamentală a fiecărui imn este: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru ... și a Mielului.” Apocalipsa 7, 10.

În prezența adunării tuturor locuitorilor pământului și ai cerului are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu. Investit cu maiestate și putere supremă, Împăratul împăraților pronunță sentința asupra celor răzvrățiți împotriva guvernării Sale și execută dreptatea asupra celor care au călcat Legea Lui și I-au asuprit poporul. Profetul lui Dumnezeu spune: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” Apocalipsa 20, 11.12.

Imediat ce se deschid cărțile faptelor și ochiul Domnului Isus privește asupra celor răi, ei sunt conștienți de toate păcatele pe care le-au comis vreodată. Ei văd exact unde li s-a abătut piciorul de la calea curăției și sfințeniei și cât de departe i-au dus mândria și răzvrătirea în încălcarea Legii lui Dumnezeu. Ispitele seducătoare pe care ei le-au încurajat complăcându-se în păcat, binecuvântările pervertite, valurile harului respinse de inima îndărătnică și nepocăită -- toate le apar ca scrise cu litere de foc.

Priveliștea marii lupte

Deasupra tronului este descoperită crucea și, ca o vedere panoramică, apar scene din ispitirea și căderea lui Adam, precum și pașii succesivi din marele Plan de Mântuire. Nașterea umilă a Mântuitorului; prima parte a vieții

Sale petrecută în simplitate și ascultare; botezul în Iordan; postul și ispitirea în pustie; lucrarea Lui publică, descoperind oamenilor cele mai prețioase binecuvântări ale cerului; zilele pline de fapte de iubire și de milă, nopțile de rugăciune și de veghere în solitudinea munților; comploturile invidiei, urii și răutății ce i-au răsplătit binefacerile; agonia grozavă și misterioasă din Ghetsemani, sub greutatea zdrobitoare a păcatelor întregii omeniri; trădarea Sa în mâinile gloatei criminale; evenimentele înfricoșătoare ale acelei nopți teribile; arestatul care nu opune rezistență, părăsit de cei mai iubiți ucenici ai Lui, târât cu brutalitate pe străzile Ierusalimului; Fiul lui Dumnezeu adus înaintea lui Ana, acuzat în palatul marelui preot, în sala de judecată a lui Pilat și în fața lașului și crudului Irod, batjocorit, insultat, torturat și condamnat să moară -- totul este zugrăvit în mod viu.

După aceea, înaintea mulțimilor se descoperă scenele finale: răbdătorul Suferind pășind pe drumul Calvarului; Prințul cerului atârând pe cruce; preoții trufași și gloata batjocoritoare râzând de agonia morții Sale; întunericul supranatural; cutremurul de pământ, stâncile sfărâmate și mormintele deschise, marcând momentul în care Răscumpărătorul lumii și-a dat viața.

Acest spectacol înfricoșător apare chiar așa cum a avut loc în realitate. Satana și supușii lui, precum și îngerii cei răi, nu au nici o putere să-și întoarcă privirile de la tabloul propriei lucrări. Fiecare actor își amintește rolul pe care l-a jucat. Irod, care i-a ucis pe copiii nevinovați ai Betleemului, ca să-L poată nimici pe Împăratul lui Israel; Irodiada cea decăzută, vinovată de sângele lui Ioan Botezătorul; Pilat cel slab și oportunist; soldații batjocoritori; preoții, conducătorii și mulțimea înfuriată care strigase: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri” -- toți își văd enormitatea vinei. În zadar caută să se ascundă de maiestatea divină a înfățișării Sale ce strălucește mai tare decât slava soarelui. În acest timp răscumpărării își aruncă la picioarele Mântuitorului cununile, exclamând: „El a murit pentru mine!”

În mijlocul mulțimii răscumpărate, se află apostolii lui Hristos: marele Pavel, Petru cel înflăcărat, Ioan cel iubit și iubitor și frații lor credincioși, precum și marea oștire a martirilor, în timp ce în afara zidurilor, împreună cu tot ce este rău și întinat, se află cei care i-au prigonit, închis și omorât. Acolo este Nero, acel monstru al cruzimii și viciului, privind bucuria și triumful acelora pe care odată i-a torturat și în ale căror chinuri extreme își găsea o plăcere satanică. Mama lui este acolo, martoră la rezultatul propriei sale lucrări, pentru a vedea cum trăsăturile rele de caracter transmise fiului ei și patimile încurajate și dezvoltate de influența și exemplul ei au adus ca roadă crime ce au făcut lumea să se cutremure.

Acolo se află preoți și prelați papistași ce s-au pretins ambasadorii lui Hristos, dar au folosit scaunul de tortură, temnița și rugul pentru a stăpâni conștiința poporului Său. Acolo sunt pontifii mândri care s-au înălțat mai presus de Dumnezeu și s-au încumetat să schimbe Legea Celui Prea Înalt. Acei preinși părinți ai bisericii au de dat lui Dumnezeu o socoteală de care ar dori mult să poată scăpa. Ei sunt făcuți să vadă, prea târziu, că Cel Atotștiutor este gelos pentru Legea Lui și că în nici un chip nu-l va socoti nevinovat pe cel vinovat. Ei află acum că Domnul Hristos Își identifică interesele cu ale poporului Său suferind și simt puterea cuvintelor Lui: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Matei 25, 40.

La bara judecării

Întreaga lume nelegiuită este aliniată la bara de judecată a lui Dumnezeu, sub acuzația de înaltă trădare împotriva guvernării cerului. Ei nu au pe nimeni să le apere cauza; sunt fără scuză; și este pronunțată sentința morții veșnice în dreptul lor.

Acum le este tuturor clar că plata păcatului nu este independența nobilă și viața veșnică, ci robia, ruina și moartea. Cei răi văd ce au pierdut prin viața lor de răzvrătire. Ei au disprețuit greutatea veșnică de slavă atunci când le-a fost oferită, dar cât de mult o doresc acum! Sufletul pierdut strigă: „Aș fi putut avea toate acestea, dar am ales să le îndepărtez. O, ce nebunie ciudată! Am schimbat pacea, fericirea și onoarea pe ticăloșie, rușine și disperare.” Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. În viața lor, ei au declarat: Nu vrem ca acest Isus să împărătească peste noi!

Ca vrăjiiți, cei răi privesc la încoronarea Fiului lui Dumnezeu. Văd în mâinile Sale tablele Legii divine, principii pe care ei le-au disprețuit și călcat. Sunt martori la izbucnirea de uimire, extaz și adorare a izbăviților. Când acordurile muzicii se înalță peste mulțimile din afara cetății, toți exclamă într-un glas: „Minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților!” (Apocalipsa 15, 3) și, căzând la pământ în prosternare, se închină Prințului vieții.

Capitolul 66

Moartea a doua

Satana pare paralizat în timp ce privește slava și maiestatea lui Hristos. El, care a fost cândva un heruvim ocrotitor, își amintește de unde a căzut. Un serafim strălucitor, „fiu al zorilor”; cât de schimbat, cât de degradat acum!

Satana vede că răzvrătirea lui deliberată l-a descalificat pentru cer. El și-a educat puterile ca să lupte împotriva lui Dumnezeu. Curăția, pacea și armonia cerului ar fi pentru el cea mai mare tortură. Acuzațiile lui împotriva harului și dreptății lui Dumnezeu au încetat acum. Ocara pe care a căutat s-o arunce asupra lui Iehova zace acum asupra lui. El se pleacă și mărturisește justetea sentinței sale.

Acum este clarificat fiecare aspect al adevărului și rătăcirii din lunga perioadă de controversă. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin reabilitată. Înaintea întregii lumi se prezintă în mod clar marele sacrificiu făcut de Tatăl și Fiul în favoarea omului. A venit ceasul când Hristos Își ocupă poziția Lui de drept și este proslăvit mai presus de domnii și de stăpâniri și de orice nume.

Cu toate că Satana a fost constrâns să recunoască dreptatea lui Dumnezeu și să se plece înaintea supremației lui Hristos, caracterul lui rămâne neschimbat. Spiritul de răzvrătire erupe din nou, ca un torent puternic. Plin de revoltă și ură, se hotărăște să nu renunțe la marea luptă. A sosit timpul pentru o ultimă luptă disperată împotriva Împăratului cerului. El aleargă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria furie și să-i ridice la o luptă imediată. Între toate milioanele nenumărate, însă, pe care el le-a ademenit la rebeliune, nu mai există acum nici unul care să-i recunoască

supremația. Puterea lui a luat sfârșit. Cei răi sunt plini de aceeași ură împotriva lui Dumnezeu care-l inspiră și pe Satana, dar ei văd că nu există nici o speranță pentru cauza lor și că nu pot ieși biruitori împotriva lui Iehova. Mânia li se aprinde împotriva lui Satana și a celor care au fost agenții lui în înșelătorie. Cu o furie ca a demonilor se întorc împotriva acestora și urmează o încleștare universală.

Foc din cer

Atunci se împlinesc cuvintele profetului: „Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor: El le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește de tot.” Isaia 34, 2. „Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte.” Psalmii 11, 6. Din cer, de la Dumnezeu coboară foc. Pământul se crapă. Armele ascunse în adâncimile lui sunt scoase la suprafață. Flăcări ce devorează izbucnesc din fiecare prăpastie ce se deschide. Chiar și stâncile ard. A venit ziua care „va arde ca un cuptor.” Maleahi 4, 1. Corpurile cerești se topesc de mare căldură, iar pământul, cu tot ce este pe el, arde. (2 Petru 3, 10.) Focul iadului este pregătit pentru împărat, pentru capul răzvrătirii. Rugul este adânc și lat, iar „suflarea Domnului îl aprinde ca un șuvoi de pucioasă.” Isaia 30, 33. Suprafața pământului pare o masă topită, un lac întins de foc clocotind. Este ziua judecății și a pierzării celor răi -- „o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion.” Isaia 34, 8.

Cei răi își primesc răsplata pe pământ. Ei „vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor.” Maleahi 4, 1. Unii sunt nimiciți într-o clipă, în timp ce alții îndură multe zile. Toți sunt pedepsiți potrivit cu faptele lor. Păcatele neprihăniților sunt transferate asupra lui Satana, generatorul răului, care trebuie să le poarte vina [Vezi nota de la pagina 319]. În felul acesta, el este făcut să sufere nu numai pentru propria-i rebeliune, ci și pentru toate păcatele pe care i-a determinat pe cei din poporul lui Dumnezeu să le comită. Pedepsa lui va fi cu mult mai mare decât a celor pe care i-a înșelat.

După ce toți cei care au căzut prin înșelăciunea lui vor fi pierit, el va continua să trăiască și să sufere. Cei răi sunt în final distruși în flăcările purificatoare, rădăcină și ramură -- Satana fiind rădăcina, iar urmașii lui ramurile. Dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută, iar sfinții și toată oștirea îngerilor spun cu voce tare: Amin.

În timp ce focul răzbunării lui Dumnezeu învăluie pământul, neprihăniții rămân în siguranță în cetatea sfântă. Asupra celor care au avut parte de prima înviere a doua moarte nu are nici o putere. (Apocalipsa 20, 6.) În timp ce pentru cei răi Dumnezeu este un foc mistuitor, pentru poporul Lui este un soare și un scut. (Psalmii 84, 11.)

Capitolul 67

Noul pământ

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră.” Apocalipsa 21, 1. Focul care îi nimicește pe cei răi, purifică pământul. Toate urmele blestemului sunt șterse. Nu va exista un iad arzând veșnic în care consecințele grozave ale păcatului să rămână mereu înaintea ochilor celor răscumparați. Un singur lucru rămâne ca amintire: Mântuitorul nostru va purta pururea semnele răstignirii Sale. Singurele urme ale lucrării nemiloase a păcatului vor fi pe fruntea Lui, pe mâinile și picioarele Sale rănite.

„Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” Mica 4, 8. Domnul Hristos a redobândit împărăția pierdută prin păcat, iar răscumparații o vor stăpâni împreună cu El. „Cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie.” Psalmii 37, 29. Teama de a nu face ca moștenirea sfinților să pară prea materială i-a făcut pe mulți să spiritualizeze excesiv tocmai adevărurile care ne conduc să privim noul pământ ca pe căminul nostru. Hristos i-a asigurat pe ucenicii Lui că S-a dus să pregătească locașuri pentru ei. Cei care primesc învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi necunoscători cu privire la locuința cerească. și totuși apostolul Pavel declară: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” 1 Corinteni 2, 9. Limba omenească nu este în stare să descrie răsplata dreptilor. Aceasta va fi cunoscută numai de cei care o vor primi. Nici o minte mărginită nu poate cuprinde slava paradisiului lui Dumnezeu.

Biblia numește moștenirea mântuiților „patrie”. (Evrei 11; 14-16.)

Acolo, marele Păstor Își conduce turma la fântâni de apă vie. Pomul vieții rodește în fiecare lună, iar frunzele sale servesc la vindecarea neamurilor. Acolo sunt râuri care curg fără încetare, limpezi precum cristalul, iar lângă ele pomii legănându-se, își aruncă umbra pe calea pregătită pentru răscumpărării Domnului. Acolo, câmpiile întinse se înalță formând frumoase dealuri, iar în spatele lor își înalță crestele înalte munții lui Dumnezeu. Pe acele câmpii pline de pace, lângă râurile cu apă vie, poporul lui Dumnezeu, care a rătăcit și a peregrinat un timp așa de îndelungat, va găsi un cămin.

Noul Ierusalim

Acolo se află noul Ierusalim, „având slava lui Dumnezeu” și lumina lui „ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie precum cristalul.” Apocalipsa 21, 11. Domnul spune: „Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu.” Isaia 65, 19. „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Apocalipsa 21, 3.4.

În cetatea lui Dumnezeu „nu va mai fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihnă. Nimeni nu va obosi să împlinească voia lui Dumnezeu și să aducă laude Numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și aceasta nu se va sfârși niciodată. „și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina.” Apocalipsa 22, 5. Lumina soarelui va fi înlocuită de o alta, a cărei strălucire nu este orbitoare, dar care întrece nespus de mult strălucirea amiezii noastre. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă cetatea sfântă cu o lumină ce nu pălește. Mântuiții umblă în slava unei zile veșnice, fără soare.

„În cetate nu am văzut nici un templu; pentru că Domnul Dumnezeu

Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei.” Apocalipsa 21, 22. Poporul lui Dumnezeu are privilegiul de a comunica direct cu Tatăl și cu Fiul. Acum „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos”. 1 Corinteni 13, 12. Privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă în lucrările naturii și în felul în care îi tratează pe oameni, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără un vâl întunecos între noi. Vom sta în prezența Lui și vom privi slava feței Sale.

Mintea nemuritoare va studia acolo, cu încântare neobosită, minunile puterii creatoare și tainele iubirii mântuitoare. Nu mai există nici un vrăjmaș hain și înșelător care să ispitească la uitarea de Dumnezeu. Fiecare facultate va fi dezvoltată, fiecare capacitate sporită. Dobândirea cunoștinței nu va obosi mintea și nu va epuiza energiile. Acolo se vor putea realiza cele mai mărețe proiecte, vor putea fi atinse cele mai nobile aspirații și îndeplinite cele mai înalte ambiții; și încă se vor ivi noi înălțimi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, lucruri proaspete care să solicite puterile minții, sufletului și trupului.

și pe măsură ce se desfășoară veșnicia, ea va aduce tot mai bogate și mai slăvite descoperiri ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. După cum cunoașterea progresează, vor spori și dragostea, reverența și fericirea. Cu cât oamenii învață mai mult despre Dumnezeu, cu atât Îi vor admira mai mult caracterul. Pe măsură ce Isus le descoperă bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în marea luptă cu Satana, inimile celor răscumpărați bat cu o consacrare mai mare, iar ei își ating harpele de aur cu o mână mai hotărâtă: și de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc în marele cor de laudă.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea și stăpânirea în vecii vecilor!»” Apocalipsa 5, 13.

Nu mai există păcat și păcătoși. Întreg universul lui Dumnezeu este curat, iar marea luptă s-a sfârșit pentru totdeauna.